AGORA

leva staza tantre ka Bogu

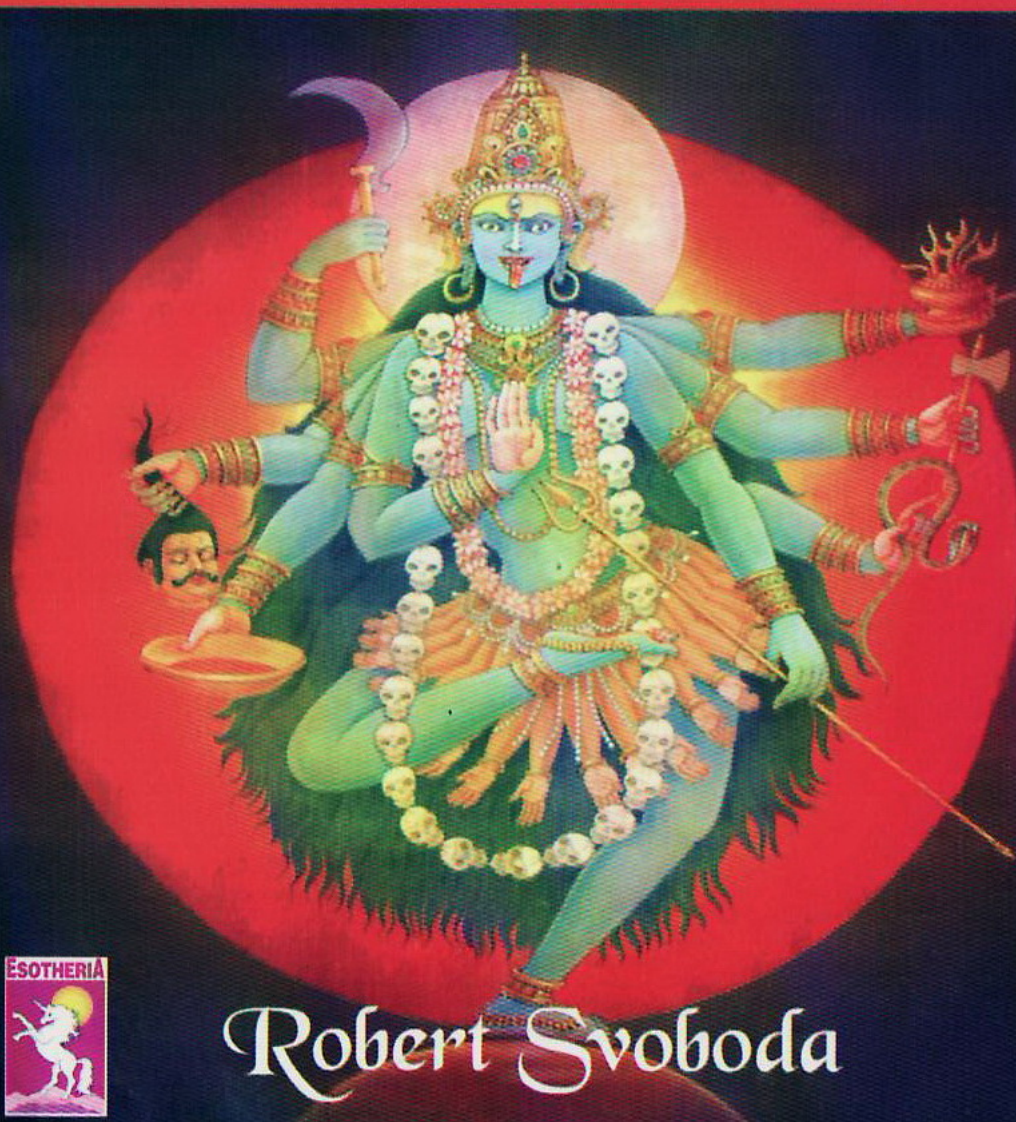

ESOTERIA

Robert Svoboda

Vimalanandina posveta za ovu knjigu:

Za Onu koja je vrelo života, onoj dinamičkoj kosmičkoj energiji
koja večito prožima univerzum, istočniku najviše radosti, božamtvenosti i izdašnosti

Mojoj Majci Tari.

Sadržaj:

Predgovor
Uvod 7
Prva glava: MA (Mati) 21
Mati 41
Druga glava: Šakti
Maja Šakti 59
Kali i Kalidasa. 65
Vidijaranja 69
Sarvaiianda i Purnananda 71
Materinstvo Boginje 73
Vizija Boginje 77
Treća glava: Šiva
Mahakala 83
Smrt i smašan 86
Andaneja 1 02
Sagal Šah 103
Četvrta glava: Rnaniibandana
Primalnidug 109
Sudbina i rnanubandana 114
Ranu 119
Autorov postskriptum 126
Peta glava: Mentori
Moja tri mentora 131
Odanost guruu 151

Guru i učenik 156
Šesta glava: Agora
Istinsko i zbiljsko 167
Ograničenja (Obuzdavanja) 171
Opojna sredstva 173
Umreti za života 180
Staza leve ruke 182
Sedma glava: Duhovi
Duhovi 187
Osma glava: Aviškara
Aviškara 211
Deseta glava: Seks
Muškarac i Žena 237
Priroda seksa 244
Rnanubandana seksa 247
Brak 251
Stvaranje i razmnožavanje 256
Ođas 260
Konnverzacija 261
Svapnešvari sidi i Šiva lata mudra 270
Amrita 276
Vađroli 279
Bhairavi 290
Deseta glava: Girnar
Girnar 297
Odanost 309
Tumač pojmova 323

Predgovor

Moj učitelj, Agori Vinialananda, utrošio je mnoge godine Usavršavajući znanje tantre i napredne discipline Agore. On je ta iskustva destilisao i darovao ml njihovu srž. Moje poimanje tantre u ceiosti se oslanja na njegova uputstva i obojeno je njegovom ličnošću.

Tantra je nauka o ličnosti. Upravo onako kako je *Ajurveda* obznanjena od starih mudraca Indije kao pravi holistički način za negu fizičkog tela i poput *AŠtanga joge* namenjene da optimalizuje nečiju spirituahiu prirodu, tantra je mentalna nauka, jedna vneta-psihologija, metod za istraživanje uma i razvijanje opsega nečijih percepcija.

Smatra se da je stanje neizdiferenctrauog jedinstva jedina apsolutna realnost, dok sam kosmos poseduje tek određenu relativnu dualnost, jer nije trajan i nepromenljiv. Univerzum ima sve moguće kvalitete i atribute, a svako biće unutar tog univerzuma poseduje jedan određen broj kvaliteta i atributa. Ličnost je samopoistovećenje našeg ega sa jednim sklopom atributa. Sva bića poseduju ego, te stoga svako biće ima ličnost. Sam kosmos poseduje najvišu ličnost, uzvišen izraz totaliteta ispoljene egzistencije: *Adišakti* ili *Adija.*

Manje kontroverzi izaziva tvrdnja da ljudi, životinje, drveće i cveće poseduju individualnost nego da kažemo da i bestelesna bića kao i ona utelovljena imaju syoju personalnost. Pitanje bolesti je dobar primer za to. Bolesti su parazitska bića. Neke imaju kolektivna tela, poput crva, bakterija ili virusa, upravo kao što pčele i bube pokazuju znake kolektivne svesti. Druge bolesti,

lišene svog sopstvenog tela, javljaju se unutar sistema organa nekih životinja ili biljaka usled poremećaja metabolizma.

Kada ta nametnuta personalnost značajno odudara po složenosti ustrojstva od svog domaćina, tad je verovatno da će ego ovog napadača biti nedovoljno razvijen da preuzme vlast nad svim bitnim fiziološkim radnjama. I obratno, kada jedan duh mrtvog Čoveka uđe u telo živog čoveka, on će se tu osećati upravo kao kod svoje kuće i tada će ova bolest ispoljiti pretežno mentalne simptome, kao što su izmenjeni sistem vrednovanja i obrazaca ponašanja.

Kakav god bio taj nametljivac, lečenje je izbacivanje tog tuđina i povratak normalnoj ličnosti. Na fizičkim nivoima imunitet jedinke počiva na belim krvnim zrncima i antitelima, a na mentalnom nivou zavisi od stepena integriteta ličnosti; sam ovaj uzrok imuniteta je snaga ega da se samopoistoveti sa telom i duhom. Sama reč "ego'" ovde se ne koristi u frojdovskom smislu, nego kao pokazatelj sile individualnog identiteta organizma. Sto je veća ta samoidentifikacija, veća je otpornost na napad drugih personalnosti, koje nastoje da uzurpiraju pojedine oblasti gospodarstva ega. Ego neprestano podseća svaku ćeliju daje ona deo tog organizma. Kada taj organizam umre, ćelije su, u odsustvu zahvata ega, slobodne da odu kud-koja. Ako se određena ćelija pobuni protiv gospodarenja ega i nabuja u jednu novu personalnost, ishod je rak. Bilo da predator stiže spolja ili iznutra, bolest predstavlja njegovo kidisanje na ličnost.

Prema tantri, oboleo je svako koje osuđen da živi u nekoj ograničenoj personalnosti. Samo za one koji izlaze izvan granica vremena, prostora i uzročnosti, kako bi postali besmrtni, smemo reći da su u istinskom skladu sa kosmosom, te stoga i zaista zdravi, posto zdravlje izvire iz unutrašnjeg balansa i usklađenosti sa okolinom. Otud su jedina značajna područja tantričkog istraživanja oduvek bili metodi produžavanja ljudskog života. U izvesnom smislu, te dodatne godine su mera stepena uspešnosti ostvarenja određenih rituala.

Ajurveda se takođe bavi dugovečnošću, ali je njena poenta da ojača unutarnju personalnost jedinke. Joga, prepoznavši suštinsku nepostojanost ljudske personalnosti, nastoji da je u celosti ukine

kako bi se omogućio izravni povratak Apsolutu. Tantra nastojava da zameni ovu nepostojanu ličnost trajnom.

Neko ne može postati besmrtan, ali razvijanjem tantričke prakse obezbediće dovoljnu količinu energije (Šakti) da bi razvio nadprirodnu snagu, koju zovemo *Siddhi* (sidi). Razborito korištene sidi mogu ubrzati nečiji duhovni rast. Njihovo komercijalizovanje, pak, čvršće ih prikiva na točak uzroka i posledice.

Svaka prosta vrsta sidija uključuje i sakupljanje određenih naročitih trava u astrološki podesnom trenutku, uz propisan ritual. Nakon dalje obrade ovakve, biljke mogu podarili nadtelesne moći onima koji ih koriste. Bira se ona određena vrsta biljke za koju se zna da ima sklonost prema željenoj moći. Određen obred privlači moć u biljku u trenutku kada je ta moć u kosmosu raspoloživa da se izrazi. Ta osobena moć određene travke je zatim potencirana silom koja je *u* nju prizvana.

U tantričkoj alhemiji se koriste metali i drago kamenje. Indijski alhemićari su, poput svojih zapadnjačkih parnjaka, tragali za kamenom mudrosti, načinom da osnovni metal pretvore u zlato. Dok se egzoterički taj bazni metal odnosi na gvožđe, bronzu ili bakar, ezoterijski smisao je prervaranje ovog polaznog metala, pojedinačne limitirane svesti, u zlato prosvetlenja, stanje bezgranične svesti. Alternativno značenje podrazumeva pretvaranje bazičnog metala tela u zlato besmrtnosti preko probnog kamena (magičnog kamena) *Amrite,* eliksira života.

Veruje se da mešavine na bazi biljaka mogu produžiti život za 400 do 500 godina, ali da upotrebom žive nema granica koliko neko može poživeti. Živa se smatra najvišom kovinom zato što je to jedini elemenat koji je moguće oživeti. Konstantno oblaganje travama i tretmani vatrom oživljuju živu. Sa njom se dalje postupa kao sa detetom: neguje se, njeni apetiti se otvaraju i mora se hraniti. Nekog odgovarajućeg trenutka ona se žrtvuje. Personalnost stvorena na ovaj način je nakon toga slobodna da pokaže svoje odlike i uz njenu pomoć se može stvoriti zlato, leteti kroz vazduh ih" živeti večno- a ta nova ličnost može i da preuzme određeno telo i večito ostane da živi u njemu. Živa koja nije do te mere savršeno pripremljena ne može podariti besmrtnost, ali može izlečiti bolest i povećati životni vek. Nerastvoriva mešavina

Žive i sumpora je u širokoj upotrebi u Ajurvedskoj medicini; takve smese su nus proizvodi alhemičarskih eksperimenata.

Besmrtnost je poželjan cilj u kontekstu indijskog verovanja u reinkarnaciju. Ukoliko neko ima dugačak spisak karmičkih veza kroz koje mora da prođe, mnogo je podesnije da ih iživi tokom jednog životnog veka, nego da bude prinuđen da podnosi mnoga uzastopna rađanja. Trave i minerali, međutim, samo su dva metoda za postizanje besmrtnosti. *Agori,* tantrici koji su prekoračili sva obredna ograničenja, praktikuju nešto drugo. Kada se nađe nadomak smrti (svaki valjan jogi zna o svojoj predstojećoj smrti šest meseei unapred, pošto njegova *prana,* odnosno životna energija, počinje tada da ga napušta), Agori sračunato napušta svoje telo i ulazi u telo mrtvaca i oživljava dotičnog za onoliko koliko mu to paše dok ne odluči da ponovo promeni telo.

Većina mrtvih personalnosti ne može se samostalno slobodno kretati naokolo i neki tantrici vrše svoje obrede na grobljima i spaljivalištima mrtvih *(smašan)* prosto da bi stekli vlast nad nekim ljudskim duhovima i naterali ih da rade za njih. I to je jedna vrsta sidija. Vrsta zadataka koje im zadaju zavisi od snage zarobljene personalnosti. Ovaj metod donosi brze rezultate, ali je opasan, pošto i neznatna pogreška može uzrokovati ludilo, smrt, pa i gore od toga.

Ostala eterska bića, koja nikada ne poprimaju ljudsko obličje, mogu se, takode, vezati tantrom i njihova strahovita moć podjarmili. Najsilnija su sama božanstva, personifikacije raznih kosmičkih sila. Najviša Siddhi je vlast nad *Adijom,* personifikacijom čitavog kosmosa.

Za nastanak bilo koje sidi, suštastvene su *mantra, jantra i tantra.* Na tom putovanju do sidi, mantra je pogonska energija koja vaše vozilo (jantru) pokreće u skladu sa saobraćajnom kartom (tantra). Rečeno kroz jednu industrijsku analogiju, gotov proizvod (sidi) javlja se kada se sirovina (mantra) propusti kroz žrvnjeve (jantra) prema jednom fiksnom postupku (tantra).

Određena mantra je zbir zvukova. Kada se izgovori, njene vibracije snabdevaju energijom jantru. Zvuk se pojavljuje u

elektromagnetskom spektru kao jedan varijetet energije kojim tantrici operišu. Tri su osnovna tipa mantre:

a) Opisna - obično na sanskritu, ove mantre opisuju bilo proces kroz koji valja proći, bilo željeni cilj ili oboje.
b) Bez značenja - agregat zvuka koji ni na jednom ljudskom jeziku ne znače ništa.
c) Biđas - individualizovani nazalni slogovi

Biđa znači semenka i ovi „semeni zvuči" rađaju plodove prema *biđavrkša njaja* ili Zakonu semenke i drveta. Učestalo ponavljanje ovih *biđasa* vremenom rezultira u nekoj vrsti postojanog talasa, trajno energizujući bilo spoljašnju jantru ili neke oblasti aspirantovog mozga, što rezultira neprestanim stvaranjem specifičnog učinka, takvog da je on koherentan sa ličnošću koja je uključena. Četiri tipa *vani* ili govora postoje oko izgovaranja same mantre:

a) Vaikari - razgovetni govor
b) Madijama - nazalni govor
c) Pušjanti - čisto mentalno ponavljanje
d) Para - telepatski govor, gde je prisutna isključivo namera, bez propratnog zvuka.

Što je istančaniji govor, time je dublje dejstvo i naru jedinku i na njenu okolinu. Upravo kao što jedan laser stvara koherentnu svetlost, tako jedan ljudski mozak može da stvori koherentnu energiju, kada se jedna jedina frekvencija *(biđa)* odabere i pojačava odgovarajućom jantrom i tantrom.

Jantra je tahonička peć gde se određena biljka, životinja ili čovek pripremaju kroz energiju mantre. Jantra sadrži ovu energiju, odražava je natrag na sebe dok je ne prikupi do one kritične tačke kada, kao kod lasera, ona sama od sebe, počinje da se projektuje. Ova projekcija poprima vid božanstva prirođenog onoj *biđi* (semenoj mantri) koja je ponavljana. Kada se primenjuje kakva druga mantra, mimo biđe, energija će nastaviti da se gomila sve dok se ne upotrebi ili na neki drugi način isprazni. Ovde određena jantra deluje kao akumulator. Jantre su često dijagrami nacrtani na brezovoj kori, kristalima ili bakarnim pločama (tanjirima ili površinama), a mogu biti nacrtane prahom ili peskom. Kao jantre

mogu se koristiti i kipovi, no smatra se da je najbolja jantra, zapravo, samo ljudsko telo.

Prema sposobnostima aspiranta, tri su glavna varijeteta tantre: spoljašnja, unutarnja i mesovita. *Pašu* ili animalistički tip aspiranta po svojoj prirodi uveliko privlače užici u predmetima spoljašnjih čula i kao takav mora da vrši spoljašnje obožavanje (prinošenje, ritual) kako bi obuzdao ovu potrebu za izvanjskim. *Divja* ili božanski tip naginje introvertnosti i nije mu potrebno da se bavi spoljašnjim ritualima. Za ovakve aspirante očekuje se da rade *antarjagu,* unutarnje žrtvene obrede.

Vira ili herojski tip može odgovorno vršiti i spoljašnje i unutarnje obožavanje (molitvu, prinošenja) vodeći računa o svim pojedinostima. Za jednog *viru* svakodnevni život je žrtvena svetkovina (ritual), pri čemu je svaka radnja čin obožavanja, u svakom času nevidljiv slučajnom posmatraču. Jednom *viri* čitav svet je groblje ispunjeno leševima. Istinski tantrik, svako ljudsko stvorenje, uključujući tu i sebe, smatra već umrlim, pošto sama činjenica rođenja smrt čini neizbežnom. Za tantrika, a tim više za jednog Agorija, sav svet je njegov prostor za igru i njegov hram.

Pa ipak, za one koji hoće da postignu brze učinke, tu su i rituali kod kojih se doslovce koriste leševi i lobanje. Takve prakse deo su *vama marga,* odnosno staze leve ruke, koja je siloviti parnjak *dakšina marga* ili staze desne ruke. Dakšina marga je predviđena za one koji traže postojan razvoj sa umanjenom opasnošću od sunovrata. *Vama marga* se opisuje kao*, šingra, ugra i tivra",* što će reći „brza, strašna i jaka". Na ovom putu opasnosti od propasti su velike, izuzev ako nije obezbeđena zaštita kakvog moćnog gurua. Seksualni rituali koji su tantru ozloglasili na Zapadu, deo su *vama marga,*

Rituali u kojim se pojavljuje seks poznati su pod imenom *pančamakara* i mogu imati tri sloja, zavisno od klase celebranta, a samo jednom tipu odigrava se stvarni polni odnos. Ta verzija predviđena je samo za tamasične ljude, gde je *tamas* mentalna inercija ili tupost. Jačina pet *(panča* znači pet) činilaca obožavanja - meso, riba, prženo seme žitarica, vino i seks - nadvladava lenjost uma putem stimulacije. Ukoliko se aspirant propisno pripremio,

ova uvećana mentalna energija može podstaci njegovu ili njenu duhovnu evoluciju. Rđavo pripremljen aspirant biće nadvladan stimulacijom i srozati se u razvrat.

Radžaslični ljudi *(radžas* znači mentalna aktivnost) imaju delatne umove koje valja pravilno kanalisali. Njima je potrebno manje podstreka, više samokontroie i upotrebe đumbira. rotkvice, kuvanog (za razliku od prženog) semena, kokosovog inleka i cveća u njihovoj *pančamakari.* Prirodno da satvični ljudi imaju obilje *satve* (umne uravnoteženosti i živahnosti) i nisu im potrebna spoljna pomagala za svoje bogosluženje. Oni se služe mesom tišine, ribom kontrole daha, semenkama tehnika sabranosti, vinom opijenosti Gospodom, polnim odnosom pojedinačnog ega sa Apsolutom.

Ona sanskritska terminologija koja opisuje *pančamakaru* skriva ova značenja iza spoijašnjih. Primera radi, „riba" važi za kontrolu daha, pošto se u terminima joge dve nozdrve posmatraju kao dve reke, budući da neprestano teku (pri čemu se desna nozdrva naziva *Ganga,* a leva *Jamuna).* Upravo kao što riba pliva u ovim rekarna, dah pliva kroz dve nozdrve, a zadržavanje daha *(kevala kumbaka)* je ekvivalent za „jedenje" te „ribe".

Pančamakaru je samo jedan između mnoštva tantričkih obreda, ali on dobro odslikava jedan fundamentalni tantrički koncept: *bulašudi.* Fizički univerzum je jedna permutacija pet Glavnih elemenata: zemlje, vode, vazduha, vatre i etra, što se istim redom izjednačava sa čvrstim, tečnim i gasovitim stanjima materije, toplotom (koja pretvara materiju iz jednog stanja u drugo) i poljem gde se sva ta aktivnost odvija. Da bi se postigao univerzalni sklad tih pet elemenata, oni se moraju usaglasiti. *Pančamakara* je brz i intenzivan put da se ovo izvede: meso označava zemlju, riba vodu, vino važi za vatru, semenke za vazduh, a seks za eter. Kada neko dospe do stanja ravnoteže u kojem ovi činioci više ne narušavaju ravnotežu svesnosti ili metabolizam, manje je verovatno da bilo kakva druga fluktuacija u Pet elemenata može prouzrokovan nesklad, a time je postignuto i stanje zdravlja, pošto je zdravlje ravnoteža, a bolest poremećaj ravnoteže. Ovo zdravlje je beskrajno trajnije nego obično zdravlje.

Ma koliko suštastveno, rad samo sa ovih Pet elemenata, bio bi odveć mehanički, te tantrički autoriteti kao dopunu savetuju i personifikovanje. Za razliku od praktičara joge koji nastoje da u celosti ukinu emocije, tantrici pojačavaju njihove emocije i prebacuju ih potpuno na određeno božanstvo, kao personifikaciju kosmičke sile. Sve aspirantove urođene sklonosti time se sagorevaju kroz ovaj odnos poklonik - božanstvo, čime se sprečava potiskivanje bilo koje želje, što bi moglo docnije da iskrsne i naruši ovu harmoniju.

Otud tantra insistira: „Nema *mukte* (oslobođenja od opsene) bez *bukti* (uživanja, iživljenosti)." „Uživanje" se odnosi na prihvatanje svih fenomena koji se jednoj osobi mogu dogoditi, bili oni „dobri" (prijatni) ili „rđavi" (bolni). Aspirant se oslanja na izdašnost Prirode (personifikovane kao božanstva) da ga štiti i snabdeva. Joga i vedanta uperene su pravo na *mukti,* što je u ranijim dobima, kada je zemni svet bio manje zahtevan, bilo umesno. Tantra je praktičnija za današnji svet (trenutak). Ajurveda je predviđena za one koji žele samo *buktu,* ili nesuzdržana čulna uživanja. Obznanjena je kao zasebna doktrina, jer mnogi danas ne shvataju spiritualne aspekte zdravlja.

Nauka o *Kundaiini* i *čakrama* skopčana je sa onom o Pet glavnih elemenata. Kada se u jednoj osobi ovi elementi do kraja pročiste, tad *Kundaiini Šakti,* autohtona boginja, ima slobodan prolaz naviše kroz Čakre, da susretne i spari se sa njenim Šivom u samom mozgu. Svaka od četiri niže čakre sedište je tananog vida jednog od elemenata, i tek kada su oni pročišćeni i harmonizovani, Kundalini može da se izbavi iz njihovog stiska. Trave mogu biti korisne da se pospeši ovaj proces, što je slučaj i sa živom. Pa i bestelesni duhovi mogu biti korisni, pošto oni uzdrmavaju živčano ustrojstvo do krajnjih granica, što je nužno da bi se podnela strahovita moć Kundalini, koja je lični ekvivalent one kosmičke Adije. Percepcija Kundalini će se kod svakog aspiranta razlikovati prema njegovom unutarnjem emotivnom sklopu i, otuda su tu mnoge forme iste Boginje kojima se možemo moliti.

Koja god forma da je u pitanju, aspirant mora sadejstvovati sa Kundalini po ličnoj osnovi. Neki joj pristupaju kao sestri, neki kao prijatelju, savetniku ili supruzi. Nekolicina je smatra

za šesnaestogodišnju kćer, a Agori je tretiraju kao sluškinju. No, moj učitelj Vimalananda bio je mišljenja da ju je najbolje tretirati kao majku. U svom aspektu kao Adija, ona je majka svih svetova i svih bića. Ukazujemo se iz nje, živimo u njoj i konačno u njoj se iznova utapamo. Osim toga, prijatelj vas može izneveriti, supruga se razići od vas, sluga ustati protiv vas, ali vas vaša mati nikada neće napustiti. Vimalananda mi je rekao: „Uvek sedi u krilu tvoje majke. Dopusti da ona za tebe čini, osloni se na nju u potpunosti i ona te nikada neće napustiti. Pokušaš li da stvari činiš na svoju ruku, nećeš uspeti i povredićeš se. Ona se jedina može o tebi starati. Sto je veća tvoja *bhakti* (poklonička ljubav) prema njoj, brži će biti i tvoj razvoj."

Bhakti je suštastvena jer je ona stvarni ti - ti si zanemarljivi deo Nje - a da bi napredovao moraš voleti sebe. Čak su i muška božanstva deo Nje. Da li će tantrički aspirant obožavati neko muško ili žensko božanstvo, to zavisi od njegovog gurua, ali će ishod biti isti. Kundalini će se iznova sjediniti sa njenim *Šivom.* Najpre se upotrebom mantre, jantre i tantre stvori obličje ovog božanstva u aspirantovoj svesti. Potom će ovo božanstvo i poklonik biti neprestano zajedno, održavajući svoj ugovoreni odnos (sin-mati, muž-žena ili kakav već). To se naziva *Tanmajata.* Konačno, odvija se *Tadrupata* gde je sve, sem par krpica od poklonikove prvobitne ličnosti, uklonjeno, a preostala je samo ličnost božanstva.

Da bi obred *Ponćamakara* bio delotvoran, par koji hoće da ga izvodi mora najpre da usavrši *Šiva lata mudru,* jednu praksu u kojoj je svaka seksualna želja iskorenjena. Muškarac se poistovećuje sa *Šivom,* a žena sa Šakti, i ovaj seksualni položaj mora se održati ujednom mahu tri časa, kako bi se osigurao uspeh. Tantra ovako kazuje: *"Šiva bhutva šivam jađet"* - Najpre postani Šiva, tek nakon toga saznaćeš kako se Njemu valja moliti.

Kada je ova samo identifikacija sa božanstvom potpuna, tada jedenje mesa, ribe, semena žitarica, vina i seksualni čin, nisu više pitanje slabosti, već postaju sakramenti, jer ih sama božanstva direktno uzimaju.

Puki radoznalci nemaju šta da traže oko tantre, ali neki takozvani gurui naZapadu podstiču svoje žutokljune sledbenike da

to čine. Takva samozavaravajuća delatnost pojačava kristalizaciju ličnosti, što sprečava spiritualni razvoj. Tantrički rituali su žrtveni činovi. Premda se za prinošenja koriste trave, životinje, oni su sekundarni prema onoj pravoj ponudi, žrtvovanju nečije ograničene sopstvenosti u žrtvenoj vatri odricanja. U *Pańćamakara* obredu ono žensko je plamen u koji muško prinosi seme, upravo onako kao što se pročišćeni maslac prinosi u pravovernom obožavanju vatre.

Običan seks nije žrtva. Kada dvoje ljudi stupe u polni odnos, oni obično traže zadovoljenje za sebe same, zadovoljavajući požudu. Možda posredno pokušavaju da zadovolje isvog partnera. Tantrički seks biva moguć tek onda kad je neko potpuno ukinuo svoju vlastitu ličnost i žrtvovao sebe radi zadovoljenja samog božanstva, inkarniranog kosmosa.

To je jedan od razloga što je tantra uvek bila brižno čuvana tajna. Opasnost od zloupotrebe nedostojnih sputala je njeno rasprostiranje. Niko ne bi smeo da se upušta u praktikovanje klasične tantre bez odgovarajućeg gurua, jer ne postoje tantrički spisi koji u celosti izlažu tačne pojedinosti bilo kog od rituala. Svaki od tih tekstova izostavlja jednu suštinsku stepenicu ili sadrži lažno obaveštenje, a jedino se preko gurua može saznati prava zbilja, pokolenjima prenošena sa učitelja na učenika.

Čista tantra, premda, van domašaja većini Zapadnjaka, samim stanovištem tantrizma nudi mnogo. Iz tantričkih koncepata o personalnosti i egu, zapadna psihologija mogla bi mnogo da nauči o ovim pitanjima koja je već razmatrala. Koncept individualnog ustrojstva - ne jedino u ajurvedskom smislu *Vata, Pita* i *Kapa,* već isto tako i mentalnom ustrojstvu *Salva (Divja), Rađaš (Vita)* i *Tamas (Pašu)* — nalaže da se ljudi kategorišu prema tome koja vrsta priiaza odgovara njihovom temperamentu i čime će on na njihovom primeru verovatnije biti delotvoran. Tantričke biljne i mineralne preparature deo su Ajurvede i mogu biti primenjene za njenu delotvornost. Čitava fiziologija zvuka i svetlosti može se revolucionisati ispitivanjem mantre i vizuelizacije.

Neka od ovih tantričkih razmatranja već su korištena na Zapadu, možda i nehotice. Da bi se olakšali bolovi obolelim od raka, recimo, sugeriše ini se vizuelizacija. Jedna od takvih

vizuelizacija može biti jedan razred pirana koje proždiru mrtvo meso mase raka. Po svojoj prirodi to je tantrički: žrtvovanje nepoželjne ličnosti (raka) jednoj objekt i viziranoj projekciji same prirode (pirana). Takve vizuelizacije su često uspešne, ali, pošto su po svojoj prirodi borbene, one nisu naročito delotvorne u poboljšanju zdravlja, koje je neagresivno, kakve bi morale biti i metode u lečenju. Tantra ima da predloži nove i bolje vizuelizacije, koje mogu pozitivno uvećati individualnu temeljnost, živost i sreću, pri čemu uporedo otklanjaju i samu bolest.

Vizuelizacija se isto tako može proširiti na druge auto-imune bolesti, mimo raka, pošto se auto-imune bolesti javljaju kada određen ego izgubi sposobnost da razlikuje šta je deo njegovog organizma, a šta ono što mu je strano. Psihološki, ovaj se proces već koristi u neurolingvističkoni programiranju nepoželjnih navika ili osobenih tikova, a umesto njih se umeću izmenjene crte ličnosti, bez analize i trauma ili osećanja krivice. Budući da na polju samousavršavanja nema ograničenja, tantra se neograničeno može koristiti kao potpora za korekciju ličnosti.

Za one koji su već srazmemo zdravi, tantra može da stvori dublje nivoe harmonije i zdravlja. Načelno, besmrtnost može ostati nedostižna, ali dug i zdrav život, ne, jer se tu radi o zahtevu imuniteta. Na sanskrituje imunitet *vjadhikshamatja,* što doslovno znači „oproštaj od bolesti, zbogom bolesti". Nepravilnim načinom života i stavova, mi stvaramo uslove u svojim telima i umovima podesne za izvesna bića, koja prihvataju naš (neizrečeni) poziv i nadiru. Većina nas prezire bolesti, ne shvatajući da smo mi ti koji smo ih k sebi dozvali. Kada neko nauči da sebi prašta, i oprosti bolesti za njena pustošenja, tada je toj bolesti povratak onemogućen.

Nažalost, i ovaj tantrički stav krije svoje opasnosti. Čim neko nakupi moć, ego se naduvava, osim ukoliko se istodobno ne radi na gašenju ličnosti. Otud insistiranje tantre da se ta snaga opredmeti i oživi. Pošto tantrički ritual može da se upotrebi za stvaranje emocija koje nisu ranije postojale, možda bi usvajanje ovog tantričkog stava moglo da se pokaže terapeutsko za mnoge od onih koji u današnje vreme boluju od emocionalne paralize. Otud Vimalananda insistira na veličini materinske ljubavi.

Sa strogo duhovne tačke gledišta, studija istinite tantre otvorila bi Zapadu ispravan horizont sa kojim bi razmatrao svoje sopsfvene duhovne prakse. Primera radi, oni će morati da počnu da se odnose prema Kundalini sa daleko većim poštovanjem, nakon saznanja o njenim učincima na celokupno probuđenje. Ili, da uzmemo sve one milione što svakodnevno mantraju. Većina su neznalice o zahtevima za *Manira Siddhi,* te će određenu mantru godinama ponavljati vrlo iskreno sa veoma tanušnim učinkom, dok uz malo osvrta na tantru mogu da učine brz napredak naučivši stvari poput:

a) Mesta u glasovnom aparatu odakle mantru valja izricati, zajedno sa njenim pravilnim izgovorom.
b) Proces *Bhutu Šuddhi* i praksu *Njasa* (koja telo i um priprema za podesan prijemnik božanstva).
c) *Djanuvidhi* ili specifičnu vizuelizaciju odgovarajuće mantre.
d) Pet velikih propisa, koji predstavljaju izgovaranje mantre svakodnevno, jednak broj puta, na istom mestu, u isto vreme, sa istim prinošenjima, pridržavajući se istovremeno uzdržanosti u seksu u periodu koji je u tu svrhu određen.
e) Celokupan broj ponavljanja mantre koji se traži, koji je različit za svaku pojedinu mantru (često se navodi brojka od 100 000 ponavljanja), plus odgovarajući broj raznovrsnih prinošenja za Pet glavnih elemenata.

Ipak, tantra ponekad može izgledati beznadno složena i nepraktična, i pojedinci su neizbežno ispunjeni užasom pred začuđujućom potpunošću i pridavanju pažnje podrobnostima, šŠto su ih drevni mudraci pokazali pri obznanjivanju ovog znanja. Uprkos tome što ne može biti smesta komercijalizovana ili na drugi način iskorišćena u svetovne svrhe, tantra začelo zaslužuje uvažavanje zbog samog njenog postojanja.

Možda najveća blagodet od izučavanja tantre i Agore jeste u naglašenom uvažavanju majčinstva. Onaj lekar koji prema svojim pacijemirna ne može da zauzme jedan materinski odnos, nije ništa do puki utrapljivae pilula. Moj učitelj je insistirao na

tome da svaki muškarac mora naučiti šta je to majčinska ljubav. Tantra je obožavanje Majke, to je najnapredniji metod za ulivanje u glavu majčinskih osećanja. Neporecivo je da će onako kako mi gledamo na svet i svet gledati na nas. Ako je svet vaša majka, a svi njegovi stanovnici vaša porodica, usamljenost nestaje, nestaju strah i očajanje. Ili, kako bi to moj učitelj Vinialananda, govoreći o Majci, često znao da primeti: .,Kada Majka nekoga usvoji, šta njemu ostaje da čini? Ona čini sve, a da se to od nje i ne zatraži. *Ona je* to biće koje valja pojmiti."

UVOD

Ovo je pričao AgorijuVimalanandi. Agori je praktičar jedne duhovne discipline koja se zove Agora. Sama reč Agora može se protumačiti kao „dublji od dubine*' ili kao „nežan" ili „ispunjen svetlošču, prosvetljen"*. Agora je sama apoteoza tantre, one indijske religije čije je najviše božanstvo Boginja Majka.

Do sada je na Zapadu tantra samo letimice shvaćena i to jedino u njenim najvulgarnijim uniženim vidovima, propagirana od beskrupuloznih nitkova koji su izjednačili seks i nadsvest. Seks je zaista u jezgru tantre, ali kao ono kosmičko seksualno sjedinjenje univerzalnih dvojstava. Pravi cilj tantre je *Laja,* tragaočev povratak u stanje neizdiferenciranog postojanja. Tantra se zapravo ne sme smatrati religijom, pošto je lišena pravila i dogmi. Ona se sastoji isključivo od metoda za postizanje te *Laje,* ili sjedinjenja jedinke sa beskrajem. Ovo sjedinjenje opisuje se u seksualnim metaforama: sjedinjenje ličnog ega (koji je žensko) sa apsolutom (muškim). Pod naročitim okolnostima seksualni rituali se primenjuju u tantri da bi se ubrzao duhovni razvitak, ali je pri tome pojam razvrata tantričkoj tradiciji potpuno tuđ.

Tantra je razdeljena na stazu Desne i stazu Leve ruke. Staza Desne ruke podrazumeva potragu za Bezgraničnom Stvarnošću, kroz putanju jednog spoljašnjeg nametanja čistote. Dok njene prakse nekima mogu izgledati čudnovatim, onima na Zapadu koji znaju za *Bhakti jogu, Karma jogu* i *Radža jogu,* ovo naglašavanje lične čistote će biti blisko, pošto sve one u manjoj ili većoj meri potvrđuju ortodoksne ideale o religioznoj disciplini.

Staza Leve ruke skrenula je pažnju na sebe delovanjima onih nerazboritih duša, koje tragaju za brzim i lakim spiritualnim

razvojem, bez ikakvih pripremnih obuzdavanja čulnih užitaka. Ishod takve nepromišljenosti je neizbežno podleganje onoj najgoroj i bombastičnoj vrsti, što je naštetilo ugledu staze Leve ruke.

Staza Leve ruke oslanja se na apsolutnu unutarnju čistotu svojih praktičara i ta ćistota ih štiti dok vrše rituale koji uključuju nekromantiju, opojna sredstva, seks i neke druge „zabranjene"" prakse. Najozbiljniji aspirant automatski se klone staze leve ruke zbog mogućnosti zloupotrebe, koje su zbilja velike. To je zaista nesigurno za neoprezne: „Hodati po oštrici mača ili jahati na tigru je dečja igra prema tome"', kako ističe jedan tekst. Ironija je da su oni nedisciplinovani pojedinci, koji ne mogu uspeti, njome prirodno privučeni, zbog mogućnosti za razuzdano prepuštanje, što im izgleda da ona proglašava, a oni iskreni tragači koji bi možda mogli uspeti u njoj, zaplašeni su njenim iskušenjima.

Ima ipak nekolicina onih koji se usude i koji uspešno prođu kroz rigoroznu obuku staze Leve ruke tantre i Agore. Strogo odricanje je onaj dovoljan preduslov da aspiranta pročisti s kraja na kraj. Tek kada je čistota savršena, aspirantu se dopušta da počne sa obredima, koji neovlaštenim mogu izgiedati hedonističkim i „grešnim". Agora nije prepuštanje slabostima: ona je silom preobražavanje mraka u svetlost, biedila ograničene pojedinačne ličnosti u blistavilo Apsoluta. Onog časa kada se dospe do Apsoluta prestaje svako odricanje, jer tu ništa nije ni preostalo za odricanje. Jedan Agori odlazi toliko duboko u tminu, iza stvari o kojima običan smrtnik i ne sluti, ne bi li izašao na svetlost. Sekte u Indiji često razlikuju po boji turbana ili nijansi mantija koje nose. Agori su po narodski stavljeni u stereotip kao askete sa pregačom od pepela i dugom zamršenom kosom, koji kroz život hodaju divljeg pogleda, motaju se po grobljima i otimaju se sa šakalima oko leševa. Sam naziv Agori nose izvesne skupine, pojedine od njih čak ističući kako one isključivo polažu pravo na njega.

Vimalananda je imao svoju sopstvemi definiciju Agorija, koja je nezavisna od bilo koje doktrine ili dogme. I njegova upotreba izraza *vedski* i *tantrički* razdvojiva je, zapravo, od ustanovljive potpore iz spisa, jer on nikada nije mario za spise. Verovao je - a to je i plemenita indijska tradicija da se tako čini - da iskustva jedne duhovne loze imaju prevagu nad onim što nalažu spisi. Sve

što sami verujete da jeste, vi to i jeste, ako ste dovoljno iskreni i pošteni. Odgovorni ste za sebe, i vaše mišljenje o vama samima je punovažno. Ovakvo gledište često razdražuje one koji debelo polažu na neki pojedini ili skupinu tekstova; ali Vimalananda je organizovanim religijama nekoristan u svakom slučaj«. Čitajući povest o njemu, imajte u vidu da, ono što on naziva *vedskim,* ne mora nužno biti *vedsko* i za jednog hramovnog sveštenika, ali da ta oba mišljenja mogu biti jednako važeća, shodno kontekstu.

Tokom čitavog života Vimalanda je odbacivao svaki pokušaj da ga podvedu pod bilo koji kalup. Ljubomorno je čuvao svoju originalnost. Neosporno da je bio izuzetna ličnost, ali je isto tako bio i izrazito težak za „nanišaniti" i definisati. Ono o čemu kao o Agori govorimo u ovoj knjizi je isključivo prema Vimalaoandinim učenjima. On je izučavao mnoge sisteme i odabirao elemente **iz svakog od njih** - *Bhakti joge, Kundalini joge* i **drugih** - i uoblićavao ih u oruđe koje je primenjivao za njegov razvitak. Verovao je da svaki pojedinac mora *„izdubiti svoju sopstvenu nišu":* proučavati ono što on ili ona može razumeti, izabrati one prakse koje će moći iskreno izvršavati, i da to radi sa verom. Po ovakvoj definiciji, dakle, Agora će uvek biti različita za svakog pojedinog: jedino što je zajedničko je stav Agorija koji svi drže: svaki Agori sledi različite prakse, ali svi Agori ih slede sa istim žarom i bezobzirnošću za samoočuvanje.

Prema Vimalanandi, pravi Agori se ne može prepoznati ni po kakvom spoljnom znaku ili obeležju. Iskustvo u tom svetu asketa naučilo ga je da se mnogi lažni Agori kriju iza spoljnih maski. I uporno je tvrdio da je zbiljski Agori u potpunosti unutarnji. Sektaški Agori mogu iakođe da preuzmu ovakav iskaz, ali Vimalananda je prema njemu zaista živeo. Živeo je u jednom običnom stanu u Bombajii i bavio se poslovima, ostajući neprimetan. Iznutra, bio je čisti Agori, čvrst poput dijamanta ili mekan kao vosak, zavisno od toga kako su okolnosti nalagale. Za njegovu duhovnu „decu" bio je ona savršena majka-kombinacija prijatelja, filozofa i vodiča. Sa onima naduvenog duhovnog ega, bio je nemilosrdan.

Nepromenljivo verovanje svih Agora je da smrt treba personifikovati i savladati. Agori ne žude za fizičkom smrću, već

za uništenjem svih njenih ograničenja, „ubijanjem" samih sebe unutrašnjim ili spoljašnjim postupcima. Agori se ne plaše smrti; kada jednom započnu neku radnju, Agori ili uspevaju ili umiru i dalje pokušavajući, jer za njih nema osrednjosti ili uzmaka. Agori rado provode vreme na grobljima i spaljivalištima mrtvih (što se na Hindi jeziku zajedničkim imenom naziva *smašan)*. Jedan Agori nikada nije srećniji nego da sedi pod opojnim sredstvima u ovakvom jednom smašanu, izvodeći kakav obred u blizini pogrebne lomače, čiji plamenovi iskre u ponoćnoj tmini. Vimalananda, koji je po spoljašnjosti veoma brinuo o pristojnom izgledu, nikada se nije ustezao da poseti smašan, kada je trebalo da tamo vrši obrede.

Neki od događaja koje ova knjiga opisuje mogu umnogome da povrede čitaočevu osetljivost. Jednim delom je to bila i Vimalanandina namera. Želeo je da Zapadnim „svetiji-sam-od-tebe'" asketama da do znanja da „prljavština i orgije na grobljima" (kako je neki Amerikanac jednom opisao Agoru) mogu biti prikladni za duhovni razvitak jednako kao i asane, pranajama i ostale „čistije" discipiine. Ali onaj drugi deo je prirođen Agori. Na mnoge načine on je, i to tako mora ostati, neshvatljiv običnoj osobi, i neke ljude nijedna količina objašnjenja neće zadovoljiti, kada ispituju mudrost ili spiritualnu korist tu pohranjenu, kod, recimo, jedenja ljudskog mozga. Agora je misteriozna i duboka - dublja od dubine - i samo oni, koji su u stanju da zbace sa sebe sve kulturološke pokrove i zagnjure se u nju nagi, moći će da zarone u njene dubine.

Kada smo Vimalananda i ja bili u Americi, jedna moja prijateljica mu se obratila: „Onoliko koliko sam čitala i slušala o tebi, pa i sada, slušajući te, još uvek ne mogu da dokučim šta je to jedan Agori. Molim te, da li bi pokušao da mi to razjasniš?"

Vimalananda mi je kasnije kazao: „Pitala me tako pošteno i ozbiljno da sam osetio da treba da joj rečito odgovorim, premda to nije nešto što se može strpati u preobilje reči.'"

On joj je kazao: „Jedan Agori je iza granica zemaljskih sputanosti; ne, on je nešto iznad onih elemenata koji tvore univerzum i tebe. On uzima neku vrstu opojnog sredstva i time postaje opijen Najvišom Ljubavlju, koja izvire iz najunutrašnjijih zatona njegovog srca. Da li da to nazovem unutarnjost? To je

ono što je iza svesti. On pruža taj najbolji deo ljubavi. Zašto deo? Deo od Najviše, Univerzalne ljubavi, gde uz pomoć svog opažanja doživljavamo Sve-u-Jednom/Jedno-u Svemu. Kada se ti, konačna, stopiš sa beskrajem, gde su tad granice tvome znanju? Tokom ovog stanja, Agori se stapa sa svojim ličnim božanstvom tako da postaje Ono samo - sa velikim O, a to je ono zbog čega kažemo da je prešao iz tame u božansko prosvetlenje. To je jedan Agori."

Vimalananda je bio ekstremist. Bio je načisto s time da sve što je vredno činiti vredno je da se učini valjano, i bio je spreman da uloži celog sebe da bi bio siguran kako je sve što je započeo dovršeno. Za njega je Agora bila doktrina bez povratka, jedno lično verovanje koje je iziskivalo napuštanje svega u zamenu za tu božansku ljubav. Želeo je da spiritualne diletante na Zapadu upozori da lakomost sa kojom oni pristupaju disciplini i samoobmana koju nastoje da prodenu kao prosvetljenje, jeste puka prevara njihove sopstvene svesti, što vodi jedino u bedu. Kada sam, primera radi, bio dovoljno nepromišljen da prokomentarišem kako je određeni guru tobož budio Kundalini svojim učenicima tako što ih je golicao jednim praherom od paunovog perja, Vimalananda je grmnuo: „Zar je Kundalini Šakti postala tako jeftina roba da neki takozvani božji čovek može da je probudi u množini ljudi odjednom? Nikada! Jesu li *Rišiji* (mudraci drevnosti) bili tikvani da provode desetleča u džungli čineći teške pokore da bi probudili Kundalini i usavršili Agoru? Ne, ti ljudi koji misle da Kundalini mogu kupiti su prave pravcate budale. Zapadnjaci misle da se znanje može kupiti, ali sve što za svoj novac dobijaju su lažni učitelji iz Indije, koji im daju splaćine i bogate se na njihovoj lakovernosti."

Vimalananda ne spada ni u jedan običan „guru-stereotip". Kada je išao na konjske trke, odevao se kao običan viasnik konja što je bio, a kod kuće se odevao kao svaki običan Indus. U nekim prilikama je jeo meso, koristio opojna sredstva, a cigarete je pušio neprestano. Sve te stvari činio je zbog specifičnih, ali skrivenih razloga. Većina onih ljudi koji su ga poznavali samo formalno nikada nisu podozrevali da bi on mogao pripadati svetu duha. On je negovao jedan bezbrižan imidž, sračunato, kako bi

izbegao skretanje pažnje na sebe. U početku je to i mene navelo da posumnjam u njegovu duhovnu smelost, no meni je mozak tada bio ispran od strane raznih „duhovnjačkih autoriteta" u smislu očekivanja kakvu ulogu treba da igra guru.

Ubrzo sam, srećom po mene, doznao da Vimalanandino gnušanje prema licemerju i pozi prevazilazi jedino njegova nepopustljivost. Nekom prilikom on je aktivno pokušao da ubrza nekim osobama napredovanje na duhovnom putu, ali nije u tome uspeo pošto su te osobe bile nespremne. Nakon toga rešio je da prava oruđa za negu duha pruža samo onima što ih je on sam najpre od početka do kraja proverio i pripremao. On se otud nikada nije postavljao kao guru, niti se vladao na način kako bismo mi očekivali da guru postupa. Kada je, na primer, odlučio da mene nazove Ravi, učinio je to srodno sa mojim nadimkom Robi, a bilo je zgodnije za upotrebu pri razgovoru na Hindi jeziku. Nije zato da bi mene impresionirao dajući mi kakvo sanskritsko ime.

On je pružao sliku potpune nezainteresovanosti da poučava, ali je, zapravo, trošio mnogo vremena odmeravajući snage i slabosti svakog pojedinog od svoje duhovne „dece". Ova indijska tradicija zove se *Kurtna guru* (doslovce, „UčiteIj-kornjača"). Nakon što neka majka-kornjača položi svoja jaja na kakvoj peskovitoj plaži, vele da se ona povuče na izvesnu razdaljinu i odande usredsredi svoju pažnju na jaja, sa takvom silnom strujom ljubavi da toplina te njene ljubavi dopire do jaja i čini da se mladi izlegu. Na takav isti način jedan *Kurma guru* izgleda kako ne obraća pažnju na napredovanje svojih učenika, ali u zbilji bdi vrlo prisno na njih, izdaleka povlačeći konce u vezi s tim.

Čitav Vimalanandin život sastojao se od toga da poučava i sam uči. Uvek je bio spreman da nauči nešto novo, i uvek spreman- da druge pouči - na njegov lični način - ako je neki student zaista bio voljan da uči. Njegov svakidašnji život bio je jedna pouka, svakome ko je to mogao da shvati, pouka jednog trajnog povinovanja njegove lične volje Božanskoj.

Nije ga bilo lako dokučiti, a on je i smišljeno svoje lekcije pravio teškim za razumeti. Kada bi odlučio da nešto treba da naučim, on bi to vešto umetnuo u tok svetovnih trivijalnosti koje je upućivao drugima u odaji i očekivao je od mene da budem

dovoljno priseban i to prokljuvim. Nedeljama i mesecima posle, on bi me o tome zapitao, naglo i bez najave. Od mene se očekivalo ne samo da to zapazim i sećam se datuma, već da to propustim kao svoju unutarnju situaciju najbolje što mogu. Često je napominjao: „Kakva vajda od današnjeg sistema obrazovanja? Objavi se vreme ispita unapred, tako da svaki idiot može da sakupi hrpu beležaka i pripremi se. Pravi ključ da se neko proveri jeste proveriti ga kada se tome najmanje nada i najmanje se za to spremao. Tek tad dobijate ispravnu sliku o tome šta neko stvarno zna."

Ponekad je samo praćenje razgovora sa Vimalanandom bio test po sebi. Zavisno od njegovog raspoloženja i slušalaca, on je govorio na izuzetno tečnom britanskom engleskom, kolokvijalnom guđerati, ili, najredovnije, na hindiju. Kada bi ga raspoloženje ponelo, prešaltao bi se na visoko tečni urdu, a ponekad umetao sekvence na marati ili bengali jeziku. On je po sklonosti bio glumac i vladao je neverovatno jednom širokom paletom jezičkih stilova, koje je po želji mogao da menja, kako bi na slušaoca izvršio tačno onaj pravi učinak. Kroz osam godina i devet meseci koliko sam bio povlašćen da ga poznajem, na desetine puta je ponavljao svoje omiljene priče, ali nikada to nije učinio na isti način. Svako ponavljanje bilo je na jedinstven način obojeno njegovim izvođenjem.

Otud ni samo prevođenje nije uvek bilo lak zadatak. Ja sam sve njegove reči pretvarao u engleske, približavao ih njegovom uobičajenom stilu u govorenju na engleskom, prenoseći onu nameru koja je provejavala, bez obzira koji rečnik, sklop rečenice ili dikciju da je koristio u onom od jezika koje bi u taj mah upotrebio. Radeći po sećanju i služeći se onim kratkim beleškama koje sam nabacivao nakon naših razgovora, zaključio sam da će biti najverodostojnije ako ostavim da pripovedanje teče kroz njegove sopstvene reći u celom tekstu, tako da čitalac, ukoliko mu se to dopada, može da i sebe zamisli kako sedi uz Vimalanandu i sluša ga dok kazuje svoju priču.

Tu je još jedan razlog za predstavljanje njegovih reči onakvim kakve su izrečene. Vimalananda je delovao na ljude, primarno, ne time šta je činio, već kako je to činio; i ne po tome šta je kazivao (premda je to bilo bitno), već time kako bi to rekao.

To ko je on bio značajnije je nego šta je činio, i postizao je da ljude počne da kopka njegova unutarnja stvarnost, ali su najčešće ostajali praznih šaka. Ona nekolicina koja ga je dobro poznavala - barem s površine - nikada se nije mogla usaglasiti oko toga ko je on, pošto se njegova ličnost u odnosu na svakog od njegovih prijatelja razlikovala. On je bio jedno mnoštvo različitih ljudi, svih u tom jednom telu. Nekom prilikom, pre nego što smo se još bili susreli, javljala mu se želja da zabeleži svoja razmišljanja i to proprati svedočanstvima svojih bliskih poznanika. Više njih je pitao: „Ukoliko bi trebalo da o meni nešto napišete, kako bi to izgledalo?" Jedan je odgovorio jednom jedinom rečjn: „Mnogostran." Drugi je kazao; „Reci jednostavno ne mogu iskazati zbilju". Treći je izjavio: „Priložio bih samo prazan list papira, pošto ne rekavši ništa sve biva kazano." Njegova pastorka je rekla poslednju reč, istakavši: „Nema nikakve svrhe da iko zabada nos u čitanje o tebi, pošto onaj ko te nije sam doživeo ne može znati šta stvarno jeste."

Njome je upravljala posesivnost, u to nema sumnje, a zapravo ga nije poznavala ništa bolje nego biio ko od nas ostalih, ali je njeno mišljenje prevagnulo. Kako neko na dvodimenzionalnom planu da predstavi jedno multidimenzionalno biće? A ne radi se o tome da je on imao išta da krije. Ništa neistraženo nema u vezi sa njime, niti se on ikada pravio važan. Svakome je bio na raspolaganju da ga taj istražuje. Sa nama je razgovarao na način kako se jedno dete obraća svojoj majci, ne mareći da nešto menja ili zadržava za sebe kako bi gradio lični imidž. Bio je istinski nedužan u srcu, na mnogi način pravo dete, nikada se ne stideći da izrazi svoje nevino čuđenje ili prizna greške. I poput deteta, mogao je da neprestano gubi igru, dok onaj Agori u njemu i dalje iščekuje pobedu.

Možda je upravo zbog tog „deteta" u njemu i mogao da bude tako dobra „majka" za sve nas koji smo bili oko njega. Ili je možda njegova usredsredenosi na Boginju Majku rađala to dete u njemu. Bilo koji da su uzroci, biu je zbiljski nepopravljivo dete, obešenjak od rođenja, vazda spreman na nežnu praktičnu šalu, spreman da se nasmeje svemu što je zabavno i nasmeje bilo koga drugog kadgod se pruži prilika. Ništa oko njega nije bilo umereno.

Bio je nesrećan, preplavljen radošću ili ćutljiv, nikada nije bio prosto tužan, srećan ili tih. Njegova obuka u Agori naučila ga je: uspeti ili umreti. Nikada nijednu ulogu nije igrao s pola srca, već se sav predavao onome što bi preduzeo, ma koliko to bilo neznatno. U njegovom biću nije bilo zadrške.

Ta ličnost „Vimalananda" bila je zaista zapanjujuće mnogostrana. Njegova je porodica nekada posedovala većinu Bombaja, a njegov je život bio pravi kneževski. Ali život dokone raskoši njega nikada nije privukao. Na mahove je upoznao basnoslovno bogatstvo i strašno siromaštvo, bio oficir u vojsci, mašinac u tekstilnoj manufakturi, vlasnik mlekare, operater na kamenolomu, kladioničar na konjskim trkama i isposnik. Postigao je visoke akademske kvalifikacije i pridržavao se strogih duhovnih disciplina.

Eksperti za indijsku muziku smatrali su ga maestrom kako za instrumentalnu tako i vokalnu muziku. Među onima koji su ga poznavali bio je čuven po svojim astrološkim ekspertizama, svom dijagnosticiranju bolesti prostim pogledom u bolesnikovo lice i svojoj sposobnosti da protumači belege na telu konja i slonova. U mladosti bio je rvački šampion, a sa 38 godina pobedio je upola mlađeg protivnika. Nikada nisam video da ga je neko pobedio u rvanju u koštac, makar njegov protivnik bio i snažni mladić tri puta mlađi od njega. Njegovi su prijatelji redovno tražili da im on kuva, tako su ukusne i jedinstvene bile njegove kulinarske smeše. Bio je u stanju da u ritmu muzike mrda svakim mišićem na telu, uključujući uši i obrve, što je bio učinak vežbanja indijskog plesa.

Bio je umetnik. Voleo je da kaže: „Mi ovde u Indiji verujemo u posmatranje umetnika pri stvaranju, ne u umetnikovo delo. Umetnost nije ono što umetnik stvara, već je sam umetnik umetničko delo. Muzika velikih kompozitora može se prenositi sa pokolenja na pokolenje na Zapadu. Naši veliki muzičari ne usredsređuju se na stvaranje kompozicija, oni stvaraju nove muzičare kako bi održali predaju same umetnosti."

Kako preneti Vimalanandino umetnost onome koji ga nikada nije video na delu? Ova sama upotreba njegovih reči je predaja njegove veštine, ali samo pažljiv čitalac će biti u stanju

da pronikne onu istančanost njegovog artizma koja deluje ispod toga.

Vimalananda je mogao da uči od svakoga i sve što nauči učini umetničkijim. Davao je lični pečat svemu što bi izrekao i stvorio, i ja se nadam da će se taj pečat pokazati i na ovim stranicama. Bio je šarmantan i dubok, a ponekad se činilo da je užasnut od samog sebe. Ma izvestan način on je to i bio. Nije bio ohol, bojao se onoga što je u njemu. Osmo poglavlje o *Aviškari* ovo celovitije objašnjava.

Znao je biti egoističan i nešto od tog njegovog ega se odražava na ovim stranicama. Držao je da smrt ega znači sigurnu smrt organizma i, stoga nikad nije pokušavao da gasi ili iskoreni svoj ego, nego ga je radije čvrsto držao pod kontrolom. On je izjednačavao ego, individualnu moć samo identifikacije sa, umnogome pogrešno shvaćenom, Kundalini Šakti. Njegova kontrola Kundalini osposobljavala ga je da odreši svest od svoje sopstvene (ma koliko svestrane) ličnosti, kako bi mogao da se poistovećuje sa bezgraničnim, božanskim personalnostima. Često, kada bi govorio, bilo je to sa strahovitim pouzdanjem govora božanstva kroz njega i to je katkad izgledalo arogantno za one ljude koji su slušali, a nisu hteli ili mogli da to pojme.

Izluđivalo ga je kada je smatrao da je u pravu, a dešavalo se da je pogrešio. Bilo je i trenutaka kada sam se naprezao da sačuvam poštovanje prema Vimalanandi i prilika kada mi nije bio naročito dopadljiv. Ali nikada ga nije bilo teško voleti. U početku našeg poznanstva sam ga analizirao. Raščlanjivao njegova gledišta i nastojao da sačuvam objektivnu uzdržanost za koju sam smatrao da je prikladna jednom naučniku sa Zapada. Uzalud sve to, jer je struja topline, koja se neprestano izlivala na sve one što ih je on primao u krug svoje „dece", bila neodoljiva. Smetala mi je isprva ta moja nepoverljiva zapadnjačka priroda, ali su se vremenom moje sumnje istopile, i uprkos njoj, on i ja smo stupili u jedan, izgleda predodređen, odnos oca i sina. Ili bi možda trebalo da kažem umesto oca, „sina i majke'", jer njegova ljubav nikada nije gubila svoje materinstvo.

Njegovim učenjem preovlađivala su dva načela: saosećanje za sva bića, uključujući tu i ona, naizgled neosetljiva, kao što

je stena, i neprestana svesnost o *rnanubandhani,* vezanosti karmičkim dugom. Njegova samilost za njegove prijatelje dovela ga je dotle da naruši svoje zdravije i potroši celo bogatstvo kako bi ih poštedeo od njihovih sopstvenih karmičkih dugova. Ramena su mu bila nesvakidašnje široka, možda od rvanja, i on je običavao da kaže: ., Pošto mi je piiroda dodelila ovako široka pleća, moram da pomognem kome god mogu. Zašto bi se bilo koje dete brinulo o rnanubandhani, kada su tu njihovi majka i otac da isplate svoje dugove?" Sa svima koji su pred njega izlazili, čak i sa lakrdijašima, postupao je kao majka puna ljubavi i predanosti prema svojoj miloj dečict. Žene su nalazile da je neodoljiv, jer je na svaku od njih projektovao istu onu strahovitu predanost koju je usmeravao na obožavanje Boginje Majke. Sve do njegovog smrtnog časa. Vimalanandino jedino utočište bilo je Majčinstvo Boga.

On i ja smo za upotrebu u njegovoj knjizi odabrali ime „Vimalananda", Što je jedno od mnogih imena koje je koristio za života. Raznovrsnost značenja ovakvog imena čini ga prikladnim predstavnikom onoga koje on bio. Na sanskritu, *Vimalananda* odgovara „Vimala" (Čist) plus „Ananda" (radost, blaženstvo) ili doslovce „blaženstvo Čistote". „Malam vidvamsajati iti vimalah" Apsolutno poništenje nečisti to je *Vimala.* „Nečist" je ovde uprljanost svojstvima, ograničavanje natureno čistoj egzistenciji, kao rezultat njene inkarnacije. Kada se ona kosmička igra stvaranja, očuvanja i razaranja transeendira, sva ograničenja su transcendirana, i to stanje je *Vimala.*

Ili, kada jedan aspirant ode iza površi svog ega, kada je ego potpuno nag, očišćen od izraslina ličnosti i umrljanosti želje, tada on opaža čistu svesnost i zna da je čista svesnost i „tvoja sopstvenost/ti sam" i „moja sopsrvenost/ja sam" i to je *Vimala.* Ili, ona *„Ananda"* (blaženstvo) koju jedan Agori stiče iz obreda ne može biti čistija *(vimala),* jer on vidi lice svog obožavanog božanstva u svemu i svakome.

„Vimalananda" se u sanskritu može izvesti na mnogo različitih načina, ali specifičan značaj te reči ovde je i u tome da se Vimalanandina fizička majka zvala Vimala. Vimala+Nanda = „sin Vimalin. Vimalananda mi je rekao: „Kada sam ja bio lutajući

asket mislio sam, kako bi to divno izgledalo da se pojavim jednog dana kod svoje kuće i kažem sluzi da objavi mojoj majci: 'Stigao je Vimalananda.' Kakvu bi joj samo to radost pričinilo!"

„Vimalananda", dakle, stoji u ovoj knjizi umesto takvih imena kao što su AgoraNat (Učitelj Agore), Šah-e-mau (Kralj blaženstva) pa i Bandal-e-attaab (Sunce medu preterivačima). Ovo postednje je značajno u onome gde je Vimalananda bio dobar, „veći" od života, i neke od njegovih priča mogu izgledati da se prostiru izvan okvira mogućeg. Mi, Zapadnjaci, obično izravnavamo istinu sa onom „objektivnom" realnošću čulne percepcije. Vimalananda se starao jedino da ta subjektivna realnost priča koje je kazivao, istakne specifična dejstva na onim subjektivnim realnostima kod njegovih slušalaca; jer je on držao da se objektivna realnost neprestano menja samom našom percepcijom te realnosti. Tako je jednako nematerijalno, primera radi, ukoliko neko stvarno odseče svoje udove i baci ih u plameni oganj, samo da bi ih nekoliko časova zatim spontano ponovo vratio na mesto, ili on samo vizuelizuje taj scenario toliko snažno da do krajnosti sebe uveri da su se ti događaji zbili. Ovakav rezultat, povećana čvrstina uma bez obzira na spoljašni nadražaj, stvoriće takođe i povećanu fizičku stabilnost. Za naš um, realnost je definisana njegovim percepcijama. Agora je totalna kontrola percepcije.

Kada je Vimalananda osećao da je bitno da nekom od njegove „dece" na nešto ukaže, nije se ustezao od preterivanja ili uveličavanja u svojim pričama, upravo onako kako bismo mi to činili sa našom zbiljskom decom. Pored toga, Vimalananda se mahom obraćao Indusima, koji često naduvavaju stvari. Indijski slušaoci su navikli da automatski nadoknađuju ovu ekspanziju mentalnim svođenjem onoga što im se kazuje. Time bi Vimalanandino prelerivanje u očima indijskog slušaoca poprimalo približno tačne razmere.

Napominjem to jer sam neprestano bio svestan ove kulturne crte i sa njom morao da računam. Priče koje ćete ovde čitati kalibrirane su do maksimalne vernosti, barem u sistemu one realnosti u kojoj je živeo Vimalananda. I jezik ove knjige je, na njegov sopstveni zahtev, blago pročišćen. On sam se redovno služio vulgarnostima, ali činio je to samo pred onim ljudima čiji

je svakidašnji govor vulgaran, kako bi stupio u dosluh sa njima. Na sve to, svaka pojedina reč izrečena je sa skrivenim značenjem iza, prema drevnoj tantričkoj tradiciji *Sandhja Buša.* Ali to je druga priča.

Nikada preko njegovih usana nije prešlo prazno slovo. Svaka priča je bila namenjena nekom specifičnom slušaocu i bila podložna promeni prema onoj lekciji koju je slušalac trebalo da savlada, premda su se sve njegove priče zasnivale na događajima koji su se „zapravo" desili njemu, barem subjektivno. Kako je prethodno napomenuto, on je, ipak, transcendirao, premašio, tu golu činjeničnost objektivne realnosti i uznosio je u mistiku. Njegove su priče vrlo pažljivo protkane dubokim značenjima pristupačnim razboritom đaku, koji je mogao da protumači njegove reči, intonaciju i emociju sa kojom su govorene, oglušujući se o one sporedne pojedinosti koje je i sam Vimalananda prezirao.

Vimalananda bi priču otkrivao i predstavljao određenoj skupini ljudi u svojoj dnevnoj sobi kada je konverzacija izgledala potpuno bezazlena, a neko iz tog društva bi je čuo i naglo shvatio da se ona odnosi upravo na one prilike zbog kojih je on Vimalanandi došao da se posavetuje, ali mu se sve do tada nije dalo da to upita. Bilo je izvesnog uzbuđenja u tom mirnom sedenju i naglom uvidu da je priča upućena baš vama. Vimalananda se nije često poimence nekome obraćao, ali poneke reči odavale bi njegovu nameru. Vimalananda je voleo da se svesno poigrava sa svojom „decom" onako apstraktno kako to sa svojom decom čini kakva majka, dok sve vreme motri na varivo koje se krčka na šporetu.

Slično tome. Vimalananda je neprestano ispoljavao „drugost": jedno večito čulo za odvojene sfere delovanja i druge nivoe svesti koji su u njemu uporedno radili. On je to obznanio i često bi govorio: „Da bi zaista bio svestan, moraš biti u stanju da u isti mah znaš šta se danas zbiva hiljadama milja odavde, šta se moglo zbivati ovde pre više stoleća i šta će se na svetu desiti mnoge decenije od danas, i šta se zbivalo, zbiva se i zbiće se na drugim planovima postojanja A i dalje moraš nastupati kao da o svemu tome nemaš pojma. Moraš sedeti i pričati sa drugim ljudima i igrati ulogu koju ti je Priroda odredila." U njegovoj

muzici, njegovoj konverzaciji, igranju šaha, pa i snu, bio je uvek svestan i onoga što se zbiva oko njega, a isto tako, opušteno, bio je svestan i neke „druge", odvojene stvarnosti.

Ili je barem on postizao da to izgleda opušteno, mada je to, začelo, iziskivalo strahovitu napregnutost, što je povremeno ipak bilo vidno. Duvanu je pripisivao svoju sposobnost da dela na više planova bivstvovanja ujedan mah. Nakon što sam ga godinama izbliza posmatrao, mogu pouzdano da tvrdim, premda je bio zavisnik od cigareta - jedna činjenica koju on nije pokušavao da pobije - da je duvan, po svemu sudeći, vršio jedan blagorodan učinak na njegovu svest, neuporedivo izrazitije nego što sam to uočio na bilo kom drugom pušaču. Savremena naučna istraživanja pokazala su da male doze nikotina imaju pozitivan itlicaj na rad mozga, a Vimalananda je bio takav veteran sa opojnim sredstvima, da je sa lakoćom mogao da podnese više nikotina nego bilo ko drugi, bez štetnog dejstva.

Pušenje ga je napokon i ubilo, ili bar tako vele njegovi lekari - umro je od srčane kapi. Oni među nama koji su ga poznavali, znali su daje on tačno šest meseci pre smrti odlučio da hoće da umre. Njegov izgovor za to bio je da je posvršavao sve u svom životu što je nameravao da uradi i da bi živeti preko toga značilo navlačiti na sebe preuzimanje nove karme. Godinama pre, on je, takode, predskazao da će umreti u isti dan kada prestane da puši. Za sve vreme dok sam ga ja poznavao, on je svakodnevno pušio barem jednu cigaretu sve do 11. decembra 1983, dana kada je odbio svaku ponuđenu cigaretu. Narednog jutra je umirao. O zalasku sunca ja sam spalio njegovo telo.

Od prvog dana kada smo se susreli, Vimalananda mi je govorio da ću ja biti taj koji će ga kremirati, uprkos njegovom prirodnom sinu, koji i danas živi u Bombaju i koji, prema Hindu tradiciji, ima da kremira svog oca. Ali Vimalananda je govorio, čak i osam godina pre nego što se ovo desilo: „Moj sin neće ni doći na sniašan da vidi kako gorim, niti će to učiniti moja supruga." I zaista, nisu. Kada sam ga jednom o ovome ispitivao, rekao mi je: „Nema bega od *Zakona karme.* Svima sam rekao istinu, da si ti taj koji je predodređen da me kremira i svi su postali ljubomorni na tebe, jer smatraju da zaslužuju i sami da

na neki način budu uključeni. Oni ne znaju o čemu govore, jer inače ne bi lako postupali. Ja mogu da imam fizičkog sina, ali ti si moj duhovni sin, a o mojoj smrti ću sam odlučivati. Znaš li šta je najdublji izraz ljubavi kod jednog Agorija? To su ove četiri reći: "Ti ćeš me spaliti'."

„Ti ćeš mi asistirati pri povratku mom Obožavanom. 1 dok budem goreo, želim samo jednu jedinu stvar, da sa kasetofona ide muzika Džima Rivza: 'Plemeniti Gospode, prihvati moju ruku'. Znam da će svi i Hindusi to smatrati svetogrđem, ali na njih ne obraćaj pažnju. To je sve što želim; bez obreda, bez pompe. Hoću samo da se vratim tamo gde pripadam i da me Veliki Tatica drži za ruku."

Vimalananda je kremiran na istoj lomači koja je prethodno udomila i njegovu majku i njegovog mladog sina. Ranu. godinama pre toga. Glas Džima Rivza čuo se na njegovom pogrebu da bi mu pomogao da se oslobodi „.zemaljskih okova"'. Veći deo njegovog pepela razvejan je u Arapsko more, čiji zapenjeni talasi zapljuskuju spoljne zidine Banganga smašana u Bombaju; ostatak je sakupljen za obredno razbacivanje po indijskim svetim rekama,

Za mene je ovo bila teška knjiga za napisati. Proveo sam mesece napipavajući smer, pišući, a zatim iznova počinjući, sa nadom da pronađem najbolji ugao iz kog da pristupim kako bih Vimalanandu preneo u prozu. Konačno sam shvatio da se on ne može verno portretisati izjednog jedinog ugla, isto kao što ga nije bilo moguće celovito uhvatiti na fotografiji. Uvek je izbegavao fotografisanje, a njegov izgled ni na jednoj od postojećih fotografija ne liči jedan na drugi Uvek je, zapravo, teško bilo prepoznati živog Vimalanandu sa njegovih fotografija, jer se celo njegovo lice menjalo iz trena u tren, prema stanju njegove svesti u tom času. Nije bio voljan da se rastaje sa svojim fotografijama, što je razlog da nijedna od njih ne krasi ovu knjigu. Govorio je: „.Mojim prijateljima se neće svideti ako ne budeš pazio na moje fotografije. Oni će u tome videti znak omalovažavanja. Ja ne marim. Ja nisam baš niko. Ali neki od mojih eteričnih prijatelja su vrlo ortodoksni i vrlo strogi i neće dvaput razmišljati pre nego što kazne za nepoštovanje.'

Njega zasigurno nisu sputavala ograničenja koja sputavaju većinu smrtnika. Njegove oći, recimo, odbijale su da zadržavaju neprestano istu boju. One su ponekad bile svetčo plave, često su bile svetlo zelene, boje onog grožđa poznatog kao *anab-e-šahi.* U nekim trenucima one su izgledale gotovo bezbojne. Ljudi koji bi ga prvi put susretali ukazivali su mu na to sa nevericom, a on je to poricao: „Pa to je smešno! Zar može biti da nečije oči menjaju boju!" Neki put kada je bio razdragan, podesio bi boju svojih očiju prema mojim i tada u odaju pozivao sve prisutne da to prokomentarišu. Voleo je da posmatra ljudske reakcije na vanobična zbivanja zato što je osećao da ih može bolje pronići kada su uhvaćeni bez garda.

Jedna enigma, zagonetka, pitalica, jedan „predmet istrage", kako je to on sam postavio: Ko je bio Vimalananda? Što sam više provodio u njegovom drustvu to sam manje o njemu znao. On je zaista bio „ne-telo"; u njegovom telu nije stalno bila ista ličnost, koja bi se mogla izdvojiti i kategorički označili kao njegova. Bio je tvrd i mek na smenu, naizmenično profinjen i grub, u zavisnosti od okruženja. Jednu znamenitu noć otpočeli smo elegantnom večerom u jednom restoranu na zabavi u Jahačkom klubu, a završili, kako se to sudbini htelo, u sred Bombaja slušajući muziku u kvartu crvenili fenjera. Vimalananda je na posletku sam dohvatio jedan muzički instrument i naučio novoj pesmi jednu prostitutku koja se time oduševila. Tek zabave radi!

Psihijatri bi Vimalanandu možda svrstali u šizofrenike. Sam Vimalananda je govorio: „ili ja mora da sam lud ili su to svi ostaci, oboje ne možemo biti čisti." Premda nisam psihijatar, ja sam jedan lekar sa licencom, i po mom mišljenju (i mišljenju svih onih koji su sa njim godinama živeli pre nego što sam ga ja susreo) bio je daleko zdraviji nego ostatak sveta. Facile formulae nije dovoljna da bi se on opisao.

Pisao sam ovu knjigu, svestan da će nešto od napisanog biti uvredljivo ili bar nepojmljivo za neke, a da će određeni pasusi pokrenuti radoznalost nekih drugih da pokušaju da izvedu neke od opasnih postupaka. Ona prirodna suzdržanost koju sam osećao što sam dopustio da Vimalananda bude predstavljen jednom nepripremljenom auditorijumu sprečila bi me da ovu

građu uopšte publikujem, da nisam imao jasne instrukcije da to učinim. Počelo je to pre dosta godina kada je jedan čovek odeven poput srednjevekovnog rađputskog ratnika bio pozvan u Vimalanandin dom u Bombaju. Nakon izvesnog uvoda, duh jednog heroja stolećima pokojnog, Kalađi Ratoda, ušao je u telo ovog čoveka i on je njegovom viteškom sabljom rastvorio jedan kokosov orah i iz tako nastalih delova ljuske proricao. Savetovao me da, kad tome dođe red, zabeležim sve što je Vimalananda govorio. Vimalananda koga obično nisu doticale takve predstave i, koji je do tog časa tvrdoglavo odbijao da ikome dopusti da beleži /snima/ bilo šta od njegovih kazivanja, iz misterioznog razloga se saglasio i čak me podstakao da to učinim. On nije nikada pročitao ništa od mojih zabeleški o sebi sve dok prva ruka ovog rukopisa nije bila spremna. Kada sam mu to pokazao, on je prevrnuo nekoliko stranica, napravio par komentara i brzo utonuo u svoju prethodnu tobožnju nezainteresovanost.

Nakon što je dao pristanak, Vimalananda je značenja svojih reči počeo da zaodeva potpunije nego ikada pre. Njegovo zapitkivanje, s vremena na vreme, o tome jesam li zapisao neki naročito složen komentar, upućivalo je na to da on od mene i dalje očekuje da nastavim sa svojom ulogom zapisivača. Nastavio je da pravi situacije, jednu razbibrigu, za šta je bio ekspert, a onda bi iskoristio te situacije spontano stvorene oko njega, u svom domu, stoje bio čisti cirkus. Za vreme i nakon tih okolnosti, proveravao bi me oko onoga što sam naučio.

Čim bi Vimalananda osetio da je odagnao moje glavne sumnje oko pojedinog predmeta, obično bi odbijao da o tom predmetu dalje govori, očekujući od mene da o tome sam više naučim iz direktnog iskustva. Objasnio mije kako će to sačuvati oštrinu moje duhovne gladi, da bi me sprečio da nikada ne izgubim budnost iii pauziram u razmišljanju. Nikada me nije kljukao znanjem.

Postepeno sam prikupio silesiju obaveštenja, dovoljnu da ispunim bar četiri toma. Samo pisanje i prepisivanje ove knjige osposobilo me da svarim Vimalanandina učenja delotvornije i shvatio sam daje Vimalanandina prava namera u vezi sa mojim pisanjem bila da izvršim određenu *sadanu* (duhovnu vežbu) za sebe.

Sažeci i zaključci obično su zamišljeni da okončavaju knjigu u kojoj su upotrebljeni, ali ja ih nabrajam ovde u uvodu. Ne mogu da sažmem Vimalanandu, niti mogu da uopšte izvedeni ikakav zaključak o njemu. Tokom one poslednje posete ličnosti cara Akbara u Vimalanandino telo, Njegovo veličanstvo mi je kazalo: „Misliš li da znaš ko je posednik ovog tela? Ništa ti ne znaš! Ako je on tvoj prijatelj i onaj koga voliš, dobro, i mi duhovi ga volimo. Ali ne budi tako glup i drzak da misliš kako ga možeš shvatiti. Ja ga ne znam, ti ga ne znaš, niko ga ne zna. Ovo je ona vrsta čoveka koja dopušta da se poigrate sa njime, vi, lude! Bez da ga poznaš u njegovoj celokupnosti, nikada nećeš biti u stanju da saznaš nijednu vlas kose sa Vimalanandine glave!"

Sam Vimalananda je od mene tražio da sredim moje beleške i da ih sada objavim. Hteo je da se Zapadnjacima izloži Agora, ili da navedemo njegove vlastite reći: „Nekada sam želeo da pođem na Zapad i prikazem praktičnu primenu Agore. pravu duhovnu nauku Indije. Znam da mogu da isporučim tu robu, ali kad god sam hteo da krenem, uvek su me u tome sprečili moji mentori: nisu hteli da dopuste da padnem u iskušenje od slave i moći. Znali su da mogu da budem bolji poslovni čovek od bilo koga - najzad, to mi je u genima —ali nisu žele! i da vide kako padam tako nisko. Nisam predodređen za komercijalizaeiju. Predodređen sam za nešto drugo."

„To ne treba štampati dok sam ja živ. Ja nisam u životu postigao sve ono što sam postigao da bih se od toga bogatio. Ne želim da mi poslednje godine života pokvare tragači-radoznalci, koji žele da me susretnu kako bi ustanovili jesam li pravi. Znam ko sam i to me ne zanima šta o tome bilo ko drugi misli.'"

„Osim toga, ako postanem odviše čuven, moraću da sedim na kakvom presiolu i govorim stvari popui: 'Primite moje blagoslove što su gluposti, pošto se blagoslovi tako ne dele. U društvu neću moći normalno da se krećem kao što sada činim. Neće više biti šale, ni smejavih pijanki. Moraću da postanem uštogljen i svečan. Zašlo bili se odrekao ovo malo mira i tišine šio ih imam sada, samo zato da bi me obožavala gomila ljudi koja čak i ne zna šta čini? Kako to svi ti takozvani sveci podnose, baš se pitam?

..Štampaj ovu knjigu nakon što odem. Neka doznaju šta je šta. Barem nekolicina od hiljada koje će to pročitati biće iskrena. Oni će nastojati da doznaju više o tome, a tada će Priroda sama da udesi za njih da nauče, upravo kako je to učinila na mom primeru i oni će biti poučeni saobrazno ličnim sposobnostima. I ta progresija će se nastaviti, nema od čega da se strahuje.

„Nisam se nikada ispoljavao i pokušavao da privlačim nikoga k sebi. Ljudi su dolazili i odlazili. Nisam tražio da dolaze i nisam zamerao ako idu. Šta mi to znači? Želim samo nekolicinu. Ako volim jednog ili mali broj, mogu voleti svojski. Ako volim sve, samo ću varati samog sebe. *Samo je Isus mogao voleti sve"*

Iz Vimalanandinog probranog kruga onih koje je voleo nagrađen sam naimenovanjem da pokušam objasniti za one koji ga nikada nisu upoznali ko i šta je on bio. Otud ova knjiga. Sada ga niko ne može uznemiravati. Njegova se povest može ispričati, a da njegova privatnost ne bude narušena. Raduje me da ovaj svezak ponudim onima koji ga mogu čirati. Smatram ga i kao prinošenje njemu, koje je isto tako i obećanje što sam ga održao, obaveza koju sam izvršio, njegova dugotrajna želja koju sam napokon ispunio.

Eto Vimalanande onakvog kakvim sam ga upoznao. I pored hiljada susreta, on me mogao uvek porazili svojom neverovatnom šarolikošću znanja, osvojiti me uvek prisutnom srdačnošću i preneti na mene osmeh svojim zdravim humorom. Gotovo da sam se privikao i na njegov gnev. Ali pošto bi šarmirao i začarao mene i ostale slušaoce, nikada se ne bi umarao od toga da ponovi: „Ništa što govorim ne prihvatajte kao kakvu jevanđeosku istinu. Čovek sam. Grešim. Na sebi proverite sve što sam vam govorio. Pokušajte da izvedete, doživite, i tada ćete znati govorim li ili ne govorim istinu. Kada ispitujete neki dragi kamen, morate odmeriti sva njegova lica pre nego što zaključite o njegovoj vrednosti."

Evo, dakle, tu je Vimalananda da ga vi odmerite.

Prva glava MA

(MATI)

Da biste bili kakav guru, morate reći: „ Znam i mogu da naučim i vas. "Ali ako ja to kažem, gotov sam. Nikada više ne mogu ništa drugo naučiti. Zatvorio sam sebe prema bilo čemu novom. Ako tokom celog mog života ostanem učenik, ostajem uvek spreman da učim nove stvari.

Nikoga od onih koji su mi dolazili zbog duhovnog vođstva nikada nisam nazivao „učenikom". Ja sam samo jedna obična osoba. Živeo sam kao nepoznat i umreću kao nepoznat, izuzev za nekolicinu. Nemam zanimanja ni za šta što ovaj svet može da mi pruži, pa i sutra da umrem, ne kajem se. Živeo sam život svojski; učinio sam dosta. Uvek ću biti zahvalan Prirodi što mi je dopustila da postignem tako mnogo. Nikada neću imati učenike, jedino „decu", zato što je to način na koji jedan pravi guru pristupa određenom učeniku: kao jednom duhovnom sinu ili kćeri. A ta veza koja se uspostavlja između njih jača je od one između jednog fizičkog roditelja i deteta.

Prestaju li roditelji možda da vole dete ma koliko ono bilo nevaljalo? Ne! Zapravo, ako su to pravi roditelji, voleće to dete tim više, jer im to dete pruža priliku da pokažu svoju plemenitost i ljubav, upravo kao na na primeru Bludnog sina. Ti roditelji imaju šansu da ovom detetu oproste, a to hrani njihov ego. Šta god

neko dete da učini, nije bitno, njegovi roditelji su uvek obavezni da ga vole - ako su istinski roditelji.

Isto je sa guruom i njegovim učenicima. Nije bitno gde se njegovo „dete" zateklo, ili koliko ono kune svoga učitelja, njegov mentor zna da mu se ono mora vremenom vratiti. Kuda da ode? Taj guru sebi može da priušti da čeka na to dete i oprosti mu kada se bude vratilo.

Bio je jednom neki guru koji je na jednog od svojih učenika stavio laneno platno (učeničku odeću) i zatim ga poslao u svet. Vezivanje takvog lanenog platna imalo je značenje da je taj momak predodređen da bude lutajući prosjak koji živi u celibatu. Sve se odvijalo kako treba dok ovaj mladić nekog časa nije oprao to platno kojim je bio obavljen i ostavio ga da se suši, a tu je naišao miš i izgrickao jedan njegov deo. Mladić je zaključio: „Ovako dalje ne ide. Potrebna mi je mačka." I nabavio je mačku da mu čuva odoru od miševa. Ali mačku je valjalo hraniti, te je sredio da dođe do jedne krave koja će ga snabdevati mlekom za mačku. Ali ko će se starati o kravi? Uposlio je čobanina da bi ovaj sekao travu kojom će se ta krava hraniti. No, ko sada da plati pastiru? Uzima jedno polje i zasniva farmu od čijih će proizvoda moći da plaća ovog čobanina. Farma je zauzvrat tražila da se na njoj radi, tako daje mladić morao da bude u blizini kako bi nadzirao poslove. Podignuta je, dakle, i kuća. A ko sad da vodi domaćinstvo? Bila je neophodna neka žena. Dečak se oženio, odbacio redovničku odeću, koja je na prvom inestu i bila uzrok cele ove zbrke.

Kada se onaj guru, nakon nekog vremena, vratio u ovaj kraj, bio je zapanjen da vidi golemu farmersku kuću i obrađena polja, na mestu gde je računao da će zateći džunglu. Ispred kućne kapije bio je nastojnik koji je zapitao ovog gurua kakvog to posla ima u toj okolini. Kada je guru piiao gde bi se mogao nalaziti onaj dečak, vratar je odgovorio: „Gospodar? O, pa on je tu u svojoj kući.'" Guru je u sebi premišljao: „Vah, vah, dečače moj, daleko si dogurao, sada si se već i zagazdio"', i ušao je u kuću da se susretne sa mladićem. Pošto su izmenjali uobičajene pozdrave, kazao je svom učeniku: „Gle, kako si se zapleo u svetovno. Ništa ne brini. Tu sam da te izbavim. Zaboravi na sve ovo i pođi sa mnom u džunglu."

Mladić je odgovorio: „O, ne, Maharadž, ovo mi je mnogo više potaman. Nameravam ovde ostati."

Guru ništa više nije imao da doda, prosio je otišao malo podalje od kuće da meditira. Za kratko vreme učenikov um se potpuno izmenio. Shvatio je da je sebi načinio kavez, napustio sve i vratio se svom guruu. Ovo je jedna vrsta gurua kakvog valja imati: jednog koji kada vas jednom prihvati za učenika, nikada vas ne napušta, sve do kraja, šta god se dogodilo. Ova veza između gurua i učenika jača je od bilo koje druge, što je razlog da se guru poštuje čak i ispred samog Boga.

Ljudi mi, znate, dolaze zbog svakojakih povoda. U osnovi, ipak, oni dolaze jer su nesrećni. Većina njih ima svetovne nedaće i zadovoljava ih svetovna sreća, što je razlog da sa većinom ljudi ne razgovaram o duhovnosti. Većina ljudi prosto nema zanimanja da doživi ništa sem jedenja, spavanja i seksa, ma šta oni izjavljivali. Žalim, ali to je tako. A mali broj onih koji nešto više traže od života, uglavnom tragaju za srećom koju im ovaj svet može pružiti: slava, novac, imetak, deca ili šta već. Veoma, veoma malo je onih koje zaista zanima duhovnost.

I to tako mora biti. Ako bi svi postali duhovni i izgubili interes za ovaj svet, svo naše društvo bilo bi satrveno. Dakle, ona joga koja uči da se od sveta treba odmetnuti u džunglu, nije primerena za svakoga. To je razlog da ne mogu da nađem dovoljno pogrdnih reči da iskažem kako se osećam u vezi sa svim tim takozvanim jogijima, svamijima i božjacima koje je Indija izvezla na Zapad da poučavaju o duhovnosti. Za svagda jednom zapamtite da joga nije nikakav sistem telesnih trzaja; joga je predviđena da svaki dom učini srećnim domom. Kada svaki član da je ono najbolje od sebe za jedinstvo porodice i radi za njen uspeh, to je prava joga. A ja tu ne mislim nužno na onu porodicu u kojoj ste se rodili ili sklopili u njoj brak. Uz koga god da živite, to je vaša porodica. Ili kako to mi na sanskritu kažemo: „vasudeva kutumbam"' - svi smo članovi Božje porodice.

Kada mi, dakle, ljudi dođu radi savetovanja, ne govorim im da vrše kakve vežbe ili plaćaju sveštenike da izvedu neke obrede za njih ili da pođu na hodočašće ili bilo šta slično. Kažem im da na prvom mestu prečiste svoje lične živote. Većina ljudi

nije predodređena da postane istinski duhovna u ovom životnom veku i nema vajde pokušavati da ih prisilimo na to; oni tad samo postaju nesrećni. Ako su oni otvoreno materijalistički, dobro, uvek govorim: „Za one koji veruju u Boga, dokaz da On postoji nije neophodan; onima koji ne veruju u Boga, svaki dokaz je krnj." Za one koji su delom materijalisti, a delom duhovni, pravi guru će se pobrinuti da stupe u srećan brak i zadovoljno žive održavajući jednostavne spiritualne prakse. To će osigurati njihovo napredovanje u budućim životima. Oni koji su predodređeni, koji su izvršili obilje priprema u ranijim životima, dobiće celovitu pouku.

Guruu nije neophodno da fizički bude uz vas da bi vas vodio, zapamtite. On se može poslužiti ili drugim učiteljima, ili delovati neposredno preko Prirode. U prvoj godini svog života hranio sam se majčinim mlekom, narednih pet godina nisam uzimao ništa sem kravljeg mleka. Sledećih osam godina preživljavao sam ne jedući ništa do tri šake indijskih dvozrnih kratkih mahuna (cicer arietnum). Potapao bih ih preko noći u vodu, a zatim uzimao šaku ujutru, u podne i uveče. Niko mi nije rekao da tako činim, ali meni je izgledalo daje to prava stvar. Zatim tri i po godine nisam jeo ništa do zelene čili-papričice i vodu. Kada sam najzad počeo jesti ono što ljudi obično nazivaju „normalnom" hranom, počeo sam da jedem isključivo sirovo povrće jer mi je trebalo nešto hrskavo, nešto da grizem; znate kako zveri svoju hranu uvek najradije jedu sirovu. Za dvadeset tri godine nisam okusio so, samo zato što nisam hteo.

Jednog dana u svom dečaštvu, stojeći i ne radeći ništa, iznenada sam, kao munja da me prostrelila, osluhnuo jednu mantru. Svidela mi se i počeo sam je ponavljati. Niko mi nije kazao da tako postupam, ali sam se od toga tako dobro osećao da sam je ubrzo ponavljao najveći deo vremena. Vidite li kako deluje Priroda?

Kada sam bio na prvoj godini koledža, moje kolege i ja pošli smo na studentsku ekskurziju ti Benares. Dok sam bio tamo, susreo sam se sa dvojicom svetaca. Jedan je bio Baskarananda Sarasvati, onaj sadu koji je predskazao Ledi Vilington da će postati vicekraljica Indije. Kada se ovo obistinilo bio je počastvovan formalnim prijemom kod ove zahvalne dame. Zamislite -jedan

nagi asketa korača kroz špalir počasti sastavljen od gardista sa isukanim mačevima!

Onaj drugi sveti čovek kog sam susreo bio je Telang Svami. On je sada već napustio svoje telo, nakon životnog veka od preko 370 godina. Težio je svega nekih oko 300 funti, imao kratku belu kosu i kratku bradu, nikada nije mario da išta od odeće stavlja na sebe, izuzev brojanice od 1008 zrna. On je jedina osoba u istoriji Benaresa koja je ikada izvela ritualno kupanje Kaši Višvešvare, predvodećeg božanstva Benaresa, svojim urinom i izmetom. Kada je to činio, jedan od hramovnih svešteiiika toliko se pomamio da mu je prišao i ošamario Telang Svamija, ali se ovaj na to nije obazreo, već se jednostavno udaljio. Iste noći je kralj Benaresa video Kaši Visvešvaru u snu. Ovaj bog mu je kazao: „Telang Svami je sama moja srž, kako se bilo ko usuđuje da ga vređa?" Narednog dana je kralj pokušao da pronađe onog sveštenika i kazni ga, ali je doznao da je on te noći naprasno umro. Telang Svami je bio čudesan Agori.

Kada sam ga ja susreo, dao mi je znak da dođem i sednem do njega - on gotovo svih 100 godina nije izustio ni rečci-i počeo je da se igra mojom kosom i trlja me po potiljku. Otišao sam, i ne znam šta je to on meni uradio, ali po povratku u Bombaj, počeo sam da doživljavam neke čudnovate stvari. Jedne noći prisnio mi se Telang Svami i zahtevao od mene da ponovo dođem u Benares i posetim ga još jednom, što sam i učinio. U to vreme nisam imao slutnju o prirodi odnosa između nas; docnije kada sam susreo svog Maharadž gurua-mlađeg, saznao sam da je Telang Svami bio njegov učenik. Ovo nas je učinilo braćom-preko-gurua i u svojoj velikodušnosti pomogao mi je da se pripravim za ono što je predstojalo.

Nakon nekog vremena, nekoliko mojih drugova sa koledža me je odvelo da vidim jednog đainskog asketu po imenu Đina Čandra Suri, Ovaj stari čovek zapiljio se u mene, i nakon pomnog ispitivanja, zatražio da mu sutradan donesem moj horoskop. Uradio sam to, i pošto ga je on pažljivo proučio, upitao me nisam li voljan da od njega naučim astrologiju, čitanje sudbine sa dlana i prepoznavanje karaktera prema obliku lobanje /fiziognomiju/. Ne znam šta me nagnalo da pristanem, ali saglasio sam se i tri

godine sam ostao da učim kod njega. Naučio me kako da pravim jantre i vršim obrede; uživao sam u svemu tome.

Jednog dana me je, kao uzgred, zapitao da li bih želeo da ga pratim na jednom putovanju izvan Bombaja. Poveo me za Đanakpur, tamo gore u bivšoj Darbanga državi, delu današnjeg Bihara. Mislio sam da smo na nekom običnom izletu i tokom dva-tri dana lepo se zabavljao. Tamošnji seljaci bili su veoma gostoprimljivi i uživao sam u dobrom odmoru.

Na dan mladog meseca, međutim, sveje pošlo naopačke. Đina Čandra Suri mi je prišao i počeo mi se obraćati u nekom veoma slatkorečivom tonu. Pitao sam se šta li mu je naspelo. Zasigurno da nije bilo nikakvog razloga za takvo njegovo udvorničko vladanje. Sada znam daje to bilo samo tovljenje žrtvenog jarca, pošto mi je nakon svih tih uvoda kazao: „Ti ćeš sada da obaviš Šava sadanu."

Nisam imao blage veze o čemu govori. Kada sam ga o tome pitao, kazao mi je da je nabavljen jedan svež leš ili *Šava* i da ja na njega treba da sednem i izvršim jedan obred. On je očevidno gledao moj horoskop i zaključio da ja mogu uspeti u toj vrsti sadane (duhovne vežbe). Mora biti da je on celu tu stvar snovao cele poslednje tri godine.

Kazao sam da mi nije ni na kraj pameti da radim ništa nalik sedenju na bilo kakvom lešu i vršenju sadane. Radio sam nešto malo jogu od ranije, ali naša porodica slavi Krišnu i za nas je nezamislivo da se brkamo sa mrtvacima, duhovima i stvarima od te vrste.

Povrh toga, ja od detinjstva nisam mogao ni da vidim leš, a da ne počnem da se preznojavam i padnem u nesvest, sve zbog toga što sam se suviše poistovećivao sa umrlim. Jednom ili dva-put dok sam vozio, naišao sam na pogrebnu povorku i stvarno izgubio kontrolu nad vozilom, sletevši na pešačku stazu, što je bilo veoma opasno. Tako da nisam smeo ni zamisliti šta bi se sa mnom dogodilo kada bih morao šesti na neki leš.

Đina Čandra Suri je stao da me ubeđuje, ali sam bio nepokolebiv. Na posletku je izgubio živce, i bilo je to prvi put da uopšte ovog starca vidim razbesnelog. Kazao mi je: „Ako odbiješ da to učiniš, ja lično izvršiću taj isti ritual nad tvojim lešom!"

Planuo sam: „Ti se to usuđuješ meni da pretiš?" Mislio sam da blefira. Da bi mi dao do znanja da se ne Šali, okrenuo se jednoj skupini pripitih domorodoca, koja je stajala nedaleko sa noževima, palicama i drugim oružjima u rukama. Na njegov znak oni su prišli i opkolili me.

Našao sam se u istinskom škripcu. Ako uradim tu sadanu, velika je verovatnoća da ću umreti od pukog šoka ili će me zaposesti kakav duh ili će možda sama Boginja rešiti da me uzme za žrtvu. Ali ako to ne učinim, umreću. Zaključio sam ako ću i ovako i onako umreti, tada mogu i da izvedem taj obred, pošto na taj način postoji barem i neznatan izgled da se izbavim.

Kada sam starca obavestio o svom pristanku, istog časa je zasijao i iznova se razvedrio. Počeo je da mi izlaže pojedinosti samog tog obreda, kako da postavim mrtvaca, kako na njega da sednem, kako da vežem beživotne palčeve i pete. Potom mi je dao da ispijem celu jednu bocu lokalnog alkohola. Ja sam sin jednog Hindu trgovca i do tog časa u svom životu nisam ni takao neko jaje, manje-više ni komadić mesa ili kap alkohola. Ali nije bilo izbora. Potegao sam veliki srk iz boce. Bože moj, grlo mije gorelo! Suze su mi navrle na oči, najzad, bilo mi je to prvi put. Đina Čandra Suri je bio u toj nieri razdragan mojim pristankom da izvršim tu sadanu da je postao vrlo bržan u pogledu moga stanja. Videći dejstvo te mesečine na mene, toliko se zabrinuo da je zapravo počeo da me njome kljuka malo po malo u razmacima.

Do trenutka kada sam dokrajčio bocu, sav moj strah je iščezao. Ovo je bilo prvi put da sam osetio strah u čitavom svom životu, i dopustite da vam to kažem, bio sam istinski preplašen. Malo je nedostajalo da napunim gaće. Bio sam beznadan. Preznojavao sam se, ruke su mi se tresle. Obuzeo me užas. No, iskapivši onu bocu, napustio me svaki tračak straha. U svom umu sam odredio da ću ili uspeti u toj sadani ili umreti u tom pokušaju: uzmaka nije bilo. Izazov i uzvraćanje na izazov, pravi zakon džungle. Bio sam spreman.

To je onaj čudesni učinak alkohola: jednom kada se na nešto rešite, nikada se ne plašite ili oklevate. On ima i jedan broj pokrajnih etekata, nema spora, i malo ga ljudi upotrebljava u

ispravne svrhe. Ali za izvesne prakse, on je suštastven. Zaista je to bila prava stvar što sam ispio tu mesečinu, jer mi je to pomoglo na višestruk način.

Tada su me odveli do leša. Bilo je to telo mlade devojke od petnaestak leta, izvanredne lepote. Ona je pripadala plemenu čiji su se članovi izdržavali od ceđenja ulja iz semenki. Bila je mrtva tek nekoliko časova i bila toliko lepa da sam načas zaboravio na sam ritual, opasnost, strah i sve ostalo, i stao misliti samo na nju. Bila je divna na onaj način kako samo primitivni ljudi mogu biti divni. Ni truna suvišne debljine, nijednog nabora na koži. Njeni bokovi? Stameni poput stabala drveća. Njene dojke? Apsolutno tvrde. Uhvatio sam sebe kako priželjkujem da je još uvek živa, pa da je samu mogu odvesti do kakvog tihog mestašca gde bismo uživali jedno u drugom. Bio bih spreman i da se venčam sa njome, toliko je bila zgodna. To nije bila nekrofilija, niti išta nastrano. Bio sam naprosto jako pijan i bilo mi je žao što je ona mrtva i ne može da se upusti u igru sa mnom. Kazujem vam istinu o svemu tome, kako biste stekli nekakvu predstavu o tome na šta je to ličilo.

Dok sam ja pio, oni su je odneli do odgovarajućeg mesta i usmerili njenu glavu na ispravnu stranu. Đina Čandra Suri, koji je izgledao veoma samozadovoljno, pružio mi je jedan predmet i objasnio: ..Dajem ti moju jantru koju sam 40 godina obožavao u Asamu. Ona će te čuvati. Nemoj ni o čemu brinuti. Ja ću sedeti tu preko puta", rekao je, pokazujući na jedno mesto stotinak jardi odatle, "i mantraću za tvoju zaštitu."

On je zatim dohvatio jedan crni konac i njime napravio kilanu u jednom širokom krugu oko mene. *Kila* znaci klin, a *kilana* „prikucati" ili zapečatiti jednu oblast /površ/ čime se sprečava svaki duh izgrednik da naruši vašu sabranost. Sve donde dok ostanete u tom krugu, bezbedni ste. Onog časa kad istupite izvan tog kruga, gotovi ste: postajete i sami neki od duhova osim ako bi se u blizini zateklo kakvo eterično biće da vas spase. Što je jako malo verovatno.

Posle *kilane,* taj starac mi je kazao koju mantru treba da ponavljam, dao mi jednu *đapamalu* ili ti brojanice, kako bih mogao da vodim računa o broju ponavljanja, i stavio preda me jedan obrok od sirovog mesa i *jednu* zdelu vina. Zamisao je

bila da kada se Boginja ukaže, u obličju neke zveri, ja treba da joj ponudim meso i vino kako bih je umilostivio. Zadovoljena mojom žrtvom, Ona će mi kazati da zaištem kakvo blago, a ja treba da joj odgovorim: „Učini što god moj guru kaže da učiniš", što će reći, šta god izvoleva Đina Čandra Suri. Sve je to, dabome, bila starčeva zamisao i nisam imao nameru da izgovorim bilo šta slično. Na prvom mestu, želeo sam da vidim hoće li ta sadana stvarno proraditi, a onda, ako bude, već ću odlučiti šta ću od Nje da zaištem.

Đina Čandra Suri se udaljio i seo na zemlju da vrti đapu radi moje zaštite, a ja sam kleknuo na leš na način kako mi je to pokazano. Usta nauznak položenog tela devojke bila su otvorena i ispunjena uljem. Onaj starac mi je bio pokazao kako da od sirovog pamuka načinim fitilj i tako načinjen fitilj sam zapalio o jednu od baklji koje su nosili pripadnici tamošnjeg plemena, uronivši ga u ulje u devojčinim ustima. Postoje bio mlad mesec, mimo moje svetiljke, bio je mrkli mrak i nisam mogao da razaznam ništa osim lica sirote devojke koje je izgledalo avetinjski, groteskno spram treperavog svetla ovog tinjajućeg plamena. Sva moja pređašnja želja za uživanjem sa njom se istopila kad sam zagledao u njene otvorene, nepomične oči bez iskre života u sebi. Oboje smo bili goli golcijati, a njeno hladno telo poda mnom izazivalo je neku vrstu puzavog osećanja koje mi se rasprostiralo kroz telo i um.

Ovde me je ponovo spasao onaj popijeni alkohol. Budući pijan, bio sam u stanju da se otresem ovog užasa i počnem moju đapu; potpuno sam upirao pogled u njeno lice da bili tu sabrao svest. Onaj starac me bio upozorio da ukoliko ona pokuša da ustane, treba da je odalamim i čvrsto držim, tako da sam intenzivno motrio na i najmanji trzaj ili drhtaj na njenom telu koji bi me upozorili na opasnost. Pretpostavljam da je to najstrašniji deo Šava sadane, zato što je tu prisutna ogromna napetost živaca da se leš ne pridigne u sedeći položaj i počne stenjati i vrištati na vas. Upravo na tom stupnju većina umre od straha. Jedan stari drugar umro je tako na moje oči. Hteo je da se pravi važan i izazivao na dvoboj. Obezbedili smo dva leša. Zamisao je bila da ispitamo ko će pre oživeti svog leša i čvršće njime ovladati. Upozoravao sam ga da je prestar da se upušta u takve stvari ali

je bio nedokazan. Čini je leš počeo da se pridiže ka sedećem položaju i on pokušao da ga saviada, taj duh koji je bio primoran da sedi u tom lešu ga je ščepao. Nervi su mu popustili, srce ga je izdalo i on je umro.

Ali one prve noći ja nisam imao takav problem, što ima smisla, budući da inače verovatno ne bih sada ovde sedeo i pričao vam ovu priču. Seo sam i prebirao moju đapu. Ne znam koliko mantri sam ponovio, ali začelo ne suviše, kad sam naglo počeo da dobijam izuzetno Čudnovato osećanje i spazio jedan par očiju kako me motre iz tame.

Ta životinja, šakal, približila mi se, režeći i kezeći zube. Ne znam šta me je spopalo - mora da se ticalo alkohola, jer bio sam toliko pijan da nisam mario je li u pitanju čovek ili zver - ali sam postao furiozan. Smetnuo sam sa uma ono meso i vino koje je trebalo da ponudim. Istupio sam iz kruga koji je bio označen na tlu, kako bi me štitio, i zgrabio šakala. Bio sam zbiljski raspomamljen i kazao mu: „Ti, dakle, krvi hoćeš, je li?! Evo li krv!" I sjurio sam mu pesnicu u čeljust. Onaj alkohol mi je, zaista, učinio neizmernog dobra; uopšte ne slutim šta bih radio da nisam bio pod njegovim dejstvom.

Sama Boginja koja je, privremeno bila u obličju tog šakala, bila je zainteresovana samo za krv. Jedan od zverinjih zuba me je pri udarcu rasekao između palca i kažiprsta i šakal je polizao kapi krvi koje su iscurile-a onda, najedamput, bila je tu Smašan Tara preda mnom, smesita se i pitala šta želim od nje.

Suze mi navru na oči kadgod se setim tog prizora. Jer godinama mi je ostao ožiljak na ruci kao podsetnik na tu noć kada sam bio tamo na groblju, posađen na taj leš i prvi put ugledao Smašan Taru. Ne znam kakvo bi bilo vaše stanje da ste bacili pogled na Njenu pojavu. Možda biste svisnuli od samog preneraženja. Ona je veoma visoka, a Njena koža je divotne boje tamnoplavih dubina ponoći. Oči su joj prekrasne, to je jedini način da ih opišem. Imala je dugački rujni jezik isplažen iz usta. Krv, ona krv koju večito pije, lagano kaplje sa njegovog vrha. Ona je *ghatastani* ili grudi poput dve zdele i *lamhodari* ili naduvanog trbuha. Oko Njenog vrata je ogrlica od sveže posečenih ljudskih glava koje krvare taze krvlju. Nosi steznike za mišice od kostiju,

a narukvice i grivne od zmija. Njene četiri ruke drže makaze, mač, omču i jednu ljudsku lobanju. Ima pregaču od ljudskih ruku i za mene je jedno od najlepših stvorenja u univerzumu, jer je ona moja Mati.

Pretpostavljam da je trebalo da se prestravim od ove stravične vizije, ali zapravo kada sam prvi put video *Ma* /Mati/ osetio sam se kao da se znamo oduvek, verovatno iz prethodnih rođenja i da je to samo jedan nastavak te predasnje sadane /duhovne vežbe/. Siguran sam da je to u pitanju, jer bi mi, inače, bilo nemoguće da tako brzo uspem.

Kako god bilo, Ona me zapitala šta je to što od Nje želim, i ja sam joj kazao: „Pazi, da se mene pitalo, nikada se u sve ovo ne bih upustio. Nikada nisam želeo da radim ništa slično. Onaj druškan što tamo sedi preko puta, nagovorio me. Ništa ne želim, izuzev da se bez odlaganja vratim natrag u Bombaj."

„Ne brini za to", uzvratila je Tara, „postaraću se da dospeš u Bombaj, ali moraš najpre nešto poželeti."

„Ali ja ne želim ništa drugo, sem da se vratim u Bombaj."

"Ipak, moraš nešto želeti", ostajala je pri svom Tara, smešeći se.

„Samo me najpre izbavi odavde. Prebaci me u Bombaj, a potom ću nešto da zaištem."

Tara se zasmejala i kazala mi da sklopim oči. Učinio sam to, a kada sam ih ponovo otvorio, zatekao sam se u svojoj spavaćoj sobi, u našoj porodičnoj vili u Bombaju, obliven znojem od straha i šoka. Bio sam preneražen najmanje petnaestak minuta, nesvestan gde se zapravo nalazim. Hodao sam od odaje do odaje, kao kakav zombi, nastojeći da uverim sebe da sam se doista vratio svome domu i ta činjenica me donekle utešila. Još uvek sam bio pijan, nije mi, dakle, bilo druge nego da pođem na spavanje.

Kada sam se u jedanaest sati pre podne probudio, bio sam grozno mamuran. Naravno, ja tada nisam znao da je to mamurluk, pošto nikada pre nijedan nisam doživeo. Sve što sam znao bilo je da glava samo što mi se ne rasprsne u dve polovine, pukne po šavovima. Dozvao sam svog slugu Dandua i kazao da mi donese malo Bajerovog aspirina. On se u to vreme još prodavao kao prašak, te sam uzeo pune dve čajne kašike i nakon nekih pola sata počeo sam da se preznojavam, a moja glavobolja je iščezla.

Osetio sam se dovoljno dobro da počnem da snujem o osveti Dini Čandra Suriju što se drznuo da me slaže o razlogu našeg izleta i uvalio me u nepriliku. „Nikad više ne želim da vidim tu njuški!. Ne - preklaću ga. Neka se samo pojavi ti Bombaju, pa da vidimo koliko će mu se glava zadržati na ramenima."

Razmišljajući na ovakav način, iznenada sam se setio da su njegova jantra i brojanice još uvek kod mene. U sebi sam pomislio: „Čekaj, ja sam sada bezbedan ovde u svom domu. Hajde da ovo isprobam." Bilo je u mom umu izvesne sumnje da nisam celu ovu stvar uobrazio ili sanjao. Više ogleda radi, seo sam i počeo da radim đapu (prebiranje brojanice uz ponavljanje određene mantre). Ni celu stotinu ponavljanja nisam uradio, kadli se preda mnom iznova ukazala Tara, sa pitanjem šta od Nje hoću.

Rekao sam: "Ma", ja zaista nikada nisam nameravao da radim Šava sadanu, i ne želim ništa."

Ona se ponovo nasmešila i kazala: „Traži od Mene nešto", Kada *Ma* želi nešto da vam da. Ona stvori takve okolnosti da to morale prihvatiti. Napokon sam kazao: "Ma, nikada nisam želeo da činim ništa nalik ovome, ali sad pošto sam u tome uspeo, najviše što bi mi se sviđalo je da mi dolaziš svakodnevno i da Te mogu obožavati."

Ona je uzvratila: „Ali ja ne mogu da dolazim ovde. Moraćeš svakodnevno da odlaziš na smašan (groblje; spaljivalište mrtvih)."

I upravo je to ono što sam i činio. Bombaj tada još uvek nije bio ovoliko prenaseljen kao što je to danas i smašani su bili dosta samotna mesta. Počeo sam sa smašanom Vorli. Jedan od mojih prijatelja bi me tamo svake noći odvozio i sačekivao dok ne obavim svoj posao. Udesio sam da ini svake noći jedan čovek nabavi svežu vodu iz kokosovog oraha. Prinevši to Ma, popio bih preostalu vodu. kao Njeno pričešće /svetu vodicu/, Njen darak za mene. Bio je tamo jedan stari fakir koji je znao zašlo svake noći posećujem to groblje. Pošto smo se upoznali, postali smo prijatelji i svake noći bismo zajedno popili čaj.

Ma bi mi svake noći dolazila da razgovara sa mnom. Nakon izvesnog vremena, kada sam Je bolje upoznao, zamolio sam Je da mi pokaže sva Njena obličja: *Cinumastu,* koja njenu glavu nosi u rukama i pije sopstvenu krv koja lipti iz njenog vrata; *Bagalamuki,*

sa glavom ždrala ili čaplje; i sva ostala obličja Velikih Boginja. Mnoge obrede sam morao izvesti kako bih postigao uspeh u sadanama za sve njih. Još sam dva puta morao da izvršim Šava sadanu, oba puta različitom tehnikom. Na primer, drugi put sam Šava sadanu umesto na ženi radio na lešu muškarca, a treći put sam radio sa lešom žene koja je umrla za vreme trudnoće.

Đina Čandra Surija nije tu bilo da mi „pripomaže" kada sam ta naredna dva puta radio Šava sadanu. Nekoliko dana po mom doživljaju u Đanakpuru vratio se on u Bombaj i došao da me potraži. Odmah je uzeo je da me hvali: „Toliko sam tobom ponosan, dečače moj. Znao sam iz prve da si sposoban da to uspešno uradiš, čim sam proučio tvoj horoskop. Sada samo čini što ti budem rekao, i domoći ćemo se nečuvenog novca od svih onih maharadža i trgovaca."

Rekao sam mu: „Neću da radim ništa od te vrste. Prinudio si me da odem i uradim jednu sadanu koju nikada od svoje volje ne bih uradio. Ostaviću te u životu samo zato što si me na taj način upoznao sa *Majkom.* Moram prema tebi pokazati uvažavanje zbog jednog takvog blaga, mada je tvoj pokvareni, prljavi um imao sa mnom druge planove. Da to nije tako, zatražio bih od Nje da te isecka u sitne komadiće, upravo kako si snovao da će se meni dogoditi. A sada, nestani odavde."

Najpre je pokušao da se prenemaže. Videći da sam nepomirljiv, podivljao je: „Izvršiću ritual smrti nad tobom, ne igraj se sa mnom!"

Ozlovoljio me, ali sam mu se samo nasmejao u lice: „Sada kad ja provodim 24 časa dnevno u okrilju moje *Majke,* tvoje me slabašne pretnje ne zabrinjavaju ni najmanje. Ali mojoj *Majci* bi moglo da se ne dopadne da čuje kako neko zlostavlja njeno dete. Savetujem ti da zavežeš."

Ovo ga je razgoropadilo još više: „Da si mi smesta vratio moju jantru!" Rekao sam mu oporo: „Ništa od mene nećeš dobiti. Vreme ti je da ideš", i telesno sam ga izbacio iz kuće. I šta se dalje događa? Nakon nekog vremena silovao je jednu tinejdžerku i to je bio krah njegove duhovne moći. Potom je za život zarađivao izrađujući jantre za bogate damske trgovce, naplaćujući za svaku pojedinu 10-15 000 rapija (oko 1000 - 1500 $ US).

Ipak smo ostali u nekoj vrsti odnosa. Dovijam se da je to bilo stoga što je on znao za moć Smašan Tare, pošto ju je i sam obožavao svih 40 godina i verovatno se nadao da će od *Nje,* preko mene, imati neke koristi. Ponekad je dolazio kod mene kući da me vidi, ali je veza među nama ostala usiljena.

Na svoj način, on je, stvarno, bio jedinstven. Tamo gde se ticalo pitanja astrologije, čitanja sa diana, fiziognomije - (proricanja prema obliku lobanje), on je bio suveren zakopano blago i tekstove mogao je da pronađe kad god je hteo. Nikada nikoga nisam susreo ko je poput njega mogao da nadmaši svoje sopstvene sposobnosti da bi nekoga učinio bogatim. Mene je uvek pitao: „Zašto hoćeš da straćiš tvoj živoi na duhovne stvari? Vrši svoje pokore, zatim od toga zarađuj novac i uživaj u provodu. Ti si iz trgovačke porodice, što znači da si predodređen da praviš novac, ne da budeš duhovnjak. Duhovnost je za Bramine."

On sam je nekada posedovao plantaže čaja, ali se bio zaljubio u jednu mladu Engleskinju, kći njegovog kolege plantažera. Svi su se toj vezi usprotivili i uspeli da je osujete. On se toliko zgadio od cele te priče, napustio sve i postao asketa.

Premda je Smašan Taru obožavao 40 godina, nikada se nije odvažio da pokuša da i sam izvede Šava sadanu, znajući da nema izgleda da u tome uspe. Pokušao je da nekog Rati Baija navede da uradi Šava sadanu, ali onog časa kada je Rati Baij dospeo do groblja, toliko se ustravio, da se onesvestio. Ni do dana današnjeg se nije od toga do kraja oporavio

Na Đina Ćandra Surijevu žalost, ja sam bio od sasvim drugog kova i na njega uopste nisam obraćao pažnju. Slušao sam samo svoju Majku.. Smašan Taru. Isključivo "Njenom milošću postigao sam sve što sam postigao u svom životu.

Dozvolite, ja nisam nikada rekao *Ma* da on treba da siluje tu devojčicu. Gnušam se silovanja; to me raspomamljuje. To je jedan od grehova koje je po pretpostavci nemoguće okajati i za njih dobiti oprost tokom jednog života, zajedno sa ubistvom sopstvenog gurua i kockom. Ono što se Đini Čandra Surijti dogodilo jeste daje *Ma* povukla svoju zaštitu sa njega i njegov um je preplavila požuda. On je svoju želju mogao da zadovolji i na neki drugi način ali se nije obuzdao i to je proizašio. A povrh

toga, tu mora daje bilo i neke karmičke vezanosti u vezi s time, jer on inače nikada ne bi došao u priliku da bude nasamo sa tom devojkom dovoljno dugo da bi mogao da je siluje. Da je ovaj starina bio dovoljno priseban, mogao je da odgodi plaćanje svojih karmičkih dugova za neki od budućih života, ali postoje izgubio uravnoteženost uma, njegova prirodna podložnost požudi, dotle potiskivana dugi niz godina, naglo je provalila. Prelepa je to stvarčica da se sakupi golema duhovna moć, ali ako ikojeg časa nad njom izgubite vlast, možete dopasti gadnih nevolja.

Jedna osoba, znate, može godinama i godinama da radi *sadanu* bez rezultata, dok neka druga može da učini samo neznatan napor i postigne veoma veliki uspeh, kako je to bio slučaj sa mnom i mojom Šava sadanom. To izgleda nepošteno, zar ne? Ali ona osoba koja postiže lak uspeh u ovom životu utrošila je mnogo i mnogo teških odricanja u prethodnim, upravo kao što je to radio Kalidasa, da bi dospeo do tačke gde tek jedan mali dodatni napor donosi rezultate. Jednog dana ću vam ispričati povest o Kalidasi. Ovog časa za vas imam jednu bolju priču. Slušaj!

Jednom je jedan Agori rešio da izvede Šava sadanu. To, razume se, nije mogao da čini u gradu gde bi ljudi time bili skandalizovani i optužili bi ga za crnu magiju i napali. Da bi to izbegao, nabavio je jedan leš, odneo ga u duboku džunglu, seo povrh njega i počeo raditi svoju đapu.

Dogodilo se da tuda naiđe jedan drvoseča i spazivši Agorija i leš, prepadne se i uspne na obližnje drvo, kako bi se tu skrio. Dok je obitavao u krošnji drveta, drvoseča je začuo mantru koju je Agori ponavljao. Ovaj je to radio naglas kako bi usavršio izgovor, što je dokazivalo da je još bio „zelen", pošto pravi Agori mantru nikad ne bi izgovarao naglas.

Najednom se niotkuda pojavio tigar i jednim zamahom šape usmrtio Agorija. Smesta je počeo da lapće krv koja je šikljala. Tigrovi uvek tako rade sa sveže preklanom žrtvom. Dok je bio zauzet utaživanjem žeđi za krvlju, tigra je uplašio zvuk iz blizine i klisnuo je duboko ispod žbunja.

Onaj drvoseča je dobro znao da se tigar uvek vraća svojoj žrtvi; no, savladan ljubopitljivošću oko cele ove stvari i uprkos opasnosti, spustio se sa drveta da to pobliže ispita. Zatim se

upitao: „A zašto da i sam ne pokušam da izvedeni tu stvar?" Seo je na onaj Agorijev sveži leš i počeo da ponavlja mantru koju je prisluškivao. Nakon manje od stotinu ponavljanja, to božanstvo se ukazalo pred njim i zapitalo ga: „Kakvo blago želiš?"

Drvoseča je kazao: „Uradio sam ovaj obred iz čiste radoznalosti.

Ma mu je kazala: „To nema veze. Ono što je važno je da sam sada tu pred tobom. Sada *zatraži* nešto."

On je kazao: „Dobro, kaži mi onda, kakva je to pravda koja nalaže da onaj Agori ne može da uspe i pored dugih odricanja, a meni uspeva za nekoliko sekundi?"

Ma se nasmešila i kazala: „Zatvori na trenutak oči." Kada je tako postupio, video je da je on tu istu sadanu radio kroz poslednjih deset rođenja. Tada je *Ma* nastavila: „Da li sada shvataš? Da nisi tu vežbu radio nekada, kako bi uspeo da usvojiš ispravan izgovor mantre istog časa? Odakle bi smogao hrabrost da se okušaš u ovoj sadani, sa znanjem da tigar samo što se svaki tren nije vratio? Ja sam bila tigar koji je usmrtio onog Agorija. Ja sam ga navela da dođe ovde, gde sam znala da ćeš ti čekati. Ja sam ti dala inteligenciju da zapamtiš mantru i uradiš ovu sadanu. Tebi je ostalo svega nekoliko đapa iz prošlog života da bi stekao sidi, i evo, sada je imaš. Onaj Agori mora da prođe kroz još dva rođenja pre nego što dođe u ovakvu priliku. A sada zatraži nešto od mene!"

Drvoseća je rekao: „Sve što ja želim, *Ma,* je da zauvek ostanem pred tvojim umilnim očima." Tog časa on je bio sazdan.

Kada kažem da je bio sazdan, podrazumevam pod time da je ostvario sidi. Ne *Kaja sidi,* što je besmrtnost, ili *Maja sidi,* vlast nad zemnim životom. Kada imate jednu od njih, razume se, imate i sve ostale. Ne, ovde mislim na sidi posedovanja *Ma* uza se 24 sata dnevno. *Ma* ga je uzela pod svoje. Ne njegovo telo, jer da je uzela njegovo telo, postao bi besmrtan. Ona je obuzela njegov um, priključila ga je na Kompjuter Univerzuma, tako da je mogao dobiti odgovore na bilo koje pitanje i neprestano je mogao sa Njome da se igra.

Meni je *Ma* došla na ovaj isti način. Tek zbog zasluga iz mojih prošlih života, dobio sam želju da učim pod Đina Čandra

Surijem; to sam mogao mirno i da odbijem. A da nisam to radio u nekim ranijim egzistencijama, nikada ne bih pristao da uradim Šava sadanu, čak i pod pretnjom smrti. *Ma* je htela da to učinim, to je sve. Ali ono što sam stekao uspehom u Njenoj sadani nadilazi reči. Ona me naučila kako da se krećem naokolo ti svom suptilnom telu. Dala mi je moć da čujem stvari sa bilo kojih udaljenosti i moć vidovitosti. Mogu da dospem u bilo koju tačku na svetu bez da se pomerim iz svoje naslonjače i nemoguće je od mene išta sakriti.

Ja sve ovo govorim kao da sam ja taj koji radim te stvari, ali to prevazilazi mene, da činim išta od toga. *Ma* je ta koja to može: Ona sve to čini. Kada mi dođe neko koga muči kakva bolest, *Ma* je ta koja mi kazuje kako da ga izlečim. Ponekad. Ona mi kaže: „Ta osoba ne zaslužuje da ozdravi", ili , toj osobi nije suđeno da se izieči."' Pitam je: „Dobro, zašto si onda tu naročitu osobu uputila na mene, ako ne želiš da joj na neki način bude bolje?"' i tada se njena samilost izlije, dogodi se nešto neshvatljivo i ta osoba se izleči. Ja joj se uvek ovako molim: *„Mati,* učini me gubavcem, uništi me ali me nikad ne odmiči iz svog okrilja." I znam da me Ona čuje. To je temelj čitavog mog poverenja u sopstvene sposobnosti. Imam li ja sam zapravo ikakvih sposobnosti? Ha! Sve je to od *Ma.*

Moje su zamisli osobene, niko ništa ne zna o njima. Ljudi me ponekad pitaju; „Kako si uspeo da saznaš toliko mnogo u jednom životnom veku u trajanju od svega 60 godina?„ Ja im na to kažem: „Studirao sam u Dnanagandu na Manasarovaru." *Dnanagand* — gomila znanja. *Manantrovam* — okean uma. Svo moje znanjeje *Niđađnana,* znanje iznutra, od *Ma.* Moj mentor me naučio čudesnom metodom, kako da se uz pomoć *Ma* dovedem u sraz i priključim na znanje celokupnosti.

Neki drugi su pitali: „Kako nekom tako užasnom kao što je Smašan Tara možeš da pristupaš kao tvojoj majci?"' Oni tako glupava pitanja mogu da postavljaju samo zato što su neznalice. Jednom kada shvatite značenje obličja u kom Smašan Taru vidite, bićete u stanju da razumete zastoje Ona Univerzalna Majka.

Druga glava

ŠAKTI

Kada sam zgađen i sit sveta, uvek se obraćam svojoj Majci. Ona mi dolazi u bih kom obličju u kojem to zatražim, to je naša igra. Ponekad dođe kao moja Majka, neki put kao moja žena ili dete. Uvek je uza me. Nikada me ne napušta. Davno smo se jedno drugom zarekli da ćemo zauvek ostati zajedno. Napusti li me Ona ikad, ja neću moći da živim ni trena duže. Koje Ona? Moj ego, ona Šakti koja se samoidentifikuje sa mojim telom. Ako me ostavi, moram umreti. Većina ljudi ne zna pravo značenje (vrednost) ega, zloupotrebljavaju Nju. Ali ja sebe smatram najsrećnijim čovekom na svetu, jer me je Smašan Tara naučila pravom značenju mog sopstvenog ega i Nju da doživim kao Adiju, Izvornu Šakti. Ona je ono biće koje treba spoznati.

Maja Šakti

Ma je ono vrelo sveg znanja, onaj izvor i opsene i ostobođenja od opsene. Ona je sam temelj i potpora ovog univerzuma i svih mogućih univerzuma. Zove se *Adija* zato što Adija znači, ona što je prva i time večita. koja je bez početka i bez kraja, koja je trajno postojeća." To je jedini način da ona čini osnov celog kosmosa. Ako bi i Ona bila podložna stvaranju i razaranju, kakva vrsta temelja bi to bila? Ne. Ona je iza svega i Ona je izvor svega.

Premda je ona bez početka i kraja, može bivstvovati i u manifestovanom i u nemanifestovanom stanju. Kada je manifestovana, Ona deluje kao sam izvor univerzuma u njegovoj kinetičkoj formi; kada se univerzum raspline, Ona je pritajena, Ona prestaje da postoji. Energija je jednako energetska bilo da je kinetička ili potencijalna, samo njen vid se menja.

I zapamtite, možda ćete vremenom, ukoliko se dovoljno potrudite, saznati nekoliko stvari, ali nećete nikada moći otkriti poreklo Univerzalne Majke, Adije. Ne biste smeli to ni da pokušavate da o tome doznate, jer to ne treba da se zna. Nije saznatljivo. Ali kada postanete Mati sama, tada se ne pojavljuje pitanje bilo kakvog razlikovanja između saznavatelja i onog što je saznato. Kako bi onda moglo postojati ikakvo znanje o *Ma,* kada postanete *Ma* sama?

Mati, Šakti, Maja: te tri reli daju Njen opis. Ali svaka od njih ističe Njen zaseban atribut. *Maja je* Njen varljivi aspekt, to je ona Njena sposobnost da prikiva nekoga za njegovu ograničenu formu. Šakti je Njen aspekt moći i energije. A *Ma* /Mati/? *Ma* ukazuje na onaj Njen majčinski /roditeljski/ aspekt, samo Majčinstvo Boga.

Svi se plaše Maje, zato što je njen zadatak da zavede, namami, začara, kako bi ljude sprečila da pobegnu iz kruga rađanja i umiranja. Zašto bi se Nje bilo ko plašio, izuzev ako nema pouzdanja da može odoleti Njenim zaslepljivanjima? Nije tu reč o tome da Ona oseća mržnju, zavist ili bilo koje sebično osećanje prema bićima koje zarobljava; kako bi Ona to mogla? Ona samo obavlja svoj zadatak.

Ti svi takozvani svamiji koji tvrde kako je Maja zlo, apsolutno greše. Kako bi Ona mogla biti zla? Ona je sama Majka svih svetova. Ne bih nikada smeo te šarlatane da nazivam svamijima, jer svami znači „vlasnik" ili „učitelj, gospodar". Jedan pravi svami je sopstveni vlasnik ili gospodar, a ako je neko svoj gospodar, Maja na njega ne može delovati i taj nema razloga da se nje plaši ili je mrzi. Ti prevaranti čine zbrku povodom te stvari i postaje teško razmrsiti se iz te zbrke i razjasniti pravu realnost.

Morale pokušati da shvatite da Maja može postojati, samo ako je tu dvojnost. Ovaj univerzum je ispunjen parovima načela: muško i žensko, pozitivno i negativno, aktivno i pasivno. Naša

filozofija drži da je sama Duša Univerzuma jedna, nedeljiva, u stanju *Sat-Čit-Ananda* (postojanje-svesnost-blaženstvo). Ali ova duša nije u stanju da doživljava sebe »koliko tu nema posmatrača, nekog ko opaža tu Realnost. Posmatrača ne može biti ako je čitav univerzum u stanju nedvojstva jer je tada sve jedno; nema razlučenosti između posmatranog i posmatrača. Da bi se zadovoljila potreba za posmatračem, Šakti projektuje samu Sebe. Ta Šakti je Adija, neizdiferencirana forma, totalitet /zbir/ svih univerzuma /svetova/. Ona je jednako nevezana i apsolutna kao i Univerzalna Duša ili Atman, a jedina razlika među njima je što Ona oseca Sebe razdvojenom od Njega, muškog principa, nepromenljivog *Atmana*, i ovo joj daje onu pokretačku silu /nagon/ da traga za Njim i sa Njime se iznova sjedini,

Sama po sebi Adija je nesvesna tog načina na koji se sama projektuje prema spolja. Celo to projektovanje je spontano usled radosti, sveprožimajuće radosti egzistencije ili *Sal-Čit-Anande.* Zbog toga što je ovaj postupak projektovanja nepoznanica za sve, naziva se Maja.

Na posletku sama Adija biva individualizovana. Unutar Nje, razvijaja se odvojen ego i postaje zasebna jedinka. U nekoj tački te razmnožene forme počinju da na slepo lutaju za onim Najvišim; u toj tački Univerzalna Duša dobija opažatelje za kojim je čeznula. Svaka jedinka ovo pitanje načinje suzdržano, ali će pre ili posle svaka osoba ponovo da se sjedini sa tim Nemanifestovanim, Razdvojeno, ova Duša i Adija su bez moći, zajednički čine čudesnu predstavu. Kada je igra gotova, sama projekcija biva opet upijena u „projektor" do sledečeg ciklusa stvaranja. Zar nije to Čudesno?

Ljudi me i dalje zapitkuju: „Zašto nas Maja zapliće kada je i sama predviđena kao deo sklopa rajskog Majčinstva Gospoda?" To nije tako teško shvatiti. Svaki muškarac i žena deo su Kosmičkog Muškog i Ženskog Principa. U svakoj jedinki pohranjeno duboko unulra je to sećanje na neiskazivo blaženstvo Jedinstva, same one radosti koja je prvobitno izazvala tu projekciju. Ovaj, prvobitno čist impuls radosti, međutim, mora da prođe kroz kauzalno, tanano i grubo telo, što je poput slojeva /omotača/ koji obavijaju tu nenastanjenu Dušu. Kako ovaj impuls prolazi kroz svaki

od omotača na putu ka našoj svesti koja se budi, on zbog naše ograničenosti biva ovlašno zakrivljen i izvitoperen. Na svakom prelazu čistota je neznatno zamrljana, te do časa kada se taj impuls osvesti on je više ili manje nečist, zavisno od te pojedine osobe. To je ona prava Maja: jedan čisti impuls propušten kroz naše limitirane svesne umove koji nas nagone da vršimo *karme,* a ove zauzvrat pritežu našu vezanost za Samsaru.

Određena pojedninačna ličnost, kada je preplavljena radošću, stvara mnogostruke misaone talase koje projektuje zbog njihovog sopstvenog ispunjenja. Misaoni talasi su nalik kosmičkoj projekciji iz kauzalnog tela, kao posledica ranijih karmi i zbog toga su nesavršeni. Većina ljudi zaboravlja da su te misli samo trenutna ispoljavanja i prijanjaju uz njih ili ih ucelo izbegavaju ako su neprijatne. Ali ukoliko o njima ponešto znate, možete odabrati način za njihovo uništenje. To je razlog zastoje moj mentor mislio da je potpuno zadovoljenje želje jedini način izbavljenja od Maje. Kada su sve nesavršene projekcije Maje istrebljene tek tad možete sagledati pravu stvarnost.

Maja je prilično zastrašujuća, to je tačno. Zapravo, da zaplaši, što je i prava uloga Maje. Maja će vas uvek preplašiti ili će barem to pokušati da uradi, ali ona vas neće nikada pogoditi ako pokušate da joj pridete blizu. Ljudi strahuju da su gotovi ako samo napuste bilo šta čime se u životu bave. „Izgubim li sav svoj novac, šta će sa mnom biti?!" Ali svakome dođe kraj pre ili posle. Ako *Maji* kažete: „Na svet sam stigao nag i sa njega ću otići nag. Čini šta te volja. Ne hajem", tek tada možete uspeti u vašoj sadani. Jedan duhovni aspirant mora biti neustrašiv, jer tada mu je nemoguće nauditi, sva opasnost dolazi samo od njegovog sopstvenog straha. Upravo je to ono što se naročito obistinjuje u Agori. Oni duhovi iz smašana pokušaće da vas ustrave i, verujte meni na reč, oni znaju kako se to radi. Sve donde dok sačuvate prisustvo duha, ne mogu vam oni ništa. Jedna sićušna nedoumica, pak, i najverovatnije ćete učiniti grešku u svojoj sadani, a i ta najneznatnija greška može značiti mučnu smrt, a nakon toga trajnu pripadnost bratstvu aveti.

Maja je spoljno ruho ovog univerzuma. Kada je neka dama lepo odevena, nakićena i našminkana, ona se može učiniti velelepnom,

ali ako je svučete do gola, bićete u prilici da pobrojite sve njene pege, ožiljke, belege, suvišne malje ili budi bog snama. Mada, dakle, vidite Maju, treba da pogledate ispod, da biste pronikli njenu pravu prirodu.

Jedan zeleni mango je vrlo dopadljiv za oko, ali je prilično kiseo za nepce. Ali sa malim razlučivanjem, vi shvatate da je taj zeleni mango tek jedno prolazno stanje u njegovom razvoju. A kada spazite onaj zlatno zreli mango, vi tad znate da je to plod koji mora biti slastan. Morate biti svesni da je ono nezrelo stanje manga nepostojano i nemoguće je pouzdati se u njega da će da traje kao takvo.

Ova projekcija je dinamična, otud se izove *Šakti* je energija. Ona ističe /emanira/ spontano i tada se kontroliše. Šakti uvek mora da se kontroliše, inače, bezvredna je ili opasna, baš kao i nekontrolisana električna struja. Šakti vredi samo kada je uslovljena. Gospodar Šiva je onaj što uslovljava, onaj muški aspekt Univerzalne Duše. Njega uvek opisuju s tri oka. Sve dok mu je treće oko sklopljeno, Maja može da bivstvuje, jer tada Siva nema više nego dva oka, dvojnost, a Maja i nije drugo nego sama suština dvojnosti. Ali kada se treće oko (oko *Đnane* - tanscendentaine mudrosti) otvori, On vidi samo jedinstvo. To treće oko ne može da razlučuje na bilo koji način i kosmos koji može postojati samo kroz dvojnost, mora da se rastvori. Sve dok je Šivino treće oko otvoreno, ne može postojati ništa osim nemanifestovanog stanja. Kada se ponovo sklopi, Šiva postaje predmetom dualnosti i kosmos se iznova pojavljuje.

To bi bio i razlog zašto Smašan Tara ima tri oka. Ona je i manifestacija dvojstva i posednik *Đnane,* tako da vam ljubav prema njoj neće nikada naneti bol. Zbog toga Nju i zovu Tara. Ona omogućava da pređete okean dvojnosti i doprete do jedinstva. Tara vas nikada neće ostaviti na cedilu - daleko od toga! Ali ako volite Maju, koja je čisto dvojstvo, upašćete u stupicu ispoljenog sveta za milijarde predstojećih rođenja. Pruža vam se izbor da volite Maju ili *Ma* (Boginju Majku), površno ili duboko. Ne možete izabrati oboje. *Ma* nije nikada surova, Ona vam uvek daje ono što želite. Želite li Maju, Majčinu kožu, dobićete Njenu kožu. I *Ma* će se pobrinuti da vam ona pripadne sve dok time ne budete zadovoljeni.

Ma veruje u to da čoveku treba dati upravo ono što on želi. Ona to deli izravno iz svog bića zato što je Ona jedna Majka. Jedna Majka pruža rođenu suštinu svom detetu u vidu mleka. Kada od *Ma* tražite ispunjenje svojih zemaljskih želja, to je ono što ćete i dobiti. Ona će vas držati u svetovnom, da pijete mleko Maje, onoliko dugo koliko tražite da tu ostanete.

Ukoliko svakodnevno u svom životu snevate o seksu, verovatno da ćete i u smrtnom času žudeti za seksom, i *Ma* će kazati: „Slažem se, drago dete, pomoći ću ti da imaš seksa do mile volje." I Ona će se pobrinuti da imate obilje seksa, učinivši da se rodite kao golub ili petao ili vrabac. I kada vam bude dosta, kada ste do kraja zadovoljeni, kada uzviknete: „Prestani s tim! Molim Te da prestaneš!" Tek tada će *Ma* da vas prebaci na nešto novo.

Mati hoće da ispečete vaš nauk. Zbog takvog razloga možemo videti mesojede kako se rađaju kao predatori ili žrtve ili oboje na smenu. Ljudska bića mnogo plaču na pogrebima jedinki svoje vrste, ali apsolutno nemaju obzira za patnje onih životinja koje kolju. Nikada se ne suzdržavaju da ubiju određeno pile. Često mu oni preseku grkljan i ostave da iskrvari na smrt, što je najbolniji način umiranja. Zatim ga očiste, kuvaju i jedu, i, ako se zadesi da je žilavo, svaki ga kune što ne paše njegovom nepcu. U takvom slučaju, možemo se upitati i koliki bi broj ljudi, ukoliko bi bio zaklan, očišćen i iznet na trpezu, pružio za žvakanje bogougodno meso?

Izelice mesa sporazumno zaboravljaju da majke životinja isto tako vole svoju decu kao i oni sami svoju. Pomislite li ikad na onu agoniju koju prolazi određena kokoš kada na njene oči koljete njene piliće? Ili krava, otelovljenje materinstva; pada li im na um koliko ona pati kada gleda smrt njenog obožavanog teleta, koje je odgajala u svojoj utrobi, hranila sopstvenim mlekom i voli ga više od sopstvenog života? Misle li ti takozvani ljudi na to koliki bol nanose toj majci-kravi? Bi li oni mogli podneti da njihovo rođeno dete ubijaju na njihove oči?

Kako *Ma* da poučava takve magarce? To nisu ljudi čiji je intelekt u stanju da se poistoveti sa bićima različite vrste i doživljava njihove osobene radosti i žalosti. *Ma* nema druge do da učini da i oni pate onako kako su drugim bićima naneli patnju, dopustivši tim mučenim životinjama da muče one koji su

njih mučili za uzvrat. Na kraju krajeva, stoje pošteno, pošteno je. Ako ja vama presečem grkljan u ovom životu, imate puno pravo da ga vi meni prerežete u sledećem ili nekom od narednih rođenja. Iskustvo je najbolji učitelj i nema drugog načina da se jedna budala dozove pameti.

U stvari, *Ma* nas uopšte ne zapliće; mi sebe same zaplićemo. Gledamo u *Ma* i vidimo ono što sami hoćemo da vidimo. Sva ta božanstva naše su sopstvene projekcije i naši životi su naše sopstvene projekcije. Ako na *Ma* projektujemo našu želju za mesom, ona će nas snabdeti mesom, bilo za jelo ili parenje. To je razlog što o takozvanim ljudima danas govorim da se čitavo njihovo kulturno zanimanje sastoji ili u jedenju mesa iii ti turanju mesa u meso. Ja verujem u prevazilaženje kože, mesa. kostiju, koštane srži i tome sličnog, i u dopiranje do suštine.

Ako imate želju da duhovno napredujete, morate zaboraviti sve, izuzev, lica *Majke.* Ona će vam pružiti čitav kosmos da bi bila načisto da nemate preostalih želja. Ali kada dospete u stanje gde možete da nadrastete sva iskušenja, kada uspete i Ona vas usvoji kao rođeno dete. tada nema više zašta brinuti. Onog časa kada je *Mati* došla k meni, kazala mi je ovako: .,Učinicu te vladarem sveta!" Smejao sam se i kazao: *Ma*, zahvaljujem ti na tvojoj milosti, poznata su mi neka moja prethodna rođenja i znam da sam već postigao većinu stvari koje svet može da pruži. Ne čini mi da sve to radim iznova. Sve što želim to si Ti.'" Ona se nasmešila i usvojila me.

Kali i Kalidasa

Ma mi je mislila dobro. Omogućila mi je da saznam o nekim mojim prethodnim rođenjima koja se najviše tiču ovog sadašnjeg. Ali ona nije želela da učim sve odjednom. Da bi neka drama bila odigrana kako valja, ponekad je bolje da glumci nemaju pojma o celokupnoj poenti komada. Na taj način oni će igrati sa većom spontanošću i patosom. Kada doznate ko ste, to menja sve.

Kalidasinu poeziju uče po školama i koledžima širom Indije, ali bez obzira stoje on najveći indijski klasični pesnik, malo je onih koji znaju pravu povest o njegovom životu. On je bio veliki

poklonik *Ma,* na šta navodi već i samo njegovo ime: „sluga *(dasa)* Kali". Kroz devet inkarnacija on je obožavao *Ma* i svaki život je okončavao žrtvujući Njoj samog sebe. Odsekao bi sebi glavu i pustio da mu krv isteče po stopalima *Ma,* sve to iz neizmernog plamena ljubavi prema Njoj.

U desetom rođenju rodio se kao zapanjujuće glup i užasno ružan. On čak nije bio u stanju ni o sebi da vodi brigu, ali se manje više molio Boginji Kali. Bio je drvoseča, a pošto su svi znali koliki je blesan, iskorištavali su ga, plaćajući mu dve rupije za istu količinu drva koja je kod drugih drvoseča koštala deset. Ali njega je radovalo da ima mnoštvo mušterija, ima da se prehrani, dakle, bio je zadovoljan.

U to doba je kralj te zemlje imao kći, koja je bila pametna koliko i prelepa, a kada joj je došlo vreme za udaju, ona je razglasila da će dati svoju ruku samo onome koje bude nadmudrio u raspravi. Svakome ko pokuša i ne uspe, biće odrubljena glava. Mnogi prinčevi koji su videli njeno lice, zaljubili su se u nju, i svakome je bila odrubljena glava, nakon što su bili poraženi u diskusiji sa njome.

Kralj je jednog dana izgubio strpljenje, pozvao svog ministra i kazao mu da pronađe onog najglupljeg čoveka u celoj kraljevini. Samo da bi princezu naučio pameti, on je objavio: „Udaću kćerku za toga čoveka."

Ministar je znao da nije razborito protiviti kralju i dao se u potragu za najglupljim čovekom u kraljevini. Nije mu trebalo dugo da uđe u trag Kalidasi, koji je, upravo u času kada je ministar tuda prolazio, sekao granu na kojoj je sedeo. Saopštio je Kalidasi da kralj želi da ga vidi.

Kalidasa je rekao: „Zašto?Nisam ništa zgrešio. Zašto bi trebalo da idem pred kralja?" To je bio način kako je obično govorio; bio je nalik kakvom fakiru, uvek u svom sopstvenom raspoloženju.

„Ne, ne", uzvratio je onaj ministar, „ovaj kralj hoće da ti nešto daruje." Kada je Kalidasa odgovorio: „Ako ja kralja toliko zanimam, može i sam da dođe k meni", ministar je zapovedio dvojici stražara iz svoje pratnje da ga ščepaju i odvuku na dvor.

Kada je kralj ugledao Kalidasu, začudio se da može postojati takav glupan. Kazao mu je: „Želim da se oženiš mojom ćerkom."

Kalidasa je odgovorio: „Zašto bih se ženio tvojom ćerkom? U kraljevini je na pretek devojaka od kojih mogu neku da izaberem."

Ovo se kralju nije činilo duhovitim i kazao je: „Ako ne pristaneš da se oženiš mojom ćerkom, glava će ti biti odrubljena." Kalidasa je slegao ramenima.

Tokom svadbene svečanosti princeza je bila pod velom i nije kako treba mogla da vidi mladoženju. Nakon toga je prešla u spavaću sobu koja je bila priređena za medeni mesec. Bila je divna kišna noć, sa rominjavim svetlećim kapljama koje je kroz prozor mogla da vidi kako padaju. Bilo je vreme parenja i mnoge šumske zveri davale su oduška svojim ljubavnim zovovima. Videvši svog muža kako mrtav-hladan sedi tu pored nje, poverovaiaje kako je stidljiv i smišljala kako da u njemu razbudi žar za ljubavnom igrom. Upravo je u taj mah jedna kamila ispustila njenu samosvojnu riku za parenjem i ona bojažljivo upita svog muža: „Ko to doziva svog parnjaka?" Njena misao je bila da će on shvatiti kako ona želi da on dođe k njoj radi seksa, jednako kako se dozivaju te životinje.

Sanskritska reč za kamilu je *uštra,* ali je i ta jedna reč prevazilazila sposobnost izgovora sirotog Kalidase i on je odgovorio: „Utru, utru." Njegovu ženu je istog časa napustila sva erotska opijenost i u sebi je pomislila: „Da lije moguće da mi ovo učini rođeni otac?!" Kalidasi je kazala: „Nisi u stanju da govoriš sanskritom, možeš da se služiš samo nakaznim jezikom. Nisi čak shvatio ni razlog moga pitanja. Izlazi iz ove ložnice, nisi ti za mene." Prvi put u životu Kalidasa je osetio bol i poniženje. Sve je to bio učinak *Ma,* razume se. Ona ga je dozivala. On se toliko zgadio nad sopstvenim prilikama daje napustio dom i odlutao do jednog hrama posvećenog Boginji Kali. Stao je tući glavom o stopala boginjinog kipa — setimo se uticaja njegovih ranijih devet rođenja - sve dok mu nekoliko kapi krvi nije isteklo na boginjina stopala. To je bilo dosta, sama Boginja Kali se ukazala u spoljasnjosti hrama i zalupala na dveri. „Pusti me unutra", vikala je, ,.ja sam Kali! Traži od mene šta god želiš!"

Kalidasa je ustao i podupro iznutra vrata, tako da Ona ne može da uđe i povikao: „Ne verujem ti!" On se najednom maglovito prisetio svojih prethodnih života i uplašio da će Kali i ovaj put odbiti da ga spase.

„Ništa ne shvataš", kazala je Kali, „sada treba da mi poveruješ!"

Kalidasa je odgovorio sa bolom u glasu: „Ne, zašto bih ti verovao? Verovao sam ti devet života i gledaj do čega sam se doveo!"

Ma je rekla umilnim glasom: „Veruj mi. Proviri samo na vrata i videćeš da sam to stvarno ja, tvoja Kali."

Kalidasa je rekao: „lsplaziću kroz vrata jedino moj jezik, to je sve," A kada je to učinio, *Ma* ga je kvrcnula po jeziku i on je smesta dobio dar božanskog govora. I ne samo to, postao je tog časa stasit i naočit izgledom. Možete verovati ili ne verovati u to; ne marim. Ali to je cela istina. Od tog časa na dalje *Ma* je uz njega bila dvadeset četiri časa dnevno. Sa njegovih usana su sami od sebe počeli da teku stihovi u slavit *Ma.*

Kada se Kalidasa vratio do kraljevske palate, niko ga nije prepoznao. Ali bilo mu je prilično prosto da kod kralja dođe govoreći stihove neke od pesama. U staro doba kraljevi su negovali i poštovali poeziju. Tako je Kalidasa govorio stihove koji su uznosili lepotu princeze. Opisivao je nabore na njenim bokovima koji nastaju kada se osvrne, njene uzdignute dojke, oblost njenog struka, njen pupak. Kalidasa je čuven po svojim poređenjima i metaforama, te je svaki deo princezinog tela upoređivao sa odgovarajućom pojavom iz prirode. A tokom njegovog stihovanja, kraljevna je izašla na ženski balkon iza prestola i spazivši Kalidasu trenutno se u njega zaljubi.

Kada je Kalidasa podigao oči i video princezu, nije morao da se trudi da govori, izrazio je svoje emocije samo pogledom i osmehom. Kakve li samo istančanosti u tim starim načinima izražavanja! Kada je princeza to videla, nije više mogla da odoli i kazala je svom ocu: „Moram se udati za ovog čoveka, to je jedini muškarac na svetu koji je po mojoj meri!"

Kralj joj je s visoka odgovorio: „Da li si svesna šta pričaš? Ti si već udata."

Princeza će na to: „Baš me briga. Taj muškarac mora biti moj."

Zamislite tog iznenađenja na dvoru kada je Kalidasa tiho izjavio: "Ja sam tvoj muž." Kalidasa se zahvalio kralju za ruku njegove kćeri. Kralj je zauzvrat Kalidasi ponudio prostrane oblasti, koje su bile u blagom propadanju. Tada se princeza

spustila do očevog prestola i pred celom svitom poljubila oca uz reci: „Oče, zahvaljujem ti, jer si mi dao muža koji je dostojan mojih vrednosti." A kralj je sa olakšanjem odahnuo, pošto se iskupio za to što je kći bio venčao sa onim jadnim „idiotom", Kalidasom.

Kalidasa je napustio ovo kraljevstvo i otišao za Uđain, na dvor kralja Vikramaditje. Znate li za njegovu poemu *Megaduta* u kojoj samotni *Jakša* (anđeo) vene za svojom suprugom od koje su ga razdvojili? Kalidasa je tu poemu zasnovao na iskustvu sopstvene svadbene noći. U svom pređašnjem stanju on nije bio sposoban da izrazi sav taj jad svoje odbačenosti. Ali zahvaljujući milosti *Ma,* on uzima to svoje nesrećno iskustvo i pretvara ga u istančane stihove. Da u samom početku nije bio neuk, on nikada ne bi bio izabran da se venča princezom, ne bi bio nagnan u očaj da lupa glavom o kamen, i *Ma* ga uopšte ne bi spasla i učinila da ponovo zadobije princezu.

Mati je odredila da ostane u životu i dalje i obdari svet njegovom uzvišenom poezijom. Pretpostavimo daju je on shvatio iz prve, bi li on tada došao na pomisao da se ženi i živi životom kućedomaćina? Nikada. Sreća života uz *Ma* milion puta je veća nego svi zemaljski užici. Ona je želela da ga delimično zaplete u svoju Maju, a zatim ga izbavi, tako da koprcajući se iz mreža Maje, može da zadivi svet kao Njen jezik, neko ko govori u Njeno ime. Na nekim drugim primerima Ona pušta nekoga daje obožava godinama dok okolnosti ne primoraju tu osobu da raskine okove Maje, a tek potom dolazi k njemu. Sve je to Njena igra.

Viđaranja

Pre nekih 600 godina, u doba Viđanagara carstva u južnoj Indiji, prvi ministar jednog od kraljeva, koji se zvao Viđaranja, bio je veliki poklonik *Ma.* Stvari su se tako ispretumbale da je tokom vremena Viđaranja bio upropašćen. Izgubio je svoj položaj i sva njegova moć i većina bogatstva mu je oduzeta, a to je za posledicu imalo da i rođena porodica počne da ga mrzi i nipodaštava. Njemu je pripala muka od svega toga u toj meri da je rešio da se odrekne sveta i postane pustinjak.

Otišao je u jednu šumu i zavetovao se. Zatim je izvršio i poslednji obred obožavanja *Ma* (Boginje Majke). Na vrhuncima svoje moći, u zenitu svoje slave, prinosio je *Ma* najdragocenije moguće predmete. Posude od žeženog zlata ostavljane su u stranu da bi se njima *Ma* služila, neprocenjivim dragim kamenjem je kitio Nju. Njoj su nuđena najprobranija jela. Sada kada je bačen u siromaštvo, nije mogao da čini ništa drugo nego da napravi beskvasni hleb od blata i prinese Njoj, sa rečima: „Žao mi je, *Mati.* Ja sam sada bez ičega i ne mogu ti se više moliti na onakav način kao nekada."

Najednom, *Ma* je stojala pred njim i kazala: „Izgovori svoju želju."

On ju je sa nevericom gledao i kazao: „*Ma*, o čemu to govoriš? Ako si zaista želela da me nečim darivaš, trebalo je da budeš tu pre pet minuta. Tada bih nešto mogao da primim. Ja sam se sada već zakleo da se odričem svetovnih blaga i ne želim ništa, čak ni Tebe. Želim samo Boga."

Ona mu se nasmešila i rekla: „Zar još uvek nisi ništa shvatio? Sklopi oči na tren." Kada je on to učinio, ugledao je nebrojene planine od pepela - i preko toga još jednu gomilicu nečega što se još pušilo. Još uvek nije mogao ništa da poveže i *Ma* mu je rastumačila: „Molio si mi se mnoge godine", kazala je, „i mojom milošću sve *karme* iz tvojih ranijih života su sagorene, izuzev one male hrpe, koja je sve što je preostalo. Da nisi izgubio tvoj položaj u društvu, nikada se ne bi odrekao sveta, dakle, bilo je za tebe presudno da propadneš. Shvataš li?"

Viđaranja se nićice bacio pred njom na zemlju i istog časa ušao u stanje božanske opijenosti. Nakon toga je napisao čuvenu raspravu na sanskritu pod nazivom *Đivanmuktiviveka.* Eto. Šta milost može da vam učini.

Vidite, kada savladate lekciju i ostane vam samo želja za *Ma* u srcu, Ona će vam doći. Tada ste u prilici da uspete. Ali kada *Ma* dođe k vama, ne pitajte je za milost. Milost je do nje da vam pruži, prema njenoj umilnoj volji. Ne možete je dobiti po nahođenju. Tražite saosećanje, učenje, *Đnanu,* a kada dobijete *Đnanu,* tada ćete saznati i kako da steknete milost.

Sarvananda i Purnananda

Kada je *Ma* (Boginja Majka) došla k njima, na Čitavom svem samo su dva čoveka pitala za *sarvavidija,* znanje o svakom i svakovrsnom aspektu Šakti. Jedan od njih bio je Sarvananda Takur iz Bengala. Ne mogu vam ništa reći o onom drugom. Sarvananda je bio Bramin, sin dvorskog astrologa kralja zemlje Tripura. Ovaj astrolog uspeo je da dobije jednog sina tek nakon dugih godina žrtvovanja Šivi, i taj dečak koji mu se rodio bio je zapravo nešlo poput inkarniranog Šive; no on je to uvideo mnogo kasnije.

Jednog dana kada je Sarvananda još uvek bio dečak, otac ga je odveo na dvor da ga prikaže kralju, nadajući se nekom dobročinstvu na račun sinovljeve darovitosti. Na dvoru se tada održavalo većanje astrologa, koji su razmatrali znamenja tog lunarnog dana. Bio je zapravo dan mladog meseea, ali kada su Sarvanandu upitali šta on o tome misli koji je dan, on je kazao da to dan punog meseea. Ovo je izazvalo podrugljiv grohotni smeh cele konklave astrologa, i šamar od oca koji se obrukao, koji je bio zabrinut za svoj položaj na dvoru i obraz. Sasvim je smetnuo s uma daje njegov sin bio dar od Gospoda Šive; zar bi se inače usudio da ošamari Sivu?

Dečak se razljutio i pobegao kući. Njegov stari sluga. Purnananda, videći u kakvom je stanju njegov mladi gospodar, utro mu je suze i malo ga utešio. Potom je Purnananda poslao dečaka u džunglu sa jednim sečivom da sakupi palmovog lišća, na kojem će da prepiše astrološke spise i dečaka sam poučava. U to doba svo pisanje se obavijalo na palmovim listovima.

Sarvananda se popeo na jedno palmovo drvo, noseći nož i svoj bes praznio sekući palmovo lišće. U međuvremenu, priroda je poslala jedno eterično biće vrlo visokog ranga da pazi na Sarvanandu. Taj Sida je poprimio fizičko telo, zatim stvorio iluzornu kobru i poslao je da se kroz deblo popne gore gde je Sarvananda sedeo.

Kada je dečak spazio ovu zmiju, njegov sav bes se sabrao na nju: „Ti, znaci, mene hoćeš da ujedeš", govorio je zmiji. "U redu, ali ja ću te pre toga preseći. Kako ti se to dopada?" I sa tim rečima

presekao je zmiju na dvoje trljajući je o oštru ivicu jednog palmovog lista. Zatim je te komade bacio dole u podnožje stabla.

I sada, kad je onaj Sida koji je dole sedeo osetio da mu je na njegove spletene kurjuke kose pala krv i zmijino mrtvo telo progunđao je: „Hm-mmm. Šta li će to biti? Silazi dole odmah!" Dečak je sišao, ne nadajući se nikakvom dobru, ali je onaj Sida samo zatresao glavom i kazao: „Znam sve o tome, moj dečače, i želim da ti budem od pomoći." Koristeći se krvlju one zmije napisao je pojedinosti Šava sadane koja će ugoditi *Ma,* ukoliko se ispravno izvede.

Tada se Sarvananda vratio Purnanandi i ispričao mu celu tu priču. Purnananda je pročitao one naznake i kazao mu: „Ovo se mora izvesti u dan mladog meseca, a to je noćas. Hajde da to uradimo: poći ćemo zajedno do smašana (spaljivališta mrtvih). Ubićeš me, zatim ćeš šesti na moj leš i uraditi ono što ću ti reći. Tada će se *Ma* pojaviti i traži od Nje što želiš. Kaži joj: 'Molim te da oživiš Purnanandu i uradiš ono što kaže." Na taj način ona će nam se pokazati obojici."

Tu noć su otišli do određenog smašana i dečak je starcu prerezao grlo i seo na njegovo telo, ponavljajući onu mantru što ju je od njega dobio. Nakon svega nekoliko ponavljanja. *Ma* se ukazala i pitala šta je to što želi. On joj je kazao kako ga je Purnananda uputio. Ona je oživela Purnanandu te ju je i on mogao videti. Tada je ponovo pitala: „Šta želiš?"

Purnananda je odgovorio: „Svi oni takozvani vajni astrolozi ismejali su mog mladog gospodara, jer je kazao da je noćas noć punog meseca. Molim te da osvetlaš njegov obraz."

Ma se nasmešila, a iza nokta na Njenom malom prstu iskočila je lopta svetlosti koja je bila tako blistava da je miljama uokolo izgledalo da je to pun mesec. Svi astrolozi tamo na dvoru našli su se u čudu.

Sarvananda je bio tek jedno dete, čedno u pogledu tih načina vršenja sadana, ali je on bio toliko prožet ljubavlju prema *Tari,* da Joj je kazao: *,Ma,* bila si tako dobra da mi pokažeš Tvoje obličje, ali hoću da vidim sva Tvoja obličja, sva Tvoja ispoljavanja, zato što želim da te upoznam u potpunosti, kako bih mogao primereno da Te volim." Ona mu se ponovo nasmešila i pristala. Sarvana-

nda nije imao pojma sta je to Sarvavidija, ali tražeći da vidi sva obličja *Ma,* primio je Sarvavidiju. Ako Priroda želi da u nečemu uspete, stvoriće prilike u kojima ćete zatražiti onu pravu stvar, sa znanjem o tome ili bez. Purnananda je zapravo postao Sarvanandin učenik i on sam je postao veliki pandit i znalac. Ustvari, Purnanandini radovi su ti koji su nadahnuli počivšeg sudiju Džona Vudrofa iz Visokog Suda u Kalkuti da pod imenom Artur Avalon na Zapadu predstavi pitanje Kundalini.

A Sarvananda? On je postao kućedomaćin, a onda je jednog dana iščezao. Niko ne zna šta se sa njime dogodilo.

Sarvavidiju vi nećete, normalno, ni pomisliti da tražite; sve je to igra *Ma.* Pa ipak ukoliko vam Ona da saznanje, postajete ekspert, to je dragi kamen nađen na vašem sopstvenom polju.

Boginjino majčinstvo

Sarvananda je imao prilično sreće. *Ma* to mu je došla dok je još uvek bio dete, tako da joj je on automatski pristupio kao majci. Samo jedna na milion osoba razvije želju da iskusi roditeljsko kod Boga. Nema ništa više nego da se obožava božanska Majka, jer samo ova Majka može da pokaže svom detetu lice njegovog Oca. Upravo kao što jedno dete njegova fizička majka uči o identitetu njegovog oca, dedova i ostale rodbine, jednako i božanska Majka svom detetu pokazuje lice njegovog Oca Šive, Univerzalne Duše. To je razlog zbog kojeg morate pokušati da uspete najpre u obožavanju Boga sa atributima, a tata će to božanstvo izbora da vas vodi dalje ka Najvišoj Realnosti, koja je bez svojstava. Ko je, najzad, izvorište svih svojstava? *Ma.*

Ne pristupaju svi Agori *Ma* kao Majci, shvatate. Ali ja smatram da je najrazboritije tako postupati. Imajte svagda na umu da upravljati bilo kojom Šakti pravilno nije lako, a upravljati Kosmičkom Šakti je gotovo neverovatno teško. Zgrabiti Kali za kose i kazati joj: „Dolazi smesta!" to je prilično opasno. To stvara sukob dveju volja i izuzev ako je vaša volja jača, Kali će vas prestraviti do ludila ili srčane kapi. Ne zato što vas mrzi, o nipošto. Ona nikada nikoga ne mrzi, mada, naravno, niko ne voli da mu se zapoveda po nečijim ćefovima. Ne, Ona vas voli i, rada je da se sa vama igra, ali šta je ishod ako se u koštac uhvate slon i komarac?

Ako postupate prema *Ma* kao prema svojoj ženi - a ja ne kažem da je to nemoguće, poznati su mi neki sveci koji tako rade, projektuju svoju veru u jednu statuu *Ma* i obožavaju je kao suprugu, i vremenom uspevaju - ali zatim, ako nekog časa pronađete u ljudskom liku ženu koja vam izgleda privlačna, zbog neke veze iz nekog od prošlih života, možete se naglo uhvatiti kako vaše bogosluženje projektujete na Maju, na meso i krv umesto na pravu suštinu. Zato što je vaša molitva sazdala veliku količinu energije, vaš pad /silazak/ u Maju biće time dublji, i ko zna koliko dugo će to potrajate dok se odatle izvučete?

Najbolji način postupanja sa Šakti je kao prema nekoj majci. To vam može prištedeti i mnoge karme. Ako na sve žene gledate kao da su vam majke, hoćete li ikad pomisliti da silujete, prevarite ili obmanjujete neku od njih? A ako vidite Božansku Majku u svim bićima, hoćete li biti u stanju da namerno ozledite ijedno od njih? Nećete, a to vas automatski odvlači iz onog kruga akcije i reakcije. Ramakrišna Paramahamsa je video Božansku Majku u svakome, čak i u svojoj sopstvenoj ženi i gledajte šta mu je to donelo!

Možete prošetati kroz sve svetske religije, ali nećete nigde pronaći ništa tako sublimno kao što je naša vizija Majčinstva Boga. Hrišćanstvo to u nekom stepenu ima u obožavanju Device Marije, ali samo obožavanje Majke usavršeno je jedino u Indiji, jer je i sama Indija jedna majka, koja je pružila utočište tolikim stranim rasama i religijama, Jevrejima, zaratustrijancima, hrišćanima, muslimanima itd. i dopustila im da bujaju na svoje sopstvene načine. Da li je ijedna druga zemlja ikada učinila tako nešto? Zbog toga je krava simbol Indije.

Ta krava je savršena majka. Ona ima četiri sise: jednu za svoje tele, jednu za goste, uključujući tu i ptice i životinje, jednu za obrednu upotrebu t jednu za svog gospodara. Njeno mleko je time samo od sebe razdeijeno na četiri jednake merice, svaka kome je namenjena. A ta krava je strasno odana svom teletu, upravo onako kako jedna stvarna majka mora biti prema svom detetu. Katkad puki teletov pogled učini da iz kravljeg vimena poteče mleko; i to ne da prokapa - ceo mlaz, video sam to u više navrata dok sam posedovao jednu mlekaru. A ako joj tele ugine, krava odbija da i dalje daje mleko — ne kao naša vodena bivolica koju možete prevariti pomoću teleće glave nabijene na štap.

Bivo je simbol Tamasa, tuposti, krava je čista *satva,* mentala svetlost.

Ali nije tu samo reč o bivolici i vaše Zapadnjačke krave nastaviće da daju mleko nezavisno da li im je tele živo ili ne. Kada stalno ističem da je to ona fundamentalna razlika između Istoka i Zapada, to nije priča u vetar. Šta je to tu toliko veliko u vezi sa dojenjem? Sve životinje to čine. Ona veličina u našim indijskim kravama je u tome što one daju mleko iz jednog izliva ljubavi. To je vrednost kravljeg mleka. Zar neće makar malčice te ljubavi preći i u to mleko? Začelo hoće. Ta emocija odeljuje krave od ostalih životinja. Kako, dakle, onda mi grešimo obožavajući krave? Mi ne obožavamo kožu, papke ili repove, mi obožavamo suštinu. Pre nekoliko godina čitao sam u novinama kako je jedna američka krava naglo požderala pet tuceta goluždravih pilića koji su se sticajem okolnosti igrali ispred nje. Indijska krava to nikada ne čini; indijske krave imaju materinski odnos prema svim nedoraslim životinjama.

Poznato vam je da su Gospoda Krišnu dok je bio malo dete zvali Gopala. *Gopala* znači „zaštitnik krava". Mnogo je ezoterijskih značenja te reči, ali i ono očigledno značenje je divno. Gopala je bio tako jedna umilna mala beba da su ga sve krave iz okoline volele više nego sopstvenu telad. Otud ja uvek govorim da prema Bogu treba da postupate kao prema vašoj Majci. Samo odojče je najbolji upravljač Šakti; zbog odsustva želje u njemu nema želje uopšte, izuzev za majkom, i zato će ta majka bit; savršeno, neprestano pažljiva prema tom detetu.

Uvek sedite u krilu *Majke.* Kada izađete izvan Njenog okrilja i nastojite da se sami zaštitite, Ona će reći: ,.U redu, samo napred. Pođi i upropasti se." Kako ti možeš brinuti o sebi? Nikako. Sam Zakon Karme je isuviše veliki da bi se bilo ko pojedinačno sa njime nosio. A ako ostanete u *Majčinom* okrilju i uvek se oslanjate na Nju za sve što vam je nužno, Ona će vam uvek to pribaviti. Može li ijedna prava majka da zanemari svoje dete i da ne pokuša da ga učini srećnim? Sve dok se prema *Ma* odnosite kao prema vašoj rođenoj Majci, Ona će se prema vama odnositi kao prema Njenom detetu.

Kako jedna majka zna kada je njeno dete ogladnelo? Ono plače. Kadgod zaplače na jedan naročit način, ta majka zna:

„Vreme je da ga nahranim." Znam to iz vlastitog iskustva. Kada sam stvarno besan, zgađen ovim svetom, *Ma* dođe k meni, i skoro da me potapše po ramenu, sa recima: „Zaboravi sve o tome. Znaš li..." I produžila bi sa poučavanjem o nečemu novom, o nečemu što nikada nisam slutio, nešto tako čudesno zanemeo bih i u potpunosti zaboravio na sav svoj gnev. Kakvo saosećanje! Je li ikad postojala majka poput Nje?

Kada dojenče ne plače, pak, mati zna da je njegov mali želudac pun i nije zabrinuta. Do god mirno uživate u svom životu običnog ljudskog bića. Ma misli: „Dobro je, zadovoljan je. Neka stvari tako teku. Čemu bi služilo da se mešam?" Ali kada rešite da završite sa životom i da izađete iz beskrajnog kruga rađanja i umiranja, učinite samo jednu jedinu stvar: vrištite, plačite, zahtevajte da *Ma* dođe i preuzme brigu o vama. I to je onaj jedini način da *Ma* uopste dođe k vama. Treba da to želite više od svega drugog - a mnoge su prepreke za to u ovom mračnom dobu, u ovoj Kali Jugi.

Ali ako ste u stanju da se identifikujete sa onom novorođenom bebom, kakve vam želje tada ostaju? Jedno odojče je odveć nevino da bi bilo svesno bilo kojih izuzev najprostijih i najnasušnijih želja. U takvom stanju ne pojavljuje se pitanje iskušenja. Ako jednu bebu stavite pred izbor čokolada ili dijamant, šta ona uzima? Čokoladu, razume se. Za bebu jedan dijamant nema nikakve vrednosti. A vi ako naučite da ovaj svet nema vrednosti, nikada nećete biti na iskušenju pred bilo čim i bićete u stanju da izbegnete sve prepreke koje su plod Kali Juge. Ali to može izvesti isključivo jedno novorođenče. To je razlog što volim tog mališana Gopalu i mališana Isusa toliko silno.

Znate, mi Vedisti, verujemo da se onaj isti Riši koji se inkarnirao na Zemlji kao Rama, a potom kao Krišna, isto tako inakarnirao i kao Isus. Mi Isusa usvajamo za jednog od naših. Ali pogledajte šta se zbilo sa hrišćanstvom, tim divnim Isusovim učenjima. Tolike milione su poklali u ime Hristovo, dok je Hristos propovedao da uvek okrenemo i drugi obraz. Ali sam Isus! Njegove oči! I onaj kip Majke i Deteta, onog odojčeta Isusa, što se igra sa njegovom Šakti. To je tako uzvišeno. Hrišćani su takve budale da prihvate jedno ovakvo učenje, a potom ga onako

izfronclaju. Ali takva je činjenica, kako to veli Kipling: „Istok je Istok. Zapad je Zapad i to dvoje nikada neće razumeti jedno drugo." Na neki načinje on bio u pravu. Za nas Istočnjake, samo emocije imaju vrednost. Vi Zapadnjaci, poput vaših krava, iz osnova ste materijalistički. Postoje, naravno, izuzeci, dozvolite. Ali kada je sama Priroda stvorila takve razlike u ljudima, kako tad da te dve rase shvate jedna drugu? To košta mnogo napora.

Vizija Boginje

Tu je još jedan valjan razlog da bi se pred *Ma* bilo novorođenče. Bebe vole njihove majke nezavisno koliko ove bile poročne ili ružne. Prazna priča o obličjima *Ma* je jedna stvar, a viđeti zapravo Nju sa koje kaplje krv, sa otrovnim zubima spremnim da vas požderu, sasvim je nešto drugo. Vaša reakcija na Nju određuje ono što vam može učiniti. Ako ne odgovorite sa strahom, Ona će za vas učiniti sve iz ljubavi. Ako odgovorite strahom ih gađenjem. Ona tad postaje još stravičnija i odvratnija, i tada, šta će od vas ostati?

Kali i sva njena ispoljavanja - *Smašan Tara, Činamasia. Bagalamuki,* i sve ostale - nije rđava. Niko ne želi da ih voli, svako ih se plaši. Kali ne može da pojmi zašto bi je se neko plašio. Ako vi Nju volite dovoljno jako, vi ćete Njenu prirodnu razornost izmeniti do takvog jednog stepena da će i njena krvožednost koja je u njenoj osnovi, nestati.

Ljudi misle daje Smašan Tara najužasnija od svih boginja — i Ona to i jeste. Jedno od njenih imena je *Bajankari,* što znači „Zastrašiteljka". Ali ako joj vi priđete srca ispunjenog ljubavlju prema Gospodu Krišni, ona postaje Rada, Krišnina najveća ljubavnica. Ako joj pristupate kao majci. Ona vas voli onako kako neka majka voli svoje dete. Ali ako nemate vere u *Ma,* ovu Veliku Boginju, i ne uspete, onda vam ne preostaje ništa nego da se rađate opet i opet i opet, dok stvar ne shvatite kako treba.

Možete prići nekom kipu *Ma* i kazati loj: „Ah, *Ma.* kako si samo lepa!" ili „Kako si zastrašujuća!" ili bilo šta, ali ta vaša emocija je samo odogovor na njeno spoljašnje obličje. Morate da znate koju vrstu bića obožavate ako ikad mislite da izgradite

kakav stvaran odnos sa Njome, prodrete iza Njene kože i doprete do Njenog unutarnjeg bića.

Bez poznavanja Njenog unutarnjeg bića, kako je možete upoznati? A pre nego što pokušate da kročite unutra, valja da najpre razumete Njen spoljni oblik. Onaj *Atman* ili Univerzalna Duša je ona korona Sunca, a i vi ste izvesni odraz. Upravo onako kako Mesec može biti odražen u hiljade barica vode odjednom, lako se *Atman* može pojaviti u milionima ljudi, a da i dalje ostane dalek, netaknut. Većina ljudi su nesavršeni odrazi, zato što su umešani u tri gune, tri glavna obeležja egzistencije. Ako je jedno jezero uzburkano ono ne može verno da reprodukuje mesečev lik. Ali kada je mirno, mesečev odraz je savršen. Kada ugledate *Ma,* vi je vidite kroz veo triju guna, što objašnjava zašto ne možete da vidite Nju u Njenom zbiljskom obliku od samog početka.

Zašto je ona plave boje? Najpre se to upitajte, a jednom kada to shvatite, bićete u stanju da razumete i sve ostalo. Zašto su nebo ili more plavi? Ako zahvatite pregršt morske vode ona je prožima, ali samo more ucelo izgleda plavo. Vazduh je bezbojan, a nebo nije. To su optičke varke i činjenica da opažate *Ma* - pa i Krišnu u tomi pogledu - kao plave, je takođe jedna optička opsena, jer ih vi gledate vašim fizičkim očima. Da ste ih u stanju gledati onim božanskim okom, videli biste nešto sasvim različito. Ali za sada, Smašan Tara je za vas *Šjama,* duboke, bogate, svetle, plavetno noćne boje.

Oko Njenog vrata je ogrlica od sveže odsečenih ljudskih glava, što mi na sanskritu nazivamo *runda mala.* U toj ogrlici ima osam iscerenih glava. One predstavljaju onih osam „omči", emocija koje zasenjuju naš um i nagone nekoga da karika nove karme, stvarajući tako sve čvršću vezanost za točak rađanja i umiranja koji je u stalnom okretu. Ovih osam omči ili stupica, *puša,* na sanskritu, za koje se kačite, su požuda, bes, pohlepa, zabluda, zavist, stid, strah i gađenje. Dok ste u stanju neznanja, imale jednu ili više ili sve ove emocije ili iscerene glave. Smašan Tara vam veli: „Otkinuću ti glavu, kako bih te izlečila od te boljke i oslobodila iz zahvata tih klopki." Nažalost, većina ljudi su toliko srasli za svoje stupice da vrište pred Smašan Tarom u strahu da ona želi da ih ubije. Tačno je, ona želi da vas ubije - one *lažne vas,* vašu ograničenu osobnost, koja je nastajala kroz

mnoga i mnoga rođenja. Vi se Nje plašite jer ste poistovećeni sa ovom mediokritetskom personalnošću, pri čemu je vaša istinska ličnost nešto sasvim različito. Kada vam ona odseče „glavu", vaš um postaje čvrst, nepomućen u njegovoj sabranosti, što vas osposobljava da uspete u Agora sadanama.

Smašan Tara je *gatastani* ili „sa sisama poput ćupova". Šta je prikladniji simbol majčinstva od samili ženskih grudi? Majčinstvo je urođeno svim ženama. Uzmite neku malu dvogodišnjakinju ili trogodišnjakinju i dajte joj jednu lutku. Kako će ona daje tetoši! Ona će grajati nad njom, hraniti je, staviti je u postelju; retko ćete pronaći bilo kog dečaka da se maje sa lutkom tako puno. Žene su predviđene da budu majke; taj nagon im je urođen. Ali on je samo potencijalan, sve dok jedna žena sama ne zatrudni ili usvoji neko dete. Tada se materinstvo u punoj meri ispoljava.

Pa i to poimanje se ne razvija samo od sebe. Ono se razvija uz to dete. Kako dete raste u materici, majčine grudi nabujaju, a bradavice potamne. Dojke se zapravo po veličini i težini udvostruče za vreme trudnoće. I mleko takođe počne da se stvara. To telo priprema hranu za to dete još pre njegovog rođenja. Zar Priroda nije velikodušna? Većina ljudi pri pogledu na te dojke pomišlja na seks, ali vi ćete se upropastiti ako pokušate da sa Smašan Tarom postupate kao sa vašim seksualnim partnerom; vi naprosto niste dovoljno snažni za to. Samo nekolicina jeste. Morate, dakle, shvatiti da vam ona dolazi kao jedna majka, da vas voli, zaštiti i, dočekajte je na taj način. Ona je *lambodari* ili „trbušata" jer ona jede i vari sva bića ovog univerzuma. Ona ih sva najpre nosi u sebi pre nego što ih ponovo pošalje napolje.

Ona oko pasa nosi pregaču od ljudskih ruku, sveže odsečenih. Jedna od sanskritskih reci za rukuje *kara* i ima srodnosti sa rcči *karma.* Te ruke predstavljaju sve karme iz svih vaših miliona rođenja. Tu ima i levih i desnih ruku, Što će reći da su obuhvaćene kako nepovoljne tako i povoljne karme. Većina ljudi se odeva u sopstvene karme, a Ona hoće da ih sve odseče, ukloni ih od njih u potpunosti. Zašto ih Ona nosi kao kakvu suknju? Zato što Ona pokriva pupak i pubičnu kost. A zar nisu to upravo one dve stvari zbog kojih većina karmi nastaje, taj trbuh i genitalije? Nije li većina ljudi spremna na sve zbog hrane i seksa?

Kao grivne Smašan Tara nema srebrni nakit, već sićušne kobre. Kobra je uvek simbol pokojnih predaka. Kada vršite sadanu, morate uvek pamtiti da to ne radite isključivo sebe radi već i za sve svoje pretke, pošto da nije bilo njih vi nikada ne biste stekli to ljudsko rođenje. Ona vam kazuje: „Ovo su vaši preci, koji su došli k meni i potražili zaklon uz moja lotosova stopala."

Smašan Tata ima četiri ruke. U jednoj drži ljudsku lobanju, koja simboliše omotač od triju guna koje opasuju onu pojedinačnu dušu. Omča u njenoj drugoj ruci predstavlja onu omču koju Jamini glasnici smrti koriste da bi žive odvukli sa sveta. Oduzimajući tu omču od Jame, Kralja mrtvih. Ona vas daruje blagom besmrća, zato što sada Jama više nema oruđa da vas dohvati. Uz besmrtnost ide neustrašivost, pošto je osnova svih strahova strah od smrti. Njena treća ruka drži makaze, kojim preseca tri Gordijeva čvora koji vas vezuju za postojanje u telu. Ovo je u vezi sa Kundalini jogom. I napokon, u četvrtoj ruci nosi mač, koji se zove *khadga,* i simbol je one večite igre razaranja i stvaranja univerzuma. Za vas on znači uništenje vaših sumnji, pogrešnih zamisli i utisaka. Ona svojim mačem probija kroz sve to. A budući da ljudi umiru od sumnje, ovo vam osigurava da nikad nećete umreti.

I najzad, njeno lice. Ja mislim da je ono najlepše koje sam ikada video. Ona ima lotosove oči. Setite se da je lotos simbol razlučivanja. A iz njenih usta je isplažen jezik sa koga kaplje krv. Sva stvorenja, ma koliko silna ona bila, imaju neku vrstu krvolike supstance. Kada to uzme iz njih. Ona pročišćuje tu krv, kako se to u tantri kaže, procesom *rakta shuddhi.* To znači da Ona otklanja mnoge karme koje su prinudile tu osobu da se rodi u naročitoj materici, tako da joj se osigurava jedno više rođenje. Ona zapravo izmenjuje one obrasce /kalupe/ vaše ličnosti, koja je puka rezultanta iz svih vaših nebrojenih karmi u milijardama rođenja. To je *Adhidaivika rakta shuddhi,* to jest, pročišćavanje vaše ličnosti što ga vrši *Tara*

Kada ste ostvarili — ne samo mentalno shvatili, već *ostvarili* kroz vaše sopstveno iskustvo u sadani - sva ta svojstva Smašan Tare, tada Ona nije više plava za vas. Ona gubi svu boju, sve atribute. Kada joj pridete i odmarate se u njenom krilu, sve vaše pogrešne ideje o njoj su uklonjene. Vidite je onakvom kakva

Ona zbilja jeste. Nju ne možete sagledati onim fizičkim očima. U sanskritu, kao i većini indijskih jezika, oko, u celini uzev, je imenica ženskog roda, očna jabučica je muškog roda, zenica je ženskog roda, a mrežica, koja se na hindiju zove *pardah* ili zavesa, je muškog roda. Vidite, dakle, da je dvojnost prirode spoljašnjeg univerzuma odražena u fizičkom oku. Fizičkim okom se ne možete nadati da vidite bilo šta nego dualnost. Ali kada se ova "zavesa" podigne, vidite sam Apsolut, neizdiferenciranu Realnost, što mi na sanskritu nazivamo *Nitakata taltva.* Ni tračka razlučivanja ne preostaje. Može li slepac odrediti pol onoga ko se pred njim nalazi? Jedino pipanjem. Ono stanje u kojem vi vidite Smašan Taru u njenom *Nitakata* vidu je *Nirvikalpa Samadi,* samopoistovećenje sa bezobličnim.

Vi, dakle, počinjete u neznanju, nesposobni da razgraničite vaše oko od sopstva. Opažate Smašan Taru u njenom strahotnom vidu jer ste opsednuti sa osam omči, eonima karmi i svega ostalog iz nečistoće vaše lažne personalnosti, a ona želi da to razdresi od vas na najbrži mogući način. Zatim, i sebe i Nju vidite kao jedno: kada sve različitosti iščeznu, ne možete se razlikovati od Nje. Najzad, ako vam je to dato, vraćate se u Njeno okrilje i vidite je u njenom starom vidu - ali kako će vam Ona tada izgledati! Ne možete to ni da zamislite, prosto treba to da doživite. Krećete od dualnosti ka jedinstvu, pa natrag ka dualnosti, upravo kako je to činio Paramahamsa Ramakrišna.

Moja *Tara* uvek stoji na Šivi. koji je u dubokom *samadiju.* Jedno stopalo je položeno na njegovom telu dok ga drugim ubada: „Budi se! Ustaj! Dođi da plešeš sa mnom."

Zašto je Šiva u samadiju? Ovde je Šiva zapravo *Điva,* Individualna Duša plus pokrovci triju guna i sve ostalo. Zbog teške pretežnosti karmi i guna i, čega sve ne, Điva je uvek u slanju dubokog sna, nepažnje. Kada usled teških odricanja i krute sadane pojmite Šivu, ovaj *Điva* postaje Šiva. Tada možete reći: *"Šivoham, Šivoham."* „Ja sam Šiva, ja sam Šiva." Tada možete da vidite da nema ni najmanje razlike između Đive i Šive. Neki gurui navode svoje učenike da ponavljaju: "Šivoham, Šivoham", ali to je zbilja beskorisno. Oni počinju zamišljati kako su oni Šiva, bez da imaju ijednu od njegovih odlika.

Jednom kada se Šiva probudi, On i Njegova Šakti počinju da igraju zajedno i ovaj ples završava se Njenim stapanjem u Njega iznova. Kada se ova projekcija Šakti odigra, Šiva zaspi zato što On gubi onaj deo sebe koji je bio Njega svestan, svoju pravu sopstvenost. Pošto Šakti probudi Šivu, Ona prestaje da postoji. Tek kada vaš ego zaboravi na svih osam omči i sve ostalo što ga primorava da se samopoistoveti sa vašim telom (fizičkim očima) i poistoveti sa Smašan Tarom, jer je vaš ego prosto vaša lična Šakti, tada taj ego budi Šivu (Ja sa velikim J) i veliki ples počinje.

I konačno još jedna stvar: znate li zašto Smašan Taru uvek predstavljaju na smašanu, uz jednu plamteću pogrebnu lomaču? To nije nikakvo fizičko telo što ona na lomači spaljuje. Ona spaljuje tu jedno kauzalno telo. Ona kremira sve one milijarde karmi koje ispunjavaju skladišta koja se nalaze u vašem kauzalnom telu, oslobađajući vas time dalje obaveze rađanja na ovom svetu.

Sagledajte *Ma,* procenite sve njene izglede, ispitajte sami o Njoj i pronađite za sebe način kako da je volite najviše. Većina ljudi su takvi idioti da su od *Ma* prestravljeni, zato što se plaše da se rastanu sa sopstvenom prljavštinom. Morate je videti u Njenom razigranom obličju, Njenom zastrašujućem obličju, svim Njenim obličjima i voleti je.

Treća glava

ŠIVA

Ovaj svet smatra te nepovoljnim. O, uništitelju požude što na smašanu igraš namazan pepelom sa pogrebnih lomača, nosiš ogrlicu od ljudskih lobanja, za prijatelje što imaš aveti koje se hrane leševima. Ali onima koji te se spominju sa predanošću, o, darovaoče blaga, ti si najviša sreća.

(Šiva Mahimna Stotra, 24)

Mahakala

Jednog sam dana rekao Smašan Tari: „Ti si moja Ma, moja Majka, ali ko je moj Otac? Znani da majka uvek pokazuje svom detetu lice njegovog oca, dakle, nećeš li i Ti meni pokazati mog?" Mi na hindi jeziku imamo izreku: "Samo tvoja savest zna sve tvoje grehe, a jedino detetova mati zna ko mu je pravi otac." Bez Smašan Tare nikada ne bih uspeo u sadani za Njenog Velikog Supruga, Gospoda Sivu. Tantrici i Agore rade na sledeći način: najpre postignu uspeh u sadani *za* Šakti, a zatim upotrebe tu Šakti kako bi se pomakli dalje do Univerzalne Duše, Šive.

Tri godine sam proveo na Vorli smašanu u Bombaju, vršeći obrede pre nego što se moja Tara konačno složila da mi pokaže sadanu za *Mahakalu,* Uništitelja Kosmosa. Tu sadanu je bilo nemoguće izvesti u Bombaju. Najpre sam otišao do Nimtola Gata u Kalkuti, a potom sam proveo deset meseci na Manikarnika Gatu u Benaresu.

Manikarnika Gat zovu *Mahasmašan.* Najveći smašan. Tu nema ni trenutka praznohoda; barem jedno telo tu gori u svako doba, kroz ceo okret kazaljke na časovniku. I to tako traje već neiskazane hiljade godina. Ona vatra koja služi za potpalu lomača neprestano se održava stolećima; nikada se ne dopušta da zgasne. Ljudi prelaze hiljade milja kako bi dospeli u Benares, samo da bi tu mogli umreti i bili spaljeni na Manikarnika Gatu. Svakog dana na tuceta tela dopremaju se vozovima, tela onih koji su umrli izvan Benaresa, ali su čeznuli da ih kremiraju ovde. Ima prevelik broj tela da bi svako moglo sasvim da se pretvori u pepeo, tako da čim se lobanja rasprsne i većinu tela zahvati plamen, sveštenik izgovara prikladne stihove i odguruje leš u reku Gang, kako bi oslobodio mesto za naredni. Čim neko telo dotakne vodu, čopori pasa se međusobno bore kojem će pripasti preostali zalogaji, a ribe i kornjače prožderu ostatak. Da ste onako kao ja proveli u komadu deset meseci tamo, a da i dalje ne shvatite kako i vama valja umreti, tada za vas nema nade. Nećete nikada ni shvatiti, umrećere u neznanju.

Sedeo bili tamo po ceo dan i svu noć. Tu bih skuvao svoj pirinač u svežoj lobanji svakog dana, ne ostrugavši čak ni komadiće mozga sa nje. Taj smašan je idealno mesto za obožavanje Gospoda Šive, jer je smrt ona večita stvarnost, a Gospod Šiva, Uništitelj, samo otelovljenje smrti. Njega ćete uvek zateći uz umrle, medu duhovima, leševima i pepelom spaljenih tela. Manikarnika Gat je jedno od omiljenih Šivinih svratišta.

Dok sam vršio sadanu Mahakale na posletku je došlo vreme kada sam osluhnuo kako mi se neko smeje na uvo i veli: „Ti, luđače! Shvataš li šta činiš? Ako dođem i stanem preda te$_r$ moraćeš umreti; nema uzmaka. Niko ne može Mene videti, a i dalje živeti, niko ne može da Me vidi, izuzev u času smrti.'"

Smejao sam se i kazao: „Ne hajem. Nekog časa se mora umreti, zašto to ne bi bilo upravo sada? Speman sam da umrem. ali hoću da Te vidim."

Ovo se ponavljalo nekoliko dana uzastopce. Onda je glas rekao: „Slušaj, bez iole šale. Ako sa time istraješ, to će značiti tvoju smrt.'" Ponovo sam se izjasnio: „Spreman sam da umrem, život mi ne znači ništa. Čekam Te.'"

Najzad je Mahakala došao umilostivljen mojom sadanom i kazao mi: „Znam da želiš da dođem i stanem preda te, ali nećeš moći da podneseš da me vidiš, a da ostaneš u životu. Doći ću i stati iza tebe i, ostaću uvek uz tebe iza tvojih leđa."

Od tog trena, nikad se više nisam plašio smrti. Kako bih i mogao sa Uništileijem samim koji mi čuva leda? Ja sada znam šta je smrt i kada mi dođe, zagrliću je, žalo što je to moje obožavano božanstvo Mahakala.

Započeo sam da govorim o Šivi, a zatim ga stao nazivati Mahakala. Šiva i Mahakala su dva aspekta jednog istog bića. Zvali ga vi Atma, Puruša, Najviša Stvarnost, Bog Otac ili nekako drugačije, Šiva je ono Jedno, sam Apsolut. Jedan bez Drugog. otelovljenje čiste svesnosti. Sva dualnost postoj i u ispoljenom univerzumu, a Šiva je izvan svega toga.

Ili bolje, gotovo izvan svega toga. Šiva ima oblik, što znači da njegova ličnost postoji unutar Prirode, nastale iz Adije. Gospod Šiva nije apsolutno apsolutan, jer je iz samilosti uzeo na sebe jedno ili dva atributa da bi nam omogućio da ga pojmimo. Ovi atributi, ipak, daju mu izvesna ograničenja, vrlo tanana, naravno. Toliko tanana da, sa našeg stanovišta, ona uopšte i nisu ograničenja. Ali ona su dovoljna da bi ga razlikovala od Mahakale.

Mahakala nema omeđenosii nikoje vrste, barem u onom univerzumu nama poznatom. On nema uopšte oblika, nikakvog. Šiva makar ispoljava neki vid na koji možemo da se usredsredimo. Mahakala je krajnje bezobličan, što znači da može poprimiti svaku formu po nahođenju.

Mahakala je Bog Vremena. On je *Satja Šri Akala:* Istinit, Blagonaklon, Van Vremena. On je Vreme. Kako bi mu mogao biti podložan? Pošto vreme postoji jedino za smrtnike. Mahakala mora daje besmrtan, što ga čini istinitim jer je apsolutan, lišen svake umrljanosti Maje. To ga čini povoljnim u pravom smislu te reči. Mahakala je ono jedino biće od svih mogućih bića koje nikada ne postaje žrtvom Maje. Čak je i Gospod Šiva, iste suštine kao i Mahakala, u dragom ispoljenju i sa različitim zadatkom koji obavlja, jednom ili dvaput postao žrtva Maje. Ali Mahakala nikada Maju nije ni pogledao. Niko ga ne može ubediti da to uradi. Kada on dođe po vas, nema nikakvog značaja koliko vatreno ga

vi preklinjali za samo pet minuta, da dovedete neke stvari u red, „ne" će biti jedini odgovor koji od njega možete dobiti. Kada ni Gospod Krišna nije uspeo da privoli smrt da sačeka ijedan tren, kako biste vi to mogli izvesti?

Zašto je to tako? Zato što je Mahakala onaj stožer oko kog se ceo svemir vrti. Na jednoj strani tu je *Saguna Sraman,* sama *Samsara,* koja je beskonačnost oblika, beskrajna. Na drugoj, *Nirguna Braman,* koji je bezoblični beskraj, apsolutno bez oblika, nula po pitanju oblika. Između toga dvoga, ono što ih spaja, pojavljuje se Mahakala. On je ona dodirna tačka ona tangenta između Beskraja i Nule.

Smrt i smašan

Ako znate za rođenje, znate i za smrt. Ono najbolje mesto da se nauči o smrti je smašan (spaljivalište mrtvih; groblje). Smašan je istinsko svetitište, ono mesto Večite Zbilje. Kada odlazite u neki običan hram, idete tamo da tražite neku korist - i ako ugledate neku zgodnu curu ili naočitog muškarca tamo u hramu vi ćete zaboraviti na hramovno božanstvo i početi da razmišljate kako da zadobijete naklonost tog privlačnog ali nepostojanog ljudskog iela. U smašanu, pak, sve što znate su tuga i suze. Ako jedan muškarac ugleda neku ženu, on treba da razmišlja: "Tako, i ona će umreti i biti spaljena ili sahranjena poput svih drugih."

Kada počnete živeti u smašanu, najpre izgubite osećaj odvratnosti, pošto naviknete da živite između leševa, kostiju i svakovrsne druge prljavštine. Svako gađenje nestaje, strah nestaje, jer kada znate šta neka stvar jeste, vi je se više ne plašite. Naučite o smrti i ona vas više ne plaši. Pošto strah iščezne, iščezava stid, jer se više ne bojite ići nagi ili činiti onde što je nužda činiti. Ništa *vas* tad ne zabrinjava. Malo po malo, svih onih Osam Omči /vezanosti, stupica/ iščezavaju.

Većina ljudi odlaze u smašan samo na jedan dan. Otprilike celu jednu nedelju dana nakon toga oni neće imati čulo za stvari od ovog sveta, ali postupno, to čulo će im se vratiti. To je ono Što mi nazivamo *odricanje u smašanu.* To je lažno, nestalno,

lako za zaboraviti. Mahakala čini da to zaborave. Ako ostanete u određenom smašanu dovoljno dugo. Mahakala će učiniti da trajno zaboravite na ovaj svet. Zaboravićete na svoju porodicu, prijatelje, sve i svakoga. Sve čega ćete se sećati je da vam predstoji smrt. To je zbiljska odvraćenost koju vam jedini Gospod Šiva može pružiti, niko drugi.

Jednog dana kada sam sedeo u Banganga smašanu u Bombaju, video sam državnu sahranu guvernera Bombaja, Giriđa Šankar Badpaija. Straža je ispaljivala plotune, političari držali govore. Napravili su veliku pompu. Neposredno pored tela guvernera bilo je telo jednog perača koje je tiho sagorevalo na lomači. Pomislio sam: „Ma kakav daje nečiji položaj u životu, svako pre ili posle završava ovde." Drugom prilikom video sam jednog starog Đainskog sadua na jednoj lomači, a na drugoj telo nekog malog deteta. „Za Mahakalu, starosna dob, ništa ne menja", zaključio sam. "Kada kucne vaš čas, umirete." Nakon što doživite tolike smrti, zaboravite sve o životu, vaše odricanje je potpuno.

Smašan se naziva i Šahr-e-Kamoš, Grad Tišine. Niko tamo ne zalazi da peva, igra ili se smeje ili se provađa. Niko tamo ne ide ako nije primoran da to čini, a svi koji dolaze plaču za svojim voljenim koji su napustili njihova tela. Svi plaču - izuzev mrtvih. Oni se smeju, zato što su se makar oni rešili njihovih zemaljskih okova.

Mnogi ljudi se užasno iznenade kada otkriju da su umrli. To nije neobično; pretpostavimo da ste se zatekli pri poslu koji najviše volite da radite, dobili srčani napad i umrli. Vaš um je i dalje zauzet vašom delatnošću i trebaće mu izvesno vreme da se razmrsi od zemaljskih prionulosti.

Kada smrt dođe jako naglo kao na tom primeru, od srčanog napada, nesreće ili čega god, pokojnik je nakon smrti zatečen i mora kao duh da lebdi naokolo dok on ili ona ne smisle kuda da se upute. To je razlog zašto uvek govorim da je uprkos velikoj fizičkoj agoniji za jednu osobu bolje da bude prisebna u vreme umiranja ili da spava i sanja, kako bi njenoj personalnosti dopustila da se projektuje prema unutra i pronađe onu želju koja će odrediti njeno sledeće preporođenje. Moja mati je bila veoma svesna svoje bliske smrti; moj otac je nedeljama morao da se

priprema za svoju smrt. Aii za većinu ljudi i sam čin umiranja pun je zastrašujuće neizvesnosti.

Možete dati sve od sebe da uspostavite razgovor sa umirućim ljudima, ali to mnogo ne pomaže. Oni su već ušli u jedan različit svet. Vi ćete zapaziti kako nastupa stanje kada oči počnu ubrzano da se pokreću, a usne tvore nerazbirljive reci. Ako znate o smrti, znaćete da ta osoba vidi *Čitraguptinu* računsku knjigu. Kakva prekrasna reč: *Čitra* što znači slika, plus *Gupta,* što znači tajna. Tajna slika, prizori koje niko drugi ne može videti. A šta je to? Jedino ona podsvesna memorija, ono kauzalno /uzročno/ telo, onaj zapis o svim životnim karmama. Kada se nalazite tamo u tom podsvesnom viđenju, svi činovi vašeg života sevaju vam pred očima, poput prizora kakvog filma, i dok pregledate sve vaše u prošlosti učinjene greške, kako da budete svesni spoljašnjih događanja? To, ne možete. Vaš ego, koji se do tog časa projektovao izvan, kroz organe vaših čula u spoljašnji svet, samoistoveteći se sa vašim telom, sada se projektuje /usmerava/ prema unutra, ti vašu podsvest, nastojeći da pronađe nešto sa čim bi se samopoistovetio, odabirući karme za njegovo sledeće rođenje. Dakle, taj sin ili kći mogu jadikovati: ,,Oh, majko, majko, majko, praštaj mi, nisam znao/znala", ali je dockan, zato što je mati u celosti nesvesna šta joj je rečeno. Ona mora da preseče sve vezanosti sa svojim fizičkim telom.

Postoji jedan način da se neka osoba natera da ostane budna u času smrti. Možete zapravo nagnati određen ego da se vrati u svesni um i da tada komunicirate sa umirućom osobom na nekoliko minuta. Ali to je veoma teško izvesti.

Uvek je najbolje proći kroz postupak umiranja dok ste još uvek živi. Ovo se, na primer, događa kada neko umre na operacionom stolu, a zatim bude vraćen u život. Oni naučnici koji izučavaju fenomen smrti u današnje vreme intervjuisali su mnoštvo takvih ljudi i ustanovili neke od senzacija koje čovek doživljava ti smrtnom času: ono kretanje svesti kroz mračni tunel, silna buka i šta sve ne.

Moja poćerka Rošni je jednom to iskusila. Ona je običavala da pije *bhang* (napitak od mleka i kanabisa) svakodnevno. Jednog dana bio sam u čudnom raspoloženju i dao sam joj lično *bang.* Ona gi je ispila, sela u naslonjaču i sklopila oči. U roku

od nekoliko minuta njeno bilo i disanje su prestati. To je trajalo kratko, a kada je došla k sebi, pitao sam je šta se dogodilo.

„Sedela sam u ovoj naslonjači i letela kroz dugačak tunel. Imalo je dugo da se leti do njegovog završetka, a kada sam tamo dospela, počela sam da se uzdižem sve više uvis. Mnogo sam se uplašila i držala vrlo čvrsto za fotelju. Bio je to jako veliki prostor; beskrajan prostor, kroz koji smo - ova naslonjača i ja - leteli, mogla sam videti mnoge zvezde i druge stvari koje ne mogu rečima iskazati. Osećala sam se privučena izvoru božanstva, ljubavi i upravo tada je neko učinio da se vratim natrag u svoje telo."

I ona se od toga dana zauvek izmenila. U stvari, žali mi se: „Zašto si morao da me dovlačiš natrag ovamo?" Bilo je to baš kao smrt i sada ona zna kako će to izgledati kada bude umirala. Upravo onako kako to znaju i oni koji su iskusili kliničku smrt. I svi oni biće pripravniji za smrt nego neka obična osoba, a njihove će smrti biti znatno lakše i bolje, jer oni znaju da se nemaju čega plašiti. Smrti se ne treba plašiti, strahovati treba od rađanja.

"Ante mati sa gatih" — o čemu god da misliš u času smrti, to određuje tvoje sledeće preporođenje. Ako ste prisebni ti trenutku kada umirete i setite se Boga, vi ćete izvesno otići k Njemu, oko toga ne može biti sumnje. Mnogo je verovatnije da ćete se Boga setiti u smrtnom času, ukoliko ste ga se redovno sećali tokom života. Zbog toga morate izgubiti sebe u ljubavi za vaše božanstvo, tako da umrete sa Njegovim ili Njenim imenom na usnama. Tolike od naših svetih knjiga savetuju da je u današnjem svetu ono najveće bcgosluženje jednostavno pomen Božjeg imena. *Sufiji* su postupali, takođe, na taj način. A mislite li da je to tako lako setiti se Boga u smrtnom času? O, ne, nije!

Jednom je bio jedan guru koji je sa svojim miljenikom među učenicima sedeo u senci krošnje jednog drveta. Dok se odmarao, ovaj guru je na drvetu opazio jedan zreli mango plod, dosta blizu zemlje, i pomislio: ..Ah, koliko bi taj mango plod razgalio moje nepce!" I upravo dok je svom učeniku nalagao da mu taj plod uzbere, on izdahne.

Njegov učenik nije znao šta da čini. Bio je pometen: „Guruđi se upokojio! Ko će sada brinuti o meni i poučavati me?" Naglo mu se javila jedna misao: Ako je tačno da odlazimo tamo gde se

bavila naša poslednja misao u smrtnom času, a moj guruđi je od mene umirući tražio jedan mango, tada on mora da je tu negde u nastojanju da zadovolji tu poslednju želju.

Tako je dečak uzbrao tu voćku, i ne znajući tačno za čim da traga, pažljivo je ispitivao. Primetio je jednu bubu koja je milela po njoj, i naizgled niotkuda, iskrsla mu je nova misao: „Zar moj guruđi ne bi mogao biti u ovom insektu? Dohvatio je bubu između palca i kažiprsta i zdrobio je.

Istog časa njegov mentorje ponovo stojao pred njime. „Hvala ti, mili dečače, za ono što si za mene učinio. Zaista sam bio zarobljen u toj bubi, željnoj da kuša taj mango. Ti si me izbavio mnogih života tapkanja kroz pomrčinu Maje." Blagoslovio je dečaka i nestao.

Ovo ne znači da treba da idete naokolo gnječeći bube. Bolje da prethodno znate sta činite, pre nego što se poigravate na taj način. Ovaj dečak iz priče samo je imao sreće - ili da kažemo, tako mu je bilo dato. Kako je znao da je ta buba njegov učitelj? Zapravo, kako je uopšte mogao doći na misao da istražuje gde je njegov mentor mogao da ode? Sve je to bila igra njegovog gurua. Njegov guru je ubacio ove dve misli u dečakov um. To je ta divotna igra učitelja i učenika. Guru uvek zna šta će se dogoditi, samo se pretvara da mu je to nepoznato, dok se od učenika očekuje samo da bude iskren.

Ali ako niste u takvom položaju da znate o tim stvarima, tada se ne glupirajte s tim u vezi. Na ovom primeru taj guru je imao sreće i sam. Pretpostavimo da je onaj dečak bio neki glupan ili se oglušio o svoju intuiciju? Taj guru je lako mogao ponovo biti upleten u Maju, iako kroz jednu tako bezazlenu želju.

Evo još jedne priče: bila jedna starica koja je bila zaista pobožna. Redovno se molila Bogu, po nekoliko časova dnevno, i zapravo jedva da je sta drugo i činila. Pred kraj života je oslepela i morala je da pipajući hoda od mesta do mesta, ali je to njeno bogosluženje činilo još savršenijim, pošto je u tome, sa gubitkom vida, spoljašnji svet nije više mogao ometati.

Bila je čisla vegetarijanka i jela je tek malčice. Jednog dana dok je pripremala svoj obed, slučajno je nagazila na goluždravog miša, kojeg ona nije mogla videti. Miš je uz cijuk uginuo. Ona je

bila meka srca i smesta je pomislila: „Šta se to dogodilo? Nešto sam ubila!" I sa tim na pameti, naglo je umrla.

Dakle, *"ante matih sa gatih."* Budući daje njena poslednja misao u vreme umiranja bila o mišu, moralaje da se iznova rodi kao jedan miš. A onda, usled one večite borbe za hranu, grabeži i besa koji su joj se vratili, našla se opet na silaznoj spirali Samsare.

Znači, i najmanja prionulost može vas uvući u igru. Na drugoj strani, i najmanja prionulost uz Boga, može vas spasili. Bio je jedan čovek imenom Ađamila koji je učinio silesiju loših karmi tokom života. Kada je bio na samrti, nije se mogao setiti ničega izuzev imena svog sina Narajane. No, Narajana je ime Višnua, Održavaoca Kosmosa. A u momentu smrti ime Narajana je bilo na Ađamalinim usnama.

Stigla su dva demona da njegovu dušu odvuku u pakao, kako bi okajao neke od njegovih karmi, ali ih je jedan anđeo zaustavio i kazao im: „Kako se usuđujete da odvlačite toga čoveka sa vama? Zar vam nije poznato daje on umirao sa imenom 'Narajana' na usnama?'"

Demoni su se nacerili i kazali: ,.Oh, kako da ne, on je to samo dozivao svoga sina. Zar je to predanost Bogu?"

„Činjenica je da se on setio Narajana, koji i inače postoji u svakom ljudskom biću. On ide sa mnom", kazao je anđeo i Ađamila je dospeo u nebo. Naravno, mora biti da je on vršio mnoga podvižništva u ranijim rođenjima kako bi dobio takvu priliku poput ove, ali to pokazuje silu Božjeg imena.

Gotovo niko ne zna vreme kada će umreti. Ali, zahvaljujući Mahakali, ja mogu da znam sve o tome kako će moji prijatelji umirati, kada im pripada da umru, kako će se njihova smrt odigrati, koliko će se ljudi kao očevidaca tu zateći, pod kojim okolnostima će se smrt dogoditi. Pošto ja sada sa Mahakalom imam specijalan odnos, njega je ponekad moguće navesti da prema njima bude velikodušan. Pretpostavimo da nečiji udes nalaže dugotrajno bolovanje na samrtničkoj postelji nakon kakve nesreće. Mahakala može da udesi da ta osoba skonča u samom času nesreće-bez patnji.

Ne možete nadmudriti Mahakalu, ali možda možete da produžite život. Mahakali je uvek potreban izgovor da bi vas

odneo, propralni uzrok. Ako izbegnete onu specifičnu situaciju koja je sudbonosna za vas, možete nastaviti da živite i živite — ali malo ih je koji to mogu da učine. Mahakalino dejstvo na um je jednostavno odveć silno.

Tu nedavno, jedan od mojih prijatelja odlučio je da ide za Telagaon, jedno mesto nadomak Pune, na odmor. Kazao sam mu: „Naredna noć ti je izuzetno kritična po život. Ne napuštaj Bombaj ako držiš do svog života." Ali on je bio uporan da ide. Kada je došao na železnicku stanicu, pruge su bile blokirane i vozovi nisu saobraćali. Umesto da to protumači kao loše znamenje i vrati se kući, on i njegova žena, seli su na peron i čekali nekoliko časova dok nisu uhvatili neki-voz. Doputovali su u Telagaon i nekoliko dana posle on je umro. Nije važno koliko dugo ste u stanju da izbegavate smrt, vremenom ona postane neizbežna. Ne možete prevariti smrt.

Samo je jedna osoba izuzeta: Jogi. Ako zna dovoljno, on će o svojoj smrti znati šest meseci pre nego što će se dogoditi, jer će *tada prana* početi da napušta njegovo telo. Onda, ako on to želi, može da odabere najbolji dan i vreme da napusti njegovo telo, a kada bude spreman, okupiće svu svoju „decu" na jedno mesto da im da njegove poslednje blagoslove. Nakon što se oprosti sa svakim pojedinačno, i povoljan trenutak na koji je čekao dođe, sešće u lotosov položaj i utonuti u trans. Naglo, čuče se samo jedan glasni prasak - Phat! - i mlaz krvi će šiknuti uvis iz njegove *Šivarandre* (posterior fontanelle njegove lobanje). 1 to je to, otišao je, slobodan.

Sećate se Kabirovih reći: „Kada dolazite na ovaj svet, vi plačete, a svet se smeje. Svoj život morate napustiti na takav način da sav svet plače, a vi da se smejete." I on je tako učinio.

Ali vrlo je neuobičajeno da neko umre onako kako to jedan Jogi čini.

Da ljudi znaju šta se događa pri smrti i nakon smrti, ne bi pravili tako mnogo grešaka. Moj Ravi i ja spalili smo mog oca na onom istom mestu gde sam ja spalio moju majku i mog sina Ranu, i tamo gde ću jednog dana i ja sam biti spaljen. Kada je telo moga oca bilo u plamenu, zar ne mislite da je njegov duh lebdeo negde okolo njega? Naravno da je bilo tako. Pretpostavite

da se jednog dana vratite sa posla i ustanovite da vas je vaš gazda izbacio iz stana, gradske vlasti celu zgradu proglasile neupotrebljivom i srušile je. Zar ne biste i vi nekoliko časova visili naokolo u kraju ili nekoliko dana, u nastojanju da se postavite prema novonastalim prilikama? Duh svake umrle osobe lebdi oko tela sa nešto nade da se u to telo vrati, sve dok telo postoji. Kada se, pak, to telo svede na pepeo, duh tada mora da traži svoj sopstveni orjentir. Ukop podstiče tog duha da okapa naokolo prilično dugo vreme, posebno ako je telo dobro zaštićeno. Muslimani drže četrdesetodnevno opelo čitanja Kurana, čime se duh naročito priziva, ali to nije dobro jer čini da se duh zadržava. Što pre duh ode i počne da traga sa sopstvenim putem, to bolje za njega.

Sirota umrla osoba se upinje da svakome da do znanja kako je ona živa i može se vrlo uznemiriti kada je niko oko njenog tela ne sluša, što je prilično razložito, naravno, I vi biste se sami osetili uvređenim, da svi vaši srodnici počnu da se vladaju kao da vas tu nema, a očigledno je da ste sasvim prisutni. Ne možete kriviti vaše prijatelje i rodbinu što propuštaju da odgovore na pokojnikove pozive. Ljudi, izuzevši tu nekolicinu sa veoma istančanom percepcijom, ne mogu da vide ili čuju pokojnike.

To je ono zbog čega ističem da veoma mali broj posmrtnih rituala ima ikakvog značenja za umrlu osobu. Sveštenici su većinu ceremonija izumeli kao sredstvo pravljenja novca na račun ljudske lakovernosti, što je samo po sebi dovoljno zlo, ako i prenebregnemo da većina sveštenika uopšte o duhovima ne zna ništa, niti može da ih vidi i sa njima opšti. Vedska religija se ne sastoji od ispraznih rituala, oni koji su nekorisni pridodati su naknadno od strane pohlepnog klera.

Prema tradiciji, nakon smrti se telo najpre okupa. Ovo je izvrstan primer beznačajnog rituala. Ima li kakvog smisla kupati jedan leš? Da li ste ikada čuli za nešto nesuvislije? Kakva vajda od njegovog pranja kada će za nekoliko trenutaka biti pretvoren u pepeo ili hranu za crve ili lešinare? Mari li pokojnik za to da se oseća čist, nakon što više i nema telo?

Jednog sam dana, znate, imao vrlo zanimljivu misao: mi, Indusi smo mahom vegetarijanci, i nakon smrti pojedu nas biljke; to jest pojedeni smo od drveta, koje je biljni materijal. Mi jedemo

biljke tokom čitavih naših života, a kada umremo, nas zauzvrat biljke pojedu. To je Zakon Karme. Muslimani i hrišćani su pretežno mesojedi, i oni kada umru, njih pokopavaju i postaju meso za hranu crvima. Parsi (zaratustrijanci) takode su mesojedi i kada umru njih izlažu na Kule tišine, i dolaze lešinari da se na njima goste. Govorim vam, opšte se ne može umaći od karme, osim milošću.

Ono što me još više čudi, od načina na koji se ljudi naopako drže tradicije, jesu one promene koje nastaju na pokojnikovim voljenim bićima. Nikada neću prestati da imam strahopoštovanje prema Prirodi, onoj njenoj vlasti koju ima nad ljudskim umom. Pet minula pre nego što je čovek umro njegova žena ga grli, ljubi i plače nad njim. Pet minuta nakon smrti ona se plaši da dotakne telo umrlog; ima tu nekog naročitog osećanja. Razume se da se čudno oseća. Čak i kada su oni uživah u seksu i mislili da njihov užitak proističe iz tog tela, oni su uživali u nečem drugom: u sebi samim. Nikada vam se neće sviditi da se priljubljujete, grilie i mazite mrtvu osobu, jer u njoj nema nikoga koga bi se mazilo i grlilo: samo spoljna ljuštura je ostala.

Da li da nastavim? Pošto muž umre njegovo se telo uklanja iz kuće, pa čak i posle kremiranja njegov se pepeo ne unosi u kuću. Zašto? Oni su bili u braku godinama i mora da su stotinama puta vodili ljubav. Ako bi njegov duh došao, on bi nju *voleo,* on bi pokušao da joj pomogne; nije li to logično? Ali kada se dogodi smrt, retko ko čini ono što je logično.

Kada je Rošnin otac umro, opomenuo sam svu rodbinu da ne troši novac na obrede. Otvoreno sam im rekao da nema vajde i da je to sve što se za njega da učiniti do mene. Njegova sestra mi je kazala: „Ti si Hindi vere, šta ti možeš da znaš o našoj Parsi religiji? Svi će obredi biti obavljeni i ova porodica će da plati za to. Mi tako radimo."

Kazao sam joj: „Čuj, nema to nikakve veze sa religijom; to je slučaj pljačkanja moje sirote dece od dela novca koji im je otac ostavio i to zbog nečega što je sasvim uzaludno. Ne bih zamerao da to čini ikakvog dobra".

Ali me ona nije poslušala. Napokon sam izgubio strpljenje i kazao joj: „Samo napred, uradi po svom i snosi posledice."

Oni su uradili svoje i u roku nekoliko meseci ova gospa i svi srodnici koji su je podržali povredili su leve noge. Ona je svoju nogu povredila tako nezgodno da su morali da je nameštaju pomoću šrafova i metalne šine. Jedino je moja poćerka Rošni bila pošteđena; nju sam uvek mnogo voleo.

Kada je jedan od učenika mog Guru Maharadža umro, rekli su mi da će ga spaliti na pogrebnoj lomači od sandalovog drveta, što košta oko 3ooo $ USA. Nije li to najgluplja stvar? Kada je njegov duh napustio njegovo telo, šta tu menja lomača od sandalovine? Kada konačno napustite telo, vi vidite toliko mnogo novoga, doživljavate toliko jedinstvenih stvari, da nemate kad da se bavite time kako će vaše staro telo biti uništeno.

Prilikom spaljivanja mrtvaca jedna *pinda* (lopta pirinčanog brašna) se iznese napolje da je pokljucaju vrane. Sama vrana je jedna vrlo pametna ptica. Ako je tu negde neki dobar posmatrač, on će zapaziti da nijedna vrana neće da kljuca pindu. Pri tome, vrane su uvek gladne i one bi je rado pojele, ali onaj duh lebdi oko pinde i odbija da dopusti bilo kojoj vrani da je kljuca. Taj duh je vrlo prikraćen. On je dozivao i dozivao, ali ga niko nije čuo. Ovo je jedini način na koji on može na sebe da privuče pažnju.

Kada primetite da vrane odbijaju da pojedu ovu pindu, morate shvatiti da taj duh ima neke preostale *vasane,* neke ozbiljne želje koje su mu ostale neispunjene u njegovom životnom veku. Tada, ako brinete za spokoj toga duha, morate prići toj pindi i kazati: „Ako imaš neke neostvarene želje, javi mi se u snu i reci mi to na neki drugi način", i taj će duh pokušati da s vama stupi u vezu.

Doslovce se takva stvar dogodila jednom od moje „dece", ne tako davno. On nije govorio *pindi*, već mu je jedan od njegovih skorije upokojenih prijatelja došao u jednoj naročitoj vrsti sna i tražio od njega da obezbedi bolji dom za njegovu decu, koja su njegovom smrću ostala siročad. I on radi na tome sada, kako bi zadovoljio tog duha.

I Hindusi i Parsi prinose hranu za svoje pokojne voljene, koji je eterično jedu putem mirisa, više nego probajući. Ona spoljna forma hrane se ne promeni. Upozoravam svakog koga poznajem da nikada ne jede hranu koja je bila ponuđena mrtvoj osobi. Takva hrana je zagađena duhovom intenzivnom željom da se vrati

fizičkom životu. Što ima pogubno dejstvo na um. Možete čak izvesti i praktičnu demonstraciju ovoga. Pronađite jednog sveca u samadiju i stavite nešto od ove hrane u njegova usta; on će se istog časa spustiti iz samadija; povlačenje tog fizičkog je toliko snažno. Za sveštenike se dobro zna da tu hranu jedu, i to objašnjava zašto su njihovi umovi tako materijalistički, uprkos njihovom neprestanom bogosluženju.

Predlažu se posmrtni obredi u najjednostavnijoj formi, jer u njima ima određene vrednosti. Ali je nužno znati šta se tu radi. Da li imate predstavu zašto mi Hindusi uvek polažemo leš na tlo sa glavom prema severu? Poznato vam je da se magnetne linije sile pružaju u pravcu sever-jug. Dva važna preimućstva su u ovoj praksi. Prvo, mrvačka ukočenost (rigor mortis) nastupa brzo i rastakanje se ubrzava. Drugo, magnetno polje sadejstvuje sa mrtvim telom na takav način da duh ne može da se vrati u to telo, koliko god to nastojao. Treće, u tom položaju lakše je izvršiti *kilanu* na tom duhu i uraditi *Pitri Tarpanu* odmah, što pomaže duhu da pronađe svoj put ka novoj materici mnogo brže i lakše. Nakon smrti duh je zbunjen, nesiguran šta mu je činiti. Do vas je, kao njegovih voljenih, da uradite najviše što možete da date neke smernice oko posmrtnih iskustava, kako bi sveli na najmanju meru ta njegova osećanja napuštenosti i užasa pred nepoznatim.

Pitri Tarpana je jedan od posmrtnih obreda koji je *stvarno* koristan, ako se pravilno izvede. To je postupak kojim prizivate vaše umrle pretke i nastojite da zadovoljite njihove zagrobne želje koje ih sprečavaju da idu dalje na lestvici egzistencije. Da li ste znali da to stvarno može da izmeni vaše gene i hromozome na bolje? Pretpostavimo daje neki od vaših predaka bio bludnik, opsednut seksom. Kada on umre, njegova požuda ne nestaje; on je i dalje nosi naokolo sa sobom. On će žudeti za seksom, ali pošto više ne postoji njegovo telo, nema načina da svoju želju ostvari.

Međutim, njegovi geni i hromozomi postoje i dalje. Njih nasleđuju njegova deca i unuci itd. Nema stvarne razlike između semenke i drveta, je li tako? Jedno je neispoljena forma, a drugo potpuno ispoljena. Dakle, požudu toga matorca će osećati i njegovi potomci. Sve dok imaju iole njegovog genetskog gradiva, oni će treperiti na njegovoj talasnoj dužini, barem u izvesnom

stepenu. Vi imate milione gena, ali oni svi ne deluju istovremeno. Kako telo da zaključi koji je od njih u radu? To je jedan način.

I onda, ako se *Pitri Tarpana* izvede, i tom pretku omogući da dođe do nove materice-verovatno neke životinjske materice, pošto je toliko obuzet animalnom željom za polnini opštenjem - on će steći prikladno novo telo u kojem će moći da upražnjava seks. On će se poistoveriti sa novim genima i hromozomima, i zaboraviti na one stare. Tada ćete vi biti oslobođeni njegovog uticaja na vaše sopstvene gene i hromozome, zato što njega više neće biti da emituje žudnju u vaše ime i dovodi se u rezonancu s vama. To će vaš um učiniti čvršćim, manje seksualnim.

Vaš predak će vas blagosiljali što ste mu omogućili oruđe kroz koje će ostvarivati njegove želje. Pored toga, vi svim vašim precima dugujete za to što su vam obezbediii vaše fizičko telo, i to je jedan od načina da izmirite taj dug i ukinete tu karmicku obavezu. Nije li to divno? Svima potaman.

Ovo je jedan od glavnih razloga što mrzim komunizam. Komunisti su naučeni da zaborave svoje roditelje, da ih prokažu ako rade protiv države. Ako uništite svoje roditelje, gde su vaši koreni, kako ikad zamišljate da uspele? Vi ćete. nasuprot, biti degenerisani, postati primitivniji i varvarskiji. Mrzim komunizam!

Vaši preci su jedan od razloga što je nepovoljno da se preporodite. Svaki put kada se iznova rodite, treba da izlazite na kraj sa idiosinkrazijama i ćudima vaših umrlih prethodnika, i do časa kada se sa tim izborite i život vam je već gotov. Zbog toga kada jednom dospete do izvesnog stupnja u vašoj sadani počinjete žudeti za slobodom od te obaveze da se preporodite. A da vam nešto kažem: spasenje, *Mokša,* sloboda od preporađanja, ili kako god želite da to nazovete, je Šivina milost, ništa drugo. Gospod Šiva veli njegovoj Šakti: „Sve te budale koje si stvorila da se sa njima igraš treba uspavati, učiniti ih nesvesnim istine i pustiti da tapkaju naslepo. Samo ću nekolicini dopustiti da dospeju do mene, priđu mi i stope se sa mnom, kada budu savršeno probuđeni."

To je razlog zbog kojeg svako ko ide na groblje plaće; zapravo smašan se naziva i *Rudra Bumi,* mesto gde teku suze. Obični ljudi plaču zato što su obmanuti *Majom* i samopoistovećeni sa

tim rođacima i prijateljima koji su upravo umrli. Sveci i besmrtna bića rone suze radosnice zato što tu u smasanu oni vide svoje prave personalnosti, prava sopstva; jer šta je gospod Šiva do čista svesnost?

U kojem stanju se nalazi Šiva? *Samadi ništo:* trajnom samadiju, večitoj jednosti sa ovim univerzumom. Šivin samadi, se razlikuje od običnih stanja samadija, jer je Šiva svestan svega u svim vremenima svakog trena. U običnom samadiju, možete izgubiti svest o spoljašnjoj realnosti: Šiva, pak, to je savršena svesnost.

Šivu gotovo nikad ne dotiče Maja. On je stvaralac Maje i dopušta joj da se igra naokolo kako želi. On nikada ne može umreti, jer su svi ostali bogovi i nebeska bića u univerzumu podložni njegovoj jurisdikciji; kada bi on umro, kako bi mogao njih da odnosi kada im dođe čas da prestanu postojati? Ovaj Bog Smrti je jedino biće u ovom univerzumu sa ovlaštenjem da uzme život, bez tog oviašćenja ni On ne to ne bi smeo činiti. Jedan obični policajac može da uhapsi nekog guvernera ili prvog ministra po sili svoje policijske značke, bez te značke on je bespomoćan. Šiva ima pravo da ubije.

Pošto Šiva ne može umreti, On nikada nije bio rođen, jer sve što se rodi, mora umreti. Smrt prema svakom biću postupa jednako. Šivu iz tog razloga zovu *Svajambu* ili samopostojeći, pošto nije podložan smrti. Možete videti ikone Šive kao Natarađa, Boga plesa, na kojoj je opkoljen plamenovima razaranja, pošto njegova igra ujedan mah stvara, očuvava i razara nebrojene univerzume, prema ritmu njegovog dvoglavog bubnja *(damaru)*. Šiva je izvorište zvuka. On je čisti ritam.

Vidite, Šiva je apsolut. Svaka forma koju obožavate samo je jedna forma, a vaše obožavanje je obožavanje ovog apsoluta koji se iza nje nalazi. Uzmimo, na primer, Šiva Lingu, oblik koji se najustaljenije obožava u Indiji hiljadama godina. Šta *on* u stvari predstavlja? Apsolutnu čvrstinu (nepomičnost), stabilnost. Šta je čvršće od jedne stene? Možete tući po njoj, tresti je i činiti šta vam padne na um, ali se ona neće pomaći.

Ovaj Šiva Linga je Šivin penis, a njegova osnova u kojoj je podignut je vagina njegove žene Parvati. Postoji na sanskritu jed-

na izreka: *„Bhagamukhe linga, agnimukhe parada",* koja znači: „Koliko god disciplinovali svoj penis ili alhemijski očvrsnuli živu, penis će u vagini uvek da svrši, a živa će se otopiti ako je stavite u vatru." Ali ovo ne važi za Sivu. On je požudu potpuno spržio iz svoje svesti. Njegov penis večito boravi u Parvatinoj vagini, a da pri tome nikada ne gubi kontrolu. Otuda svi tantrički alhemičari obožavaju Šivu, zato što je živa Šivino seme i oni samo uz njegovu milost mogu postići sposobnost da je očvrsnu tako da se neće rastopiti kada je stavljena u oganj.

Planina Kailaš u Himalajima smatra se Šivinim boravištem. Zašto? Zato što je tamo izuzetno hladno. Gde nema toplote, nema ni mentalnog previranja. Toplota je nemir što izvire iz želje. Gospod Šiva je otišao je iza svake želje - a to nije tako prosto.

Život je samo sećanje. Može to biti slatko sećanje ili gorko sećanje, ali je to samo sećanje. Dokle god pamtite da ste vi takva-i-takva osoba sa tom-i-tom adresom, imate srodnike i prijatelje i šta sve ne, možete ostati u životu. Kada to zaboravite - kada su vaši karmički dugovi isplaćeni i vaše skladište karmi ispražnjeno - ne možete se više samopoistovetiti ni sa ćim. Bez sećanja nema života. Na sanskritu je reč za Boga požude i za pamćenje jedna te ista: *Smara.* Želja je uzrok karme i kada je želja uništena, i memorija odlazi, i vi ste slobodni. Zbog toga Gospoda Šivu nazivaju Smarahara (što znači Uništitelj požude, kao i UniŠtitelj sećanja).

Sma u gramatici znači „prošlo vreme". Sećanje se odnosi samo na prošlost. *Sma-rahara* je Onaj koji vašu sadašnjost pretvara u prošlost. Onaj koji vas ubija. *Sma-šan* je mesto gde odlazite iz sada u pre, gde ste preobraženi od postojanja u sećanje.

Šta se događa pri smrti? Tokom života vaše telo hrani vaš ego koji se samoidentifikuje sa tim telom, srodnicima, personalnošću itd. Vaš ego nije ništa drugo nego Kundalini Šakti, vaš lični komadić Adije. U toku čitavog života vaš ego nastojava da pronađe Njenog parnjaka, Njenog upravljača - Gospoda Šivu - a pošto smo zametnuli istinu, mi pronalazimo dokaze o Šivi u drugim ljudima i sebe uveravamo da smo pronašli ono za čim tragamo.

Kada Mahakala dođe kakvoj osobi. On poziva njenu Šakti da dođe i sjedini se sa Njime. To je razlog što Mahakala nema

forme. On ima svaku formu. Svako stvoreno biće je samo polovina i utroši sav svoj život u nastojanju da se iznova sjedini sa nedostajućom polovinom, da se vrati u stanje jedinstva. Mahakala je poput kalauza koji privremeno obezbeđuje tu savršenu nedostajuću polovinu, dovoljno dugo da jedinka zaboravi na njenu raniju egzistenciju i kroči na put jedne nove egzistencije.

Kada Mahakala dođe kakvoj osobi i njen ego-Šakti Ga vidi licem u lice, Ona naglo shvati: „O, ne! Ja nisam ovo telo. Ja nisam ova ograničena ličnost, ja sam Velika Supruga mog Gospoda, neomeđena, večita Ličnost!'" Usled te preplavljujuće ljubavi Šakti napušta to telo da bi se sjedinila sa Njenim Gospodom i zaboravlja sa čime se bila samopoistovetila. Čim njen ego zaboravi da se samopoistoveti sa telom, jedinka umire.

Neki jogiji i neka druga viša bića postoje u *Sadašiva* vidu. Njihove pojedinačne ego-Šakti su stopljene sa Šivom u svako doba, ali one nisu do kraja ujedinjene pošto, da jesu. njihova individualna egzistencija bi bila prekinuta. Ovo je redak slučaj, bez sumnje, ali kada se dogodi, možete nadići smrt.

Mahakala je Rudra; on čini da svako plače. Znate li da i on isto plače, od radosti, kad god nekoga odnese: on razmišlja: „Mojom velikodušnošću, izmakao sam ovu jedinku od svih boli i nesreća postojanja, a taj momak nije bio ni svestan mog prisustva. Sada je zaista spokojan. Ljudi su blesavi da plaču zbog njihove smrti; valjalo bi im da plaču sebe radi."

Gospod Šiva je *Bolenat,* Gospod Samilosti /Saosećanja/. On u sebi nema nijednog atoma okrutnosti. On je najbolje stvorenje koje postoji zato što vas leči od svih vaših zemaljskih muka. Može li bilo ko tražiti više od toga?

Svako se plaši umiranja, što objašnjava zašto niko nije spreman da voli Mahakalu. U svim našim svetim tekstovima pominju se samo dve osobe koje su volele Mahakalu i obe su postale besmrtne: Markandeja i Načiketa. Uništenje je neophodno, ali, na žalost, niko nije voljan da se suoči sa smrću. I za Ramu i za Krišnu, koji su bili prave Božje inkarnacije, postojao je trenutak šoka, potres, kada se Mahakala ukazao pred njima. Određeno zrno Maje je bilo još kod njih prisutno, trenutno podsećanje na njihovu decu ili štogod. Vidite, dakle, da je izgled Mahakale toliko

strašan da čak i inkarnirani Bog ustukne pred njim. Pa i sam Isus je imao jedan čas na krstu kada ga vera umalo nije napustila.

Naravno Mahakalin izgled nije strašan, on je divan. Ali naš ego ga vidi kao strašnog, jer on dolazi da Nju otme Njenim vezanostima, a neke vezanosti sežu vrlo duboko. Kada je Ona oslobođena, Ona uviđa ko je Ona sama i ko Mahakaia jeste. Ostati budnim u času smrti je životno postignuće.

Ljudi misle da se smrti treba plašiti, a to naprosto nije tačno. Rođenja se valja plašiti, zato što rođenjem zaboravljate sve što ste činili u prošlim životima, izlazite napolje i uništavate se. A smrt je oslobođenje od vaših telesnilt okova.

Kada Šiva dođe po nekoga, on je veoma nežan, naročito sa nevinim i bezazlenim ljudima. A tek sa decom! Kako samo on mrzi da uzima decu! On će skoro sve preduzeti zajedno dete da ne bi osetilo strah; samo da bi ga time oslobodio patnje. Zašto on toliko voli decu? Zbog njihove nevinosti. Setimo se Gopale, Višnua u formi deteta. Šiva ne može da dela bez Višnua, niti Višnu bez Šive; očuvanje i uništenje idu ruku pod ruku.

Anđaneja

Jednom su Šiva i Parvati bili na planini Kailaš u visokim Himalajima, uživajući u noćnom vazduhu, zvezdanom nebu i ledenoj hladnoći. Parvati je zaključila da je zgodan čas da postavi ovakvo pitanje: „Gospodaru", prošaptala je, „o kome ti meditiraš?" Gospod Šiva se nasmešio i kazao: „O, Boginjo, moj um je uvek okrenut ka Višnuu, pa i sada upravo mislim o tome kako će se on na svetu roditi kao Rama i rešio sam da se rodim i ja sa Njime, kako bih mu bio na usluzi." I zbog toga se rodio Anđaneja i postao Ramin sluga.

Anđaneju zovu Hanuman. Neki misle da je to otud što je Indra, kralj bogova, Anđaneji munjom slomio vilicu *(hanu),* ali ruje skriveno značenje. Hanuman treba čitati *kao Anuman,* jer je on atomska sila *(anu* znači atom), ona sila koja pokreće svu materiju u univerzumu. Njega stoga zovu *Pavana Šuta* ili *Vađu Šuta* (Sin Vetra, gde je vetar personifikacija te pokretačke sile). A svi znamo za snagu nuklearne energije! To je Anđanejina sila.

Njegovo ime možete takode čitati i kao Hanuman. *Hanu* znači ubiti, a kao Maharudra, manifestacija Boga Smrti, Anđaneja je ubica. Njega zovu i *Ekađaša Rudra* (Jedanaesti Rudra), zato što ima savršeno znanje i dualnog i ne-dualnog aspekta realnosti. Jedanaest je 11, 1 + 1 = 2, dualnost. Jednom je Anđaneja kazao Rami: „Ako te posmatram sa gledišta *Đnane* (apsolutnog znanja), nema apsolutno nikakve razlike između mene i tebe. Ali ako istu stvar razmatram sa stanovišta dualnosti, iz ugla jednog poklonika, tada sam ja tvoj sluga."

Anđaneja je izuzetno mudar. Nekom prilikom on je bacao kamenje u vodu i ono je plutalo, ali kada je Rama pokušao da izvede to isto, kamenje je tonulo. Kada je Rama pitao zašto se to dešava, Anđaneja mu je odgovorio: „Gospodaru, ja bacam to kamenje u tvoje ime, i ono pluta, ali ti si inkarnirani Bog, i kada ti baciš nešto nadole kako bi ta stvar ikad smela da se zaustavi pre nego što stigne do samog dna?" I Rama je bio zadivljen njegovim odgovorom.

Niko ne može da se sa Anđanejom ravna u *Vira Bhava* ili u *Dasja Bhava.* On je onaj savršeni podvižnik i onaj savršeni sluga. Njega poklonici stoga zovu Mahavir, Veliki Heroj. On je mogao da sa lakoćom sam donese Situ i vrati je Rami bez ikakvog rata; na posletku, on je do temelja spalio grad Lanku. Ali ne, ta drama je morala da teče svojim tokom.

Za vas je uvek bolje da obožavate Anđaneju u njegovom aspektu savršenog sluge, zato što će se vaše odlike služenja tu razviti i automatski će volja vašeg ega biti držana pod kontrolom. Ako pokušate da ga obožavate u njegovom herojskom aspektu, moraćete podneti velike teškoće. Ali to se, ipak, isplati. Ne mogu vam opisati to osećanje koje sam doživeo kada sam Anđaneju prvi put ugledao. Pozno noću sam bio u jednom smašanu, i čim je moj obred došao do vrhunca, otpočela je strahovita električna oluja. Munje su prštale sve bliže i bliže, pogađajući tlo nadomak mene, i ličilo je da će me grom pogoditi pravo u teme. Ta jeziva grmljavina - *Meghanada* - bila je skoro nepodnošljiva. Čak bi i one najbolje askete utekle, ko da ne pokuša da izbegne da ga raspara munja? Ali, ne! Morate ostati nepomični. Zahvaljujući Njegovoj milosti, smogao sam snage da to izdržim i dođem u

priliku da Ga vidim licem u lice. Zapravo, što se grmljavina pogoršavala, moje raspoloženje je postajalo sve ushićenije: „Ah! On će konačno doći k meni!"

Anđaneja je visoko, nema sumnje, ali nema nijednog Šivinog ispoljenja koje je više od Mahakale. On je *Adinidra,* prvi od svih *Rudri,* Najviši.

Sagal šah

U Indiji kada neko ima kakvu poraznu emociju ili je preplašen, dotakne svoje grudi i kaže: „Rama, Rama, Rama." Nikad ne kaže: „Hara,Hara,Hara", zato što je Rama deo Višnua i kao takav očuvava život, a Hara, budući Šiva, ga uzima. Samo će mali broj ikad reći „Hara" pod takvim okolnostima. Kada god pomislim o tome, uvek se setim moje rođene majke. Kada je ležala na samrtnoj postelji, ponavljala je ime njenog gurua HaranatTakura: „Hara, Hara, dođi k meni." Koliko je ljudi ikad umrlo sa imenom Boga Smrti na usnama, makar i nesmotreno, kao što je to slučaj kod moje majke? Zato uvek kažem da sam imao sreće da imam nju za majku.

Sama reč *Hara* dolazi od korena „Hr", što znači zgrabiti /ugrabiti/. Mahakala je taj koji ugrabi vaš život. Njega takođe opisuju i kao Boga lopova, zato što vas on opljačka za onaj najdragoceniji posed: vaš život.

Šta je to, na posletku, život? Ti svetovi, bogovi, demoni. sve su to stvorili Rišiji; sve je to njihova igra. Nova kreacija može se pojaviti kada one stare nestane, što je razlog da Rišiji ne dopuštaju da smrt prestane da postoji. Inače bi njihova igra trpela. Ti Rišiji ne vole da na stvari utiču prekim putem - ako je vaše dete kriminalac, hoćete li ga vi sami uništiti? Nikada! — tako da je Mahakala tu da vrši prljavu rabotu izbacivanja svih dotrajalih formi.

Ipak, ti Rišiji su zapravo odgovorni; oni povlače konce i univerzum igra. Na primer, oni daju Gospodu Šivi „značku" koja mu dopušta da ubije. Pa i Mahakala koji dolazi onoliko blizu koliko to ijedno biće može do postojanja bez ispoljenosti, postoji po ćudi ovih Rišija. A ti Rišiji su van ljudske moći poimanja, potpuno.

Uvek sam savetovao obožavanje Boga sa oblikom. Ali morate shvatiti da kada ovo kažem mislim time da treba da obožavate Jedno koje se manifestu je kroz određeno božanstvo. Sva božanstva, sve forme Boga, samo su puki aspekti onog Jednog, dakle, umesto da bi se reklo, na primer: „Vah, Gospode Šivo, kako si saosećajan", ne bi li istančanije bilo reći: „Vah, Gospode, tvoja kreacija Šiva je ovaploćenje samilosti"? Sva božanstva samo igraju njima đodeljene uloge u velikoj kosmičkoj drami. Treba da ih poštujete za to kako dobro igraju njihove uloge, a da volite ono Jedno, što se kroz njih iskazuje. Znatno je lakše dopreti do onog jednog obožavajući Boga sa oblikom.

Mahakala je ona apsolutna manifestacija Šive, ali ima i drugih koji su skoro jednako zastrašujući kao i Mahakala. Još sam dva puta morao da izvedem Šava sadanu pre nego što sam ucelovio sadane za sve Šivine manifestacije. Taj poslednji put kada sam vršio Šava sadanu, bilo je to na Sunderbanima, džunglovitim ostrvima koje čini delta reke Gang. Otišao sam tamo ne iz radoznalosti, već da odgovorim na jedan telepatski zahtev. Nekoliko dana sam se oglušivao o njega, dok se nije pokazao isuviše jak za mene i morao sam da se uputim u tu džunglu.

Sunderbani džungle neprohodno su guste. One su zavičaj kraljevskog bengalskog tigra, „Gospodina Prugastog", koji može izrasti do dužine od dvanaest stopa (pribl. 4 m). Tigrovi džunglu čine uzbudljivom. Dok sam tamo boravio o meni se staralo pleme Santal. Oni su mi donosili voća za jelo, povremeno sam čak dobijao i režanj sirovog mesa. Naučio sam od njih i neke korisne stvari. Primitivni ljudi su zaista divni u izvesnom smislu. Ti Santali deluju u parovima poput *Bhairave* i *Bhairavi,* možete li to verovati? 1 gaje najdublje poštovanje za svog gurua; oni mu pristupaju kao samom Bogu.

Premda sam se ugodno provodio, nakon dva-tri dana počeo sam da osećam nemir, i jedne noći rešio sam da ću sutradan da se vratim za Bombaj; bilo ko da me bio pozvao verovatno neće da se pokaže. Te noći dok sam sedeo uz moju *dini* (sveta vatra), došao je: bio je to Purnananda, isti Purnananda koji je bio Sarvanandin učenik, a docnije je inicirao sudiju Džona Vudrofa. Na insistiranje Purnanande sam i uradio Šava sadanu ponovo. Do tog časa

bilo mi je to četvrti put, nakon što sam je tri puta izvršio za Šakti, i bio sam u tome već „stara kuka"; bila je to samo jedna rutinska stvar za mene. Ali bila je bitna za *Baluka Bhairavu. Batuka* je jedan mali dečak svega oko osam godina star u pojavi, mada je mogao da bude zastrašujući kada je hteo to da bude. Sam leš je bio od jednog naočitog mladog čoveka i uspeo sam bez ikakve buke. Još uvek sam zahvalan Purnanandi što mi je omogućio da upotpunim sadanu svih manifestacija Mahakale.

Možda sam bio predodređen da uradim sadanu Mahakale. Uvek sam se osećao veoma srećnim što sam jedan potomak Sagal Šaha, koji je bio trgovac i poklonik Gospoda Šive. On je imao malog sina koji je, verovali vi to ili ne, kako izvolite, bio stvarni Mahakala, prerušen.

Sagal Sah je dao zavet da neće jesti ni jednog dana dok ne nahrani nekog sadua. Jednom, tokom sezone kiša, nije bio jeo ništa tri dana, jer je živeo na nekom ostrvu, a sadui se nisu usuđivali da izlaze napolje po gadnoj olujini. Četvrtog dana čuo je da je jedan Agori, koji je zapravo bio prerušeni Gospod Siva, došao u posetu ostrvu. Sagal Šah je ovog sadua pozvao u kuću. Taj Agori je izjavio da već tri dana nije ništa jeo i zatražio nešto za jelo.

„Razume se, Maharadž", rekao je Sagal Šah. „Želiš li zaslađenog mleka, jogurta ili...?"

„Ti, trgovačka budalo! Ja sam jedan Agori. Zar sam ja predviđen za slatkiše: hranim se mesom. Meso da izneseš." Agori su svagda divlji i nepredvidivi.

Sagal Šah, setivši se one stare izreke: *"Atithi devo bhava"* (postupaj sa svojim gostom kao da je Bog), u sebi je rekao: „Gospode, koga si mi to danas naneo u kuću?" pošto on u njegovu kuću meso nikada nije čak ni uneo pre toga. Ali gost mora biti zadovoljen. To je bio deo njegovog zaveta.

Onaj Agori je nastavljao; „I da mi nisi ni slučajno izneo ovčetinu ili piletinu, hoću ljudsko meso."

Sagal Šah se pomirio sa sudbinom i kazao: „U redu, Maharadž, urediću da budem ubijen, da me skuvaju i posluže te."

„Glupane! Ti si starac. Pomisli kako bi to moralo biti žilavo i tvrdo meso. Želim mlado dete. Izvadi mu mozak i isprži mi ga."

Sagal Šah je kazao: „Imam jednog malog sina, koji je sada u školi. Otići ću da ga dovedem i skuvaću njegov mozak za tebe." Njegova žena. koja je bila bremenita, takođe je shvatila da se to mora učiniti, kako bi se ispunio zavet.

Sagal Šah je otišao i pronašao Čelaja, svog sina, i zatražio od njega da sa njime pode kući. Pre nego što je dospeo da mu bilo šta objasni, Čelaja je rekao: „Dakle, taj matori hoće da isprži moj mozak i pojede ga? U redu, pođimo da vidim kako će to da uradi."

Njegov otac je trebalo da nešto posumnja, kada je video da Čelaja o onom Agoriju zna sve, pre nego što mu je išta rečeno. Ali Sagal Šah je bio je toliko sluđen zbog predstojeće smrti svoga sina da bi to i zapazio. Kako bi Čelaja znao o tome? On je bio nešto naročito, ali njegov rođeni otac nije bio shvatio koje on.

Otišli su Sagal Šahovoj kući i Čelaja je kazao onom Agori: „Ti, dakle, pokušavaš da budeš vickast, ha? U redu, *učini to?* Napred!"

Bio je zaklan, njegov mozak zdrobljen i obrok je pripremljen. Tučak i avan kojim je to učinjeno može se i danas videti na ovom ostrvu.

Kada je njegovo meso postavljeno pred Agorija, ovaj je postao još divljačniji i odbio da jede, sa recima: „Kako možete očekivati od mene da jedem hranu koju je pripremila jedna jalova žena? Bestidni bednici!"

Ovo je bilo previše za Sagal Šahovu ženu, koja mu je kazala: „Ti, prokleti Agori! Ko ti sebi zamišljaš da si? Ja sam noseća i ne usuđuj se da me nazivaš jalovicom. Sada ću te ja naterati da jedeš i gledati kako to radiš!" *Ma* - u njenoj kinetičkoj, Šakti formi.

Agori je naglo rekao lešu dečaka: „Ustaj!" i istog časa, obratite pažnju, dečak je stajao tu živ i kazao: „Dakle?"

Zatim se onaj Agori smesta poklonio Čelaji - Agori se poklonio Čelaji, obratite pažnju - i kazao Sagal Šahu: „Traži blago koje želiš!" Sagal Šah je odgovorio: „Gospodaru, šta mogu da tražim? U celoj *Kali Jugi* niko nije bio na ovakvom iskušenju kao ja, i ti si se smilovao da se rodiš u mojoj porodici. Sve što sada mogu da zaištem je da svi u mojoj porodici i svi moji potomci imaju čiste umove. Svako ko razvije *Durbuddhi,* izopačenu pamet, neka bude uništen."

I do danas to tako i jeste. Kroz 15 pokolenja u mojoj porodici niko nije radio nikakav posao, a naša porodica je bila basnoslovno bogata. A svaki koji je, poput rođenog očevog brata, pokušao da bude vickast i postane kriminalac, umire. Naša porodica je zastupala Istočoindijsku Kompaniju i svojevremeno smo imali u vlasništvu pola Bombaja. Zbog toga što nismo hteli da varamo u poslovima izgubili smo dosta od onoga što smo jednom imali. Ali to nije važno ni najmanje, jer i dalje imamo čitavo bogatstvo: božji blagoslov. Uzmimo primer moga oca: neposredno pred njegovu smrt, niko nije mogao da uoči razliku između njega i njegovog gurua; on se toliko dugo usredsređivao na obličje gurua da se njegovo vlastito obličje izmenilo. Mora da je uradio milione đapa u svom životu, a tako i majka. Sve je to samo učinak đapa i meditacije. Sa ovakvom podlogom, zar je čudno što sam postao ovakav?

Četvrta glava

RNANUBANDANA

Punatapi đananam, punarapi mar nam, punarapi matrdarešajanam. Rođenje i smrt i življenje u utrobi žene, opet i opet i opet iznova.

Primarni dug

Koja je svrha roditi se na svetu? Spoznati sebe, shvatiti da nismo ni telo ni duh, već pre ona Večita Duša koja je Najviše jedinstvo - nazvali to mi Atma, Parampuru[a, Braman ili nekako drugačije.

Ipak, kako to neko dolazi na svet? Šta je to što čini da se neka osoba rađa? Neki vele daje karma u osnovi svega, ali upitani o samom poreklu karme, oni odgovaraju daje karma večna.

Ali kako je to moguće? Da je karma večita, kako bi joj ikada neko mogao izmaći? Zapravo Zakon Karme nije ništa drugo nego Njutnov zakon kretanja: svaka akcija izaziva sebi ravnu obrnutu reakciju. Nema temeljne razlike između akcije i reakcije pošto je njihov odnos takav da kada god se jedna zbude druga mora da usledi, što je jednostavno uzrok i posledica. To je ono zbog čega stalno govorim: „Uzrok je skrivena posledica, a posledica je otkriveni uzrok." Kada vam je poznato jedno, znate i ono drugo. Ako znate potencijal nasleđa u jednoj semenki, možete predvideti koju vrstu drveta će ona stvoriti. Poznajete jaje, znate i pticu.

Ukoliko nema kraja akciji i reakciji, kako bi se ko mogao nadati da se izbavi iz vrtloga života? Kako se možete nadati da ikad pojmite sebe? Mora postojati neki izlaz, i on postoji. Bog nikada nije okrutan, i nepravedan: čovek je takav, i mi projektujemo naše ograničenosti na Njega. Da biste izašli iz stiska karme, morate najpre shvatiti da sva karma dolazi od *rna* (dug). Karma između dveju osoba se može dogoditi samo ako postoji neka obaveza dugovanja između njih. Jato nazivam rnanubandana (od sanskritskog *rna,* dug + *anubandhana,* ropstvo). Na primer, ako ja od vas nešto ukradem u ovom životu, ta prilika da ja to od vas ukradem može se ukazati jedino ako postoji neko dugovanje između vas i mene; jedino ako mi nešto vi dugujete. Ako nema uslovljenosti, neću biti u stanju da nađem vašu kuću, iii neću pronaći ono što želim, makar i provalio u nju. Ukradem li nešto od vas, umesto da stvar koju želim od vas dobijem na dar, od vaše slobodne volje, sva je prilika da ste vi od mene nešto ukrali u davnini. Vaša davna radnja uzrokovala je podoban stav kod mene. Ovo je odviše pojednostavljen primer, naravno, ali možete razumeti glavnu poentu iz njega.

Moja krađa od vas nije nikakva karma: ona to postaje tek ako se ja poistovetim sa tim činom krađe. Sve donde dok se ne poistovetim sa tom pljačkom, to nije karma za mene. To možda nije mudro - to će ozleđiti vaša osećanja, mogu dopasti robije, možete me prebiti ili ustreliti zauzvrat - ali to nije karma. To samo davna rna iznalazi svoj put. Samoidentifikacija sa nečijim radnjama pretvara ih u karme pripinjući ego dole čvršće za onu ograničenu, prolaznu ličnost.

Ako ja ispišem ček na 10 miliona rupija i propustim da ga potpišem, on je bezvredan, bez obzira na radnje ispunjavanja i toga što sam taj ček dao vama. Onog trena kada ga potpišem, pak, i vi ga prikažete u banci za naplatu, ne lezi vraže, tada sam u nevolji, izuzev ako na računu imam barem 10 miliona rupija.

Zapamtite, jedino ego ima moć da se samopoistoveti. Vaš ego se neprestano samopoistovećuje sa vašim telom i vašom ličnošću: „Imam crnu kosu, volim trke konja", ili bilo šta drugo. Zahvaljujući našem egu mi smo svi u stanju da ostanemo živi, zato što čim taj ego prestane da se samopoistovećuje sa našim telom, osoba umire.

Nevolja je što se ovaj ego ne samoidentifikuje jedino sa tetom. on se poistovećuje i sa svim radnjama koje to telo vrši. Ego nastoji da se zaštiti time što sprečava otplaćivanje karmičkih dugova u koje je zapao. Time se stvaraju nove karme.

Pretpostavimo da ja znam da imam neku rnanubandanu sa vama. Ako sam razborit ja ću osigurati da taj dug bude isplaćen, to će značiti jednu priraslost uz svet manje i, dovešće me bliže mome cilju samoostvarenja. Ljudi vole da naplate, ali obično se migolje kada je na njih red da vraćaju. Ishod je nova karma.

Što se mog slučaja tiče, veoma sam savestan da dovršim sa svojim krugom rađanja i umiranja, iako da dopuštam svakoj osobi, koja ima bilo kakvu rnanubandanu sa mnom da uzme od mene ono na šta polaže pravo. Bilo da im je predodređeno da mi unesreće život, osiromaše me, šta god, ne hajem. Neka to učine; ne mogu mi uzeti ništa preko vrednosti onoga što im dugujem. Onog trenutka kada im zameram, ma i samo mentalno, tad počinje karma. Saobrazno, ukoliko ja od njih imam nešto da uzmem, uzimam samo ono za šta znam da na to polažem pravo, ni manje ni više.

Ja, dakle, imam tu prednost da znam osvojim rnanubandanama. Ali svako, pa i onaj koji nema nikakvog pojma o tome kome šta, i ko njemu šta duguje, može dobro da iskoristi ovakav stav. Sto više snujete i planirate da od drugih nešto ugrabite, dublje se zaglibljujete u karme. Što ste slobodniji, uzimajući kada vam je dato i dajući kada se to od vas traži, veći broj vaših rnanubandana je zbrisan, i vi ste tim bliže vašem cilju,

To je ono zbog čega često kažem da je život samo jedno sećanje. On je sećanje na sve nečije rnanubandane iz nebrojenih rođenja. Ovo sećanje je pohranjeno u našem uzročnom /kauzalnom/ telu. iz kojeg se rnanubandane projekluju za njihovo ispunjenje u određeni čas. Ako ste mnogo davali u vašim prošlim rođenjima, onda ćete u ovom rođenju naići na mnoge koji će se prema vama postavljati kao vaši dužnici i imaćete „slatka sećanja". Ako ste u toj prošlosti nemilosrdno grabili, oni će u ovom krugu nemilosrdno uzimati od vas, i vaš će život biti ispunjen „gorkim sećanjima /uspomenama/". Kako god vi na to gledali, život je ili gorka ili mila uspomena.

I zapamtite da ove drage uspomene mogu isto da vas uvale u karmičku nevolju. Recimo da meni neko duguje novac i ja sudski tražim povraćaj ili ga zbog toga ubijem, umesto da mu dopustim da mi novac vrati drage volje. Ili uzmimo da mi neka gospa duguje seks, rna bude podmirena, i ona želi da me ostavi, a ja pokušavam daje nagnam da ostane, ili je silujem ako li odbije da me trenutno usliši. Ili, recimo, ja sam lekar, a jedan odani pacijent najednom prestane da me posećuje i postavi se indignirano i uvredljivo. U trenutku kada reagujete da zaštitite vaš ego, ono što smatrate ličnim interesom, karma prione za vas poput blata.

Pitaju me: „Pa, dobro, kako je sve to započelo? Kako je nastala ona prva rnanubandana, prvi dug, da bi se čitava ta lavina pokrenula?" Ona prva *rna,* izvorište rnanubandane, zbila se kada je Šakti emanirala iz Šive. Pošto je emanirala, Ona oseća da se mora vratiti i ponovo sjediniti sa Njime. Ona svoje postojanje duguje Njemu jer se oseća nepotpunom bez Njega. Ona žudi za ponovnim ujedinjenjem. Taj razmak između ovog emaniranja i novog sjedinjenja je interval kada je karma izvršena. Kada je jedinstvo potpuno ne može biti karme, nema individualnosti preostale za samopoistovećenje.

Posao Šakti je da razdražuje, podbada, razbudi Šivu. Kada je Šakti jednom emanirana, Šiva je postao nepomičan. Šakti ga podstiće na akciju, da zajedno igraju, a njihov ples stvara igru postanja. Šakti obezbeđuje energiju za sublimni kosmički ples. Šiva obezbeđuje upravljanje i ritam. To je značenje onih prikaza gde vidite Kali kako igra na položenom Šivinom telu: ona ga budi iz samadija, tako da može da igra sa njom. Moja Tara čini tu istu stvar.

Pogledajte sam atom. Njegovi protoni su kao Šiva, oni ostaju nepomični u središtu, pasivno privlačeći elektrone k sebi. Sami elektroni, forme Šakti, vrtlože se neprestano oko ovog jezgra beznadežno pokušavajući da se iznova sjedine sa protonima. Šakti je dinamička, zato što je ona ta koja emanira, ona kreće prema spolja, a zatim nastoji da se vrati natrag, poput protona. Neutroni pokazuju šta se događa kada se Šiva i Šakti iznova sjedine. Svi parovi suprotnosti kao što su polaritet i naboj su okončani; to ispoljavanje je rasplinuto. Ovo je razlog što au-

toriteti kažu da je ona Apsolutna Realnost bez pola ili atributa. Svi ti atributi su sadržani unutar nje - kako bi se inače mogli ispoljiti? — ali u apsolutnom stanju oni su jedino u vidu potencijala. Kada se neki neutron rascepi kako bi formirao jedan proton i elektron, tada celo ispoljavanje počinje sve opet iznova: dvojnost nastaje iz jedinstva. Upitamo li nekog fizičara zašto se ovo zbiva, on jedino može da odgovori da je to u prirodi materije da se ispoljava i ponovo rasplinjuje na ovaj način. I mi Vedisti kažemo to isto, da je to jednostavno u prirodi ovog univerzuma da se manifestuje i iznova periodično rasplinjuje.

Ali zašto taj atom? Razmotrimo ljudska bića. Rođenje i smrt, smrt i rođenje: dve strane istog novčića. Jedno bez drugog ne ide. Ako upoznate rođenje, poznali ste smrt, i obrnuto. Prvo dolazi rođenje: Šakti emanirana iz sjedinjene nemanifestovane realnosti. Kada se Šakti vrati svom upravljaču, Gospodu Šivi, to je smrt. Rođenje i smrt zbivaju se samo donde dokle postoji kauzalno telo. Jedino dok postoji dovoljno karmi sa kojim ego može da se samopoistovećuje dotle ima pokretačke sile da bi došlo do rađanja koje će dovesti u priliku da te karme budu odrađene.

Sve te karme u zalihi u kauzalnom telu moraju se sagoreti pre nego što se zadobije izuzeće od rađanja. Ali to je tako retko da se kauzalno telo sagori da je kroz trajanje mnogih stoleća i milenijuma samo nekolicina uspela to da doživi. Povrh toga, na milion ljudi valjda samo jedan i poželi da to doživi. Zašto? Zato što najpre većina vaših karmi mora biti sagorena, pre nego što možete i da razvijete želju da ukinete želju kao takvu. I, sve donde dok i nekoliko karmi preostane, vaše će telo ostati, a vaš ego će produžiti da se poistovećuje sa vašim oblikom i nastaviće da se odnosi prema univerzumu u kategorijama oblika.

Najviši Šiva nema oblik, svojstva, ništa. Kada stremite ka onom najvišem, ne možete se nadati da sa sobom nosite i vaš oblik. Zapamtite, sve forme, pa i sama forma Šive, postoje unutar manifestovanog univerzuma, koji nije ništa do ona Adija Šakti. Kada ste spremni da odete izvan Šakti do Šive morate biti voljni da se odvratite od forme i odete dalje od svega. Što je još jedan razlog zašto stalno iznova i iznova ponavljam: obožavajte Boga

najpre u obliku, a tek zatim tragajte za bezobličnim apsolutom. Preokrenite svoje lično sopstvo u vaše božanstvo tako da se vaš ego samoidentifikuje sa tom božanskom formom, a ne vašom sopstvenom; a tada će vaše božanstvo moći da vas prenese ka onom Najvišem.

Sudbina i rnanubandana

Izuzev ako se valjano ne potrudite i steknete besmrtnost, možete biti načisto da ste smrtni. Sva stvorena bića su smrtna, zato što su ona puke projekcije energije Šakti. Kada se Šiva i Šakti sjedine, milioni bića i univerzuma nastanu izlivom njihovog blaženstva. Ovo je u kosmičkim razmerama. U malom, jedan muškarac i jedna žena polno opšte, i kada se spermatozoid i jajna ćelija sjedine, oni, dve ćelije, umnožavaju se u milijarde ćelija iz ushita njihove radosti. Žena i muškarac se razmnožavaju, Šiva i Šakti stvaraju.

Bilo da je reč o razmnožavanju ili stvaranju, svaka projekcija je ograničena. Ova limitiranost se tiče vremena. Čak i kod kreacije univerzuma projekcija Šakti je ograničena, kako bi inače bilo kakve forme mogle biti stvorene? Sama ideja oblika nije ništa do ideja ograničenja. Šakti je ta sila omeđavanja, što je uzrok daje se neki takozvani sveti ljudi plaše i preziru je. Ali oni ne shvataju koliko su ograničeni i sami.

Onog časa kada je nešto stvoreno, njegov životni vek je utvrđen. Neka to bude putanja ili atomski časovnik ili kako god izvolite, ali ono zrno uništenja je posejano u istom času sa stvaranjem i raste nepromenljivim smerom. Zbog toga ja uvek kažem daje čas smrti utvrđen časom rođenja.

Neki ljudi vele: „O, ali uvek možeš izvršiti samoubistvo i tako obmanuti smrt", ali to nije istina. Ako odlučite da izvršite samoubistvo, to je otud što ste predodređeni da ga izvršite. Kako se to na sanskritu kaže: *„Purvadatteshu maranam":* sedam isiovetnih smrti iznova i iznova stičete, za najmanje sedam uzastopnih rođenja. Ako ste predodređeni da umrete od sopstvene ruke, misao o samoubistvu javiće vam se upravo u času kada je Mahakala spreman da dođe po vas. To, dakle, nije kao da vi

imate ikakvu slobodnu volju nad time da odaberete vreme svoje smrti. Svaka smrt. pod bilo kojim okolnostima, odlučena je u vreme kad ste rođeni. Možete dati sve od sebe daje izbegnete. ali nećete uspeti.

Kada biste i znali kada ćete umreti - a to samo nekolicina jogija zaista znaju - nema verovatnoće da ćete uspeti da izmenite vreme ili okolnosti, jer ukoliko i probate da učinite neke izmene, Mahakala će iskoristiti neke vaše rnanubandane da stvori određenu prigodu kakvu On želi. On će preokrenuti vaš um i umove onih oko vas kako bi nagnao događaje da se zbiju kako on izvoli.

Evo jednog primera. Bio je jednom jedan par bez dece koji se mnoge godine molio Šivi, dok najzad nije bio blagosleven jednim sinom. Kada je otac, koji je bio astrolog mesnog kneza. otvorio horoskop svog sina, užasnuo se pronašavši da će dečak umreti na njegov deveti rođendan, pošto roditeljima plati 100 000) rupija. Bila je to određena rnanubandana između tog dečaka i njegovih roditelja, razlog zbog kojeg se rodio u toj porodici.

I dečakov otac se našao u čudu. Kako da devetogodišnji dečak dođe do 100 000 rupija? Bio je siguran daje to besmislica, ali kako bi se obezbedio, nije dečaka puštao iz kuće, pa ni u školu, tako da nikako ne dođe u priliku da stupi u dodir sa novcem. Ipak, dečak je ponešto naučio o astrologiji, skoro po prirodi stvari, pošto mu je otac bio ekspert na tom polju i ljudi mu redovito dolazili da ih on posavetuje. Tu i tamo ovaj ćovek je opominjao njegovu suprugu: „Da nisi nikada ništa uzela od našeg dečaka!'" A žena ga je uveravala da to neće učiniti ni pod kojim izgovorom.

Kada je dečaku bilo osam godina, stari astrolog ju je ponovo upozorio: „Ne igraj se glavom da od dečaka primiš ma šta." Njegova žena je odgovorila: „Rekla sam već jednom, ništa i nikako." U dečakovom dobu od osam godina i jedanaest meseci izdao je još jedno upozorenje njegovoj ženi i dobio njena uveravanja da će strogo voditi računa.

Preostala su još tri dana. Otac je kazao: „Kada ovo razdoblje mine, isti opasni zvezdani raspored neće se ponoviti barem narednih 100 godina. Ne moramo se više brinuti." Preostao je još

jedan dan: on je opet izdao zapovesti ženi. Ali nije zapazio da je živeo u raju za budale. Mahakala uvek zaposeda svoju žrtvu šest meseci pre naznačenog smrtnog časa i čini da osoba izvrši radnje koje će izazvati da se smrt dogodi na predviđeni način. Nije bilo odstupanja ni u ovom slučaju.

Supruga seoskog kneza je nakon dugog vremena, napokon, posle dugih godina jalovosti, bila zatrudneia. Pred sam njen porođaj, mladi astrologov sin je skitarao vrtovima oko palate, kada je spazio baštovanovu ženu kako bere cveće. Iz detinje ljubopitljivosti dečak je zapitao: „Kuda ćeš sa svim tim kitama cveća?'"

Ona mu je odgovorila: „Tim cvećem ću ukrasiti kraljičinu spavaću sobu, u kojoj će ona da rodi jedno detešce." Maleni dečak je kazao: „.Idem i ja sa tobom-" Ona gospa mu je kazala: „Samo je ženama dopušteno da tamo odlaze," Dečak je na to rekao: „Staviću i ja na sebe sari, tada nema prepreke da i sam uđem." I gledao je u nju tako žalostivo da je ona pristala na to. Mahakala je zaposeo dečaka, a njoj je zapovedao; inače, baštovanova se žena nikada ne bi osmelila da ga tamo uvede, svesna da će biti strogo kažnjena ako njihova prevara bude otkrivena. Neka rnanubandana je postojala i između ovog dečaka i baštovanove žene, naravno, kako bi Mahakali bio omogućen manevarski prostor.

Pošli su do palate kao mati i njena kći. Tamo je u samom času detetovog rođenja ovaj dečak dobio nadahnuće - od Mahakale - dohvatio jednu grančicu i krvavorujnim sokom od pana koji je žvakao, na zidu odaje napisao: „Ovaj će dečak nadmašiti njegovog oca u svakom pogledu i živeće 125 godina." Zatim su on i baštovanova žena otišli.

Deset minuta nakon porođaja svi dvorski astrolozi, predvođeni ocem novorođenog dečaka su stigli, a kada su otvorili horoskop bili su jednoglasni: „Ukoliko ikada ugleda lice svog deteta, otac će umreti u isti taj čas."

Dakle, šta da se radi? Ovaj knez nije mogao dopustiti da se to dogodi, jer je boljitak kneževine bio u pitanju, te je k sebi dozvao dva kasapina i kazao im: „Uzmite to dete i ubijte ga." Kneginja je bila žalosna, ali se tešila mišlju da će muž i ona nastaviti da žive i dobiti još dece.

Kada su ona dva kasapina odnela dete u određenu šumu, kazali su jedan drugom: „Šta je ovo deie nekome skrivilo da bi bilo ubijeno u sain dan svoga rođenja?" Nisu imali srca da izvrše taj zločin i ostavili su dete pod jedno drvo. Odstrelili su jednog jelena umesto toga i odneli njegove oči knezu, kao dokaz da su obavili zadatak. Kako su ta dva krvoloka mogli da naglo postanu tako saosečajni? Mahakala, bog smrti, i složena rnanubandana tog odojčeta, kasapa i tog zlohudog jelena.

Dotle se već kralj stao gorko kajati - osetio je krivicu za ubistvo deteta, pri tome i sopstvenog sina — i pitao se šta sad da čini. Kajanje? Mahakalini prsti. Pošao je kneginji i kazao joj: .,Učinio sam jezivu stvar.'" Ona je kazala: „Da ćutiš! Šta si ti izgubio? Ja sam ta koja je ostala bez ploda svoje utrobe." Najednom je knez spazio natpis na zidu odaje. Kada je pročitao one reći, bio je zapanjen i zapovedio stražarima da pronađu ko je to napisao. Oni su ispitali sve koji su tu ulazili, a kada su dospeli do baštovanove žene, ona im je priznala da je mladi sin glavnog astrologa, prerušen, ulazio sa njome i to napisao.

Dečak je u međuvremenu srećno stigao kuci, ručao i odmarao se, baš kao daje znao šta ima da se desi. Naglo su upali kneževi činovnici i sproveli ga u palatu. Kada su ga suočili sa onim natpisom na zidu, dečak im je kazao: ..U tome što sam napisao ne može biti greške. Novorođenče ne može biti mrtvo." Jedan devetogodišnjak nikada ne bi mogao biti u toj meri samopouzdan; kroz njega je govorio Mahakala.

Na to je knez pozvao ona dva kasapina, koji su, posle dužeg poricanja, priznali da nisu ubili dete. Knez i sav dvor su se sluštili do onog drveta i zatekli dete u životu, gde su ga kapi meda, koje su curile iz gnezda divljih pčela pravo u njegova usta, spasle da ne umre od gladi. Astrologov sin je kazao knezu: „Video si lice svoga sina, a ostao si živ." Knez se našao u čudu i zapitao: „Kako si ti mogao to da znaš, a moji svi astrolozi pogreše?" Dečak je kazao: „Prisustvovao sam samom porođaju, svi osiali su stigli sa deset minuta zakašnjenja." Knez se toliko razgalio da je izvadio komad papira i na njemu napisao: „Isplatiti donosiocu ove beleške 100 000 rupija iz moje riznice."

Dečak je iz sve snage pojurio kući, dozivajući majku: „Mama, mama, mama!" Kada je prispeo kući, mati ga je dočekala pred vratima. On je skočio u njeno naručje, stavio joj ono parče hartije na dlan, i pao mrtav.

Njegov otac je došao kući neki minut posle, pošto je na dvoru doznao celu priču i zatekao suprugu kako privija uza se sinovljevo mrtvo telo. Povikao je: „Glupačo! Zar ti nisam govorio da nikada od njega ne uzimaš nikakav novac!'" Ah mu ona reče: „Zar sam mogla znati daje ovaj list papira priznanica?" Ali tada, naravno, u vezi sa time nije više moglo ništa da se preduzme.

Nema, dakle, načina da se smrti umakne, izuzev da odete iza nje. Molim da se zapamti, trenutak smrti je utvrđen za svakoga. Bilo da želite umreti ranije ili kasnije od toga, nećete u tome uspeti. Sećam se jednog ovakvog novinskog izveštaja: „Čim je jedna mlada nevesta napustila svoj novi dom, kako bi posetila majku, njen muž je pao u takvu potištenost, da je rešio da se ubije. Najpre je progutao sve otrove koje je pronašao po kući. Zatim je zamandalio vrata i prozore i pustio plin. Pošto nije trpeo miris plina, izašao je i kupio cigarete, vratio se do kuhinje, gde je krenuo da zapali cigaretu. I, pras! On se toliko ustravio od buke i plamena da je ispovraćao sav onaj progutani otrov i počeo da se bori za život. Na volšeban način ostao je netaknut nastalom eksplozijom, a njegova supruga morala je da ga vadi iz zatvora, gde su ga bili smestili zbog piromanije.

A tu je i još jedna istinita priča koja se desila nedavno. Jednom učitelju osnovne škole bilo je svega preko guše, te je poslednjih deset godina pokušavao samoubistvo, ali nikako da mu to uspe. Onda su ga jednog dana našli mrtvog u Šivinom hramu, kako je obgrlio *Šivin lingam.* Toliko je dugo tragao za Mahakalom i napokon ga pronašao. Zašto mu to nije uspevalo svih proteklih deset godina? Zato što mu još nije bilo vreme da umre. Nije moguće nikakvo drugo objašnjenje. Mnogo sam dugih godina svog života proveo u smašanu, i mislim da sam tu i tamo malčice doznao o smrti.

Pravi je, znate, to blagoslov, da nemamo celo saznanje o našoj sudbini i manubandani, raboti života i smrti. Kad bismo ga imali, jedna majka koja bi znala da će njen sin od nje uzeti više

nego što će joj dati, ne bi ga volela; zanemarila bi ga, a mogla bi čak da pokuša i da ga ubije. Imali bismo od samog početka predrasude prema drugim ljudima, i to bi samo pojačalo naše poistovećivanje sa našim telima, koja postoje jedino zbog rnanubandane. A sve ovo bi samo bilo dodavanje na naš već težak tovar karmi. To je ono zbog čega se neko ne seća prošlih života sve do jednog poznog stadijuma.

Ranu

Sve sam to, znate, ja sam iskusio, i stoga o tome govorim, izgubio sam svog prvog sina, Ranu, uprkos svim predostrožnostima, a da nisam shvatao šta se zbiva dok nije prošlo mnogo iza toga, kada mi je moj Guru Maharadž to utuvio u glavu.

Ranu je bio predodređen da mlad umre, to je sve moralo biti. Imao sam obilje upozorenja. Imao sam sopstvena podozrenja, učinio sam sve što sam mogao, ali nije bilo načina da se izvrda Mahakala.

Đina Čandra Suri, đainski asket, koji me nagnao da prvi put uradim Šava sadanu, bio je takode upleten u ovu dramu. Vidite ii kako su čudni ti poslovi rnanubandane? Moja žena je imala nekoliko pobačaja, i pitao sam se hoću li uopšte moći da imam dece. Jednom kada je ona bila u poseti kod njenih roditelja u Gvajloru, Đina Čandra Suri je došao k meni i kazao mi: „Ima jedno eterično biće koje mi dolazi iz dana u dan i dojađuje mi: 'Hoću da dođem na svet smrtnih i da se igram. Pusti me da dođem, pusti me da dođem.' Zaključio sam da će se ono roditi u tvojoj porodici." Na licu mesta taj starac je odmah nacrtao horoskop i tačno opisao kako će taj dečak izgledati. Kazao mi je: „Žena će ti začeti u taj-i-taj dan."

Mislio sam da je to sve suluda šala, i kazao mu: „Gledaj, Maharadž, žena mi se nalazi u Gvajloru, a ovo je Bombaj - kako to misliš da će tamo zatrudneti?" Nije mario da mi odgovori, prosto se udaljio. Znao sam da uprkos njegovim bednim prilikama, on još uvek ima zalihu trikova u rukavu i poslao sam mojoj ženi telegram javljajući joj da nema potrebe da se vraća u Bombaj, neka produži da se odmara kod svojih dokle hoće.

Nije, međutim, tako lako sprečiti tok sudbine. U Gvajloru je neko rekao mojoj ženi: „Tvog su muža upravo operisali od krajnika i on to od tebe krije." Ona se uplašila i uhvatila prvi voz za Bombaj. Kada sam je ugledao, shvatio sam da će se sve zbiti onako kako je Đina Čandra Suri to predskazao. Moja je žena začela tačno naznačenog dana, trudnoća je prošla bez smetnji, i dečak se rodio tačno u dan, koji je predviđao horoskop, što ga je onaj stari čovek ispisao. Povrh svega, i dečakov telesni izgled je savršeno odgovarao opisu.

I tako Đina Čandra Suriju imam da zahvalim i za to što me upoznao sa mojom Majkom Tarom, i što mi je podario jednog jedinstvenog sina. Sudbina Đina Čandra Suri a je, znate, nekako bila povezana sa sudbinom Ranua. Tri meseca pre Ranuove smrti taj stari ćovek je došao do mene i kazao mi: „Tvoje dete će te rasplakati, ucveliće te," A tri meseca postoje moj sin kremiran, starac je i sam preminuo. Jednog dana dok je držao predavanje o đainskoj religiji u nekom od njihovih hramova, usred diskusije. prosto je pao mrtav.

Kakav je Ranu samo bio dečak! Bože moj, da je poživeo, bio bi od onih najboljih! Sportovi, učenje, čega god bi se latio, bio je vrh u svemu. I ne samo to, posedovao je unutarnje duhovne moći. Ponekad, kada bi ljudi dolazili da svrše neke poslove, on bi ih presreo: „Dajte mi čokolade, i ja ću to da vam završim." I udešavao bi! Niko nikada nije shvatao kako, pa i ja sam shvatio sam to tek pošto ga je nestalo.

Svi koji su ga susreli, voleli su ga. Bio je mezimac moga oca. A tek majčin! Kod nas ovde u Indiji običaj je da kada neko dobije inicijaciju od nekog gurua, od tada odbaci pojedinu vrstu jela do kraja života; to jelo je posvećeno vašem guruu. Moja mati je po Ranuovoj smrti odbila da više jede mango, zato što je mango bio njegovo omiljeno voće - premda on očigledno nije bio njen guru.

Pa i moji gurui su ga voleli! Jednog dana kada je Ranu bio previše nestašan, podigao sam ruku kao da nameravam da ga ćušnem. Ne bih to nikada učinio, nikada nisam tukao moju decu. Želeo sam da ga uplašim. Ali moj Guru Maharadž Mlađi se zatekao u odaji. Uhvatio me za ruku i, sa istinskim bolom u glasu,

kazao: „Zar nikada nisi zavirio n njegov dlan da vidiš koliko je kratka njegova linija života? Obećaj mi da ga nikada nećeš udariti." I, razume se, zarekao sam mu se. Ja sam zapravo iz Ranuovog horoskopa znao da će mu veoma rano život bili u opasnosti, a čim mi se rodio drugi sin, iz njegovog horoskopa sam video da predskazuje kako će on biti najstarije dete u mojoj porodici. To je potvrđivalo da će Ranu sigurno morati da umre.

Odlučio sam zato da mu pružim ono najsretnije detinjstvo koje mogu. Kada je bio divalj i nevaljao, rekao bih mu da ga malćice ukorim: „Ako nisi dobar, tvoj tata će poći tamo gde živi Gopala", što bi značilo da ću umreti. Ali Ranu bi mi na to uvek kazao: „Ne, tata, ja ću tamo poći pre tebe." On je znao, znao je!

I tako. Ranu je umro u devetoj. Kako se to vreme približilo, moj Guru Maharadž Stariji rešio je da poseti Bombaj. Sada znam to da je došao kako bi se oprostio sa Ranuom; u to sam doba bio u nadi da se nešto još da učiniti.

Jednog dana smo par mojih prijatelja i ja sedeli sa mojim Guru Maharadžom Starijim i jedan prijatelj mi je, na engleskom, rekao: „Zašto ne bismo tvog Guru Maharadža odveli u bioskop?" Ovaj drugar je znao da moj Guru Maharadž Stariji nikada ne bi podržao ništa tome slično, zato što je mrzeo Britance, što je za njega značilo Zapadnjake uopšte. Imao je običaj da kaže: „Šta su Zapadnjaci ikad za nas učinili, izuzev, što su nas naučili da mokrimo iz stojećeg stava poput magaraca?"

No, u svakom slučaju, moj prijatelj je i dalje govorio: „Hajde da ga odvedemo na jedan stvarno taze film." Moj starina je motrio u njega njegovim prodornim pogledom - nikada nije treptao - a onda je iznenada na Hindiju rekao:" Zašto ne bismo pošli da pogledamo neki film danas? Rado bih pogledao taj novi film sa Ritom Hejvort."

Doživeo sam životni šok. To nisam mogao da shvatim. Zašto bi on želeo da vidi nešto čega se gnuša? I kako je moguće da on haje koje Rita Hejvort. Ali smo otišli. Tokom prikazivanja moj Guru Maharadž Stariji nije ni gledao u platno. Sedeo je glave oborene na grudi, šakama je bio pokrio iice, a laktove spojio pri pojasu. Jako čudnovato. Nisam znao šta o celoj toj stvari da mislim.

Ako kadgod budete u prilici, pogledajte taj film. Zove se *Dole na Zemlji.* Deni je klavirist čija ga igračica napušta. U veoma je lošem stanju, te njegova mati koja je umrla, dobija dopuštenje da dođe iz raja i pomogne mu. Ona postaje njegova igračica - on naravno ne zna ko je ona zaista - i on se uzvine do slave. Oni izvanredno sarađuju, kada se vraća ona prva igračica, i traži da bude ponovo angažovana. Premda mu mati kaže: „Ali Deni, ja samo hoću tebi da pomognem", on nju otpušta, i unajmljuje prvu igračicu - i odmah nakon toga se strmoglavljuje. Zatim uviđa grešku i traži od majke da se vrati. Ona to učini i on ponovi pravi uspeh.

Na posletku je majka ponovo pozvana u nebo. Sve, najzad, ima svoja ograničenja. Ona moli, preklinje: „Ne mogu da idem, moram da brinem o sinu", ali vidimo golemog *Gandavru,* neku vrstu anđela, kako joj se smeši, domahne rukom i ona napušta Zemlju i biva odvučena natrag gore.

Pred odlazak ona vidi sina i viče: "Deni, Deni! Zar me ne čuješ? Zar me ne možeš čuti? Želim da ti pomognem. Slušaj me!". Ali Deni pije na nekoj koktel zabavi kod jednog producenta, i ne može je čuti, pošto je postala eterična.

Gore u raju, ona je veoma nesrećna - „Moj Deni, šta će sa njime biti?" - i neko dolazi da sa njome o tome popriča. Ona je sasvim slomljena, a taj je samo pljesne po potiljku, i ona iznenada kaže: „Oh, sve je to bio samo san, nije li?" I ponovo postaje srećna. Ali i dalje joj još izvesno vreme ostaje neka uspomena, poput jutarnjeg podsećanja na minuli san.

Nakon završetka fima moj Guru Maharadž stariji nas je upitao: „Jeste li razumeli?" Ja sam kazao: „Ne", pošto nisam mogao da razumem. Moj stari guru je napustio Bombaj, a nešto zatim Ranu je umro. Dva meseca posle toga guru se vratio u Bombaj i ponovo me upitao: „Jesi li sada razumeo onaj film?" I dalje ne mogu da vam kažem kako je on znao da je taj film vredan da se vidi da bi me podsetio na povest Ranuovog života.

Gledajte kako Mahakala posluje. Pošao sam na kratko izvan Bombaja, za Matruli blizu Surata u Konkanu sa jednim saduom - guruom moje žene, zapravo, kojeg su zvali Šankarđiriđi i živeo je nekih 125 godina, mada mu je u to doba bilo nepunih 100 go-

dina, a izgledao je i dalje kao šesnaestogodišnji mladić - i kazao sam sasvim nedvosmislenim rečima ženi da nipošto ne dopusti da se Ranim operišu krajnici dok sam odsutan. Ali se ona o to oglušila i svejedno je operacija urađena, imao sam jedan naročiti osećaj da će se nešto jezivo dogoditi. Kada sam doznao za operaciju, rekao sam joj izričito da ako mu dopusti da ide u školu dok nisam tu, to će mu biti kraj. Nije me poslušala - ih je bolje da kažem Mahakala -poslala ga je u školu i dobio je dečju paralizu, Bolovao je svega četiri dana.

Dok sam sedeo na otvorenom, u džungli, odjednom sam imao čudnu viziju. Video sam da Ranu umire. Rekao sa Šankarđiriđiju da moram smesta natrag za Bombaj, ali je on odgovorio: „.Ne budi lud, to je sve tvoja uobrazilja, ne idi nikud." Sačekao sam još neko vreme, kada sam ponovo video istu stvar. Ovog puta sam naterao Sankarđiridija da se zajedno sa mnom vrati za Bombaj. Do časa kada sam stigao, bilo je gotovo prekasno. Brzo sam podmetnuo Agorijev štap ispod dečakovog dušeka i položio dečaka u postelju.

Onda sam mislio da će sve biti u redu, jer da je štap Agori babe ostao ispod njega, Ranu nikada ne bi mogao umreti. To je moć toga štapa. Agori baba mi ga je dao jako davno i oprobao sam njegovu čudotvornu moć na velikom broju ljudi. Moja poćerka ga je upotrebila na meni kada sam imao srčani napad. Često sam je pitao: „Zašto mi je postelja tako grbava?"

Ali, gledajte, šta čini Mahakala! Dinkar, moj prijatelj, koji je tu bio sa mnom, rekao mi je da se spustim dole i donesem vodicu iz kokosovog oraha za Ranua. Dok sam bio odsutan. Ranu - zapamtite, to je Mahakala progovorio kroz Ranua -je zatražio od Dinkara da ga premesti na drugi krevet. Dinkar nije imao pojma o Štapu Agori babe, i nije ga premestio skupa sa Ranuom. Kada sam se vratio natrag, moj dečak se borio za dah, podigao sam ga u naručje, on je kazao: „Gopala", i izdahnuo.

On je znao da će umreti. On je čak upravniku Škole kazao: „Meni je sad vreme za odlazak. Nećemo se više susresti. Odlazim na mesto gde je veoma hladno", misleći time kako će u sledećem rođenju živeti u Americi. Pa i moja pamet je zastranila. Nekog časa sam se molio: „Neka moj dečak radije umre, nego

da ostane bogalj", zato što je bio tako dobar u sportovima poput badmintona, da bi njegov duh bio slomljen ukoliko bi ostatak života morao da se vuče naokolo, što je posledica dečje paralize, kao što je poznato.

U svakom slučaju, nakon što je moj Ranu umro, bio sam sluđen. Moj položaj je bio jadan. Doslovce sam morao da pozajmim novac za njegovo spaljivanje. Šest meseci sam sedeo u smašami, sa jednom koščicom i šakom pepela, koje sam izvukao sa njegove pogrebne lomače. Pokušavao sam da ga oživim u onom istom telu. Na posletku mi je neko obećao da će on da mi se vrati, pošto se rodi kod drugih roditelja, noseći izvesne znake na telu, po kojima ću moći da ga prepoznam.

Odbijao sam da se vidim sa mojim Guru Maharadžom Mlađim četiri godine po sinovljevoj smrti. Kada sam ga napokon udostojio posete, osuo sam na njega jednu takvu paljbu kletvi da mu nije preostalo ništa drugo nego da sedi i to sluša celih dva časa. Upotrebio sam sve pogrdne reči koje sam znao i na sve to dodao stvari poput ovih: "Ti si jedan sadu i nikada nisi imao nijedno dete, šta možeš ti da znaš o bolu jednog oca za izgubljenim sinom?"

Saslušao me strpljivo dok sam sve to iznosio, a zatim mirno rekao: „Vah, Babuđi, vah, sada znam kako je silna ljubav ljudskih stvorenja. Ako si zaista u toj meri voleo tvog sina, kako to da si nakon njegove smrti ti sam i dalje živ? Zašto nisi od samog šoka umro u trenutku njegove smrti ili se bacio u pogrebnu lomaču za njime? Jedeš i piješ kao da se ništa nije dogodilo. Odlaziš da gledaš trke konja i uživaš u životu. Ja, dakle, iz toga razumem da to nije bila prava ljubav, već samo rnanubandana, samo jedan dug koji se morao platiti."

Bio sam posramljen, znao sam daje istina to što je kazao. On mi je zatim rekao: „Hodi ovamo", i pritisnuo je određen živac pozadi moje glave, i naglo sam shvatio tu rnanubandanu između mene i mog sina, i zašto je morao umreti. Guru Maharadž mi je kazao: „Nema potrebe da plačeš. Znaš da bog postoji u svačijem srcu. Ako vidiš tvog Ranua u svakom koga susretneš, imaćeš velik broj Ranua."

Izgubio sam, dakle, jednog sina, a dobio milione njih. Zar to nije vredno toga? A kasnije sam shvatio da sam, nastavivši

da živim, dobio priliku da za Ranua učinim neke stvari koje su mu činile bezmemo dobro. Pobrinuo sam se da bude podvrgnut hiljadama rođenja za četiri godine od njegove smrti do njegove reinkarnacije u ljudskoj formi. Hiljade rođenja, u kojim su milioni karmi zbrisani. A u mnogim od njih on je bio žrtvovan. Nije nužno za određenog duha da uđe u matericu i stvarno raste kao zametak. Dovoljno je da duh uđe u određenu matericu određene životinje samo na nekoliko minuta, časova ili dana pre nego što će biti žrtvovana. I ona lepa stvar u vezi s time je da jednom žrtvovani u jednoj materici, nikad više ne mora ponovo da se rodi u toj vrsti materice, nikad.

Mogu da predskažem jednu karakteristiku ličnosti moga sina u njegovom novom rođenju, gde god da se nađe. On nikada neće želeti da pozledi neku životinju, a ima nekih životinjskih vrsta koje će u toj meri voleti, da neće nikada moći da podnese da vidi njihov bol, postoje on sam bio žrtvovan u tim obličjima.

Kada spazite neku mrtvu životinju na putu i naglo se stresete, i sasvim bez vaše volje, trnci vam prođu kičmom, nekada u nekom ranijem rođenju mora da ste podneli nešto nalik tome. Možda to nisu bila kola, možda vas je zgnječilo nešto, čak možda slon ili odronjena stena. Ali podsvesno ta panika je još prisutna. „Sećate" se davnog iskustva i drhtite nekontrolisano.

Ali jednom kada duhovno uznapredujete, vi ne osećate više samo vaš sopstveni bol, već se uživljavate i u bol svakog bića koje pati. Kada vidite Boga u svakom čoveku, svakoj životinji. pa i najsićušnijem insektu, čak i povrću koje jedete svakodnevno, nećete moći podneti njihovu muku, jer ona postaje vaša sopstvena muka. Vidite Boga koji pati, a to je nesnosno.

Kad god vozim pored jedne određene trgovine mesom nedaleko od Pune, vidim gomile kozjih telesa i osećam žaljenje za tim kozama koje su zaklane samo što prijaju nečijem nepcu. Jednog dana sam tako bio van sebe pred tim prizorom da sam sebi rekao: „Pobrinuću se da svi u ovom gradu budu živi spaljeni!" samo da napravim poravnanje za patnje malih jarića koji drhture nedaleko od tih kostura. Životinje mogu da osete predstojeće klanje, i one se smrti plaše kao i svako živo biće. Kako je to okrutno prinuditi kozje mladunče da provedu 24 časa sa ovim

mrtvim telima njihove sopstvene vrste, znajući svo to vreme da će ujutru i same završiti na kukama za meso!

Toliko sam bio podivljao toga dana, da sam bio spreman da prizovem bilo kog duha samo, da potamani sve iz tog grada i dam im valjan nauk iz saosećajnosti. Najednom mi se jedno eterično biće počelo podrugljivo smejati: „Budalo! Ko si ti da ih žališ? Oni barem znaju kada će umreti; njihove muke su ograničene na jedan dan. A ti nemaš blage veze kada ćeš da umreš i koliko još treba da se mučiš. Ko tu zavređuje sažaljenje: oni ili ti?" I tada sam morao da se stišam, jer je svaka reč bila na mestu.

Uveravam vas, ipak, da je bolje ne znati kada ćete umreti, izuzev u slučaju naprednog jogija, a ponekad ni tu. Da nisam znao da će Ranu umreti, srce bi mi se i tada cepalo prilikom njegove smrti, nema zbora, ali koliko puta više sam to osetio znajući sve to unapred, a bez moći da u vezi s time učinim apsolutno ništa? To je pravi blagoslov Prirode da prilikom rođenja zaboravimo naše rnanubandane; inače, većina ljudi ne bi bila u stanju da podnese bedu postojanja. Jedino onim koji to treba da znaju, konačno je dopušteno da saznaju kako bi mogli da prevaziđu rnanubandanu. A za onu nekolicinu koja zna da ništa nije veće olakšanje nego zagrljaj Mahakale, stisak koji signalizira da će uskoro biti slobodni od odgovornosti ostanka u životu, plivanja po okeanu krcatom ajkulama materijalnog sveta.

Autorov post skriptum

Priča o Ranuu primer je celokupnog Vimalanandinog učenja o rnanubandani, istinita priča o tome kako se jedno biće rađa, igra naokolo, plaća svoje dugove, i odlazi, kada su ti dugovi isplaćeni. Ipak, ova priča o Ranuu ne bi bila potpuna, ako joj se ne priključi i priča o Vimalanandinom ocu. Pošto ta priča uključuje i mene lično, nužno sam je stavio u prvo lice, sa mog stanovišta.

Tokom leta 1978. godine, Vimalananda je prorekao da će mu otac umreti u snu pre isteka te godine. Ja sam se već bio osvedočio u tačnost Vimaianandinih predskazanja u vezi datuma i časa nečijeg upokojenja. Iznenadilo me kada je godina bila već na izmaku, a najavljena smrt se nije dogodila.

Nalazili smo se u Bombaju, kako bismo proslavili Božić i Novu godinu, kada sam u noći 30. decembra kazao Vimalanandi: „Uveravao si me kako će se tvoj tata upokojiti tokom ove godine. Šta sad imaš da izjaviš? On je još uvek živ."

Vimalananda mi je odgovorio: „Preostao je još jedan dan u godini. Nije li? Dopusti da i on prođe, a onda mi govori šta te volja." Naglo, bez vidnog razloga neki pas je počeo da žalostivo zavija s ulice. Docnije smo ustanovili kako je bio zaključan u pošti koja se nalazila na drugom spratu naše zgrade, i zavijao da skrene pažnju na svoju nevolju. Saglasno nauci o znamenjima, međutim, žalosno cviljenje psa u noći, izrazito je nepovoljan znak.

U pet izjutra zazvonio je telefon javljajući da je Viinalanandin otac umro u snu, u toku te noći, otprilike u isto vreme kada je onaj pas počeo da cvili. Čim je Vimalananda spustio slušalicu, okrenuo se meni i sa jednim velikim šta-sam-ti-rekao kezom kazao: „Šta imaš da dodaš?"

Čim smo stupili u odaju tog starca, kako bismo mu odali poslednju poštu, Vimalananda je zadovoljno uzdahnuo i dosapnuo mi: "Pogledaj to lice!" Zatim je pokazao na sliku na zidu, koja je, izgledala kao jedna od starčeviii fotografija snimljena naskoro pre nego što se upokojio, jer su se crte odražavale gotovo istovetno kao na pokojnikovom licu. „Onaj lik na zidu je Haranat Takur, naš porodični guru." Vimalananda je produžio: „Moj otac se dugi niz godina usredištavao na njegovu sliku, tako da je i u fizičkom izgledu postao isti kao njegov guru. To je praktični prikaz *Kita Bhiman Njaje,* zakona gusenice i leptira: na šta se god usredsredite, na posletku to i postajete.

„Zapravo, postoji tu i jedan jači razlog za to", zamišljeno će. „Godine 1927, otac je dobio meningitis i - umro. Da, umro. Mogu da ti pokažem izveštaje potpisane od tri različita lekara. Odmah smo od Haranata dobili poruku: „Ne uklanjajle telo u toku 24 časa nakon smrti." Sva naša rodbina je kazala: „Ne budite ludi. On je sada mrtav, moramo ga kremiraii."Ali moja mati je imala izrazitu veru u svog gurua i ostala je nepokolebiva. Nakon šest časova, leš se podigao u sedeći položaj. I nastavio da živi narednih pedeset i jednu godinu.

„Nekoliko dana iza toga, otac je primio jedno pismo od Haranata: "Sinko moj, imaćeš dug život, ali više nikada nećeš videti tvog Haranata. Povedi računa o mom dečaku", što se odnosilo na mene. Bilo mi je jedanaest godina tada. U istom omotu u kom je bilo pismo pisao je i Haranatov sin, navodeći da je tog-i-tog dana u to-i-to vreme njegov otac pošao u vrt da odspava, napominjući da je osećao kako je njegovom ocu potrebna njegova pomoć. Haranat se nikada nije probudio iz tog sna. Ispostavilo se da se vreme kada je on zaspao podudara tačno sa trenutkom kada je moj otac oživeo.

„Nakon ovog iskustva, moj otac je bio drugi čovek. Iako on za svoje poslove nije ni ranije imao naročitog zanimanja, posle ovog slučaja izgubio je svako zanimanje za poslove i vreme je provodio prebirući svoju đapu ili raspravljajući duhovne teme sa mojom majkom. Uveren sam da mora da postoji neka veza između njegovog oživljavanja i smrti njegovog gurua."

Vimalananda je načinio još neke opservacije o očevom lešu, uočavajući da oko njegovog tela nema mušica i da je njegov umeren život njegovo telo učinio lakim poput tela deteta. On je obe ove stvari pripisivao čistoti tog starog čoveka.

Na Banganga smašanu Vimalananda je insistirao da on sam priredi lomaču: „Ja uvek udešavam lomače za pogreb mojih srodnika. To mi je posao, smašan je moj dom. Smatram da najbolje znam kako se to radi." Pošto je potpalio lomaču, Vimalananda me je pozvao temo da prinesemo ponude od pročišćenog maslaca, da obožavamo žrtvenu vatru, u skladu sa tradicionalnim obredom. Niko se nije usuđivao da nas zaustavi, mada je bilo vidnog komešanja među prisutnim, pri takvom skandalu, gde jedan sin otvoreno izvodi ritual obožavanja na pogrebnoj lomači rođenog oca.

Kada smo docnije sedeli mirno pušeći i posmatrajući kako lomača gori, spomenuo sam to Vimalanandi. On se od srca nasmejao i kazao: „Šta zna moja porodica o meni? Nikada se nisam ustezao da uradim ništa što sam smatrao da treba da bude urađeno. Ne znam zašto je to tako, ali najveći broj stvari činim tek da bih to iskusio. Učinim to jednom ili dvaput, tek koliko da znam da mogu to da uradim valjano, zatim prestajem, tako

da mi ne prelazi u naviku. Agora je moj život, ipak sam oduvek živeo u smašanu, a kao jedan Agori, ne mogu da pravim razliku između pogrebne lomače mojih majke i oca i one bilo koga drugog. Kako bih mogao? Ne, *sadana* znači sadana, odakle god da se gleda. Moraš biti pripravan da zaboraviš na sve da bi postao jedan Agori."

„Imao sam istu zamisao pri majčinoj sahrani. Pitao sam zapravo moje prijatelje: "Kako bi bilo da izvršim malo sadane ovde? To će nam doneti veliku materijalnu korist. Ali su me oni stišali."

Zaćutao je. Par sati smo progovarali na mahove. Osim glasova, samo plamsanje gasnuće vatre sa lomače, graktanje nekoliko napadnih purpurnih i mrkih vrana iz džungle, pljuskanje obalskih morskih talasa tik do potpornog zida narušavalo je tišinu smašana. Posle nekog vremena Vimalananda je obesno rekao: „Hajde da pogledamo je li se taj starac već pretvorio u pepeo." Provera je pokazala da je samo nekoliko koštanih ivera ostalo u pepelu. Pošto smo sakupili nešto od ovih krhotina za naknadne obrede, odšetali smo natrag do automobila i odvezli se kući. Široki osmeh obasjavao je Vimalanandino lice kada mi je govorio: „Noćas ćemo da proslavimo doček Nove godine uz šampanjac! Osećam da stvarno imam neki razlog za slavlje. Moj otac je uspeo u svojoj sadani i imao je lepu smrt. Kako mi ulazimo u Novu godinu, on je srećno stupio ujedan nov život, život koji oni od nas, koji živimo u smašanu poznaju veoma, veoma dobro."

Peta glava

MENTORI

Priroda je veoma dobra prema meni, zapravo, kako bi to jedan moj prijatelj rekao, „luda je za mnom". A sve je to zbog mojih mentora. Moji mentori sa bili mnogo dobri. Možda je to istina da mi je Priroda odredila da uspem u svim svojim sadanama, ali su moji mentori u dobar čas povlačili okidač i učinili da pogađam gde treba. Bili su više nego dobri.

Moja tri mentora

Ja sam, znate, mog Guru Maharadža Starijeg susreo nakon što sam napustio Benares, gde sam vršio sadanu Mahakale na Manikarnika gatu. Čuo sam da u Girnaru (planina na poluostrvu Sautašta u indijskoj državi Gudžerat) i dalje živi Datatreja (besmrtni asket), i da ako se neko dovoljno potrudi i posreći mu se, može da ga susretne. Morao sam da pođem i utvrdim može li to biti istina.

Vozom sam otišao do Đunagada i kada sam dospeo do podnožja ove planine, rešio sam da se smestim u Navabovom konaku. U to vreme Navab od Đunagada je imao upravu nad Girnarom. U toku dana bih odlazio u planinu i vraćao se u konačište na hranu i spavanje. To je neka vrsta raskoši na koju sam bio naviknut. Ma posletku, ja sam sin jednog milionera.

Potom sam zaključio kako treba da se preselim u planinu. pošto nisam u Girnar došao da se provodim, nego da vršim sada-

nu. Pronašao sam jedan stari, napušteni Šivin hram ipremestio se tamo. Bio je postavljen tako da dok sedim ispred njega nikakva zverka ne može da me iznenadi s leđa. Ispred mene bih sagradio duni (saduovu vatru), tako da sam bio zaštićen sa svih strana, jer životinje se ne približavaju vatri.

Počeo sam jesti isključivo što jedu saditi, pri određenim *Sadavaratima.* Sadavarati su mesta sagrađena od strane bogatih trgovaca da bi se tu nahranio svako ko nabasa, kao neka vrsta dobrotvorne usluge. Zbacio sam svu svoju odeću i hodao naokolo go golcat. Isprva sam se pokrivao rukama, ali me posle kraćeg vremena napustila svaka sramežljivost.

Na posletku sam prekinuo jelo sa ostalim saduima i počeo se hraniti isključivo plodovima sa drveća iz džungle. Uskoro sam uvideo da ozleđujem i to drveće, berući sa njega plodove, te sam jeo samo ono što sa njega samo od sebe padne. Zatim sam jeo lišće sa granja koje sam sekao za moju duni; potom samo otpalo lišće, onda samo vodu i, najzad, sam preživljavao ni od čega drugog sem vazduha, dok mi jedno eterično biće nije kazalo da počnem jesti iznova.

Sasvim isto kao i n Benaresu što sam činio, najveći deo vremena provodio sam u određenom smašanu. Jednog dana je jedna pogrebna povorka donela telo mladića da ga spali. Dok sam posmatrao uplakane srodnike kako nameštaju lomaču, zapazio sam jednog suvog fakira kako stoji u blizini. Jako mršavog, poput kostura. Dok sam ja posmatrao, on je prišao do mladićevih roditelja i kazao im: „Šta vi to nameravate? Pa mladić uopšte nije umro, on je samo usnuo."

Mladićev otac ga je odmerio i kazao: „Šta se ti mešaš? Da nisi Bog ili štogod slično da možeš vaskrsavati mrtve? Gubi se odavde da te ja ne dohvatim." Ali fakir nije odustajao, tvrdeći kako mladić nije mrtav, a čini se daje insistirao malo i suviše, jer mu je otac umrlog naglo prišao i mlatnuo ga po glavi, tako da mu je iscurilo nekoliko kapi krvi na zemlju.

Onaj stari fakir je otro čelo, video krv, pogledao u tog ćoveka i kazao. ,.Ti si me, dakle, raskrvario. Dobro, sada ću ja tebi da priredim od toga jedan dan crvenog slova!" Prešao je do leša i

kazao: „.Ustaj!" I zadao mu je valjan udarac nogom. Leš se uspravio.

Pa, vredelo je da vidite stanje učesnika pogrebne povorke. Razbežali su se kao da ih progone sve aveti sveta. Rekao sam sebi: „Oh. ovaj čova ima u sebi nečeg." Taj stari mi je prišao i izvadio svoj čilam, napunio ga *gardžom* (gandža, cvetovi marihuane). Ponudio je mene prvog, ali sam ja tražio neka ga on razgori. Kada je uvukao dim, iz Čilama se uzvinuo plamen celu stopu uvis.

Kada ste lutajući *sadu* (sveti čovek), nalećete na svakojake tipove ljudi. Mnogi zločinci se maskiraju u sadue ili fakire kako bi umakli policiji, a policija kako bi uhvatila takve zlotvore prerušava se na isti način. Imate, zatim, muževe koji beže od džangrizavih žena ili gadnih dugova ili kakvih drugih odgovornosti. Tu su i mađioničari koji varaju jalove žene, obećavajući im decu, kao i sav ološ i društveni talog. Ako postanete sadu, morate biti kadri da razaznate ko je pravi, ko ne, A najbolji način za to je nz jedan čilam *čerasa* (vrsta hašiša) ili gande, postoje većini sadua zabranjen alkohol.

Osigurajte se da taj prijan zapali čilam i povuče prvi dim. Time ostvarujete višestruku dobit. Najpre, on će umesto vas razgoreti žeravicu, tako da ne morale da udahnete suviše snažno. Drugo, preko tehnike kako taj drži čilam i kako vuče dim, znaćete odmah da li je to jedan ovejani pušač ili početnik, ili šta već, A čim počne da ulazi u stanje opijenosti, sve izlazi na videlo: ko je on, zašto se mota naokolo kao sadu, kuda se uputio.

Da vam pružim za to jedan primer. Kada sam jednom bio u Girnaru, desilo mi se da susretnem jednog čudnog sadua. Kao, inače, seli smo da ispušimo i ubrzo su počela da mi pritiču obaveštenja o njemu. Kada mi je kazao da je iz Radžastana, odmah sam nešto posumnjao, zato što su ljudi iz ove države poznatiji kao sirotinja nego sadui.

Neosetno sam prebacio temu i doznao kako on ne voli da prosjaci. Druga nit vodilja: da li bi se neko ko ima obilje novca i položaj u društvu ikada ponizio da prosi? On, dakle, mora da je bio uspešan trgovac, pošto su ljudi iz Radžastana dobri u poslovima.

Poslednju kockicu mozaika sam sklopio kada mi je kazao: „Ova me ganđa izgladnela, hajde da se spustimo do naselja da nešto pregrizemo" Bio sam ubeđeo da je preda mnom jedan biznismen, koji je napustio porodicu, možda pošto je propao sa novcem. ali to nije bilo izvesno. Odlučio sam da oslobodim Girnarod još jednog lažnog sadua i kazao mu; „Svamiđi, raduje me da sam te upoznao. Želim da ti dadnem nešto zauzvrat. Uzmi ovaj broj i kladi se na njega."

Učinio je to i dobio premiju. Napustio je Girnar i vratio se porodici i poslovima. Da li bi pravi sadu ikada snovao o kockanju? Nikad.

No, kada je plamen iz čilama onog sadua suknuo celu stopu uvis, znao sam da je to pravi veteran. Kazao mi je: ,.Ti, dakle, stižeš iz Bombaja", a zatim produžio da mi govori stvari o mojoj porodici, mom životu, i gotovo svemu drugom, da bi me tad zapitao: „Znaš li ti ko sam ja?"

Tada mi je neko, eterični neki stvor, kazao ko je taj stari čovek. A kada sam njemu to saopštio, bio je toliko time začuđen da je morao da začuti. Postao sam njegov učenik.

On neki put ponešto pojede, ali jedino kad mu se tako sviđa; Čaj, ipak, voli da pije. Njegove oči, koje nikad ne trepeti, su ono jedino što ga odaje, mnogo su oštrovidije od orlovskih. Inače izgleda potpuno neopisivo. Najprepredeniji je mogući starac. Kada reši da vas prevari, učiniće to na takav način da ćete morati da ga obožavate zbog toga. A poželi li da vas učim bogatim, ni u tome ga ništa neće spreeiti.

Jedan od mojih prijatelja imao je tri automobila i bio imućan biznismen. Ali je njegova sudbina htela da mu krene nizbrdo i morao je da založi sva tri njegova automobila. Moj Guru Maharadž Stariji je tada stigao u Bombaj i jednog lepog dana zaključio da želi malo da se provoza gradom. Odmah sam pomislio na tog mog prijatelja i rekao mu: „Ovo ti je zlatna prilika. Provozaj malo mog gurua i on će nešto da učini za tebe."

Moj prijatelj se zasmejao i kazao: „Nemam više ni jedan auto." „Zamoli nekog, pozajmi, ukradi, snađi se nekako." Na neki načinje uspeo da izvadi jedan od svojih uzapćenih automobila, i mi smo ga isterali na drum - ali bio je bez iole goriva u

rezervoaru. On mi reče: „Pazi, moj novac je prošlost; kako da se vozimo bez benzina?" Razmatrali smo razne mogućnosti, zatim smo stupili u vezu sa nekim koje imao otvoren račun na jednoj od pumpi. Odvezli smo se donde i napunili rezervoar na kredit. Spremni za polazak!

Nakon ove vožnje, moj stari guru se osetio velikodušno, kako sam se i dovijao da će biti, pogledao u mog prijatelja i zapitao ga: „Koliko novca bi te podmirilo?" Ovaj je odgovorio: „300 000 rupija." Moj Guru Maharadž Stariji sukao je za trenutak brkove, zatim skinuo jedan od njegovih prstenova sa ruke. Mom prijatelju je kazao: „Ovaj prstenje za Saturn. Stavi ga i idi da odspavaš jedan sat; zatim dođi da mi kažeš šta si video ili čuo." Moj prijatelj i ja nismo imali baš visoko mišljenje o celom tom scenariju, ali je on ipak pošao da odspava u susednoj odaji.

Stari guru i ja smo u međuvremenu poveli jedan razgovor. On mije kazivao: „Hoću da izađeš napolje i pozajmiš koliko god možeš novca, bez obzira na kamatnu stopu, čak i sa 1 000 odsto dnevno." Mislio sam da sprema neki od njegovih starih trikova. Jedna od njegovih osobenosti je bila da ste mu mogli dati bilo koju svotu novca, čak i 10 miliona rupija, a on bi se za pola sata vratio i kazao vam daje sve potrošio i da mu treba još. Onaj poslednji put kada je bio u Bombaju, upozorio sam izvesnu Maharani na njega. Kazao sam joj: „Dajte mu sve što želi za jelo - meso, ribu, sve što zaište. Ako želi skupocenu odeću, dajte mu skupocenu odeću. Dajte mu najbolje mirise, cveće, šta god izvoli, ali novac u ruke mu nipošto ne dajite." Morao sam na neko vreme da izbivam iz Bombaja a kada sam se vratio, ona mije rekla; „Izgubila sam 10 000 rupija.'" Kazao sam: „Gledajte, učinili ste to uprkos što ste mi dali reč da mu nećete ni paru dati." Ona je odgovorila: „Ne znam šta mi je bilo." Ja znam šta joj je bilo-ali to je priča za sebe.

Mislio sam, dakle, da samo hoće nešto novca i da želi da me po ko zna koji put ostavi na cedilu. Nemate ni pojma kako sam uspeo da umirim onu Maharani i poravnam se sa njome; ni na kraj pameti mi nije bilo da kroz takvu stvar iznova prolazim. Rekao sam mu toliko, a on me uveravao da nemam zašta brinuti, i dok smo se ovako rečkali, moj prijatelj se probudio i vratio, objavivši: „Video sam dva broja."

U to vreme ljudi su se kladili na otvaranje i zatvaranje kvota njujorške berze pamuka. Kladili bi se na one brojeve udesno od decimalnog zareza, tako da smo znali na šta se ta dva broja odnose. Potrefilo se da su oba ova broja bile dve iste dvocifrene brojke. Moj prijatelj je bio impresioniran, zato što se njemu neki broj morao beskrajno ponavljati, kako ga ne bi zaboravio. Ja sam i dalje bio sumnjičav.

Moj Guru Maharadž mi je kazao da odem i ne vraćam se dok ne uspem da pozajmim 10 000 rupija. Otišao sam do pozajmljivača novca, koji mi je izložio sve kamatne stope i šta mu ja dođem, šta on meni i, ispalo je da sam iz njegove radnje otišao sa 9 000 rupija. Oni tako rade. Zadržavaju 10 posto kao prvu otplatnu ratu, a zatim obračunavaju kamate na ceo osnovni iznos. Kada sam se vratio, moj Guru Maharadž mi je kazao da sada celu tu svotu uložim na one brojeve. Glatko sam odbio. Zar nije dosta što sam se uvalio u dug od 10 000 rupija? Kada bih izgubio sav taj novac, zaista bih se našao u istinski bednoj nevolji. Moj stari guru je kazao: „U redu, znam da ti nemaš vere. Uradi jednu stvar: kladi se sa 5 000 rupija, plus 1 000 u moje ime." „U tvoje ime?" zgrozio sam se. „Koja je tvoja garancija da ćeš mi ikada vratiti novac? Sve znam o tebi."

Pogledao je u mene, sukao brkove i kazao: „I dalje imam ovo, zar ne?" Moj Guru Maharadž Stariji nekada je bio car; u ovom istom telu, jako, jako davno. Video sam njegov mač, video sam novac sa njegovim likom na njemu. A u ovom delu sveta, kraljevski brkovi ili brada su ekvivalent za čast, dakle, zakleti se u njegove brkove da će vratiti dug, dokazivalo je njegovu ozbiljnost oko ćele ove stvari.

Pa ipak, upozorio sam ga: „Slušaj, ako nameravaš da opet sve uneredíš, prerezaću ti grlo od jednog do drugog uveta; ovog puta mi te je dosta." On je na to rekao: „Dete moje, sam ću da prerežem rođeni grkljan ako omanem."

Nije više imalo šta da se doda. Kladio sam se na 6 000 rupija sa 90 prema 1. Seli smo naokolo i čekali na rezultate. Izgubio sam već svaku nadu, kada su stigle vesti: prvi broj je ispao ispravan. Osetio sam olakšanje i odmah kazao: „Hajde da poništimo opkladu", jer tada možete dobiti isplatu 7 prema 1 ili tako nešto

ako izađe samo prvi broj. Starac je kazao: „Ne, preduzeli smo nešto, sada idemo do kraja."

Kada je onaj drugi broj izašao, mome čuđenju nije bilo granica: više od milion rupija! Moj guru je odmah kazao: „Isplati tvoj zajam." Nakon što je to urađeno, i moj prijatelj dobio koliko mu je trebalo, ja stavio u džep moj deo, pošto sam u to vreme i sam bio bez prebijene pare, pokušao sam da i njemu dam njegov ravan deo dobiti. „Da li mi sada veruješ da držim zadatu reč?" rugao mi se. „Uzmi spornih hiljadu rupija i unajmi muzikante da bih uživao u svirci celu ovu divnu noć. To je sve što želim za sebe." Svu tu noć priuštili smo sebi prekrasnu muziku, a sutradan mu je moj prijatelj, koji je bio impresioniran moćima ovog starog, kazao: „Moja sestra poslednjih šest meseci zbog loma kičme leži u gipsanom koritu. Da li bi ti mogao za nju nešto da učiniš?" Starac je pošao da je poseti, prilično jako ju je udario dlanom - i njoj je istog časa bilo kako treba, bila je savršeno izlečena.

Pošto je posvršavao sve to, moj Guru Maharađže uzeo od mog prijatelja natrag svoj prsten — on je veoma pažljiv u vezi sa takvim korisnim predmetima —a zatim mu je kazao: "Postaraću se da dobiješ gomile i gomile blaga, više nego što možeš i da sanjaš, ali moraš prestati sa tim tvojim kurvarlukom i kockom." Moj prijatelj ga je začuđeno pogledao i kazao mu: „Šta da radim sa gomilama i gomilama novca? Kako onda da ih potrošim? Ne, hvala; više volim da uživam." Tada je na starog gurua došao red da se zaprepasti kako nastrana mogu biti ljudska bića!

Jednom smo on, moja poćerka, ja i nekolicina drugih sedeli i ćaskali. Moja poćerka mu je danima dodijavala da joj pokaže sva njegova obličja, a kad bi ona to od njega tražila, on bi joj odgovarao: „Znam ko ti je te stvari usadio u glavu", upirući pogled na mene. „Ne obraćaj pažnju na njega; kako bi takve stvari bile moguće? Moje pravo obličje je ono koje vidiš pred tobom." Ali kada žena sebi nešto uvrti u glavu, ta nikada ne odustaje, i ova devojkaje gnjavila dok joj on najzad nije rekao: „Koliki je rastom bio tvoj otac?" I sada, njen je otac bio veoma krupan čovek, prilično visok takođe. Kada mu je ona sve to rekla, on je zatražio: „Donesi mi neki od kaputa tvog pokojnog oca." Ona je donela i on ga je obukao na sebe. Pristajao bi mu je grozno, ili smo barem

mi mislili daće tako biti, jer je on bio odveć mršav, ali smo tada bili u prilici da vidimo kako ispunjava sav kaput, dok ovaj nije stao pucati po šavovima, a on sam postao tako visok da mu glava samo što nije zakačala tavanicu. Tada se zaustavio i kazao joj: „Ako ti u punoj meri pokažem, plafon će se slomiti, i nećeš imali gde da živiš", i vratio se iznova normalnoj veličini. Ali ga je ona i dalje začikavala. Tada joj je on kazao: „Da li ti je to šta značilo što si sada videla? Pitaj me za nešto što će ti biti od koristi"

Obično, međutim, nije ga moguće ubediti da ništa od te vrste uradi. Čak i ako ga izgrdite na pasja kola, on će kazati: „Sve su to samo oveštale reči, zašto ne pokušaš da smisliš neke nove?" On je voleo da se šegači i mogao je biti stvarno veseo ponekad, ali, gle, kada je u pitanju posao. Za davanje duhovnog znanja, nikoga nema nigde na svetu ko ga tu može potući, čak i moj Guru Maharadž Mlađi to priznaje. A kada ga upitate za duhovno znanje, tada vam on odgovara pitanjem: „Jeste li spremni da budete živi odrani?" Što znači, jeste li spremni da sve vaše karme budu odcepljene od vas? Ako kažete da, patićete strašnije nego što biste mogli i sanjati da možete patiti, ali kada kroz to prođete, bićete spremni. Propušteno kroz vatru, zlato postaje neprobojno za sve, tako će i sa vama biti.

Niko ga ne može izigrati osim sviraca. Ljudi su od njega zaradili milione, jednako kao i od mene, jednostavno što bi mu priređivali da čuje muziku. Kada je obuzet emocijom, on će vam dati makar i proizvode hiljadugodišnjeg ispaštanja; tada shvati šta je učinio i traži od vas neku uslugu za uzvrat, vrlo je sladak u tom smislu. On mora da bude izdašan, budući da je nekada bio jedan kralj. Pa i sada, nešto od tog kraljevskog i rasipničkog je ostalo, uprkos činjenici da se, napustivši presto radi sadane, svega odrekao. U današnje vreme, ne možete ga više ni videti ako poželite; niko ne zna gde je otišao, izuzev mene. Samuje i nije više pri zdravoj pameti. Poludeo je od ljubavi za Krišnom.

On je bio taj koji mi je kazao da treba da pođem do jednog gurua sa juga, mog Guru Maharadža Mlađeg. Nazivam ga moj Guru Maharadž Mlađi, jer je on jedan od učenika mog Guru Maharadža Starijeg. Ja, dakle, nisam samo njegov učenik, ja sam i njegov *gurubhaj* (saučenik). On mije iskreno rekao da ga je u

mladosti moj Guru Maharadž Stariji hranio i starao se o njemu. Zamislite onda koliko mora biti da je star moj Guru Maharadž Stariji.

Niko ne zna koliko je star bilo koji od njih dvojice, ali ako pogledate u usta mog Guru Maharadža Mlađeg u prilici ste da vidite dve potpune niske zuba, jednu iza druge. Kažu da nakon stote počinju da niču novi zubi, to ne znam. Ako vam kazujem o njegovom poreklu, nećete mi verovati. Kada je Lord Karzon bio vicekralj Indije na prelomu dvaju stoleća, vršena su u državi Orisi arheološka iskopavanja, i u pećini, u jednom brdu, otkrili su savršeno očuvano telo jednog starog sadua. Neko se dosetio da pozove jednog čoveka iz Džaganat mandira (hrama) iz Purija, koji je imao znanja u vezi sa samadijem i takvim stvarima, i nakon masiranja i utrljavanja naročitih ulja i ko bi ga znao čega još sve ne, on je uspeo da sadua prizove iz njegovog samadija natrag u svesnost ovog sveta. Taj sadu je moj Guru Maharadž Mlađi. Susretao sam ljude koji ga poznaju od tog doba i, oni tvrde da se njegov izgled, od tada pa do dana današnjeg, ni za dlaku nije izmenio, izuzev što mu je mestimice kosa počela sedeti.

Kako sam ga ja upoznao to je priča za sebe. Uvek sam voleo Maharadže, Emire i druge vladare, i oni su uvek voleli mene; mora biti da je tu neka spojka. Pokušavao sam da pomognem jednom određenom princu da nasledi svog oca kao Maharadža, i jednog dana se dogodilo da nekog mog znanca zapitam zna li bilo kakvog sadua, koji bi nam njegovim duhovnim moćima mogao biti od pomoći. On nam je doveo ovog sadua.

Na prvi pogled nije na mene učinio naročit utisak. Dok smo se sa železničke stanici odvozili kući, naš princ je starom saduu pripovedao kako njegov otac upropaštava državnu vladavinu i na koji način bi državom vladao on sam da mu se ukaže prilika. Saslušavši ga, stari sadu je, na posletku rekao: „Oh, otac treba da umre, o tome se radi?" Čim smo izašli iz kola i prekoračili kućni prag, iz Delhija je stigla vest da je prinčev otac naprasno umro. Tada sam pomislio: „Reklo bi se da ovaj čovek nije bez izvesnih moći."

U to vreme sam bio skoro bez rupije u džepu, očajan, a toga dana su se održavale trke konja. Rešio sam da odem i kladim se,

pa ili da isplivam ili potonem sasvim. Kada sam ovom saduu to poverio, on je uzeo moj novčanik, u njega stavio prstohvat pepela i kazao mi: „Drži to uza se i kladi se na bilo šta što budeš čuo ili video." Nasmejao sam mu se u lice i kazao mu: „Maharadž. ovo je Bombaj, ljudi ovde nisu takve lude da veruju u gatke." Što vidim i čujem, baš! Ali i dalje sam zadržao onu omotnicu u džepu i uputio se na hipodrom.

Zbog toga što je on insistirao da sedi i ćaska sa mnom, zakasnio sam i promakle su mi prve tri trke. Počeo sam da ga kunem, pošto sam straćio priliku da zaradim pare, budući da su grla mog izbora pobedila u dve od tri propuštene trke. Bespotrebno sam prokockao priliku da stvoriim novac samo radi one matore budale i njegovog prstohvata pepela! Rešio sam da iste večeri odem k njemu i izdevetam ga kako mu sleduje.

Dok sam bio zaglibljen u ovoj potištenosti, stajao sam pod nekim drvetom, u blizini uplarnog mesta, kada sam naglo začuo kako mi nešto govori da se kladim na jedno određeno grlo. Najpre nisam poverovao da sam to stvarno čuo, ali kada sam poverovao, rešio sam da ispitam o kakvom se tu konju zapravo radi. Pa, gledajte, sa strane njegove trkačke forme, bio je beznadežan, a povrh toga njegov džokej Giman Sing u životu nije dobio nijednu jedinu trku. Razmišljao sam: „Kada taj starac ne zna šta radi, zašto se razmeće? Kako mogu da potarčim poslednje pare na njegove gatke?" Rešio sam da se kladim na drugog konja, po vlastitom izboru, i beležniku za kladioničkim pultom kazao moj broj, koji je bio sedam. On mi je slučajno dao tikete od 650 rupija na onog konja čiji sam broj bio čuo, a to je bio broj osam. Kada sam uočio grešku, doviknuo sam da mi promeni listiće, ali bilo je dockan, trka je već bila počela, i kapci na kladioničkim okancima spušteni.

Počeo sam kleti starca zdušnije nego na početku: „Mojih poslednjih 300 rupija, koje sam čuvao za crne dane, sada odoše u vetar! Šta sam Bogu zgrešio da upoznam takvog jednog baksuza od matorca?'" Dok mi se to motalo i motalo po glavi, seo sam i gledao kako onaj konj dobija trku. Nisam mogao da verujem u to; bio sam bogat! On dobija sa 70 prema 1. Sticajem okolnosti to je bila prva i poslednja trka koju je Giman Sing dobio u čitavom svom životu.

Morao sam priznati zabludu, i počeo da slušam onaj glas mnogo ozbiljnije. U toku dana dobio sam 59 000 rupija, a nakon poslednje trke, otišao sam u jedan bar na čami rodu, i popio nekoliko pića više preko svoje kvote. Odlučio sam: „Valja se čvrsto uhvatiti za ovog sadua: taj može da mi stvori milione!"

Zvuči komično, zar ne? Ali bio sam u nuždi za novcem. Naravno, mogao sam da pođem u smašan i sakupim milione bez preznojavanja, ali ne bih nikada od duhova iskao novac. Eto, tu je taj stari čovek, ipak, koji se čini rad da mi dojavljuje brojeve pobedničkih grla, samo ako ga upitam, i on će podnositi karmu! Izgledalo je isuviše dobro da bi bilo istinito.

Kada sam se vratio starom saduu, on je pomahnitao na mene istog časa kada sam kročio u odaju: „Ha! kako si se usudio da se napiješ, šta ti sebi zamišljaš?" I tome slično. Hladnokrvno sam posegnuo za novcem koji sam odneo na trkarna i stavio ga pred njegove stope, rekavši: „Maharadž, izvoli, novac je tu, uzmi koliko ti se sviđa; samo pristani da mi ponovo pomogneš i sledeće sedmice."

Ovo ga je razgoropadilo još više. Kazao je mojim prijateljima: „Odvedite ga da se ispovraća i dajte mu jedan klistir." Oni su me obradili tako valjano, da sam do ponoći bio opet skoro potpuno trezan. Kada sam se opet obreo u saduovom prisustvu, on je i dalje bio jarostan toliko daje dohvatio mašice za žeravicu i pošteno me mlatnuo dvaput preko desne slepoočnice: ptak! ptak! A onda mi je kazao: „Da li si se rodio da bi činio stvari tome nalik?"

Morao sam mu reći - ne - pošto su mi ona dva udarca omogućila delimično sećanje na moja prethodna rođenja, i shvatio sam zašto sam se rodio, gde se nalazim i šta se od mene očekuje u ovom životu. To je ono zbog čega poštujem svog gurua: ne stoga što mi je dao mantru, već što mi je pomogao da se setim ko sam.

Možda bi ovde jednu stvar trebalo da objasnim. Kockanje ima katastrofalan učinak na um. Meso, alkohol, seks, sve to izaziva privremeno pustošenje svesti, ali učinak kocke je trajan. Ako neki čovek zaradi pare na kocki, na šta ih on troši? Obilate obroke, alkohol, opojna sredstva i žene. Ako izgubi, šta biva?

Zavist, mržnja. „Onaj tip me prevario, namestio me je, pokazaću mu ja, upropastiću ga." Taj čovek postaje koljač, doslovce, ukoliko je niži tip čoveka, jer ubija kako bi povratio gubitak. Ili, ako je istančaniji, ubija svog neprijatelja ekonomski. Kockanje je jedna od triju karmi koja se ne može izbrisati za jedan životni vek. Druge dve su ubistvo gurua i silovanje.

S obzirom da je to tako, kako su i moj Stariji i Mlađi guru mogli da mi pomažu pri kockanju? Pre svega, oni me nikada nisu podsticali da se kockam i uvek su davali sve od sebe da me u tome spreče. Ali na oba primera, oni su znali da sam bez novca i to je bio najzgodniji način da mi pomognu; osim toga, želeli su i da me uvere o svojim sposobnostima. I, ne zaboravite: nije to bilo ništa nalik pravoj kocki. On: su pre vremena znali šta će se dogoditi i samo su prosledivali obaveštenje do mene. To je više kao sakupljanje kamata od nekog ulaganja, nego kockanje. Oni su morali da ispaštaju zbog korištenja svojih moći za tako trivijalne stvari, naravno, jer niko nije izuzet od zakona karme. Ali oni su znali kako da minimalizuju svoju kaznu i nisu se uzbuđivali zbog tih neznatnih nevolja. Povrh toga, to nije bila navika koju bi oni svakodnevno upražnjavali; samo jedamput, da bi poslužilo njihovoj svrsi. A ćudne su, zbilja, njihove svrhe.

Čineći to oni su me spašavali od rđavog udesa. Upravo sam vam kazao da je kockanje trajno obolenje, i to važi za mene, jednako kao za bilo koga drugog. Ali su me oni od nje izvlačili. Nije da sam napustio kocku od početka do kraja. I dalje se kladim kada uočim dobru priliku, ili kada trči neki od mojih konja; uživam da upravljam kako moji konji da rade, koji od njih će u kojoj od trka da nastupa. Konjske trke -to je divan jedan sport.

Ali ja sam bio okoreli kockar, nekontrolisan, i moj guru Maharadž Mlađi, doveo me u red. Kockam se danas, ali kocka ne uzima vlast nada mnom, kao što je to nekada bio slučaj, sada ja kontrofišem stvar. To ne znači da treba kockati. Upoznao sam svega šačicu ljudi koji su ušli u klađenje na trkama konja, a zatim to napustili, pre nego što izgube sav novac, karakter, ravnotežu uma. Ja sam prošao izuzetno srećno, zato što je moj guru Maharadž bio voljan da preuzme moje rđave karme na sebe. On je tačno znao kako sa njima da izađe na kraj. Zaista, moji su

mentori divni, i uvek su bili nežni i dobri prema meni. Ne znam zašto je to tako.

Moj guru Maharadž Mlađi može isto tako, kada je to neophodno, da bude vrlo strog; oko toga ne bi trebalo da bude zabune. Pre nekoliko godina, bio je jedan Behari Das koji je živeo u njegovoj blizini. Behari Das bio je jedan vrstan Agori, ali pomalo nasilan; uznemiravao je sve druge sadue u kraju. Oni su se razbolevali i guru Maharadž ih je lečio. Behari Das je doznao šta guru Maharadž radi i njegov ego je bio povređen: „Ko je taj tip koji razdešava što ja udešavam.? Moram ga ubiti." Ali kako njega ubiti? Guru Maharadž niti jede niti pije, tako da nema mogućnosti da ga otruje na taj način. Puši li on gandžu? Puši.

I tako, jednog dana je Behari Das došao da se vidi sa guru Maharadžom i kazao mu: „Maharadž, zaključio sam da treba da ti izrazim svoje najdublje poštovanje, a kao dokaz doneo sam ti ovaj čilam gandžc da ga ispušiš." Ja sam se tu zatekao u taj mah i, odmah shvatio šta Behari Das ima na umu. Kazao sam: „Zašto bi guru Maharadž uzimao od tebe bilo šta? Ja ću da popušim taj čilam."

Behari Das se razgoropadio: „Ko si ti da se mešaš? Moja želja je da vidim kako Maharadž puši ovaj čilam.'" Guru Maharadž se obratio meni: ..Ništa ne brini. Babuđi, ja ću to popušiti." Onaj čilam je pofinjen i u dva dima - samo dva dima - Guru Maharadž je dovršio celu tu stvar i zatim položio šiei deo konusa čilama na tlo.

Zatim je guru Maharadž kazao Behari Dasu: „Behari Das, znam zašto si želeo da popušim taj čilam; znam tačno koju vrstu ljubavi gajiš prema.meni. Na tvoju žalost, tvoje je vreme isteklo. Ostalo ti je svega pet minuta. Sada se gubi iz ovog ašrama." I u roku od pet minuta Behari Das je bio mrtav. Što se guru Maharadža tiče, on je svih šest meseci morao da strašno pati: imao je plikove po telu, zamaglenje vida itd.

I mene je uznemiravala takva vrsta ljudi. U Bombaju ima jedan čovek koji je pokušao da me tri puta otruje gandžom pomešanom sa arsenikom, akonitom itd, i svaki put on sam završava u bolnici i moli mene da ga izlečim. Ali i sam sam morao da patim izvesno vreme, to je jednostavno način na koji te stvari rade.

Moj guru Maharadž Mlađi zaista je jedan nesvakidašnji starac. Proskitao je ceo svet, ali niko ne zna kako je to izveo. Kada ga je neki čovek zapitao je li bio u Londonu, on mu je odgovorio: „Da, bio sam. Oni imaju železnicu koja silazi pod zemlju; video sam sve te stvarčice." A kada ga je isti taj lik pitao koliko ima tome kako je u Londonu bio, kazao mu je: „Četiri stotine godina." Šta na to reći?

On je potpuno različita vrsta od mog guru Maharadža Starijeg: jedna cicija. Taj ne odaje ništa; on je poput kamena. On će, zapravo, da vas savetuje: „Postani baš kao Šiva Linga." Ono što time misli je da ništa ne može da utiče na vas. Ni sreća, ni tuga, ništa: apsolutna čvrstina. Ako odlazi negde u posetu, on će uvek sedeti u jednoj jedinoj odaji, nikada ne izlazi ili se kreće naokolo. Ponekad u jednom mestu ostane neprekidno dvanaest godina. Nikada ne jede i ne pije, u najboljem slučaju, ako navaljujete, popiće jednu šolju kravljeg mleka. A kada neko mesto jednom napusti, on se tu nikada više ne vraća. I dalje je veoma staromodan i veruje u čistoću i nečistoću, tako da zbog toga svakodnevno vrši sadanu. Vidite, on čitavog života radi strahovitu sadanu iz dana u dan. On je izvršio takve pokore da je i moj guru Maharadž Stariji kazao da niko u celoj Indiji, a to znači i u svetu, ne može sa njime po tome da se ravna.

Veoma je strog, ali voli da se zabavlja na svoj način. Njegova zabava je iz različitog vremena. On veruje u žrtvovanje i očekuje to i od drugih, tako da često pravi nekome nevolje kako bi dotičnu osobu izvadio iz neke petljavine. Naravno, on ne pravi stvarne nevolje. On samo čini da izvesne karme izađu iz nečijeg kauzalnog /uzročnog/ tela i isprojektuju se. Pošto on uvek izaziva da se projektuju rđave karme, da bi se očistilo kauzalno telo od svih loših uticaja, to uvek vodi u nevolju.

Niko ne želi da prihvati odgovornost. Svi žele da uživaju plodove dobrih karmi, a izbegnu sve od onih rđavih. Jednog dana neki čovek je dobro večerao neko veoma začinjeno jelo sa mnogo čilija, za čime je usledio sladoled. Narednog jutra kada je čučnuo da se isprazni, pištao je: „Najpre sladoled! Najpre sladoled!" Jedino kada patite sećate se Boga, inače o njemu i ne mislite, osim ako ste pravi svetac. Guru Maharadž je tu da ljude

podseća na Boga, ne da ih on učini bogatim ili slavnim. Mogu vam dati pismenu garanciju, ako to želite, u smislu da će nakon što budete susreli mog guru Mharadža, u vašem životu sve poći po zlu. To je samo način njegovog rada, stari, grubi način. Ali, eto, on je takav.

Jednom je neki moj prijatelj došao i tražio od mene da ga odvedeni guru Manaradžu. Znao sam koja vrsta osobe je taj čovek. Njega su zvali *Bala jogi* (Dečiji jogi), ili *Kavirađ* (Kralj pesnika), i on je običavao da peva pokloničke himne u slavu Božanske majke: *„Đaja Ambe, Đaja Ambe"* itd. Od svega mu se najviše dopadalo da ima puno ženskih učenika: znate na šta ciljam. Njemu je umro brat, i on je od toga napravio veliku predstavu kako se on stara za bratovljevu udovicu. U stvarnosti je sa njome nevenčano počeo da živi. Smatrao sam poštenim da ga opomenem: „Budi oprezan - guru Maharadž je preduzimljiv. To što učini može da ti ne bude po volji." On je odgovorio: „Ha, ti ga ljubomorno čuvaš samo za sebe; zašto ne dopustiš da i ostali svet ima koristi od njegovih moći? Siguran sam da će mi on nešto dati." Upozorio sam ga, +to je bilo do mene učinio sam.

Kada ja, znate, posećujem mog guru Maharadža, ne govorim ništa. Sednem u jedan ćošak. Kada poželim izađem. Svi drugi smatraju kako sam neotesan, bezobrazan i jako budalast, što ne sedim uz njega. Jedino on i ja znamo šta se zbiva. Kada je poslednji put bio u Bombaju poslao je sve da odu na spavanje, a zatim smo mi izmenjali vesti na naš sopstveni način, gde su reči izlišne.

U najvećoj meri sam bestidan; sukobljavam se sa mojim guru Maharadžom. Velim mu: „Kakva je svrha od nekog ašrama? Vaskolik svet treba da bude tvoj ašram." On tada pobesni na mene. Tek u poslednjih nekoliko godina on je stekao ovaj ašram, i tek je sada njegova kosa počela da sedi. Ranije je uvek bila blistavo crna.

I tako smo moj prijatelj i ja pošli do guru Maharadža, koji se u to vreme nalazio u Bombaju, 1959. Druga stvar je da guru Maharadžu nije bilo potrebe ništa govorili, bilo mu je dovoljno da vas pogleda i da o vama zna i najmanju sitnicu. A ovaj čovck je načinio još jednu grešku: počeo je, u nameri da prikaže svoju

mudrost, guru Maharadžu, recitovati stihove na sanskritu. Guru Maharadž je čovek koji je, pošlo su ga iskopali iz one pećine kod Purija, proveo 12 godina na grani jednog drveta radeći đapu, ni jedan jedini put u tom razmaku ne dotakavši zemlju; šta je njega mogao da nauči ovaj čovek?

Guru Maharadž se naglo nasmejao, našvrijao nešto na komadiću papira i pružio to mome prijatelju, uz napomenu; „Čuvaj ovo stalno uza se. Okadi pred njim svakodnevno mirisni štapić, kada sediš u molitvi, sedi preko njega, a zatim ga slavi ispod jastuka kada pođeš na spavanje." Dok smo odlazili odatle, moj prijatelj mi se znalački nasmejao i kazao: "Video si, guru Maharadž je, napokon, učinio nešto za mene."' Ali sam ja bolje od njega znao šta se zbiva. Shvatio sam da guru Maharadž hoće kožu ovog čoveka.

I šta se desilo? Kavirađ je otišao pravo kući svoje svastike da stvar proslavi uz malo seksa. Ali čim ga je ona spazila, povikala je: „Kako si se usudio da se napiješ *banga* i dolaziš takav ovamo? Gubi se!"

On ju je pogledao i kazao: „Ali ja danas nisam ni dotakao nikakav *bang. ″* Ona je vrištala; „Ništa mi ne govori, prosto nestani. Ne želim nikada više da te vidim!" I udelila mu je par divnih ćuški i izbacila ga iz kuće. Noć je proveo na prednjim stubama, a ostao je i bez jutarnjeg čaja, pored toga.

Tog istog jutra pojavio se kod mene galameći: „Zamisli šta mi je onaj tvoj Guru Maharadž smestio!"

Rekao sam mu: „Šta sam ti ranije bio rekao?"

On je odvratio: „Moraš me odvesti natrag do guru Maharadža da bi me oslobodio čarolije."

Otišli smo natrag do guru Maharadža, koji je saslušao sve njegove jadikovke, a onda Kavirađu rekao; „Učinio sam to da očistim tvoje karme." Kavirad je uzvratio: „Ali ja nikada nisam tražio da se moje karme čiste!""Tada mu je guru Maharadž rekao: „Ako ti nije do toga, ti uzmi taj komadić papira i baci ga u more." On je to učinio i nakon toga se izmirio sa svastikom i nastavio da živi kao pre. A kad god bi ga neko upitao za guru Maharadža, on bi mu kazao: „Molim lepo, taj me bio uvalio u gadan sos. Ne želim za njega ni da čujem."

Nakon što je Kavirađ napustio odaju, pitao sam guru Maharadža: ..Kada znaš da ti ljudi nisu u stanju to da prihvate. zašto činiš takve stvari?"

Guru Maharadž se smejao i kazao mi; "Ne, Babuđi, to što sam ja njemu dao bila je jedna jantra. Da ju je zadržao, on bi raskinuo sa tom damom, na obostrano dobro, i prekinuo bi sve svoje rđave čini. Onda bi morao da se okrene Gospodu. On zna toliko mnogo stihova i peva tako lepe pesme, da je mogao postati svetac."

Bespredmetno se prepirati sa guru Maharadžom. On i dalje misli da živi u nekom ranijem dobu, i računa da i svi drugi treba prema tome da se ravnaju. Istina je da se, tek kada vaši planovi stoje loše, obraćate Bogu, ali to je onaj stari, grubi metod, kome niko ne pribegava danas. U današnje vreme, samo oni ljudi koji ne mogu da uspeju ni u čem drugom, okreću se Bogu. *"4samartho bhavet sadhuh"* (Onaj koji nije podesan ni za šla drugo postaje sadu), ali kakva vajda od toga? Pa ipak, guru Maharadž tera po svom, dajući gorke pilule svima koji mu dolaze. Ljudi ga kunu, ali on za to nimalo ne mari. Malo je onih koji ikad mogu da shvate njegove smerove.

Uprkos svemu tome, ja i dalje vodim ljutu bitlku sa mojim guru Maharadžom. Kada sam jedamput otišao da se vidim sa guru Maharadžom, razgovarao je sa jednim biznismenom iz Bombaja. Taj biznismen je sedeo tarno sa njegovom gospodom, oglušujući se o činjenicu da je guru Maharadž vrlo strog u vezi tih stvari. Njegov moral je iz druge epohe. Stoga je, kada je dospeo u Bombaj video da neka žena upravlja automobilom, bio toliko šokiran da mi je kazao: „Babuđi, sada sam sasvim načisto daje *Kali Juga* na snazi." Ne znam šta bi kazao da je ikad bio u prilici da vidi neku ženu koja pilotira avionom.

Kada sam stigao pred guruovu odaju, na stepeništu pred vratima ugledao sam jednu damu, svu u suzama. Ja sam čitavog života vršio sadanu za *Ma* i ne mogu da podnesem da vidim kako neka žena plače; to je za mene kao da moja rođena majka plače. Stoga sam je zapitao: „Majko, zašto vi plačete?" Ona mi je kazala: *"Sadguru* (što znači guru Maharadž) neće danas da mi dopusti da budem u njegovom prisustvu." Razlog tome je bio to što je ona tad imala menstruaciju.

Razgnevio sam se, hrupio na vrata i upitao guru Maharadža, šta znači da je naterao onu damu da tako visi pred vratima. Rekao sam mu: .,Ona samo menstruira. Ja sam nekakav Agori, ja obožavam menstrualnu tečnost zato što ona ima moć da stvara. lako si i ti radio iste Agori sadane, izgleda da si na sve to zaboravio. Jedna žena ne može začeti pre nego što počne da menstruira, ili nakon što njena menstruacija prestane, što znači da sama moć stvaranja samo u tome počiva. Možeš li ti možda da rađaš?"

„I ne samo to, ti ovde sediš sa jednom ženom koja nije mnogo bolja od neke prostitutke, a imaš pri tome obraza da kažeš onoj sirotoj gospi, koja je prevalila mnoge milje da do tebe uopšte stigne, da zbog menstruacije ne sme da stupi unutra. Šta ti sebi zamišljaš, ko si ti?"

Onaj čovek čija je gospođa bila uvređena, pokušao je da se buni, ali mu je guru Maharadž rekao da ostane miran, a meni je rekao: „Vah, Babuđi, sada si postao zbiljski Agori. Tvoja Agora je postala savršena. Ja sam toj gospi samo kazao da pričeka napolju zato što vršim izvestan obred koji zahteva besprekornost, i to je sav razlog. Molim te da ne praviš nesporazum." Samo mi se nasmešio i prodrmao glavom, i mene je prošao sav bes. On je stvarno jedan čudesan starac.

Mogu sebi da priuštim da se posvadim sa mojim guruom Maharadžom Starijim, kao i sa mojim guruom Maharadžom Mlađim, zato što su oni nešto drugo od svih svetaca i sadua što ćete ih vi zateći u Indiji. Pa i oni moraju štovati mog pravog mentora, neću vam reći Njegovo ime; nazvaću ga tek „moj Mahapuruša", zato što ga volim kao svog rođenog. Iako sam onu dvojicu tretirao kao moje gurue, oni mi nikada nisu dali guru mantru. Moj Mahapuruša je moj pravi guru.

Video sam, znate, sve one takozvane svece, ali nijedan od njih nije me zanimao, nakon što sam njega upoznao. Ako bih upitao mog guru Maharadža Mlađeg o mom Mahapuruši, guru Maharadž bi mi kazao: „On je Bog sam." Kada bih o njemu upitao mog guru Maharadža Starijeg, njemu bi suze navrle na oči, i kazao bi: „Kada bi mi ti mogao upriličiti ma i letimičan pogled na njega, učinio bih te najbogatijim čovekom na planeti." - a on

je takvu stvar i mogao da učini. Moj Mahapuruša visok je trideset stopa —jeste, trideset stopa. Oči su mu veličine vašeg dlana. Glava mu je kao vaše grudi. Sedeo sam na dlanu njegove ruke sasvim udobno, kao da sam pigmej, i igrali smo se tako - u vreme kada sam težio 210 funti. Jednom mije kazao; „Želeo bih da ti sednem u krilo." Bože sveti, kako sam se preplašio. Strahovao sam da će mi izdrobiti kosti! Ali kada mi je seo u krilo, nije težio ni koliko latica ruže; kao da mi se ptičje pero spustilo tu.

Moj Mahapuruša veruje u užitak, zadovoljenje, tako da ni tračak želje ne preostane. Neki put smo sedeli u Gimarit, a on bi kazao: „Pođimo na ručak kod 'Maksimovih', Sklopi oči." Zatvorio bih oči, a kada bih ih otvorio, sedeli bismo za nameštenim stolom kod 'Maksimovih" u Parizu, prikladno odeveni. On je bio smanjen na obične ljudske razmere. Imali bismo izvrstan celokupan ručak od dvanaest jela tamo, a zatim... natrag za Girnar.

Jednog dana kada sam upravo završio jedan težak ritual, i sedeo u blizini, dosađujući se donekle, on mi je prišao i kazao: „Šta radiš? Nešto si snužden? Ideimo. Pojurimo za svetskim užicima!"

Pitao sam ga: „Kuda ćemo?"' Rekao je: „Budi miran i sklopi oči."Učinio sam to. a kada sam ih otvorio, bili smo u Spaniji. Bili smo odeveni kao Španci i pošli snio u neki noćni klub. Onoliko divnih senjorita se tamo zateklo. Plesali smo tango sa njima celu celcatu noć. Svi prisutni mladići su se okupili po strani i besno zurili u nas. Pucali su od ljubomore! Svirala se "La Paloma". Pošto smo plesali još neko vreme, moj Mahapuruša me pogledao opominjućim pogledom, izašli smo i - zviz! Natrag za Girnar. Svetska uživanja ujedno sa sadanom; kakav guru!

On je daleko, daleko ispred. Ja sam običavao da pušim dvadeset funti gandže na dan, jer sam znao mantru koja je poništavala njena loša propratna dejstva. Ali njemu nisu bile za to potrebne nikakve mantre. Niko nije mogao da ga dokuči. Ni da pomisli na to. Kada je on sedeo sa saduima u Girnaru, uzimao je njegovu lulu —jednu Slonovsku kljovu — i do vrha je napunio gandžom. Zapalio bi je i svu lulu sagoreo iz jednog udaha, hitnuo visoko uvis lulu i uzviknuo: „Đai Girnar!"' i nestao. Uopšle nije znao za meru.

Kada smo nekom prilikom sedeli zajedno u nekom krugu. jedan stari fakir počeo je da se vajka kako nema tu više nikoga ko bi vršio čudesa, poput svetaca starog doba, naročito kad se tiče umeća stvaranja zlata.

Moj Mahapuruša njemu nije kazao ni reči, nego je pokazao na *Nandija* iz obližnjeg Šivinog hrama i kazao: „Diži se!" Taj bik, koji je bio načinjen od kamena, ustade. Moj Mahapuruša mu je rekao: "Gladovao si tolike vekove. Jedi sad!" I bik je stao da pase travu koja je rasla oko njega. Zatim: „Pij!" Bik je uzeo golemi srk vode. Napokon, biku je rečeno: „Otiđi do onog matorog fakira i daj mu što je tražio." Bik je odšetao do fakira, koji je od zaprepašćenja zinuo. Okrenuo je tom zabezeknutom starini stražnjicu i osrao se - čistim zlatom. Kada je bio gotov, rečeno mu je: „Vrati se sada na mesto i čekaj." I ovaj se vratio na svoje postolje, seo i postao iznova kamen kao pre, čekajući kada će ga opet neko probudili.

Onom starom fakiru oči su bile pune suza, ali mog Mahapuruše tu već nije bilo. I njegov način poučavanja je nešto drugo; nešto sasvim različito. On vas najpre postavi da sedite, kaže vam da sklopite oči, a tada vam dlanom leve ruke zada jedan sasvim pristojan udarac. Time vas baci u neku vrstu transa, a kada dođete sebi, nakon više časova ili dana, njega tu više nema. Ali ste vi o određenom bitnom predmetu sve saznali. On vas je naučio. Njegov jedini užitak u životu je da puši gandžu. Nekom prilikom došla mu je jedna sirota devojka. Njeni roditelji su je tukli što je bila gladna i od njih je krala hranu. On joj je kazao: ‚Ma čemu briga? Uzmi ovo i, nikada više nećeš morati ponovo ni da jedeš ni da piješ." Dao joj je prstohvat pepela iz njegove vrećice, i kako je kazao, tako je i bilo. Kada sam bio u Girnaru, susreo sam je i, ona od onog dana zaista nikada ništa ubuduće nije ni jela ni pila.

Ali moj Mahapuruša je napustio Giniar, i niko ne zna gde da ga traži, izuzev mene. On pripada meni i, ja pripadam njemu, drugari smo.

Mom Mahapuruši imam da zahvalim šio sam postigao sve što god sam postigao u mom životnom vekti. On me je pazio i mnogo pre nego što sam rođen, kroz medijuma Haranat Takura, našeg porodičnog gurua. Godinama pre nego što će uopšte sus-

resti moje roditelje i uopšte postati guru, Haranat je u jednopreg čezama putovao kroz Kašmir, i na nekom od zastoja na tom putu, naglo se srušio na zemlju. Znao je da umire, i zaista je umro.

Dok je bio mrtav, moj Mahapuruša mu je došao. On uopšte nije imao pojma ko je moj Mahapuruša; meni je celu tu povest ispričao moj „Veliki tata"'. Mahapuruša mu je kazao; ,.Znaš li da si umro?"

On je kazao: „Da, znam"

„Da li li je preostala neka neostvarena želja?"'

„Da, želim da vidim moju Majku."'

Tada je moj Mahapuruša isekao njegovo telo na šezdeset četiri komada, i tri komada odbacio. Pogađate li zašlo je odbacio tri dela? To su one tri gune: *salva, rađan* i *tamas.* Sastavio je ostali šezdeset i jedan komad i čovek se naglo vratio u život i od mog Mahapuruše dobio uputstva. On je vremenom postao guru mojim roditeljima, i na taj način je mogao da pazi na mene dok sam rastao. Haranat je uvek govorio mojim roditeljima: „Moj dečak", misleći time na mene, „kretaće se u veoma otmenoj odeći i nikada niko neće znati ko je on zapravo."

Isključivo mom Mahapuruši imam da zahvalim što sam na ovom svetu ostao tako dugo. On je taj koji me iz Giniara poslao natrag ovamo, inače, nikad ne bih odande otišao. I sada, kad god čujem „La Paloma"", podsetim se na njega. Ljudi su od mene izmamili milione rupija samo svirajući mi „La Paloma", jer kad god je čujern preplavi me ljubav za mog Mahapurušu, i u tom izlivu čežnje za njime na neki način moji poslovi bivaju urađeni. Ni trena ne bih podneo da živim na ovom svetu da on tu nije bio da me podržava. Da ste ikad živeli slobodnim životom sadua, jasno bi vam bilo šta to znači. Živeti slobodno, a potom biti strpan u kavez, to ubije većinu zveri, i mene bi ubilo, da moj Mahapuruša nije ponešto za mene činio. On je hteo da uspem. Da mi dođu i vanzemaljci, ne bih se njima bavio: za mene samo moj Mahapuruša postoji.

Odanost mom guruu

Znate li priču o Miri, velikoj poklonici Krišne? Kada je Krišna stao pred nju u svoj njegovoj začaravajućoj divoti, kao

ishod jednog metoda koji je njoj pokazao njen guru Raidas, ona je na licu mesta sastavila jedan lep kuplet stihova /parafraza/: „Guru, a i božanstvo Govinda, ujedan mah pred mojim licem: Čije je prvenstvo? Guruovo - on mi za Govindu kaza." Takva odanost uvek čini svoje. Mira je shvatila koliko je važno steći gurua, koliko jedan učenik duguje svom guruu. Većinu znanja možete steći negde, ali dok ga ne pustite u dejstvo, to ostaje puko intelektualiziranje. Sam guru vas nagoni da to naučite, on vam trlja uši i zabada nos u prašinu dok ne naučite, ako je reč o velikom guruu. To je ono zbog čega kažem da niko od onih što ih vi u Americi negujete, ne može da se svrsta u prave gurue. Oni svoje učenike ovlaš nešto nauče, zatim im to naplate u novcu.

Ukoliko vas zanima da od nekoga uzmete novac, ne možete sebi dopustiti da dotičnog izvređate, pošto će taj, inače, otići nekom drugom. Jedan pravi guru ne drži do novca: on želi učenika kojim će se ponositi. I on će tog svog učenika na komade pokidati, ako je to nužno, da bude siguran da je ovaj određeno znanje savladao. Zatim kada taj učenik dobije priliku da upozna neko božanstvo ili nekog *Sidu,* ili kakvog drugog *Mahapurušu,* tada ne dolazi u pitanje hoće li učenik učiniti pravilan izbor. Ličnu učenikovu osobnost guru je izbrisao, pogrešna svest telesnog oka je u toj meri smrvljena da učenik mora napraviti pravi izbor i on ili ona ga tada i prave: nema ni zrna sumnje.

Eknat Maharadž bio je jedan od najvećih svetaca koje je Maharaštra ikad dala. Ime njegovog gurua je bilo Đanardan Svami, a ljudi danas, zapravo, ime Đanardan Svamija i znaju jedino otud što je bio Eknatov guru. To je ta igra gurua i učenika.

Eknat znači doslovno "jedan učitelj" i ono Eknatu savršeno odgovara. On je bio u celosti posvećen Đanardan Svamiju. Dok je još bio dečko, Eknat je začuo jedan glas iz neba, koji mu je kazao da ide Đanardan Svamiju, tako daje on prešao 200 milja od njegove kuće do varoši Deogar gde je Đanardan Svami bio upravitelj tamošnje trvrđave. Dugi niz godina je Eknat odano služio Đanardan Svamija, a da ga ovaj nije o duhovnosti učio bas ništa. On nikada nije napravio primedbu, nikada se nije požalio.

Nakon nekog vremena je Đanardan Svami Eknata postavio za čuvara riznice. Jedne noći je Eknat imao nezgodu sa računskim

knjigama. Njegov račun se nije slagao za jedan pais (deo jedne pare). On je do kasno u noć sedeo i davao sve od sebe da pronađe gde je pogrešio. Kada je napokon ušao u trag nedostajućem paisu, toliko je njegova radost bila silna da je uskliknuo. Ovo je razbudilo Đanardan Svamija, te je ušao unutra i hteo da zna šta to dečak radi tako pozno u noći. Kada je čuo o čemu se radi, Đanardan Svami je Eknatu kazao: „Sinko, kada je tebi otkriće jednog jedinog izgubljenog paisa moglo da pričini tako silnu radost, možeš li zamisliti kakva bi bila tvoja radost da otkriješ samog Boga?"

Eknat je ponizno kazao: „Maharadž, ne znam kako da se upustim u traganje za Bogom? Da li bi mogao oko toga da me naučiš?"

Nekoliko dana potom, Đanardan Svami je Eknatu kazao da krene sa njime na putovanje izvan Deogara. Svami je jahao konja, a Eknat je trebalo da trči pored, uz njega, nekih pedeset pet milja, za koje vreme nije imao priliku da gucne ni kap vode. Eknat se nije vajkao.

Pozno u noći dok su Đanardan Svami i njegov učenik mirno sedeli skupa na samotnom mestu, prišaoim je neki razbarušeni čovek praćen psom. Dodao je njegov prosjački čanak Eknatu da pomuze njegovu kučku i donese mu mleka da pije. Iako Eknat nije celog dana imao čime da utoli žeđ, on nije došao u iskušenje i doneo je čanak tom čoveku, koji ga je iskapio. Ponovo je Eknatu naložio da pomuze kučku, i to mleko dadne Đanardan Svamiju. Kada je čanak bio ispražnjen, kazao je Eknatu da ode do obližnjeg potoka i opere ga.

Eknatu nije ništa bilo rečeno, ali je on bio uveren da taj čovek nije niko drugi do guru Datatreja, guru svih Nata, pošto Datatreju uvek prati pas, i da bi zastrašio obične smrtnike, uvek ispoljava divlje ponašanje. Tako je Eknat nasuo malo vode u čanak da spere preostale kaplje mleka na dno i onda ispije tu bućku. Istog časa mogao je da vidi pravo obličje tog čoveka, i - da, to jeste bio sam Datatreja. Datatreji se dopala Eknatova pamet i blagoslovio ga je. Bilo je to dovoljno: Datatrejin blagoslov bio je dragocen za Gospoda Šivu samog, a kakav tek učinak je to moralo imati na Eknata? A sve se to dogodilo zbog nepokolebive vere u njegovog gurua.

Ako vam je stalo da pronađete nekog gurua, bolje je da potražite nekog pravog, umesto svih onih varalica kojih se namnožilo u današnje vreme, ali to nije presudno. Ukoliko je vaša želja dovoljno snažna i srce dovoljno čisto, sama Priroda će vas učiti ako to treba da bude. Sećate se priče o Ekalavji iz *Mahabharate,* velikog indijskog epa? Dronačarja je odbijao da Ekalavju uči veštini luka, te je Ekalavja otišao i načinio kip Dronačarje i obožavao njega kao njegovog gurua. Toliko ga je svojski i tako iskreno obožavao, da je zapravo postao bolji strelac od bilo kog neposrednog Dronačarjinog učenika. Sam Datatreja je imao dvadeset četiri gurua: ptice, zveri, stvorenja koja nisu ni znala da ga ona uče. Samim posmatranjem on je naučio ono što su ga ona trebala da nauče.

Mnogo je, međutim, lakše kada se ima pravi jedan učitelj u ljudskom obliku. Vašeg gurua morate proveriti ucelo, kako biste bili sigurni da on može da vas uči, ali onog časa kada ga prihvatite za vašeg učitelja, morate prionuti uz njega. Nema vajde od trčanja od jednog do drugog gurua, time ćete samo ostati između dveju stolica. Pronađite jednog i prionite uz njega. Nemojte biti kao labud koji odleće da traži drugu baru kada se jedna osuši, budite poput mahovine koja umire zajedno sa kamenom koji prekriva. Mahovina tako prekriva kamen u dobrim, jednako kao i u zlim vremenima, ne pokušavajući da se preračunava šta je šićardžijski, šta ne.

Zapamtite da u ljubavi prema nekom vašem guruu, nije njegova spoljašnja pojava to što je za voleti, nego da treba voleti njegovu večitu ličnost, onu Šivinu svest, koju on hoće da usadi u vas. To znači da zapravo volite sebe same, određeno Sopstvo voli određeno Sopstvo. Umesto da volite sav univerzum, nastojite naučiti da jednu ličnost ispravno volite, jer je *Atma* ista u svakom biću. I zapamtite da nije bitno koliko volite, ili koliko mislite da volite vašeg gurua, on vas voli mnogo više, zato što on već zna kako se voli Beskraj. On hoće da od vas učini njegovog sopstvenog gurua: ono Jedno.

Jednom kada noćni leptir, kružeći oko svetiljke i spremajući se na njegov kobni nasrtaj, kaže plamenu: „Šta znaš ti o ljubavi? Sve što li činiš je da tu stojiš, dok se ja vitlam oko tebe i kad ne

mogu više podneti da ostanem razdvojen od tebe, zagrlim te. A u času kada te zagrlim, usisan sam, spržen u ništavilo."

Plamen se smeši i odgovara: „Ludo! To zoveš ljubavlju? Gle, mene: izgaram. Ti goriš tek mene kad zagrliš, a u mojoj čežnji za tobom, bol od razdvojenosti od tebe mene pretvara u sam oganj."

To je ono što se mora zbiti u stvarnom životu. Jedan učenik može smatrati da zbiljski voli učitelja i učinio je mnogo za njega, ali učenik je preglup da shvati kako njegov učitelj apsolutno izgara da bi njemu nešto dao, da svoju srž preda tom njegovom učeniku. Najpre, jedan učenik nije mnogo bolji od kakve prostitutke; on se tamo-amo mota od ovog do onog, od učenja do učenja, od gurua jednog do drugog, podobno muvi, što jednako uživa sletevši na kolač i nečist. Malo po malo ovo „dete" gubi naklonost za druge stvari i lagano razvija predanost ka svom mentoru. Tek tad ono uviđa da je njegov guru njegovo sve-u-jednom. Tek tada to „dete" može da se stopi sa svojim mentorom, i prima ono što njegov mentor tako silno hoće da mu pruži.

Koliki broj ljudi može shvatiti tu igru između gurua i njegovog učenika? Gotovo nijedan. Kada sam učenik ne može da to shvati, kako bi neko sa strane to mogao? A to važi za sve učenike, pa i one koji su i sami postali sveci, poput Ramakrišne Paramahamse. Kada je Ramakrišna Paramahamsa prvi put posetio Benares, uskliknuo je kako vidi gomile zlata u tom gradu. Tu on nije mislio na zlato kao metal, dabome, mislio je na zlato umova ispunjenih moćima razboritosti. Kada je posetio Telang Svamija, Ramakrišna je bio osvojen duhovnim blaženstvom i otvoreno je kazao: ..Pred sobom vidim inkarnaciju Šive", što je značilo da je Telang Svami do te mere sebe usavršio da nije preostalo lažne personalnosti, i postao je jedno sa Šivinom svešću.

On je zatim pokušao da razgovara sa Telang Svamijem, ali je Telang Svami održavao potpunu tišinu i udostojio se da Ramakrišni odgovara samo kretnjama. Ramakrišna je ponovio: „Vidim pred sobom inkarnaciju Šive, ali to je jedan samoživi Šiva", u značenju da je taj nevoljan da se odvoji od iole njegovog znanja, da bi drugoga učio. Ramakrišna je bio slep da tako kaže. Može li Bog ikad biti sebičan? Bog je uvek velikodušan, ako to

nije, to nije Bog. Tu nema zbora. Telang Svami nije ni trepnuo, ali je rešio da Ramakrišni Paramahamsi da lekciju. Nakon što se Ramakrišna vratio kući u Dakšinešvar, seoce nedaleko od Kalkute, počeo je da ga hvata nemir. A, dozvolite, Ramakrišna je bio jedan od najvećih svetaca što ih je svet ikad stvorio. On je ostvario sadane Isusa, Mohameda i golemog broja Božjih obličja, ali njegov uspeh započinje sadanom oko jedne forme Kali koju zovu *Bhavatarni.*

Postao je jako nemiran, tako da je Bbavatarini *Ma* pitao: "*Ma,* pokazala si mi toliki broj sadana za Boga u obliku, pa i za Boga bez oblika, ali mi nikada nisi pokazala ništa o tantri. Želim da naučim o tantri. Pošalji mi nekoga da me uči o tantri." I nakon toga, jednog dana je neka žena koju su zvali Bhairavi Bramani, dospela u Dakšinešvar i preduzela da Ramakrišnu ponešto nauči o tantri. A ko je ona bila? Malešno đače Telang Svamija.

Kada su sve Ramakrišnine sadane bile dovršene, pružila mu se prilika da ponovo ode do Benaresa. Telang Svami ga je dozvao bez njegovog znanja. Bio je tamo jedan Ramakrišnin poklonik koji je kuvao ogromnu količinu sutlijaša, oko deset galona, i Ramakrišna je rukama hranio Telang Svamija tom celom količinom u znak zahvalnosti. Telang Svamiju, koji je bio jedan istinski *Sida* (Čudotvorac), nije predstavljalo poteškoću da pojede ceo kazan hrane, ali u Ramakrišnu nije ni pogledao. I to je bila poslednja Ramakrišnina sadana koju je uopšte izvršio. On je imao da ispašta Što je Telang Svamija nazvao sebičnim, te je dobio rak grla i napokon umro od toga. Uvrediti Šivu nikada nije mudro, kako je to i onaj sveštenik u Benaresu naučio, pre mnogo godina. Tako je Telang Svami dao Ramakrišni dobru lekciju, zar nije? Time što nije mrdnuo usnama, ne znači da Ramakrišnu nije učio; činio je to prstima. Izazvao je kod Ramakrišne želju da uči tantru. Ramakrišna inače nije morao da ima tu želju. Sve je to bila igra Telang Svamija, koji ga je kontaktirao izdaleka i uznemirio njegovu svest, kako bi mu pokazao kakva je to dečja igra da se njegova svest navodi. Sve je to bila velikodušnost Telang Svamija, inače, Ramakrišna nikada ne bi došao u priliku da nauči tantru.

Guru i učenik

Veliko je to, znate, i zbiljsko blago steći valjanog učenika. Steći dobrog gurua je najveća sreća, nema zbora, ali steći valjanog učenika, to je golema retkost. Rišiji, naravno, svoje učenike vode sa sobom kada se pojavljuju, upravo kako su učinili Krišna i Ramakrišna Paramahamsa.

Jednom je Matsjendra Nat, direktni učenik Adi Nata, što će reći Gospoda Šive, želeo da stavi na proveru svog omiljenog učenika Goraka. Vi znate to, da je za jednog sadua njegova dimi (vatra) kao TV. On gleda u nju i saznaje sve što se u svetu zbiva. Jedne noći dok je Gorak sedeo uz svoju dimi, ugledao je njegovog guru Maharadža u Asamu u društvu igračica i pomislio: „O moj Bože! Guru Maharadž se zapleo u Samsaru! U opasnosti je da upropasti sve što je postigao odricanjima! Moram poći da ga izbavim. Matsjendra je moj, on pripada plemenu Nata. On nije predviđen za takve stvari." Gorak je jako posesivno voleo svog guru Maharadža.

Tako je Gorak otputovao za Asam prerušen u putujućeg pevača. Kada je pronašao svog gurua, ovaj je pio vino i držao dve devojke na krilu, po jednu na svakom boku, a ruke su mu počivale na njihovim dojkama. Gorak je, i dalje prerušen, zapevao jednu pesmu: .,Gle, Goraka gde stiže; pamti ko si. Maju tu zanemari."'

Ali Matsjendri to nije bilo ni na kraj pameti. Gorak je bukvalno morao da ga primora da krene sa njime na dugo putovanje za Girnar. Duž puta Matsjendra je pošao da se okupa, ostavivši torbu za preko ramena Goraku da mu je pričuva. Goraku se ona učinila preteškom, pa je zavirio da vidi šta to u njoj tako leško može da bude. Otvorivši je, iz nje su ispale dve zlatne poluge. On se razbesneo i pomislio: „Šta je to naopako pošlo sa mojim guru Maharadžom? On je jedan Nat; njemu je dovoljno da se popisa na bilo koju stenu i pretvori je u zlato. Ne smem mu dopustiti da se uplete u Maju." I zavitlao je one dve zlatne poluge što je dalje mogao u džunglu.

Napokon su dospeli u Girnar i, Gorak Nat je kazao: „A sada, guru Maharadž, da li si se setio ko si?"' Osećao se veoma ponos-

nini što je prepešacio 5 000 milja kako bi svog guru Maharadža izbavio iz vlasti Maje.

Najednom je Matsjendra Nat prešao rukom preko Gorakove glave, i Gorak Nat je shvatio da je sve to što je on mislio da se dogodilo bila iluzija, i da zapravo nijedan od njih dvojice uopšte nije ni napuštao Girnar. I tada je Gorak Nat uvideo koliko je budalast bio da pomisli kako bi njegov guru Maharadž ikada moga biti uhvaćen *Majom.* Ali je Matsjendra voleo tim više učenika, videvši da toliko voli svog gurua da bi bio spreman i silom da ga privede razumu.

Naravno da ne možete od običnih ljudi očekivati da se poigravaju kako to čine Agori. Jedino Agori znaju kako da se nadigravaju, a Nati nisu ništa do Agori. Ali razumeti njihovu igru izuzetno je teško. Onaj običan tragač oseća odvratnost kada čuje za upotrebu vina pri obredima ili da golišava devojka sedi na krilu, ruka muškarca joj je na dojci, dok njena pridržava njegov penis. To je bio način da se Datatreja otrese svih takozvanih učenika, izuzev jednog, koji je postao onaj Adi Nat. Datatreja je bio onaj guru samog Gospoda Šive, Boga Agorija.

Datatreja je, naravno, isuviše dobar, ali su ostali indijski gurui sa njegovog primera učili i iskoristili to da proveravaju njihove sopstvene učenike. Znam za jedan takav slučaj koji se dogodio u Girnaru. Tu je bio jedan muslimanski fakir koji je imao 1 000 učenika. Kada je bio pred smrt, njegovi učenici su se svi počeli pretvarati kako ga mnogo vole. On je stoga sebi kazao: „Hoće li to biti? Najbolje da te ugursuze naučim pameti."

Tako je narednog dana oglasio: „Resio sam da napustim ovaj svet. Ali pre nego što to učinim, želim da imam seks sa jednom magaricom. Tada ću biti spreman da umrem."

Od one hiljade učenika, njih 990 je kazalo: „Guruđi je pobrljavio", i napustili su ga. Samo njih deset je ostalo, misleći da je to neka vrsta vica. Onaj fakir im je sutradan rekao: „Sada bih vas zamolio da prikupite novac neophodan za kupovinu magarice." Tada su ona desetorica shvatila da on to misli ozbiljno i njih sedam je otišlo, govoreći: „Šta može znati taj čovek kada je obuzet takvim svetovnim željama."

Trojica su ostala, i sledećeg dana im je kazao: „Prema mojim astrološkim proračunima odredio sam podesan dan. Neka, dakle,

magarica bude u pripravnosti." Nakon takvog njegovog zbora, još jedan učenik ode, a ostadoše dvojica. Nakon što je magarica dovedena, jedan od one dvojice je shvatio daje matori spreman da ide sa tom stvari do kraja, zgadio se i otišao. Onaj fakir je osmotrio jedinog „preživeiog" i kazao mu: „Šta još Čekaš? Bolje odlazi i ti."

Dečak je kazao: „O, ne, gospodaru moj. Živo me zanima kako ćeš izvesti to sa magaricom."

„U redu", rekao je matori. „Lepo joj sputaj noge da ne bi mogla da me ritne." Postoje to učinjeno, kazao je: „A sada joj podigni rep, kako bih imao slobodan prolaz."

Istog trena kada je momak pipnuo njen rep, magarica se prometnula u divotnu Šakti, jednu *Jakšini,* koja je otišla i sela na fakirovo bedro. Starije kazao: „A sada, uzmi ovu Šakti, i ona će te naučiti ono što želiš da saznaš." Kada je ta Šakti prešla od matorog mladiću, starije izdahnuo.

Ima i jedna priča o poglavaru jednog Hindu manastira, koji je ostario i bližio mu se kraj. Kao i inače, mnogi sadui iz manastira pretendovali su na mesto *mahania* (igumana) kako bi mogli da umešaju prste oko zemlje i novca što su tom manastiru pripadali. Otud ovaj starac nije mogao da bude načisto ko treba da bude njegov naslednik.

On je, najzad, jednog dana stao nasred saborne dvorane i kazao: „Koliko ima onih koji bi želeli da postanu mahanti?" Kada su skoro svi sadui pokazali da to žele, on se okrenuo ka prestolu i kazao: „Proklinjem ovaj presto, da kogod seo u njega bude ubog i večito bolestan, ali da ostvari sve *Ridije* i *Sidije* (nadprirodne moći)."

Gle sad, najednom, nije više bilo nijednog sadua koji je i dalje želeo da sednena ono sedalo. Samo je jedna osoba u čitavoj dvorani, mladi dečko što je prao podove i postao učenik kod ovog starog čoveka tek pre nekoliko dana, kazao: „Ja ću", zato što je u sebi mislio: „Ako mi ustreba, u svako doba mogu moje Ridije i Sidije upotrebiti da stvorim bogatstvo." A čim je seo na presto, on je odmah primio Šakti starog mahanta, što je zaprepastilo sve stare veterane manastira. Tako da ni ti metodi ovih indijskih gurua nisu suviše pravoverni.

Znate, zapravo, da, iako je onaj učenik, koji je bio spreman da svom guruu pomogne oko seksa sa magaricom, postigao nešto, on nije zaista valjan učenik. Da je bio pravi on bi njegovom starom učitelju kazao: „Ne, neću te pustiti da odeš. Ostani uz mene. Kada si mogao da stvoriš jednu Šakti, možeš ih stvoriti još. Ja neću da posedujem Šakti, želim da naučim kako se Šakti stvaraju". Ali je guru bio daleko lukaviji od svog učenika. On nije žeieo da taj mladić zna da on može da stvara te Šaktije, tako da je ispoljio jednu u vidu Jakšim. Tako je mladić mislio da je njegov guru samo stekao tu Jakšini, a ne upotrebio vlastitu Šakti da je stvori,

Taj učitelj je barem učeniku omogućio da prođe proveru. Bio je jednom neki drugi učenik, koji je umislio da i sam može činili sve što i njegov učitelj. I prirodno da je guru rešio da mu da primernu lekciju. Nekom prilikom kada su pošli na put, guru se postarao da ostanu bez hrane tokom čitavog jednog dana. Učenik je počeo da zaboravlja na mantru koju je trebalo da ponavlja i umesto toga počeo da osluškuje-zavijanje sopstvenog trbuha.

Uz pit su prošli pokraj radnje nekog trgovca ribom. Prodavač ih je ponudio da uzmu neku ribu ako to žele. Onaj guru je dohvatio jednu ribu i živu je celu progutao. Učenik je sledio guruov primer, iako se od njega očekivalo da bude vegetarijanac, i počeo da uživa u njenom ukusu. Na to je guru hladnokrvno izbljuvao onu ribu - živu. Okrenuo se njegovom učeniku i zapitao ga: „Možeš li ti da učiniš ovo isto? Ako ne možeš, nemaš prava da jedeš ribu. Odlazi od mene, od blesana poput tebe, nemam ništa."

Ponekad kada neki guru hoće da iskuša učenika, on ume da bude vrlo okolišan. Bio je jednom neki guru sa učenikom, koji je uz njega proveo 12 godina. Taj učenik je smatrao kako ga za to vreme njegov guru nije ničemu učio, dok je guru verovao da mu je pruženo odgovarajuće znanje, jednog dana je guru rešio da ovom momku da nauk, koji će ga trajno odučiti od toga da se stalno vajka.

Tokom njihovih lutanja, ovih dvoje su dospeli do određene varošice i ulogorili se pored obale rečice koja je tu prolicala. Guru je odlučio da se pre podnevnog obroka okupa, te je učenika

poslao do naselja da pronađe nešto za jelo. Dok je taj momak hodao naokolo, izvikujući: *„Bikšam dehi! Bikšam dehi!* Udelite milodare! Udelite milodare!" začuo je dozivanje; jednog papagaja: „Hodi ovamo, Maharadž, ovamo hodi." Momak je sledio papagajev zov do mesta gde se nalazio njegov kavez i zatekao se pred nekom lepom kućom. Gospodarica te kuće ga je pozvala unutra i navaljivala da on tu jede, za vreme dok ona spremi hranu koju će poneti za gurua. Iskren učenik, razume se, neće nikada jesti pre nego što to učini njegov guru, ali je ovaj bio pregladneo i zaključio da to ne menja ništa naročito. Kada se najeo, a ona dama spakovala obrok za gurua u jednu kutiju, učenik se uputi natrag ka obali reke. Najednom ga je opet oslovio onaj papagaj: „Tako, ti si nekakav sadu!"

„Da", dosta oholo je uzvratio učenik. Ja i moj guru Maharadž, danas uživamo gostoprimstvo ove varoši. Upravo nosim jelo za mog mentora."

„Molim te da tvom guru Maharadžu postaviš jedno pitanje", kazao je papagaj. "Kada ću ja biti oslobođen iz ovog kaveza?"

„Pošto si ti uzrokovao da dođem do ove izvrsne hrane", kazao je ovaj učenik, „obećavam ti da ću sigurno upitati." To rekavši, vratio se njegovom guruu. Guruu je poslužena hrana, a na pitanje o tome šta je sa hranom za učenika, doznao je da je ovaj već završio sa njegovim ručkom. Guru je značajno klimnuo glavom i dovršio obed. Nakon toga, dok su uživali u dobrom dimu iz njegovog čilama, zapitao je učenika šta se tog prepodneva zbivalo u varoši.

„Pa", kazao je taj momak, „dok sam tumarao ovamo i onamo,. vičući: 'Dajte milodare', začuo sam glas jednog papagaja kako me doziva: 'Dođi, Maharadž, dođi!', a kada sam pošao da lo ispitam, ta gospa mi je dala ovu divnu hranu, koju je tvoje gospodstvo upravo pojelo. A na odlasku, taj papagaj me je opet dozvao k sebi i zatražio od mene da te upitam kada će on biti slobođen iz kaveza,"

Onog istog časa kada je guru čuo ove poslednje reci, zakovrnuo je očima, počeo se boriti za dah, uhvatio za grudi i sručio na zemlju. Učenik je pomislio: „Šta se sada zbiva? Samo što sam mom guru Maharadžu postavio to glupo papagajevo pitanje ko-

labirao je. Ako ikada želim da steknem nešto od njegovog znanja, bolje je da pokušam da ga spasem kako god znam." Pošto ga je malo isprskao vodom iz reke, guru je došao sebi i produžio da pusi svoj čilam.

Kada je narednog dana momak ponovo krenuo da isprosi hranu u varoši i prolazio kroz određen prolaz, opet je začuo dozivanje onog papagaja: "Dođi. Maharadž, dođi." Učenik je ušao u kuću i pošto se najeo kao i prethodnog dana, prikupio hranu, na odlasku ga je papagaj upitao: „Šta je tvoj guru Maharadž odgovorio na moje pitanje[7]"

Učenik mu je odgovorio: „Ti, beno jedna! Kada sam mu postavio tvoje idiotsko pitanje, on je prebledeo i onesvestio se, tako da sam se preplašio da nikada neću uspeti da ga oživim."

Čuvši te reći, papagaj je u isti mah omlitaveo pera svog repa, klonuo i sa glasnim kreštanjem sručio se sa ljuljaske u prašinu dnu dnu kaveza

Njegova gospodarica, začuvši pometnju, izjurila je napolje, i uz prigušeni krik, otvorila kavez i uzela opruženu pticu u ruke, da pokuša da odredi ozbiljnost njenog stanja. Na to je čila ptica odletela na granu obližnjeg drveta i kazala zapanjenom učeniku: „Glupane! Bio si kod tvog učitelja dvanaest leta, a da nisi od njega naučio ništa, dok je meni i jedna njegova lekcija bila dovoljna."

U nedoumici, ojađen i uvređen, učenik se vratio do učitelja, tek tada se upitavši kako je papagaj mogao znati koliko je on godina bio uz njegovog gurua. Postoje guru Maharadž pojeo večeru, učenik mu je ispričao čitavu ovu priču, za vreme dok je učitelj dimio njegovu lulu. Na kraju mu je rekao: „Glupi magarče! Zar i dalje ne shvataš? Poslednjih dvanaest godina te poučavam, a da ti ništa od toga nije ni došlo do pameti; skoro ništa nisi naučio. A taj papagaj koji je bio moj učenik u ranijem rođenju, shvatio je stvar iz prve. Veruješ li da zavređuješ da i dalje budeš poučavan?"

Onaj učenik koji je bio postao papagaj, mora da učinio neku grešku da bi bio preporođen kao papagaj, zar ne? On mora da je omanuo na nekom ispitu, što mu ga je njegov guru postavio u njihovom predašnjem susretu. Guruu nije bilo druge nego da ga pronađe i spase ga, premda se naslađivao, ostavljajući učenika da se dinsta i uvidi težinu počinjene greške, kako ponovo ne bi zakazao.

Taj razvoj je uvek prisutan: jedno „dete" treba da istinski voli svog gurua, služi ga verno na bezbroj načina, i načelno se omili tom starom čoveku, ali kada dođe vreme provere, tada će guru zaboraviti sve što je njegovo „dete" za njega činilo. Vi to možete nazvati nezahvalnošću od njegove strane, ili okorelošću srca ili kako god, ali to za njega nišla ne menja. On želi da učenika učini čvrstim i zbog toga kolebljivosti ne može biti. Koleba li se jedan hirurg dok operiše?

Uzmimo onaj najprostiji mogući primer, da biste shvatili do čega nastojim da dođem. Pretpostavimo da mirno sedimo nakon ručka i ja vam kažem: „Hajdete sa mnom, idemo da vidite mog guru Maharadža.*'

A vi mi na to odgovarate: ..Ne, ne danas, danas sam prilično zauzet nekim drugim poslovima. Upoznaću ga nekom drugom zgodom." Šta sam ja time o vama saznao? Saznao sam da vi niste odviše zamteresovani za vas razvitak. Da ste hteli da napredujeie vi biste tada kazali; „Da, krećemo, oblačimo se, neka sve drugo ide dovraga. Želim da upoznam tvog mentora."

Ma kakav da je vaš odgovor, ja na to neću ništa reći, jer dobijam ono što hoću: rezultat provere. Zapravo, kako sam pre kazao, ne postoji tu ništa što bi se zvalo testom. To je prosto odmeravanje kauzalnog tela „deteta". Ako je tu i dalje previše karmi zgomiljeno u kauzalnom telu, tada „dete" neće dobiti želju za postizanjem, ili će je imati s mene pa na uštap, ne u kontinuitetu. U oba slučaja neophodno je još sadane da bi se „dete" u potpunosti odbilo od svetovnih želja. Drugi gurui rade na različite načine. Namdev je za sebe verovao kako je on značajna figura, pošto je Gospod Višnu u formi Vitale („Onog što stoji na opeki") svakodnevno u ljudskom liku dolazio da pojede ručak sa njime. Jednog dana se jedna skupina sastavljena od svih viđenih svetaca Maharaštre stekla tu, Tukaram, Đnanešvara i mnogi drugi su tu bili, a tako i Gora Kumbar, svetac-grnčar. Kada su svi posedali, Đnanešvarina sestra Muktabaj je kazala: „Gora, zašto ti ne upotrebiš svoj štap kako bi ustanovio jesmo li svaki od nas dopečeni?" To se odnosilo na onaj gničarski štap koji lončar koristi kako bi odredio jesu li krčazi dovoljno pečeni. Gora Kumbar se nasmejao i počeo sa proverom. Oglasio je da su svi prošli,

izuzev Namdeva, za kog je izjavio: „Ovaj ovde će još na neko vreme morati da se vrati u furunu."

Prirodno da je Namdev bio kivan, jer je on sebe smatrao najvećim poklonikom Boga, i posao je da se žali Vitali. A Vitala mu je kazao; „Namdeve, Gora ima pravo, a ako ne veruješ njemu, proveriću te i ja. Doći ću k tebi danas pred zalazak sunca, i moraćeš da me prepoznaš. U protivnom si omanuo." Namdev se saglasio.

U predvečerje, dok je Namdev bio u šetnji, ugledao je Čandalu (strvodera) i njegovu ženu - što su u stvari bili prerušeni Vitala i njegova žena Rukmini - gde kuvaju svoj večernji obed. Namdeva je svladao umor, pa je seo nedaleko da predahne, odabravši mesto odakle će moći da motri šta se zbiva. Čandala je kazao svojoj ženi: „Ovaj kotao nije do vrha pun. Pokolji one piliće i ubaci ih unutra." Bilo je 25 kokošaka, broj koji je predstavljao 25 *tatvi* ili suštasivenih principa ovog univerzuma. Ali Namdev to nije shvatio i, mislio je u sebi: „O, nebesa, kakvo nasilje. Ali, kako god, to mora daje Božja volja."

Posle nekog vremena, onaj Čandala je supruzi kazao: „I dalje kotao nije do vrha pun. Poseci i one pse pa i njih turi unutra" Bila su četiri psa - četiri Vede. Namdev je trebalo to da uvidi, ali nije. On je mislio: „Dakle, Čandale će kad dođe vreme imati da se naispaštaju zbog ovog celog tovara karmi". Ono što je Višnu nastojavao da nauči Namdeva jeste, da kada se sve tatve i Vede ubiju, iskasape i skuvaju, tek tada preostaje neizdiferencirana stvarnost. Bila je to ona poslednja lekcija koju je Namdev trebalo da nauči. On je postigao uspeh u bogosluženju Vitali, ali takvo obožavanje je ograničeno dualnošću, a sada je trebalo da prevaziđe dualnost. Zbog ove Višnuove igre, pak, on nije shvatio ništa od toga u tom trenutku.

Najednom, Čandala je kazao svojoj ženi: „Ovaj kotao opet nije do vrha pun. Hajde da sada iskomadamo i onog čoveka tamo preko, pa i njega strpamo u ionac." Namdev je skočio i zaboravivši sve u vezi sa Bogom, misleći jedino na samoočuvanje, pobegao koliko su ga noge nosile. Vitala je hteo da ga inicira u neizdifereneiranu realnost, ubijanjem, parčanjem i kuvanjem: *Sadguru, Karnaguru* i *Upaguru.*

Jeste li kad čuli za Sadgurua, Karnagurua i Upagurua? *Sadguru* ubija aspiranta - odvajajući ga od njegove svetovne egzistencije. *Karnaguru,* dere leš: njegov ego. Sve prirasline od nebrojenih rođenja, lažne personalnosti, seckaju se u sitne komadiće. Kada je moj Mahapuruša isekao Haranat Takura, gurua mojih roditelja, u silne komade i otklonio *Satvu, Rađaš* i *Tamas* sa gomile od 64 komada, to je bilo upravo to isto. *Upaguru* kuva ego na vatri Šakti, a ishod je ukusno jelo: jedno prosvetljeno biće.

Najbolji guru, naravno, je kombinacija Sadgurua, Karnagurua i Upagurua u jednom, poput mog Mahapuruše. To je ono što je Višnu pokušao da uradi za Namdeva - ali Namdev još uvek nije bio spreman. Namdev je prestao da trči kada je dospeo do obližnjeg sela, i ugledavši jedan Šivin hram, odlučio je da tamo ode kako bi predahnuo. Kada je ušao unutra, video je jednog starca kako odmara stopala na vrh Šiva Linge. Namdev ga je vrlo sentenciozno oslovio: „Dobri moj čovo, da li si ti svestan da skrnaviš svetinju ovoga hrama?"

Starac ga je odmerio i kazao: „Sinko, vrlo sam star i slabačak, ne mogu da mrdam noge. Bi li mi ti pomogao u tome da izbegnem Šivin gnev?"

Namdev je najpre osetio odvratnost pri pomisli da se prlja dotičući starčeva stopala. Ali najzad je savladao gađenje, dohvatio ta skrnaveća stopala i pomerio ih malo ustranu odatle.

„Nam", kazao je starac, „i dalje osećam nešto pod mojim stopalima. Možeš li da pogledaš šta je to?" Taj stari čovek ga je oslovio sa „Nam". Nije ga nazvao Namdevom, zato što Namdev doslovno znači „ime Boga", i starac je insinuirao da on još nije postigao taj stepen, već je i dalje jedno obično ime. Zapravo, to što je oslovljen sa „Nam" pogađalo je sujetu Namdeva, ali je on tu gubio iz vida da taj starac nikako nije mogao znati kako se on zapravo zove. Sve je to bilo u sklopu Višnuove igre.

Ponovo je Namdev nevoljko podigao noge starog čoveka, i ugledao i drugi Šivin Lingam ispod. Kada ih je iznova spustio dole, novi Šivin Lingam je iznikao na mestu gde su stope dolakle tlo. Namdev je shvatio da u vezi sa tim starcem postoji nešto više nego što to telesne oči mogu da vide. „Nam", kazao je starac, „reci mi gde nije Gospod Šiva i tamo ću staviti moje stope."

Namdev je obgrlio njegova stopala i uzeo ga za svog gurua, a ovaj stari čovek, čije je ime bilo Višoba Kečar, naučio je Namdeva da, premda zna za ograničeni aspekt Boga, mora još da uči o univerzalnosti Boga.

Nakon što je Namdev dovršio učenje kod njega, i Višoba Kečar ga poslao natrag u onaj skup svetih ljudi, Gora Kumbar ga je udario svojim štapom i kazao: „Dakle, i ovaj je sada pečen"

Nije bitno kako vaš guru radi, ukoliko je pravi guru, on će vas gurati sve do granica vaše izdržljivosti, a onda i dalje. Testiraće vas do te mere da ćete misliti kako ne možete dalje to podneti, ali će se to isplatiti, jer pošto on jednom sa vama završi, bićete spremni za ozbiljne sadane - kao što je Agora, na primer.

Šesta glava

AGORA

Kada pogledam neke ljude, ne vidim ih onakvim kakvi su toga časa, vidim ih onakvim kakvim će poslati. Tad mogu pokušati da ih promenim, ako smatram da ima nečeg u njima što se da izmeniti. Da volim kožu i kosti, kako bih bio u stanju da pomognem toj osobi? Koža i kosti su propadljivi, ali ličnost će nastaviti da živi i nakon smrti. To je ono usled čega mogu reći da volim ljude, ne u ime njihove trenutne vrednosti, već zbog njihove buduće vrednosti; ne zbog onoga što su, već što će postati, odnosno za šta imaju potencijal da budu. To je ljubav jednog Agorija.

Ono istinito i ono zbiljsko

Nikada nisam mario religiju. Sve su religije ograničene, jer se usredsređuju na samo jedan aspekt istine. To i jeste razlog da se međusobno neprestano glože, pošto svaka od njih smatra kako je ona jedina u posedu prave istine. A ono što ja kažem je da znanju nema kraja, i nema, dakle, svrhe omeđavati ga na jedan spis, jednu svetu knjigu, jedno iskustvo (doživljaj). Stoga, kad me ljudi pitaju koju religiju sledim, kažem: „Ne verujem u *Sampradaja* (sektu), verujem u *Sampradaha* (sagorevanje). Sprži sve što zaprečuje tvoje opažanje istine.

Često, isto tako, kažem da pripadam Vedskoj religiji. Ali i tu se javljaju nezgode. Uzmimo Vedantince. Vedanta znači završetak

Veda, i Vedantisti nastoje da izdvoje srž Veda iz zabeleženih rituala. Ali ponekad od toga prave zbrku.

Na primer, oni filozofi *Advaita* (apsolutno ne-dualno) Vedante, vele: *„Braman sat, đagan mithja",* što znači da Univerzalna Duša (Duša Sveta) ili *Atma* postoji u stvarnosti, a sam ispoljeni svet, ne. Agori, pak, veruju: "*Braman sat, đagan sat".* I *Atma* i *Samsara* (svet ispoijavanja) su stvarni i postojeći, zato što se sama Samsara ispoljava izravno od Najviše Duše. Ako je određen proizvod nečist, a sam postupak delotvoran, onda zar ne bi morao i sirovi materijal biti zaprljan? A mi znamo da je *Atma* čista. Ako je sve deo jedne harmonične celine, tada se sve mora prihvatiti kao stvarno. Ovaj svet može ne biti istinit, nema zbora. Ovaj svet je ustvari pun lažnosti. Ali je stvaran, barem onoliko koliko smo stvarni vi i ja. A ne možete poricati sopstvenu stvarnost, jer ako to činite, ulazite u logički paradoks. Ako ste nezbiljski, vi tada ne možete raspravljati o realnosti ili njenom odsustvu u vašem bitisanju. Sve je to presipanje iz šupljeg u prazno, lavirint reči, koji nikome ne čini dobra i neće vas odvesti tamo gde želite da dospete: do Boga.

Advaita Vedanta upućuje na činjenicu da ne postoji ništa izuzev individue; da svaki od nas ima njegovu sopstvenu osobenu realnost koja je realna samo za njega. U tom slučaju, kako da iskomunicirate vaša iskustva? Nemoguće je. Iz takvog razloga Vedska religija, koja je jedna od dveju večnih religija, daje svima jedan isti savet: *„Svako neka izdubi svoju sopstvenu nišu."* Ne postoji ništa što bi se zvalo grehom, mi smo izumeli greh, skupa sa rajem i paklom. Morate delati prema sopstvenom kursu brzine, prema vašem sopstvenom cilju; ni od koga se ne traži da čini ma šta drugo. Postići ćete nakon određenog vremena. Nema razloga za zabrinutost.

Sveti spisi kazuju o prosvetlenju, ne stoga što bi tu bila reč da ćete videti neku jasnu belu svetlost, već je u pitanju „svetlosna lakoća", bivate „olakšani" od teškog bremena vaših karmi i rnanubandana, zahvaljujući vašim sopstvenim odricanjima i milosti vašeg gurua. I stoga što ste postigli onu „svetlost" percepcije da možete da „vidite'" istinu izravno, bez ikakvih tumača. Vedska religija je religija svetlosti, svetlosti nad svetlostima, svetlosti

sunca, a savremeni naučnici životni vek Sunca procenjuju na nekih desetak milijardi godina. Nije li to, kada smo u pitanju vi ili ja, skoro večno? Dakle, ako vam se ne žuri, možete sebi priuštiti da čekate.

Veoma je malo onih koji mogu bogoslužiti u skladu sa pravilima one druge večne religije. Agora je odviše rigorozna maltene za svakoga. Ima li tmina ikakvih granica? Nijedne. U Agori, vi obgrljujete tamu i postižete da ona radi za vas. Zvuči li da je to lako? Samo oni najstariji medu Rišijima mogu da zagospodare i Vedom i Agorom.

U Upanišadama se nalazi divna molitvica: „Jzvedi me od neistine istini, izvedi me iz tame u svetlost, izvedi me od smrtnosti u besmrće." Šta je neistina? Ovaj svet koji se sastoji od množine ograničenih formi. Što je god ograničeno ne može biti istinito. Istina je ono što prevazilazi sve granice. Šta je tama? Mrak uma zaklonjenog neznanjem. Svetlost je vaša sopstvena unutarnja svetlost, koja je vaše pravo sopstvo. Veda vas uči da postignete besmrtnost bez odricanja od sveta, ali procedure njenih rituala mora se rigorozno pridržavati. Mi, u Agori, drugačije radimo.

Agora vas uči da prigrlite ovaj svet, prigrlite nečistoću, prigrlite tamu i silom se odatle probijete /istrgnete/ do svetlosti. Morate Šakti zgrabiti za kose i privući je k sebi.

Nema života bez Šakti. Ali se Šakti svako plaši. „Pazi se Maje, sinko", to je ono što nas religije današnjice uče. Shvataju li oni da svaka osoba stvara svoju sopstvenu Maju? To mora na taj način da deluje. Maja je samo projekcija Šakti u spoljašnji svet. Stoga što se upletete u vašu sopstvenu Šakti, jurite svoju senku. I otud se svak plaši Maje, zato što zna da ne može da je kontroliše.

No, jedan Agori nikada se zapliće u njegovu Maju. On sebe identifikuje tako savršeno sa Šivom, da on silom privuče tu Šakti natrag sebi. Šiva je nerođen i neumrli, i zato je trajan. On je takode i ono što se mora spoznati, ona trajna realnost. Od neistine ograničenosti Agori se kreće ka istinitosti Šive. Iz smrtnosti zemaljske egzistencije on smiruje Razontelja i postaje besmrtan. a obuzdavajući njegovu Šakti plavi svest svetlošću. Zar jedna

svetiljka ne pruža svetlo svima? Njeno ulje sagoreva, ali svetiljka sama se ne troši. Upravo je to Agori: prosvetljuje sve svetlošću ličnog sagorevanja, napunjen gorivom njegove Šakti.

Ništa za jednog Agorija nije nepovoljno. On može sa lakoćom da izvrši Satvičku sadanu, jer on neguje opsesivnu ljubav prema njegovom božanstvu. Ali Satvični ljudi teško izlaze na kraj sa sadanama Agore, zato što je njima veoma teško da upravljaju *tamasom.* Zbog toga svi govore: „Agora je krajnje opasna; možete pasti i upropastiti se." Sve je to naopačke. Ako ste nagi, nemate ničega, što znači ništa ni što biste izgubili. Neka dođe kakav lopov: šta će od vas da ukrade? Svi drugi putevi ka znanju sadrže zamke. Jedamput kada nešto malo naučite, to vam uđe u giavu, i ostajete tek na rubu istine, nikad ne preduzmajući konačno odricanje. Taj ego znanja je najgrđa stupica od svega. Ali takve opasnosti nema u Agori, gde sve od sebe odbacujete na samom početku. Tad nema smetnji za vaše savršeno prosvetlenje. Postoji jedan jedini zalitev: vaš um mora biti apsolutno postojan.

Naravno, tu se krije i određen problem. Sačuvati hladan um kada prekrasan ženski duh pohotljivo igra povrh vašeg tela je silan ispit za pravog muškarca. Morate umreti za života, tek tada ćete uspeti u Agori. Tada puštate neka aveti po vama rasipaju užaren ugalj, i ne trepnuvši, posmatrate kako vam se prlji koža. Vi ste se odrekli vašeg tela, nemate šta izgubiti. Sve dok se držite le odluke savršeno ste bezbedni.

Umreti za života znači napustiti sve prionulosti za vaše posede, uključujući tu posebice vaše telo. Svako to može da učini u izvesnom stepenu. Jedan Agori ide u tome do kraja. Svakog jutra kada ustanem, prva stvar koju učinim je da osmotrim moje telo. Vidim kožu, mišiće i kosti i, tada pomislim u sebi: „To će otpasti. Sve će to od mene otpasti. Ostaće jedino moja svest." Na taj način se pelcujem protiv prijanjanja za moju rođenu egzistenciju.

Ograničenja

Ako želite umreti dok ste još uvek u životu, morate obuzdati one tri stvari koje nas najvećma zavezuju za telo: hranu, san i seks. *Nali* (pleme besmrtnih Agorija) imaju jednu recepturu za duhovni

napredak: "Razbij san i svedi ishranu." Bez obzira na to koliko vaš duh bio uronjen u astralne oblasti u budnom stanju, kada zaspite, briše se sva ta blagodet. Spavanje je veoma srodno smrti, s tim što kraće traje. Ono um savladava koprenom otupelosti.

Hrana vas čini pospanim zasićujući vas, seks iscrpljuje, čini pospanim cedeći vas. Agori ne mogu sebi priuštiti raskoš opuštenosti, oni moraju da su izoštreni u svako doba. Oni po svu noć rade u smašanu, gde ih dremež čini mnogo izioženijim napadu duhova.

Jelo i seks čine vas takođe svesnijim vaših telesnih procesa. Zapravo, u slučajevima sve toga - hrane, spavanja i seksa - što više od njih uzimate, više vam se traže. Ostale želje mogu se otkloniti time što im se udovoljava, ali ove tri želje se moraju pažljivo podesiti. Ako danas pojedete jednu celu pečenu kokošku, znači li to da sutradan nećete biti gladni? Naprotiv, bićete još gladniji. Ako danas spavate devet časova, verovamo ćete sutradan spavati deset. Ista stvar je sa seksom: što više od njega dobijate, više vam se hoće. Dok makar ne probate da zauzdate te želje. nikada nećete ostvariti nikakav trajan duhovni napredak. To urežite; nemoguće je. Svi vaš: dometi neprestano će biti brisani vašim prepuštanjem. Da stvar bude gora, ukoliko ikada budete bili iskušavani u smašanu, to će vam doći glave.

Razmotrimo ovo prepuštanje /slabost/. Saduima i ostalim duhovnim aspirantima nije dopušteno da piju alkohol, neki od njih ne smeju čak ni lekove koji sadrže alkohol da uzimaju. Agori, međutim, piju, ali jedino zato što oni mogu da gospodare svojim pijanstvom. Morate piti piće, ne dopustiti da piće pije vas, da ne bi postali njegov rob i bili izgubljeni. Morate uvek zadržati kontrolu.

Kakva je svrha od toga da se pije i od toga bude pijanim? Celi se izbalavite, dok laprdate svima koji su voljni da vas slušaju, plaćate im i piće ako treba kako bi vas slušali. Zatim se obilato nakrkate svom silom hrane, i to verovatno sve zajedno posle izbljujete. Najzad se i pobijete, odete u krevet sa nečijom tuđom ženom ili se onesvestite,

Aikohal čini čoveka ekstrovertnim, ali ta ekstrovertnost mora biti pod čvrstom kontrolom. Većina ljudi dopušta da piće

pije njih. Oni dopuštaju da njihovi svesni umovi budu savladani od onih malih ćelija kvasca zdrobljenih pošto je proces vrenja okončan. Te ćelije kvasca tokom ove operacije mrvljenja prolaze takve muke da od njihovih bezglasnih krika nastaje veliko strujanje *tamasa* u nastalom alkoholu.

Kada hoću da pijem, uvek dopustim da jedna kap pića padne na tlo pre nego što počnem, kao levanica Majci Zemlji. Molim je da oživi sve one sirote ćelije kvasca. Kada Ona to učini, svaku tu ćeliju ispuni transcedentalna mudrost i blagoslov Majke, a time što ih ispijam, ispuni i mene! Ponuidivši tu kap, ponovim jednu određenu mantru i zatim kažem: *„Prađvalita!"* zato što i te ćelije kvasca i ja treba da imamo naše intelekte *prađvalita* (potpaljene, uklesane). Čineći tako taj alkohol pali moj *Bhuta Agni* i osposobljava me da se uznesem u astralne predele. Svako drugi ko pije ukresaće svoj *Đatara Agni,* sto će povećati njegovu telesnu glad i vući ga sve dalje naniže u fizičku svest *Đatara Agni* je onaj oganj koji vari našu hranu, to je telesna moć varenja. *Bhuta Agni je* skopčan sa tananim telom, on kreše i razgoreva *Đatara Agni.* Kada je um uznemiren. *Bhuta Agni* je oslabljen, što slabi i *Đatara Agni.* To rezultira lošim varenjem, a ovo, pak, izaziva bolest.

Ovaj *Bhuta Agni* deluje kao probavna vatra tananog tela, s tim što tanano telo ne živi o jestivu, njegova hrana je đapa (izgovaranje mantri). Ako želite da postanete duhovni, morale sačuvati i zaštititi moć *Bhuta Agmja,* tako da vaše spiriluatne vežbe budu pravilno svarene u vašem umu. Znatan je broj onih zapadnjačkih tragača koji su se upropastili fizički ili mentalno, preteravši sa mantrama ili pranajamom ili tako nečim, pre nego što su dovoljno ojačali da to mogu probaviti, pravilno iskoristiti samu tu energiju što su je na taj način stvarali. Zbog toga što *Bhuta Agni* daje energiju *Đatara Agniju,* kada je jedan od njih jak, tada onaj drugi nužno mora biti slab.

Ako želite da uživate u svetovnom životu do krajnjih granica, neophodno vam je jedno snažno, dobro odnegovano telo, za šta morate vas *Đatara Agni* održavati dobro rasplamsan. A najbolji način da uvećate moć vašeg *Bhuta Agnija,* vaše „duhovne probave", je da činite upravo obrnuto: da jedete manje. Kako se

vaša fizička glad smanjuje, otkrićete kod sebe uvećanu mentalnu glad za znanjem, i kako ustanovite da možete da svarite manje količine hrane, tako vidite da možete da probavite mnogo više novih stvari mentalno i obrnuto. Spavanje i seks načelno otupljuju i *Đatara Agni* i *Bhuta Agni.* Nema, dakle, uzmaka; da bi se ostvario trajan duhovni napredak, vaš *Bhuta Agni* morate učiniti preovlađujućim.

Opojna sredstva

Kod svakidašnje osobe unošenje alkohola će dovesti do paljenja *Đatara Agnija.* Ajurveda uočava to i propisuje medicinska vina kada je potrebno uvećati apetit i poboljšati probavu.

Jedan Agori, pak, nije obična osoba. Agori ne žive od jela. Jedan Agori koji pije ne sme piti kako bi izgubio svest i još više se zapleo u svet Maje, već više kako bi proširio neke moždane vijuge, da bi uvećao, ne smanjio, njegovu svesnost. Alkohol će izoštriti vašu svest u toj meri da jedan problem, koji bi vam u normalnom stanju oduzao časove razmišljanja, rešite trenutno. Isto je i sa svakim drugim tipom opojnog sredstva, ukoliko ste u stanju da ga kontrolišete: ako ne možete da njime upravljate, ne uzimajte ga, sigurno ćete potopiti sami sebe.

Kada Agori unese u sebe mnogo opojnih sredstava, on se oseća kao da ide ka određenom smašanu i da je sam sa svojim mislima. Postane introvertniji; rado bi svima koje susretne kazao: „Ostavite me na miru!" A kada se on namaze pepelom i ostane nag i izvikuje skarednosti, nema verovatnoće da mu se iko približi, i on u svom stanju ostaje ceo bogovetni dan. To je jedan od razloga zašto Agori postupaju na način na koji to čine. Činio sam to i sam.

Agori su tragači za uzbuđenjem, to je to u malo reči. Kada sam I981.g. boravio u SAD, šta je bila ona stvar u kojoj sam najvećina uživao? Tobogan-vozići u luna parkovima! Naročito „Vasionska planina" u Diznilendu i onaj stari drveni vozić na Raskršću svetova. Na tim vozićima znao sam da ostanem po ceo dan! Taj nalet brzine, to uzbuđenje! Većina ljudi samo vrisnu i zaborave na to, upravo kao što se i većina ljudi napije i padne u nesvest, a većina ljudi koji se prepuštaju seksu, doživi orgazam

i zaspe. Ali koja vajda od toga? To je puka telesna slabost. Da biste bili jedan Agori, vi se otiskujete iza svih granica, a ono najveće sputavanje je samo telo. Kada se mi, Agori, uzbuđujemo opojnim sredstvima i seksom, mi ih koristimo da odemo izvan tela. Ista je stvar sa muzikom. Valjda ćete, ako za primer uzmem muziku, shvatiti šta želim da kažem o opojnim sredstvima i seksu. Muzika je vibracija, upravo kao i mantra. Možete je koristiti da pospešite vašu sadanu. Svaka muzika će delovati, ukoliko je to lepa melodija i dobar ritam. Ja volim Džima Rivza, jer ima to oboje, i melodiju i dobar ritam, a i patos. Uživam u Španskim i karipskim melodijama, a slušam čak i neke rok stvari, premda je mnogo toga tamo odviše nasilno za moje svrhe. Neki od naših zagriženih Indusa vele: „Jedino indijska muzika može učiniti vaš um meditativnim", ali to je sve trabunjanje. Tačno je da su naši indijski ritmovi više odmakli u složenosti nego stoje to slučaj sa Zapadnim, i da su naše melodije isprepletenije, ali ima nečega i u muzici Zapada, što je čini naročito upotrebljivom da bi se dospelo u određene okvire uma.

Meso je isto tako opojno sredstvo, uzgred budi rečeno, isto je onoliko opojno koliko i muzika, alkohol, marihuana i seks. Ali ono uključuje ubijanje osetljivih bića, što ja ne trpim; mile su mi životinje. Uz to, kada jedete meso, morate biti u poziciji da obezbedite tim životinjama da steknu više rođenje, ako ne želite da budete umrljani karmom. Stoga je bolje izbegavati ga.

Tri su važna razloga što Agori vole da uzimaju opojna sredstva. Prvi: pitanje izazova i uzvraćanja na izazov.To je nadmetanje između određenog Agorija i određene droge. Ko je jači. Hoće li droga biti u slanju da slomi volju tog Agorija i odvuče njegovu svesnost ili će taj Agori moći da zavlada učinkom te droge i podredi nju svojoj volji? Samo to ushićenje oko jednog ovakvog odmeravanja je opojno sredstvo po sebi.

Drugi razlog: ako je određeni Agori sposoban da gospodari njegovim pijanstvom, ta sila opojnog sredstva umnožava silu njegove usredsredenosti, postoje svest jedan hemijski fenomen. Sa jačanjem koncentracije lik božanstva, koje se neprestano formiralo u njegovom suptilnom telu biva čvršći i jasniji i, to uspeh u molitvi približava tim više.

Treći razlog: Agori uvek obožavaju Šivu, koji voli opojna sredstva. Ovo ima dvosvrhovit učinak. Ne samo što taj Agori ugađa Šivi prinoseći mu to opojno sredstvo, već i sam čin unošenja opojnog sredstva pomaže tome Agori da njegovo sopstvo poistoveti sa Šivom, postoje stalna opijenost jedan od aspekata Šivine personalnosti. Šiva je trajno opijen samadi-svesnošću: mi se do njegovog nivoa moramo uspinjati postupno.

Većina ljudi nikada ne shvati da je svrha opijanja izoštravanje uma. Oni uzimaju marihuanu, zatim obilato jedu, zatim se odaju seksu. Oni će uživati u uterivanju za minut, a misliće da polno opšte godinama, usled delovanja unete droge na iskrivljenje osećanja za vreme. To je sve silno zamlačivanje.

Agori uzimaju svaku vrstu opojnih sredstava, neke znatno gore od ovih. To je jedan deo naše sadane. Ja sam držao jednu kobru i puštao je da me ugrize za jezik na svaki sat, isključivo zbog naročitog uzbuđenja. Da je nahranim probušio sam rupicu najednom jajetu, a zatim joj silom sasipao sadržinu kroz grlo. Misao da kobra pije mleko je smešna. Imao sam nekoliko kobri, uključujući i jednu albino, koja je imala tri pruge na klobuku, što je Šivin znak. Držao sam isto tako i jednu kraljevsku kobru. Njen je otrov mnogo smrtonosniji nego onaj ostalih kobri zato što ona na svom jelovniku nema ništa drugo osim drugih kobri. Držao sam i beli arsenik takođe, polizavši jedan od kristala na svaki sat ili dva. Za marihuanu i hašiš imao sam specijalnu lulu, načinjenu od naročitog tipa gline, i sa time sam mešao arsenik, akonit, semenketatule, opijum, i šta sve ne. Bio je to čilam dug oko jedne stope. Prekrasan! Običavao sam ponekad piti 24 časa dnevno, prazneći sanduk za sandukom skoča. Pio sam čistaka, pravo iz boce. Ali nakon nekog vremena sam počeo da razmišljam: „Kakva svrha od toga?" Prekinuo sam sa većinom opojnih sredstava koje sam koristio, premda, ponekad i dalje pijem alkohol ili koristim bang.

Jedna od velikih zamerki opojnim sredstvima su njihova pokrajna dejstva. Pušite čilam za čilamom marihuane ili hašiša i neizostavno ćete pazariti grozni kašalj, a verovatno i hronični bronhitis. Pijte bocu za bocom viskija i vaša jetra strada. Pijte bang i zaradićete hronično tvrdu stolicu. A upotreba arsenika ili

žive na duže staze? Nemojte čak ni pitati o tome. Ali sve te supstance imaju i svoja sopstvena specijalna preimućstva, što i jesu razlozi zbog kojih se Agori njima služe uprkos nedostatnostima.

Većina ljudi misli da duvan nema ničega do nepogodnosti. To je veoma pogrešno. Ustvari je duvan čudesna kultura. U današnje vreme njega svako zlorabi, pošto retko ko zna kako se on ispravno koristi, i otud toliki neželjeni učinci. Krivi se siroti duvan, umesto da se krivi glupost samih korisnika. Da je pravilno primenjen on bi činio čuda. Duvan ima 100 važnih primena u Ajurvedi. Mislite li vi da su američki Indijanci bili budale što su ga obožavali? Ni slučajno! Oni su znali njegove moći.

Ali ima i mnogo boljih opojnih sredstava. Stari Rišiji su uzimali *somu,* što je jedna vrsta bezlisne puzavice /lijane/. Danas neki misle da je soma ona otrovna pečurka *Amanita muscaria,* ali je to bila puka zamena za onu pravu stvar. Jedino sami Rišiji znaju šta prava soma jeste, otud što je oni sami jedino i mogu uočiti. Ona je nevidljiva za svakog drugog. Pre nego što će uzbrati ovu biljku oni su je najpre obožavali u jedan povoljan dan i od nje za to tražili dopuštenje. Ako bi biljka odbila da da dopuštenje, ostavljali su je s mirom. Ako bi kazala: „Da", ako je bila voljna, tada su pouzdano znali da ta biljka želi da se rodi kao neka životinja nakon što umre. Tada bi je oni brali uz odgovarajuću mantru.

Želite li upotrebiti neku opojnu biljku, a ne možete vi sami da je uberete uz mantru, morate pridodati mantru naknadno, ukoliko očekujete da ona na vas deluje na pravi način, i ako hoćete da izbegnete dodatnu karmu. Uzimanje nekog opojnog sredstva bez odgovarajuće mantre za njega izvesno će uništiti vaš *Bhuta Agni,* i vaš um.

Ponekad su neka od moje „dece" počinjala da troše alkohol i marihuanu, misleći da mogu da mene podražavaju. Ali svi su oni napali u nevolju, zato što ako se ne poznaje metod, možete samo da pravite budalu od sebe. Pa i ona od moje „dece" kojima sam ja dopustio povremenu upotrebu opojnih sredstava prekoračila bi neki put njihove granice i morao sam da budem strog sa njima.

Jedan momak, koji mi je bio vrlo mio, stao je da misli kako je veliki Agori, zato što sam mu dopuštao da sa mnom uzima opojna sredstva. Zaključio sam da, radi njegovog dobra, treba da

dobije iekciju, kako bih ga sprečio da zabrazds, pre nego što je u stanju da sačuva punu kontrolu.

Neko mije bio dao nešto *čerasa* i ovaj momak je bio vrlo radoznao da ga oproba. Ne znam znate li, čeras nije ista stvar što i hašiš. Hašiš je polen i smola od biljke cannabis. Čeras se spravlja tako što se od sveže zaklane ovce uzme runo, natrpa tom smolom i na mesec dana zakopa u zemlju. Onaj loj od ovce i lanolin iz runa izmešaju se sa smolom i razvodne je i taj rastvor kaplje u jedan mali lonac (krčag). Nakon jednog meseca taj se lonac ukloni i unutra imate čeraj.

Lično sam za ovog momka spravio ovaj čeras, izmešao ga sa duvanom i istrijao na dlanu u malo vode, opomenuvši ga: „Nemoj udahnuti suviše snažno. Ova vrsta čerasa udara u glavi! veoma brzo. Poznato mi je da si tokom života uzimao preobilje opojnih sredstava, ali ovo je nešto različito od svega toga. Pazi!" Ali se on oglušio o moj savet, kako sam i znao da će učiniti, i nas dvojica smo počeli da duvamo.

U roku od pet minuta - samo pet - shvatio je da je povukao previše, ali je bilo dockan. Počeo je da gubi svu svesnost o telu. Njegova *prana* (životna energija) sabrala se u grlo, što ga je sprečavalo da priča. Ali se trudio, moram priznati. Pokušao je da navede svoju *pranu* prema gore ka *Ađna čakri* (energetski centar između obrva), a zatim izvan kroz *Sahasraru* (energetski centar na vrh glave) - bilo ne ponovilo se! Da je u tome uspeo dospeo bi u *Nirvakalpa Samadi,* stanje u kome bi trajno ostao nesposoban da se identifikuje sa svojim ljudskim telom.

Ali nisam mogao dopustiti da se to dogodi. Napokon, njemu je još uvek preostalo obilje rnanubandana da th očisti, i ako ga ja sprečim da to učini, postajem odgovoran da ih se ja sam ratosiljavam. Neka, hvala. Rekao sam, dakle, nekome od prisutnih da mu dadne malo vode. Popivena čaša vode zadržala je njegovu *pranu* tačno *u* grlu, ne dajući joj da se krene ni malo naviše. Onaj čeras je, naravno, i dalje potiskivao od dole. On je sada bio u stanju *Trišanku,* nemoćan da se pomeri ni gore ni dole. On se nije nalazio ni u ovom svetu niti van njega, počivao je zaustavljen između ovog sveta - nižih pet čakri - i one istinske *Šunje* (stanja „spiritualnog vakuma") Ađna čakre. I tako, kako on svoj nauk

ne bi mogao zaboraviti, ja sam dopustio da ostane tako nekoliko časova, dok sam ja bio u stajama da se pozabavim mojim trkačkim konjima. Kada sam se vratio, bio je na istom mestu, i dalje lebdeći negde između svetova. Kada je, najzad, ponovo mogao da govori, pitao sam ga šta je doživeo. Kazao je ovako: "Osetio sam kao da sam bio na pragu da zaboravim sve, kao da, samo malio dalje da sam pošao i, bili bismo samo Ti i Ja, a odatle nadalje jedino Ti-ili možda jedino Ja."

„Bolje, sačekaj" rekao sam mu kroz smeli: „Biće i za to vremena. Čemu žurba? Ići nagore brzo, možda je i zabavno, ali suviše se brzo spuštati često je kobno." I od toga dana on je opojna sredstva uvek uzimao prema njegovom kapacitetu, ne dozvoljavajući im da ovladaju njegovom svešću, makar bila reč i o *šunji.* U stvarima opojnih sredstava morate raditi veoma postupno. Rim nije sagrađen za jedan dan, zar ne.

Jasno je da sam spravljajući raj čeras za njega, dodao jednu mantru uz to. Zar mislite da bi ga inače taj čeras poslao do stanja *šunje.* Da to tako radi, svi zavisnici od čerasa na svetu do danas bi već bili prosvetljeni.

Stvar oko koje se uvek osiguram da sam je učinio jeste da prethodno pronađem protivotrov za ono opojno sredstvo koje koristim. Ajurveda, naša drevna indijska medicinska nauka, snabdela nas je metodama da ograničimo ili potpuno ukinemo ona uzgredna dejstva tih opojnih sredstava na telo, što ih ova opojna sredstva izazivaju, tako da dobijete samo opijenost, a ništa od rđavih posledica za telo; ili skoro ništa od toga, u svakom slučaju.

Pa i sa svim tim predostrožnostima, vaše telo će, ipak oslabiti kada uzimate opojna sredstva, zato što vaš um postaje delimično nezavisan od prinuda tog vašeg tela. Tu je i čitava svrha od toga da se bude opijenim. Vap um radi toliko brzo da vaše telo ne može da se drži uporedo i biva raslabljeno, mlitavi. Što se manje vaš um poistovećuje sa vašim telom, to bolje za vašu sadanu, ali gore po samo telo, vaše fizičko zdravlje; vaše fizičko zdravlje će davati prednost poboljšanju vašeg mentalnog zdravlja. Ili ćete u najmanju ruku ostati dobrog telesnog zdravija, ali ćele gubiti na težini i refleksu, pošto sedite po vazdan

bez vcžbanja i hrane. Ali vi tada ne marite ni koliko za lanjski sneg za vaše telo, jer vašu mentalnu igru smatrate neuporediv, važnijom.

Dabome da je to jako zgodno što imate telo kada se uzme opijat, ono unekoliko deluje kao brodsko sidro, kada želite da zadržite vašu svesnost. Kada ste eterični, vi nemate za šta da se uhvatile, a tada druga eterična bića mogu da vas opustoše, ako vas uhvate neoprezne; te mogućnosti su, zaista, zastrašujuće. Ali kada stvarno budete očvrsli u vašem tananom telu, nemate se čega više plašili.

Do tada, pak, valja da imate snažno, zdravo telo koje će izdžat i sve ono kroz šta budete prolazili. Nemojte me naopako shvatiti. Ja sam nekadašnji rvač i cenim blagodeti stamene fizičke građe. A to i jeste onaj drugi razlog što ljude odvraćani od uzimanja opojnih sredstava. Morate bili veoma zdravi, najpre, i da ste prethodno i fizički i mentalno spremni, da biste se smeti upuštati u baratanje sa opojnim sredstvima. U protivnom ćete se jednostavno trovati. Setite se da je mozak hemijska materija, a svaki toksin stvara određeno stanje svesti. Ako dakle niste suštinski zdravi, opijati ne samo da vašu svest neće odneti u astralne sfere, nego će vam napraviti nove moždane toksine, koji će preplaviti vaš um uznemirujućim emocijama, što će pokvariti vašu sadanu. Tako da se načelno bolje tih stvari kloniti.

Agori veruju u svođenje sna na najmanju moguću meru, zato što postoji mogućnost da za ono vreme dok spavate vaša svest izmakne vašoj kontroli. Sve one vaše brižljive predostrožnosli dok vam je volja budna padaju na nulu kada vas uhvati san. Morate se ili apsolutno odreći spavanja ili ovladati vašim snovima. U tu svrhu postoji jedna biljka. Od nje se načini pomada koja se noću nanosi na tabane. Ako to radite trideset do četrdeset noći, svake noći, vaša svest će imati jedan te isti san. To je neka vrsta opojnog sredstva; ti toksini iz ove biljke pobuđuju iste moždane režnjeve svaki put na isti način. Ovo je nužno za *Svapnešvari* (Boginja snova) sadanu. Kada jednom ostvarite *Svapnešvari Sidi,* možete da upravljate vašim snovima ili zaustavite svako sanjanje. Možete isto tako upravljati snovima drugih ljudi, što može biti veoma korisno.

Nekom prilikom je jedan od mojih prijatelja od mene uzeo štap Agori babe na poslugu, da obavi neki posao. Kada sam ga upitao šta je sa štapom, odbio je da mi ga vrati. Poslao sam mu Svapnešvari. Kada ona kome dođe u nekom od njegovih snova, ne može joj se razaznati lice. Ona ga je upozorila da mora ili vratiti palicu ili snositi posledice; ovaj se oglušio o njenu opomenu. To se ponavljalo tri ili četiri noći zaredom. Tada mu se Svapnešvari ukazala i kazala mu: „Ovo ti je poslednja opomena. Ne vratiš li tu stvar, uvalićcš se u gadnu nevolju.'" Kada se narednog jutra probudio, ugledao je krvavi otisak dlana na njegovom uzglavlju. Jogunasto je uprkos tome odbio da i tada vrati štap. Sledeće noći Svapnešvari mu je došla i kazala: „Sada si preterao: primi tvoju kaznu." izjutra, i on i svi njegovi ukućani su se probudili sa visokom temperaturom koja nije htela da spadne, nikakvi lekovi tu nisu pomagali. Vratio je štap, i groznica je uminula.

Ima obilje drugih primena Svapnešvari, ali kako god se na tu stvar pogleda, budnost je bolja nego san. Opojna sredstva mogu da budu izuzetno korisna u sadanama, ili mogu da razore vašu svest. To sve zavisi kako ih primenjujete, a da biste ih ispravno koristili, najpre vam valja umreti.

Umreti za života

Umreti za života znači eliminisati sva nevoljna nadraživanja vaših čula. Ne smete lučiti pljuvačku kada vidite dobro pečenje. Oseća li mrtvac glad? Ne smete se paliti, ni mentalno, kada neka zanosna ženska prolazi mimo vas. Može li mrtvome da se digne? I, zapamtite, jednom kada u to kročite, nema granica proverama koje će na vama biti izvršene. Bićete testirani do vaših krajnjih granica.

Umreti za života, znači da morate istopiti vaše kosti. Zašto se neki duhovi predstavljaju kao kosturi? Zato što kada telo umre i raspadne se, kosti su i dalje tu da bi se oni sa njima samoidentifikovali. Istopiti vaše kosti, znači izgubiti sposobnost da se bilo kakva radnja izvršava sa vašom sopstvenom ličnom voljom, kao suprotstavljenoj onoj kosmičkoj, božanskoj volji same Prirode.

Sećate li se one priče o Sagal Šahu? Onog Agorija, kojeg su doneli kući Sagal Šaha, morali su da nose u jednoj korpi; taj je odbacio svaki voljni čin, tako da je bukvalno postao beskosturan.

Kažu da su tri stvorenja bez kostiju: kišna glista, luda i Bogom opijen čovek. Biti jedan Agori, to znači biti upravo poput neke kišne gliste, sasvim bez kostiju, tako da vas mogu u čvor zavezati, a da vam to ne nanese patnju. Kada jedan cikion razmahne predelom, drveće je iščupano iz korena, ali travke polegnu po tlu i izbegnu taj udes.

Umreti za života znači osušiti se. Suve biljke su načelno korisnije od onih svežih, one dobijaju na potentnosti kada su suve. Isto je sa jednim Agorijem. On ili ona se sasuši i izgubi sve sokove /lučenja/ nužne da se ostane u životu. U fizičkom smislu to znači da vaši probavni sokovi presušuju, reproduktivni fluidi se smanjuju, koža može postati skorena i zborana; naročito ako živite u kakvom smašanu neprestano više meseci.

Oni mentalni efekti su, pak, znatno važniji. Setite se, za jednog Agoiija čitav svet je jedan smašan. Svakoje rođen sa već utvrđenim sudnjim danom, svi ti ljudi već jesu skeleti. Oni sokovi koji treba da budu isušeni su sve one sočne misli što vas drže prikovane za ovaj svet, neprestanim stvaranjem želja. Ako možete njih da mentalno isušite, tada fizički možete činiti što god izvolite; ako ne možete to, tada se morate najpre pridržavati nekih preliminarnih disciplina i ograničenja. Tek, međutim, kada su ti sokovi želja isušeni može onaj *pravi* sok života - ona *Amrita* (nektar besmrtnosti) - da se stekne. Umreti za života znači dokinuti svaku misao o dualnostima. Ona Univerzalna Duša je jedna, ne dvojna, te morate odstraniti sve percepcije o dualnosti: poželjno-nepožeijno, prijatno-bolno, zanimljivo-gnjavatorsko itd. Brine li se jedan leš o bilo čemu? Ne, ni za jednu jedinu stvar - i vi morate postati jedan leš za oči sveta, ako hoćete da uspete u Agori.

Staza leve ruke

Zašto Agoru zovu stazom leve ruke? Osmotrimo samu razliku između desne i leve ruke, barem u indijskoj kulturi: desna ruka prinosi hranu i piće do usta, vrši religiozne ceremonijale, prinosi žrtve, pruža darove, i radi sve što je povoljno. Leva ruka mora da vrši sve nepovoljne radnje, da čisti otvore za pražnjenje,

pa i da ubija životinje. I skoro svi ljudi sveta su manje-više prirodni đešnjaci. Agora je gospodarenje nad svim radnjama, povoljnim kao i nepovoljnim. Levo je uvek intenzivnije od desnog, zato što levom stranom tela upravlja Šakti. To je razlog zbog čega muževljeva supruga mora sedeti njemu s feva, kada zajedno vrše obrede. Levoruki ljudi su zbilja izvrsni na onim poljima koje odaberu, naročito u muzici.

Za jednog Agorija ne postoji ništa što bi se nazvalo „nepovoljnim". Pravoverni ljudi misle da su leševi, lobanje i menstrualna krv nečisti i da je svaki onaj ko ih upotrebi za obožavanje poremećen ili štogod još gore od toga. Sama misao o jedenju ljudskog mesa im se gadi. A jedan Agori nalazi da su mu te stvari krajnje primenljive.

Postati Agori znači prihvatiti sve u ovom univerzumu kao deo *same Atme,* ali se ne može prosto skočiti do tog stepena iz mesta, jer tome nipošto niste dorasli pre zadovoljavajućeg pripremnog razdoblja. Stvari morate raditi postupno, onako kako neko dete kreće sa školom. Vi ne zahtevate od tog deteta da izlazi na ispit iz algebre u dan kada još uči sabiranje; tako u Agori uvek polazite od samih osnova i napredujete vrlo lagano, osim, ako, kao što je to bilo u mom slučaju, ne počnete od samog vrha. Ali to se događa izuzetno retko.

Jedan Agori zadobija diplomu tek pošlo postane neustrašiv. Čega bi se on plašio? Ne samo duhova, aveti i čega sve ne, celog onog delovanja same Samsare. Imale li vi predstavu koliko se ubistava događa na svaki minut na licu ove planete? Koliko silovanja, pljački, otmica, mučenja i drugih gnusnih zlodela? Koliko puta su svakog sekunda ljudi prevareni, zavedeni, opsenjeni i učinjeni budalama? Kada sve to probate da sagledate, biva previše; to će vas prestrašiti ako pomislite na to silno breme karmi. Onog časa kada steknete *Đnanu,* i znate posledice svake radnje, počećete promišljati hiljadu puta pre nego što uopšte išta i preduzmete, toliko velik će biti vaš strah.

Ali morate da nadiđete taj strah i shvatite da je to sve deo jedne celine, da se sve kreće u skladu sa istančanim planom Prirode. Svako ubistvo, svaka svirepost ima neko značenje. Morate voleti sve što se u Samsari odigrava. To ne znači da treba

da izađete napolje i ubijate, već da uvidite kako je čak i ubistvo deo one igre Triju Guna, sve to usled Zakona Karme, a time deo i svrha Prirode.

Dobra provera za Agorija je ovo: kada možete da pojedete vaš sopstveni izmet sa istinskom ljubavlju prema njemu, to znači postigli ste malčice. Pod tim ne mislim na nastranost; govorim o pravoj jednosti sa čitavim postanjem. Vi ste napravili taj izmet, to je neki deo vas; uživali ste jedući onu hranu koja ga je proizvela i jedina stvar koja deli tu hranu od tog izmeta, to ste vi sami. Zašto biste to smatrali toliko odvratnim? Fekalije su isto toliko deo Atme kao što su to i vaše telo i svest; ko tu koga čime hrani? Sama Atma hrani Atmu za Atmu. Sve je to Atmino kolo. Kada jedan Agori dostigne ovaj stepen, jede štogod bilo: mrtvog psa, drob, splačine iz slivnika, njegovo sopstveno meso. Sve što pojede za njega je ravno najukusnijem delikatesu, sve to otud što nema pogrešnog razlučivanja. Sve vidi kao Jedno; nema privlačnosti niti odbojnosti. Kada mu telo traži hranu, jede šta mu je na raspolaganju.

Agori jedu ljudsko meso, ali ne otud što su postali ljudožderi. To je u sklopu određenog obreda. Ja sam jeo ljudsko meso mnogo puta; pa i moj sin je jeo ljudsko meso. Običavao sam da čekam kod neke pogrebne lomače dok se određena lobanja ne rasprsne - ona se rasprsne uz jedan lep „pras" - i tad bih hitro, da izbegnem da opečem prste, izvadio delove od tog mozga, koji su bili gnjecava masa, delimično pečeni do tada, i jeo ih. Bilo je to odvratno, ali u taj mah morate zaboraviti na gadljivost i sve ostalo.To je sadana, ne večera u „Ricu". Bio je u Girnaru jedan Agori, po imenu Sevadas, koji se bio specijalizovao za jedenje ljudskih mozgova. Ali nakon nekog vremena, napustio je tu praksu i postao potpuno Satvičan, najsmerniji, najmekši mogući sadu. To je pravi ispit za jednog Agorija. Iz punog zamaha Tamasa, on mora da dopre do čiste Satve, ljubavi za sve.

Kada opažate Jedno u Svemu i Sve u Jednom, tu ne može biti straha, straha od čega - od vas samih? „Gde god da pogledam, ja vidim Sebe", jedna mala izreka što sam je nekom zgodom sročio. „Sebe" je sa velikim „S", samu Atmu koja prenosi sav smisao tog iskustva. Da je jedan Zen Budista to čuo, mislim da bi doživeo

satori. Kako biste se mogli plašiti sebe? Ne, plašite se jedino onog nepoznatog; jednom kada je sve poznato, strah otpada od vas. Jednom kada spoznate sebe kao nerazdvojive od Atme, čega imate da se plašite?

Najgori strah od svih strahova je strah od smrti; jednom kada prevazidete strah od smrti, nadišli ste sve strahove, jer tada odlazite iza očekivanja i predviđanja, što su uzroci većine karmi. „Moram iskusiti taj užitak pre nego što umrem", ili, „Moram tu osobu sprečiti da se pleće u moje užitke." Kada smrt više nema za vas vrednosti, vreme gubi vrednost, i tada se više ne uznemiravate ni radi čega. Tada kažete: „Ako mi je dato da iskusim taj užitak, tad ću ga i doživeti, čemu briga?"

Kada jednom raskrstite sa strahom, sav svet vam se otvara; jer vi nemate šta da uzmete ni od koga; vi jedino znate kako da dajete jer ne morate ništa da zadržavate. Šta možete da posedujete, kada je „sve Vi"? Vi već posedujete sve, to je zbilja uzvišeno osećanje.

Sa vašom srednjoškolskom diplomom idete na one prve dve godine iskušenja na koledžu. Svaki vid iskušenja će vas presresti na tom putu: duhovi koji će vam nuditi slavu ili bogatstvo, prikaze koje se nude da zakolju ili osakate vaše neprijatelje, Jakšini koje nude seksualne usluge, da vam ispune svaki mogući hir. Uzmete li neku od njih sa onim što vam nudi, skončali ste. Samo je jedan način da to izbegnete: odbiti. Ako ste stvarno pouzdani da ste deo one Univerzalne Duše, onda, kako one mogu išta da vam daju ili šta učine za vas? O vama je Priroda preuzela brigu, ne treba da se uzbuđujete i hvatale ni na kakve njihove mamce.

U Agori se univerzitetska diploma stiče tek nakon narednog ispita: napada. Kada sve one horde eteričnih bića otkriju da vas mogu staviti na iskušenje, ona će probati da vas izlude njihovim moćima zastrašivanja. Ali se ne uzbuđujte: kako vas ona mogu pozlediti? Vi ste deo totaliteta postanja, a vaša Majka se brine o vama; šta vam treba više od toga?

Nakon što ste okončali vaše studije, dodeljuje vam se diploma: moć da čujete na daljinu i vidovitost. Tada idete bilo kuda, jedete bilo šta i bezbrižni ste, jer *nešto* navodi svaki vaš potez, Postajete upravo kao jedna jantra. Ona kosmička Šakti igra kroz

vas, i doživljavate blaženost. Ali to je konačan stepen. Vi morate započeti sa dna i proći kroz žrvnjeve.

Nadam se da ste do sada shvatili da to da se bude jedan Agori, zahteva jedan specijalan temperament; nije svako u stanju da je radi.

A raditi je, to je upravo udvojiti se od nje; izaći iz onoga što radite je čak i teže nego to prvobitno raditi. Pretpostavimo da ste se upustili u teške vežbe sa upotrebom opojnih sredstava. Ne možete to preseći onog časa kada osetite da vam je toga bilo dosta. zato što vaše telo neće biti u stanju to podneti. Morate smanjivati postupno. A velik broj Agorija zaborave zašto su počeli da uzimaju opojna sredstva, te tokom godina mogu postati obični zavisnici, koji nisu u stanju da ih odbace, upropastvši njihovu svest, na sve to.

Znate li razlog zašto sam ja prestao sa opojnim sredstvima? Običavao sam da ih uzimam po čitav dan, 24 časa, ali sam tad shvatio da ona najveća droga postoji unutar mene samog u svako doba. Besplatna, iako se koristi, bezopasna, i nikada se od nje ne krizira, niti se može prekoračiti doza. Njeno ime je Bog. Ona pruža najbolju koncentraciju uma. Učinci alkohola ili marihuane, ili čega tome nalik, izvetre do sutradan, ali opijenost izazvana Božjim imenom samo raste; njoj nema kraja. Koristim je neprestano i ona uvek radi za mene. Bez obzira kakav da je problem, sveto ime Boga uvek je bilo moje rešenje. To je prava Agora. Zaboravite na sve one spoljne opijenosti; tek kada vam se srce topi i usisano je, izgara plamenom vaše želje za vašim Obožavanim, samo tada uopšte možete t da se približite uslovu da naučite istinsku Agoru.

Sedma glava

DUHOVI

Šta biste vi kaza!: Ja vidite eelvorogodišnjeg devetka gdc sedi povrh lesa njegove staramajke, dohvata đapamalv (brojanice) njegovog oca i, počinje da radi đapn (manira prebirući brojanice) — kakva je to vrsta deteta? Trebalo bi da kažete daje on rođen da vrši Smasan sadami. Ja sam video jednog dečaka koji je ovo radio. Otud sam valjda i ja, Kada sam bio dcte. u igri pravio male pogrebne lomače od grančica i palidrvaca; to je urođeno sklonost u nekome koje predviđen da postane Agori.

Duhovi

Ona prava priroda sadana Agorija uvek je biia strogo čuvana tajna, što ju je guru predavao tek nekolicini svojih najpoverijivijih učenika. One su morale biti tajne jer nisu u domenu pisane ili govorne reči. One barataju sa planovima egzistencije koji su neverovatno strani našim svakodnevnim životima. A eterična bića su ljubomorna, ne vole da makar ko saznaje o njima. Ako se šećete naokolo brbljajući svakome o tome šta ste postigii, vi ćete sasvim izvesno ispaštati zbog toga.

Uvek morate da jedete u privatnosti, na hodočašće uvek da idete sami, kada vodite ljubav mora tu biti prisutno isključivo vas dvoje, a kada vršite neki ritual, nikada ne smete dopustiti

da niko drugi bude pristuan, ukoliko nećete da se okrene na zlo.Ovo je onaj osjetljivi način obavljanja stvari. Jedna od najbazičnijih od Agori sadana je *Munda sadana. Munda* znači lobanja, a ova sadana uključuje korišćenje i ljudskih i životinjskih obanja. Pripremate ih prema propisanom obrascu, prekrijete, sednete povrh njih, i radite đapu. Vrio prosto.

Pošto izvesno vreme budete radili đapu, neke nedoumice verovatno će da vam se jave u svesti: „Da li stvarno može biti ikakve koristi da se ovakve stvari rade?" ili „Postoje li duhovi zaista?" ili neke takve. Sve o vašim sumnjama biće vam izbijeno iz glave kada jedan od onih duhova čiju lobanju koristite, rasrđen što narušavate njegov spokoj, baci na vas užareni komad uglja ili kakvu tešku kamenčinu. Bićete ozleđeni ili opečeni, i taj će vas bol podsećati da: jeste, izgleda da zbilja ima neke istine u čitavoj toj stvari.

To je tačka kada morate znati da zaštitite sebe. Pre no sednete da radite đapu, morate uraditi *Kilanu,* tako što ćete opisati jedan nevidljivi krug oko tog mesta na kom ćete da sedite. Sve donde dok sedite unutar tog prstena, ništa vam ne može nauditi; nikakav duh ne može vas gađati ili vas ozleditи na bilo koji način. Ali onog časa kad istupite izvan, izloženi ste njihovoj nemilosti, i tu je biti živ odran stvar bezazlena u odnosu šta će vas snaći. Ne iskoračujte napolje: sedite unutra i posmatrajte zabavu iz bezbednog. Lagano će vaše samopouzdanje da raste, i moći ćete da pređete na složenije sadane.

Sadana za jednog duha znači namamiti ga stvarima koje on voli, zatim čuvati ga pomoću mantri. Morate izvršiti *Kilanu* i *Stambhanu.* Oboje znači: „pričvrstiti nešto u određenom mestu". *Stambhana* je prvo, privremeno učvršćenje, a *Kilana* (bukvalno „prikivanje"), je trajno vezivanje. Ako želite da nešto okačite na zid, najpre rešite gde staviti klin, postavite klin na odgovarajuće mesto, a onda ga zakucate. Eto, ovaj duh ostaje uz vas onoliko koliko sledite sva pravila podesna za tu naročitu sadanu. Jedna greška i vaš posao je rasturen.

I jednu stvar zapamtite: niko ne voli da bude okovan u lance. I niko ne voli da radi za drugoga, a da za to nije plaćen. Znači, ako ne znate tačno šta se kada radi, nekog dana ćete počinili grešku,

a onda će sve da vam se olupa o glavu. Neki misle da su veoma lukavi kada vrše sadanu Jakšini ili za Mahakalu, kako bi ih nagnali da za njih rade, ali takve ja smatram najvećim budalama, jer oni postaju zavisni od tih njihovih duhova, koji su zapravo naše sluge i moraju na primeran način i da budu tretirani.

Ako ja zaištem od mog sluge Dondua da mi da pet rupija, on će mi ih dati. Ali i pošto mu ih ja budem razdužio, onog časa kada probam da ga otpustim, on će mi reći: „Otići ću, *Sahibe* (Gospodaru), ali ti se seti onih vremena kada si od mene iskao na zajam pet rupija i ja sam ti pozajmio. A sada me mirno izgoniš na ulicu. Gde će ti duša?" Tada sam potpuno izgubljen, moja čast je nepopravljivo okaljana. Jedini način da to sperem je samoubistvo. Mogu da molim za pomoć od mojih saveznika, najviših božanstava, ali ne i od mog Dondua.

Povlačim granicu između duhova i božanstava, zato što je jedan duh na ovaj ili onaj način zarobljen /vezan/; u protivnom. zašto bi duhovi boravili po grobljima? Oni bi pronašli neko božanstvo, ili novo rođenje, ili inače pronašli neki njihov put do kakve bolje egzistencije. Ali iz raznih razloga, oni su obavezni da ostanu u smašanu, u tom njihovom međustanju, lutajući naokolo. Jedno božanstvo ili jedan Siddha, posećuju određen smašan ili tu žive imajući na umu neku specifičnu svrhu, ali bez i najmanje prinude da tu nevoljno ostaju. Rekao sam vam da se smašan naziva i ,,Šahr-e-Khamoš", Grad Tišine. Zašto grad? Zato što nije prazan, kako biste mogli pomisliti. Ispunjenje duhovima.

Naravno, te duhove ne može svak da vidi. U današnje vreme, većina ljudskih umova je do te mere uronjena u glib Samsare, da nemaju baš nikakve istančanosti percepcije. Tek kada vaša svest postane istančana, ona se može uzvinuti do astralnih predela i, početi da opaža sve što čeka da bude opaženo.

Materija i energija su neuništive. Upravo kao što astronomi vrše posmatranja i na osnovu nekog magličastog svetla što ga emituje kakva udaljena zvezda, prave procene o tome šta se događalo pre više milijardi godina, sva ona zbivanja koja su se u našem univerzumu odigrala milionima godina ranije i dalje su prisutna kao tanane vibracije, dostupne svakome koje dovoljno istančan da postane za njih prijemčiv.

It is the same way with ethereal beings: Only when one has an extremely subtle mind can one perceive them. But even with a fine mind you can't just stroll into a smashan and expect to be entertained. You have to awaken the smashan. Spirits have a different sense of time, space, and causation than we mortals do. To "awaken" a smashan means to bring it into a state where you can eavesdrop on what is going on and where you can communicate with the inhabitants if you like. Finally, even if you have perception and you know how to awaken the smashan you should never, never, under any circumstances, venture to attempt any sadhana you might read or hear about unless you have a guru to save you if something goes wrong. Even then your guru may also make a mistake and then both of you will be sunk, but at least you have tried to provide for a safety net. Many rituals exist which can give you amazing results, and you can succeed at them very quickly, but most of them are so dangerous that 99 out of 100 who attempt them go insane or die. Spirits are not to be trifled with. When I say *spirit* I mean ethereal beings in general, excepting deities. There are so many categories of spirits, such as those who were once human, those who were never human and can never become human, and those who might get the opportunity to become human. There are less in this last category, however, because animals don't self-identify with their individual personalities to any great extent which makes rebirth easier for them. Humans self-identify with their past lives so strongly that it takes time for them to forget sufficiently so they can be reborn, unless someone drags them forcibly into a womb. One of the useful things you can do in the smashan is to arrange for spirits to obtain wombs, with the help of Lord Shiva, of course. You know, in the South there is a temple whose Shiva Linga is actually in the form of a human penis, made of eight different metals. When a girl is about to be married she is taken to the temple and made to sit on the Linga so that her maidenhead is broken. In that way Lord Shiva is her first husband. It seems paradoxical, doesn't it; the God of Death being the ideal husband? There is an esotcric significance: Shiva being the God of Death is lord of all the spirits, and it is only through His grace that a spirit can be rebom on the earth. What this means, practically, to an Aghori, is that with the blessings of

Shiva you can give a child to achildless couple. It is not all that difficult if you know what you're doing. First you must go to the smashan and find a spirit. He has to have at least a little rnanubandhana with the parents, and you should try to get one that does not have such bad karrnas that he will immediately be the ruin of the family.

Then you must ask Shiva for His blessing to allow the spirit to take birth. Once the blessing is there nothing can stand in the way. The spirit waits until intercourse takes place, and after ejaculation picks a sperm and actually drags it to meet the eggo After fertilization occurs the spirit ensures that the zygote is firmly implanted into the wall of the uterus. Then there is absolutely nothing to worry about. The spirit will sit at the mouth of the cervix and make sure that the baby grows to full term and that the delivery is smooth and without complications. Now, there is a *Jiva* (an individual soul) in every sperm. But in this case the [ivas are very weak, unable to grow on their own. So the child will have most of the attributes of the spirit and very few of the Jiva, because the spirit's tendencies will be so strong as to overpower those of the Jiva. And of course the child will have less of the father's traits, because they were represented in the Jiva who is eclipsed. In this way the future personality of the child can be predicted, because the spirit is a known quantity. The spirit has little affinity for the mother and father, since most of the rnanubandhanas with them were in the Iivas in the sperms, which means the child will leave the family earlier because his rnanubandhanas are with other people.

Not only that, but you can know other things about the child because he has had the blessings of Shiva, for instance, *Dirghayuh* - long life. How can Shiva allow him to die young?

Also, he will be full of intelligence, have no birth defects, and so forth. Isn't this a fine way to do things? The parents get what they wanted: a child. The spirit gets what he wanted: a womb. Shiva is happy to see one of His spirits get a womb, and a human one at that. And by doing this you finish your rnanubandhanas with

sa tim duhom, a da ipak ne stičete karmu. Vi ste samo slučajno prisutni. Nije li to divno?

I jeste divno. Nažalost, većina onih koji odlaze u smašan da bi radili sadanu, ne gledaju to na ovaj način. Oni tamo odlaze u nastojanju da zarobe /uhvate/ nekog duha i nateraju ga da rade za njih, što se, kako sam već rekao, na duže staze neće dobro pokazati. Znam to, činio sam i sam greške, ali zahvaljujući bezgraničnoj samilosti mojih mentora, izbegao sam one najgore posledice. Kada mi je nekom ptilikom, primera radi, bilo preko glave da se dalje bavim brigom oko namicanja novca, otišao sam do izvesnog smašana, a kada sam stigao kući, moj ormar je bio pretrpan svežnjevima novčanica od po pet i deset hiljada rupija. ,.To već ima smisla", kazao sam sebi, „brige su prošlost."'

Sutradan kada sam odlazio od kuće, zaboravio sam da ponesem ključ od ormara sa sobom. Moj sin ga je našao, otključao ormar i zaprepastio se. Odjurio je do majke i ispričao joj šta je video. Oboje su mislili da to od njih krijem, budući da sam se mesecima vajkao na bedno stanje mojih finansija. Nažalost, oni su podlegli iskušenju, i uzeli četvrtinu iznosa i zaključali to u jednu škrinju. Zatim su ormar ponovo zaključali.

U međuvremenu mi je došlo jedno eterično biće i kazalo mi; "Vaše Gospodstvo, stvar tako stoji. Ne srdite se." Zaključio sam đa treba da odem kući i sam se osvedolim. Došavši kući, popio sam čaj, i dok sam sedeo sa ženom i sinom nehajno sam kazao: .„Oh, zaboravih jutros na odlasku ključ od mog ormara. Nije li ga kogod od vas video negde?"

Oboje su porekli, ali su oboje osalo skrenuli pogled ustranu, što mi je potvrdilo ispravnost obaveštenja što sam ga dobio od onog, duha.

Na to sam zatražio moj ključ od mog ormara. Moja žena je zauzela odbrambeno držanje i kazala: „Šta te to čini tako sumnjičavim? Zašto bismo mi doticali tvoj dragoceni ormar?" Nečista savest ujeda. Odvratio sam: „Nije bilo pomena da ga je neko pipao. Želim samo nešto da vam pokažem." Pronašao sam ključ, otvorio ormar - i on je bio prazan. Njima sam kazao: „A kada otvorite vašu škrinju, i nju ćete zateći praznu." Te su stvari

naprosto odveć opasne da bi se sa njima šegačilo; bez stručnog vodstva, one će opustošiti svačiji um.

Nekada sam poznavao nekog Narajana Dasa, koji je stekao vlast nad nekim sitnim duhom. Kada kažem sitnim, mislim time, po moći; jedan duh je eteričan i tu nije pitanje njegovih razmera. Njegovim postignućem Narajan Das se služio da se obogati. Pretpostavljam da je to logično. Obojica smo studirali uz Đina Čandra Surija, i Narajan Das je poslušao savet tog starog u vezi sa time da njegovo znanje pretvori u gomilu para.

Narajan Das bi vam dao da držite jednu novčanicu između kažiprsta i palca. Kazao bi: „Čvrsto je drži, još čvršće", i ona bi naglo iščezla neznano kud. Ili bi uzeo neku novčanicu, dao vam da je označite, a potom kazao: „Pođi i kupi nam za to nekih grickalica." Kada biste to uradili, on bi vas po povratku pitao za kusur. Tada bi kazao: „Ćorno si to. Evo je, prava novčanica u tvom džepu!" i ona bi se tamo zatekla potpisana vašim sopstvenim rukopisom i sa istim serijskim brojem.

Narajan Das je isto tako bio ti stanju da sa udaljenosti ukloni vaze sa ružama iz kancelarija, kolače sa stola i mnoštvo takvih trikova. Ali kada je učinio jednu vrlo neznatnu grešku, onaj duh, koji je bio kivan na njega zbog preopterećenosti poslovima što mu ih je ovaj zadavao, zaposeo je njegovog sina jedinca i bio spreman da iscedi život iz njega, dok Narajan Das nije došao k meni, molći me da ga izbavim. Učinio sam to, pošto smo bili kolege sa studija, ali je Narajan Das kratko nakon toga umro bednom smrću.

Mogu da nabrajam i nabrajam. Nadomak Bombaja živi jedna dama koja može da ni iz čega stvara crveni prah, ali joj je kći bogalj i luda je. I niko na zemlji ne može je izlcčiti, osim nekoga ko se razume u duhove. Jedan duh je one iste suštine kao i svest tako da on može da uđe u vaš mozak i pričini tu puno nereda: stvara iskušenja, iskrivljuje intelekt itd. Jedino ako je vaša oštroumnost jednako suptilna kao i njihova, tada ćete moći apsolutno da ih kontrolišete.

Zapamtite i ovo: većina duhova su nesrećni. Oni ne žele da vama naude, ali ako vi dođete i kinjite ih, imaju puno pravo da uzvrate udarac. To mahom i jeste priča o svim onim slučajevima

posednutosti od duhova. Neko prosto sedne, zaspi u senci kakvog drveta, ili se pomokri na pogrešnom mestu, i on ili ona budu opsednuti. Ali izgleda nepošteno, zar ne? Ali ako je u drvetu pod kojim spavate duh, on će podozrevati da imate zle namere. Svi to znamo da je napad najbolja odbrana, tako da duh može krenuti prvi. A kad je pitanje mokrenja, duhovi su donekle u pravu. Ne možete im takve stvari radili. Oni ne vole mokraću niukoliko više od bilo koga drugog. Oni je vole još i mnogo manje, zato što, nemajući usta, oni jedu kroz njihovo ćulo mirisa. Tu je odgovor zašto oni vole kađenje i mirise tako mnogo, i zašto su oni pri sadanama od znatne važnosti. Božanstva su još istančanija. Uz njihovo osećanje mirisa, ona se hrane i zurenjem, njihovim umilnim pogledom. Ali ni jedni od njih ne vole miris ekskremenata, izuzev onih najnižih mogućih duhova, koji imaju oblike kostura. Ali vi zacelo ne želite da privučete bas njih, zato što će oni 100 posto da razore vašu svest, oni su daleko gori od besnih pasa. Oni duhovi koje vi želite da prizovete mrze nečiste mirise, i ako im takve prinesete, budite spremni na kaznu. Psa možete stavili na lanac, ali ako je on zao, čim se usudile da mu se približšte, tu nema greške, uješće vas. Uvek imajte na umu da duhovi nisu zli, oni su samo jadni, ali kada su izazvani, napadaju, slično psu ili zmiji i, naravno, oni mogu ovladati vama jedino ako postoji neka rnanubandana. A koja vrsta opsednutosti će se dogoditi, to zavisi od vrste duha.

Neću otpočinjali da objašnjavam o svim podvrstama duhova, reći ću tek o nekolikim koliko da steknete neku predstavu. Tu su *Prete,* ljudi umrli bez ijednog srodnika koji bi izvršio predviđene ceremonije za njih, i koji su osuđeni da na posletku steknu obličje kobre, i *Bhutasi,* duhovi taze umrlih, koji su još uvek prilično vezani za utelovljeni život. Ima i *Dakinija,* duhova žena umrlih na porođaju, koji imaju često tako morbidno posesivnu ljubav za tim detetom da uzrokuju da ga povrede ili ubiju, kako bi opet mogle biti sa njime.

Postoje bezglavi duhovi, oni kojima su za života odrubili glave. I duhova onih koji su ubijeni sečenjem na komade, zakopani živi, otrovani, kakvih sve ne. Skoro svako ko umre naprasno postaje duh, jer nema vremena da izabere neki novi život; otud je mirna smrt toliko važna. Sitna deca su takode tamo, ona

mrtvorođena ili umrla usled bolesti ili udesa ili kakve još strašnije sudbine. Postoje *Karna pisačini. Karna* znači uvo, i kada uspete u sadani za tu vrstu duha, taj će da dođe, sedne na vaše rame i došaptava vam stvari na uvo. Takav mnogo zna o prošlosti, malo o sadašnjosti, a jako malo o budućnosti. Ovo znanje dobro dođe kada nekoga proveravate o izvorima njegovog znanja: ako ne može da predviđa budućnost mogao hi imati nekog Karna Pačinija.

Pored toga što vam šapuće o zbivanjima. Kama Pačini vas može zaštititi i pobrinuti se da imate dovoljno šta da jedete i pijete, i biti vam od pomoći u vašoj sadani. Ali oni su posesivni i ljubomorni. Probajte samo da zapodenete romansu sa nekim od suprotnog pola, i vi i vaš partner imaćete sa njime velike muke. Ali je on jako koristan. Arđuna je otpočeo sa Karna Pačinijem; tako je radio i Vjasa. Kada ste jednom naučili sve što vam je potrebno, vaš guru može da ga ukloni od vas, i možete tada poći ka nečemu višem.

Iznad Karna Pačini je Jakšini, ženski vid samog Jakše, koji je muški duh skoro u ravni nižeg božanstva. Jakšasi i Jakšini tokom života bili su Hindusi, *Mokuli* su bili muslimani, anđeli su bili hrišćani, ali njihovo stanje i nivo su grubo rečeno jedni te isti. Pošto su jednom bih ljudi, i dalje zadržavaju neka ljudska obeležja. Neki Mokul će verovatno govoriti na urdu jeziku, jednom Jakši će mile biti stvari koje vole Hindusi itd. Primera radi, hibiskusov cvet igra važnu ulogu za sadanu Jakše. U toku sadane za nekog Mokula, jedna svetiljka ispunjena sa srži *hine,* omiljenog muslimanskog mirisa, mora se držati neprestano upaljenom, ima jedan tip duha koji dolazi ženama i čini da padnu u stanje stupora, što mi na sanskritu zovemo stanje *Tandra,* i tada sa njome stupa u seksualni odnos. Da to vidite, a ja sam to gledao, videli biste takvu ženu kako leži u njenoj postelji, izvija se, vrti, sluzavi, doživljavajući orgazme, i šta tu sve. Ustvari, nju to usrećuje mnogo više od fizičkog seksa, jer on nema telo koje se iscrpljuje, i on postiže da ona uživa mnogo više nego što to ikakav muškarac može. Ukoliko je to duh od zaista visokog kalibra, i dete se tu može začeti iz ove vrste seksa. Može zvučati neverovatnim; ako ne želite, ne verujte, ne hajem. Ali je to činjenica.

Nekog muškarca isto tako može zabavljati ženski duh, i taj će manje-više imati isto iskustvo. 1 on će otkriti kako ga to više zadovoljava od običnog seksa. Ali tu i jeste nezgoda: podleganjem ovome, nikada opet nećete moći biti zadovoljeni od fizičkog partnera. Čeznućete za vašim eteričnim ljubavnikom, a kada umrete, i sami ćete postati neki duh.

To je nešto što jedna Jakšini može za vas da učini. Kada je zadovoljna vašom sadanom, ona će doći k vama u bilo kojoj formi koju izvolevate: Merilin Monro, Džejni Mensfid, kojoj god poželite. Da li ste ikada čuli sa izvođenje seksa sa lešom? To može da se uradi. Ne mislim to u nastranom smislu nekrofilije, nipošto. Govorim o ritualu. Možete prizvati neku Jakšini u leš, a potom uživali u seksu sa njome. Ako to učinite pet-šest puta, ta Jakšini dolaziće vam sama od sebe, i primoravati da polno sa njome opštite i uzeće vam svu snagu. A ne možete je se osloboditi; to se graniči sa nemogućim. Kada umrete, postajete u takvom slučajujedan iz bratstva onih duhova koji su još niži od te Jakšini, i moraćete da tražite izlaz odande, lutajući naokolo. Nije nužno da sa njome polno opštite čak, samo je poljubite - jednom samo - i gotovi ste, otpevali ste svoje.

Naši spisi pominju sve vrste onih raznovrsnih paklova, poput *Raurava* i *Maharaurava,* i svaki se od njih može identifikovati. *Raurava,* Što znači „strašni" ili „stravični"", je eterični pakao. On je stravični zato što se svako koje u takav pakao poslat rađa u nekoj eteričnoj materici kao duh. Duhovi su bez fizičkog tela i stoga ne mogu umreti. Oni nemaju izbora nego da postoje, ma koliko bolan i nesreean bio njihov udes.

Nema vremenskog ograničenja. Oni mogu milionima, pa i milijardama godina da čekaju, dok im se neko više biće ne smiluje i učini da uđu u materice. Inače, ne postoji nikakva druga nada za bekstvo. Zar nije to stravično? Mene prestravljuje. Veliki je blagoslov, možda najveći, biti rođen kao ljudsko biće, tako da možete umreti i krenuti dalje ka novim stvarima. Ali ja nikada ne želim da izvršim takve karme da bih nakon moje smrti morao ići u eterični pakao.

Dosećate li se ko ide u taj tip pakla? Onaj ko se šegačio sa duhovima za vreme njegovog životnog veka. Uzmimo onog dru-

gara koji je pre neku godinu sa mnom proveo izvesno vreme. Svi su moji prijatelji znali kako on može da pomogne kockarima tačnim predviđanjem onoga što će izaći, i on je mnogim ljudima pomogao da se obogate. Činio je to pomoću duhova. Ipak, sa mnom je promašio i sve od tada njegova karijera je bila u silaznoj spirali.

Kad se tiče njegovih sadana, njegova specijalnost je bila da uzima one žene koje su umrle za vreme trudnoće ili na porođaju - *Dakini* - i nagoni njihove duhove da rade za njega. On i njegov guru isto su tako iskopali leševe od preko 200 dojenčadi - većina Hindusa ne spaljuju njihove bebe - pa i njih uzeo da mu rade. Te tako nedužne bebe! Kad na to samo pomislim, obuzme me slepi bes. One ne zaslužuju da budu iskorištene na takav način, da njihov počinak bude uznemiravan. Zar nije na mestu da one nad ovim čovekom izvrše njihovu odmazdu? Moraju, i to se već počelo događati. Njegov guru je jednog dana počinio izvesnu grešku. Taj guru je oslepeo, njegovi porodični poslovi su propali, sva braća i sestre su mu pomrli, supruga i deca su mu pomrli, a i on, isto tako, pošto se u sve to osvedočio, i sam je umro. Njegov učenik je jednog dana napravio grešku, a onda, njegov sin je dobio besnilo i gori je od životinje. Sva rodbina proklinje tog tipa što im je navukao bedu na vrat, a on sam je bez ijedne pare. One bebe ga proganjaju, a čim bude umro, to vam se mogu zakleti, postaće jedan od duhova i one će ga imati u vlasti za stalno ili dok mu neko ne oprosti i pomogne da pronađe neku matericu. Sadane mogu biti pogubne.

To ponavljam, i ponavljam samo da biste to stalno imali na umu. Igra sa duhovima je zabava, i jača vaš ego i sl. ali je jako, jako opasna, tako opasna da ne možete sebi ni da predstaviie sve te moguće opasnost; sve te gradacije opasnosti koje su u opticaju. Na primer, uzmimo da ste se omilili jednom *Pišači,* jednoj nižoj vrsti duha, i on vas blagoslovi. Vi niste možda tražili taj blagoslov, a, ipak, dobili ste ga. A jedini blagoslov što vam ga Pišaća može dati je da dobijete sve što zaištete, a to može biti vrlo opasno. Prirodno ukoliko ste neki svetac ili kakav sadu, tada ga možete primiti. Ali i valjani sadui su morali da pate, Čak i kada nisu radili nikakve sadane za duhove, niti ih ikad zvali da

dođu. Nekom prilikom dok sam se nalazio u Bombaju, počeo sam da primam mentalni zahtev od nekoga, da dođem i posetim ga u Bopalu, zato što taj želi da uđe u *Agni samadi,* i skonča život tako što će njegovo telo sagoreti unutarnjim plamenom. Posedovao je neke predmete što ih je tokom života sabrao i želeo je da ja budem njihov čuvar. Odolevao sam neko vreme, jer sam imao mnogo posla u Bombaju, ali sam najzad pristao da odem.

Kada sam prispeo u Bopal, pozdravio me kao njegovog duhovnog „naslednika" - i tada sam otkrio u čemu je tu stvarni problem. Pre nekog vremena doveli su mu bili nekog čoveka koji je bio opsednut od nekog duha i, samo njemu da pomogne, on je isterao iz njega tog duha. Tome duhu koji je uklonjen jedino time što mu se ugodilo, ne silom ili nasiljem, omilio se taj sadu i, pitao ga je za neku *želju.* Pretpostavljam da je saduov um morao biti odsutan kada mu je odgovorio: „Ostani zauvek uz mene."

Od tog doba ovaj siroti sadu nije imao sna ni jednu jedinu noć. Istog časa kada bi zaspao, onaj duh bi ga bockao da se probudi i govorio mu: „Evo i mene, izvolevaj!" Sadu je bio u takvom beznađu da je rešio da okonča život, zbog čega je mene i pozvao. Ja sam oterao tog duha, sadu je ušao u *Agni Samadi,* bez obzira na to, a ja sam preuzeo jedan svežanj trava i jantri, i još ponešto i odneo to sa sobom za Bombaj.

A kada je mene taj njegov duh pitao šta želim, šta sam mu odgovorio? „Dođi kad te pozovem." Za neku višu vrstu duhova: „Budi srećan sa mnom uvek kao što si sada", je dobra formula; ali, nipošto: „Budi uz mene stalno." Jednom kada od kakvog duha primite uslugu, uteći od njega graniči se sa nemogućim. Postaje prava napast.

Vi ste do sada verovatno pomislili: „Kakva je tad uopšte korist od tih sadana, ako rizikujete da budete upropašćeni za neiskazani broj eona?" Ima preobilje koristi, ali vam još jednom govorim da sve zavisi od vašeg prisustva duha i snage volje, kao i od toga šta činite sa vašim uspehom. Ja sam radio te sadane da saznam da li su zaista delotvorne, a uvek sam verovao da štogod bilo ko drugi radi u smašanu, ja mogu to da uradim bolje. Vi to možete nazvati egotizmom ili svakojako, ali to je onako kako je.

Još razlog zašto sam činio ove stvari je bio da izbavljam same duhove. Da ste vi samo razvili taj nivo opažajne svesti, te da možete čuti njihovo lamentovanje! Nekom prilikom kada sam bio u Hajderabadu, dok sam hodao duž izvesne ulice, začuo sam takvo gromoglasno jecanje, i osetio da moram pronaći odakle dopire. Ispostavilo se da je u obližnjem drvetu bio jedan ženski duh. Ona je bila jedna muslimanka - prekrasno je govorila urdu. Muž ju je izgleda bio ubio i sve što je mogla da radi bilo je da luta unaokolo, u potrazi za načinom da se sa njime poravna.

Upitao sam je da li želi da pode sa mnom i ona se saglasila. Stavio sam je ujedno malo groblje i dao joj mantru koju će ponavljati izvesno vreme, a nakon nekoliko minuta bila je u slanju da pođe u matericu, i rodi se opet. Smetnula je, isto tako, i sve u vezi sa namerenom odmazdom. Razume se ona će vremenom dobiti i priliku da se osveti. Žrvnjevi Prirode rade veoma sporo, ali od njih nema uzmaka. Oni obavljaju svoj zadatak korenito. Do časa kada ona dobije priliku za osvetu, ona će zaboraviti zašto na nju ima pravo i njeno samopoistovećenje sa njenim činovima delovaće kao jedna nova karma, dalje je prikivajući za ograničenu egzistencju. Tako to ide na ovom svetu.

Naravno, vi ako se razumete u duhove ljudima možete pomoći kada ih duhovi uznemiravaju. Neko je jednom prilikom doneo kući fiim pod nazivom *Sjaj* i gledali smo ga na videu. Oni koji su pravili ovaj film naslutili su ponešto o duhovima, ali to se na to i svelo, nagađanja. Prava stvarnost u celosti se razlikuje, premda je taj film došao veoma blizu dobrog traga. No kada pomislim na sve te lažne isterivače duhova i na svu tu štetu koju čine, nemajući zapravo tri čiste o tome šta zapravo čine, to me rasrdi.

Kada sam u Borivali, severnom Bombaju, držao jednu mlekaru, čovek koji je predsedavao Asocijacijom Proizvođača Mleka zvao se Magan Set. Njegovu ženu je zaposeo duh nižeg reda. U normalnom stanju, ona je bila smerna i nežna žena, ali kad god bi u nju ušao taj duh, ona bi razvila nečuvenu snagu i tukla muža. Njega je to veoma zbunjivalo, a i bolelo ga je, tako da je tragao za nekim ko bi tog duha iz nje isterao. Ja sam to mogao da izvedem, ali taj duh nju samu nije pozleđivao, a njen muž je zbog nekih

stvari koje je činio zbilja zasluživao batine. Stoga Maganu Setu nisam dao na znanje da mogu to da učinim. Nisam sebe nikada razglašavao. To ne samo da mi je bilo ispod časti, već da sam na sva zvona takve stvari radio, ne bih od sveta više imao ni časa mira.

U svakom slučaju, jednog dana mije Magan Set došao u posetu, sav uzbuđen, i saopštio: „Pronašao sam jednoga koji može da izleći moju ženu!" Sumnjao sam da je tako, ali sam rešio da igram igru. Nekoliko dana kasnije, svi smo se našli u mom stanu u južnom Bombaju: Magan Set, njegova žena, ja, moja poćerka i sam egzorcist. Taj egzorcist je bio prodavač slatkiša, možete li to zamisliti? On je *Bhairavi* (zastrašujućem aspektu Šive) prineo oko jedne funte *attar-a* (koncentrata cvetne srži) i držao se kao da je bog-zna-šta. Zaključio sam da će mu goditi da mu se da jedna lekcija. To ne samo što će rasprsnuti preduvani balon njegovog ega, to će ga odvratiti i da se i dalje izmotava sa nečim čemu nije dorastao, i *zaista* se uvali u nevolju.

On je ovako govorio: „Kada na propisan način izgovorim sveti slog 'Om", taj duh će biti prinuđen da me posluša i napusti ovu ženu.'" Sveti slog 'Om'! Koje on sebi zamišljao da jeste, kakav Riši? Nenadano, onaj duh je ušao u telo te žene. Kontaktirao sam tog duha, iako ne glasovnim govorom, naravno; to je sa duhovima uzaludno. Postoji jedan drugi metod. Izložio sam mu moju nameru, i on je bio više nego voljan da sarađuje. I tako, čim je onaj šećerni kasapin otvorio usta i stao ćurlikati njegov 'sveti slog', ona žena se podigla iz svoje naslonjače, prišla mu i zalepila tako strahovit šamar da ga je patosiraia. Jeste, prućio se po podu koliko je dug.

Načinio sam se brižnim, pomogao mu da ustane, očistio ga od prašine i sl. Tada sam zakadio nekoliko mirišljavih štapića, kako bih duhu dao do znanja da sam prijateljski nastrojen. Duhovi se hrane putem čula za miris, dakle, ja sam ga nahranio. Ako jednom goropadnom psu čuvaru bacite režanj mesa, pustiće vas da na miru prođete, zar ne? Upitao sam, dakle, duha: „Pazi sada, izjasni se šta je to što želiš, te kinjiš zbog toga ovu ženu?" On mi je kazao šta želi i rekao sam mu: „Ako ti obećam da će to što želiš biti ispunjeno, hoćeš li je ostaviti?" Rekao je da hoće. Kadio

sam mirisne štapiće u par navrata, i otišao je - a ona je najednom opet bila prisebna. I nikada je ponovo nije uznemiravao taj duh. Nije uvek tako prosto, razume se. Ponekad duh odbija da ode, a tada morate pribeći drugim merama. U najmanju ruku uvek možete obuzdati takve duhove, ako ih i ne možete naterati da odmah izađu. Zatim, postupno, obično možete postići da shvate određen smisao, osim ako taj duh koji je uključen nije od najniže moguće kategorije; tada je to zaista blagi očaj navesti njih da uvide svrhu.

Jednog od mojih prijatelja je odseo neki duh. Ne uopšte njegovom krivicom. On je pošao do Čaupatija, donjogradske plaže u Bombaju i rešio da predahne u senci nekog drveta. Nažalost po njega - sve je to stvar rnanubandane u svakom slučaju - u tome drvetu se nalazio duh, koji mu je to uzeo za zlo i bio je smesta opsednut. Srušio se na tlo u grčevima poput epileptičarskih. Ali nije se radilo o epilepsiji, nije bilo onog ugrizanja za jezik i drugih stvari.

Na posletku ga je neko doveo k meni. Nalazili smo se u Puni, i taj drugar je sasvim redovno ćaskao sa nama, kadli ga naglo spopadne taj duh. Nekom momku sam kazao da stoji u blizini da pridrži našeg prijatelja da ne padne i ne ozledi se, ali je duh tog mladića odbacio kao kakvo beslovesno živinče. Osam do deset ljudi ga je potom dograbilo, ali ga niko nije mogao obuzdati, pobacao ih je sve, jednog za drugim.

Zaključio sam da je stvar prevršila meru, pa sam poslao jednu malu devojčicu da na ovog dasu baci malo pepela. Bio je to naročit pepeo, u koji sam se uzdao da će ga verovatno smiriti. Ali čim je ona bacila pepeo po njemu, ovaj je ustao i ošamario je, tako da se devojčica vratila do mene u suzama.

Bilo je to suviše da bi se smelo dogoditi. Napasti nedužnu devojčicu! Zaključio sam kako je vreme da tog duha naučim par stvari. U mladosti sam bio rvač, znate. Prišao sam mu i toliko ga snažno mlatnuo da je u trenu bio na podu i kao dete spavao nekoliko časova. Kada se podigao, otkrio je da mu je rame izglavljeno. Zapravo ga je morao operisati.

Zvuči da je surovo, zar ne? No, nakon toga, učestalost njegove opsednutosti duhom mnogo je manja, i naš drugar može

da vodi skoro normalan život. I rame mu je zazdravilo. Kada je i posednutost prisutna, ona je sada znatno slabija. Nekom zgodom ga je spopala kod mene kući u Bombaju, i ja sam samo kazao Ravi da sedne na njega i problem je bio savladan za svega nekoliko minuta - premda je pogled na iskrivljenost lica našeg prijatelja kojeg je duh mrcvario, sve u odaji ostavila zanemelim. Taj će se duh vremenom upristojiti. To nije baš idealna situacija, ali je najviše što se u datim okolnostima moglo udesiti.

Od duhova možete da naučite mnogo toga. Jedan *Brahma Rakšasa* je onaj duh nekog gurua ili učitelja, koji nije hajao da za života njegovim učenicima prenese njegovo znanje u celosti. Pošto takav umre, on mora da se negde smesti i vreba podesnu osobu, kojoj će zatajeno znanje moći da preda. Ako od njega primite to znanje, morate biti svesni niti koje su sa tim znanjem skopčane. Jedna je da ako ikada prodate ili komereijalizujete to znanje, nakon smrti postajete Brahma Rakšasa. Ali vi ga ne morate komercijalizovati. Možete ga upotrebiti da pomoću njega izbavljate druga bića koja pate.

I Jakšini vas mogu poučiti. Ali ako zaista hoćete da učite, treba da idete *Gandhavrama, Kinarama,* i *Viđjadhatama,* onim nebesnim muzičarima, igračima i panditima (naučnicima). Oni su znatno iznad običnih duhova, i mogu da vas nauče njihovim umetnostima, ako im se vi dopadnete. Jednom sam vodio svog sina u džunglu do jednog određenog mesta i priuštio mu da sluša muziku nevidljivog; to ga je malo uplašilo, da čuje muziku za koju ne zna odakle dopire. Mnogi od mojih prijatelja su slušali bestelesne recitacije Veda. Ali videti neko od tih bića je teže.

Možete ih videti nakon što se rode, pošto svaki od njih učini, ma kako neznatnu, grešku, koja ga prinudi da se rodi u fizičkom svetu. Kada *Gandarva* ili *Kinata* jednom dođu na Zemiju, on ili ona bivaju upleteni u Samsaru, a zatim kroz hiljade miliona rođenja, njima nije više moguće da ponovo steknu prethodno stanje. Tada, kad se vrati tamo, Gandarva shvata ograničenost bivstva jednog Gandarve, a zatim on ili ona kreću ka višim stanjima. Ali biti jedan *Gandarva* - veličanstveno! Kakva radost!

Nažalost, kad god se kakav Gandarva spusti na Zemlju, živi u bedi, bez obzira što stvara predivnu muziku. Pogledajmo

Betovena, tipičnog Gandarvu. Postigao je neslućene visine kao muzičar, ali je bio sav sifilističan, telo mu je bilo puno gnoja, i umire u bedi. Dakle, veoma retko, Gandarva siđe na Zemlju, a da se sasvim ne upropasti. Razmišljam o onom poslednjem Navabu iz Oada, Vađid Ali Šahu. Od njegovog detinjstva bio je sasvim različita vrsta, i premda je bio musliman, bio je toliko predan plesu, da je sam Gospod Krišna dolazio i zaposedao njegovo telo.

On je imao dva muzičara, dva brata: Kalika Prasada, pevača, i Bindadina, perkusionistu. Jednog dana Navab je kazao Bin-dadinu: „Ako si ti takav izvanredan muzičar, ti moraš učiniti da Krišna izađe pred mene. Ako ti to ne pođe za rukom, baciću te na muke." Sta je Bindadinu preostalo? A Navab je još i otezao uslove, dodavši: „Moraš sedeti u svojoj kući i svirati, a Krišna da dođe na dvor k meni." Njegova je kuća bila udaljena oko 100 jardi od kraljevske palate.

Bundadin je iskomponovao jednu novu pesmu i kazao Kalika Prasadu: ‚Idi pred Navab Sahiba i zapevaj ovu pesmu iz sveg glasa. Kada te ja budem čuo, počeću sa udaram u moje bubnjeve, pa ćemo videti šta će biti.'"

Šta je iz toga izašlo? Vađid Ali Šah je u potpunosti zaboravio svoj identitet i uobrazio kako je on jedna od Gopija, mlekarica (muzilja) koje su voleče Krišnu. Počeo je toliko silno da čezne za Krišnom da je počeo igrati. Tri časa je igrao, nesvestan njegove zemaljske egzistencije: ušao je u *Bhava Samadi* (stanje emocionalne ekstaze) i tri dana se nije povratio u zemaljsku svesnost. Kada je opet došao k sebi, pitao je šta se dogodilo. Bindadin mu je kazao: „Učinio sam kako je Vaša Visost zapovedila. Ja sam svirao i Krišna je došao." Tada je Navab razumeo koja je on vrsta muzičara.

A šta sa sirotim Navabom? Za vreme čitave njegove vladavine, negovao je muziku, igru, proizvodnju mirisa, i sva velika umeća. Britanci, koji ga nisu trpeli zbog njegovih ekstravagancija sa novcem, svrgli su ga. I šta su učinili sa njime? Zatočili su ga u malenu kuću okruženu svinjcima. Navab je ogorčeno kazao: „Šta ti svinjojedi mogu razumeti o meni? Čitavog života sam se okruživao najizvrsnijim mirisima, a oni me stavljaju ovde." Živeo je vrlo kratko iza toga.

Ja sam siguran da su Vađid Ali Šah i Betoven izvorno bili Gandarve, stoga što su bili rođeni muzičari; oni su počeli da pevaju i sviraju muzičke instrumente skoro čim su se rodili. Kada se god neko nebesko biće rodi na Zemlji, ono zadržava neki beleg od tog njegovog nebeskog života. Neki od *Kinara,* rođen na Zemlji, posedovaće urođeni dar za igru; od samog vođenja on ima lakoću pokreta. Neki od *Vidijadara* imaće urođenu naklonost ka *Đnani.* To, međutim, ne znači da je bilo koji duh kome se mili muzika samim tim Gandarva. Morate naučiti kako da pravite razliku. Kada sam jednom bio u Bernapuru, Orisa, pričali su mi o jednoj staroj palati koja je pretvorena u školu. Nema tamo nikakvih teškoća danju, ali noć se tu niko ne usuđuje da provede. Smesta sam kazao da ću to ja učiniti. Morao sam da otkrijem o čemu se tu radi. A usput, bio mi je potreban i konak.

Velelepno sam se nakresao, seo na sredinu glavne dvorane i čekao da cirkus počne. Jedanaest časova - ponoć - jedan po ponoći. Počelo je da mi se čini kako je tu samo bila reč o bujnoj mašti lokalnog življa, i pomislio već da krenem na počinak, kadli najednom priđe mi jedna mlada igračica, pokloni se i kaže; „Odista žalim, gospodaru moj, što kasnimo noćas. Sada smo spremne za početak." Moram vani reći da nikada nisam video tako čarobnu igru ili čuo takvo pevanje kao te noći: izvanredno. Negde pred zoni, ona mala devojčica mi je ponovo prišla i kazala: "Gospodaru moj, mi sad moramo da pođemo. Molimo te da budeš tu i naredne noći." Bio sam i tu, i nekoliko noći iza toga; naužival sam se do kraja, dok mi nije bilo vreme da odem iz tog mesta. I niko nije nikada otkrio ono što sam ja tamo video.

One su sve bile sablasti, naravno. Ta palata je pripadala Navabu, i jedne noći, pod okriljem tame, došli su njegovi neprijatelji i poklali sve živo unutra. Sada su one sve postale duhovi, i nastoje da održe dvorske standarde, onakvim kakvi su bili dok su bile u životu. One su se smrtno poplašile da ću ih ja ukloniti odatle, što objašnjava zašto su bile tako umilne prema meni. Ali one ne čine nikome zla, i nastava se danju nesmetano odvija, tako da sam ih pustio na miru.

Jedna od ovih ženskih bila je nekad princeza i nas dvoje smo se zgledali od samog početka. Ona mi je kazala: „Zašto me

ne zadržiš uz sebe?" Ja sam njoj kazao: „Kako to mogu? Neće proći dugo, a moraću da odem odavde," Ona mi je tada pokazala mesto gde je zakopana njena lobanja, ja sam je otkopao, očistio i zadržao za sebe. Ona je bila sa mnom prilično dugo vremena; njeno plesanje je bilo nešto izvanredno. Duhovi su beskrajno odaniji od ljudskih bića. Jednom kada vas neki duh zavoli, ne napušta vas ni za šta na svetu. Možete li istu stvar pouzdano reći za bilo kog čoveka kog ste ikada susreli?

Ni sam ne znam zašto je to tako, ali ja sam oduvek bio sa duhovima u dobrim odnosima, čak i najpokvareniji duhovi su tek vrlo retko pokušaii da mi naude. Jednom kada sam bio u Biharu, u noći sam spazio jednu neobičnu povorku: više golišavih žena sa bakljama i posudama užarenog uglja. Bile su to *Čudele,* vrsta duhova veoma niskog reda, za koje kažu da pošto ih jednom vidite, ne možete nakon toga ostati u životu. Ali meni se ni tada ništa nije dogodilo. Prošle godine u Bombaju, vozio sam gradom, kada sam ugledao povorku ljudi gde u trku nose jedan leš. Glava tog leša bila je iskrenuta u stranu, a na licu joj je bio ukočen grozan cerek. Opet, *Čudele.* Niko od onih koji su bili sa mnom u kolima nije bio u stanju to da uoči, ali sam ja uočio; pa ni tada mi se ništa nije dogodilo. Valjda to ima veze sa onim mnogim godinama sadane koju sam radio u smašanu.

Moj savet vam je: ako vam se kad dogodi, bilo namerno ili slučajno, da zadobijete naklonost nekog duha, nemojte ga upotrebljavali da uz njegovu pomoć stvarate prah iz dlanova ili kakve srodne trikove. To je naravoučenije iz priče o Tulsidasu. On je pronašao svoje božanstvo, Ramačandru, uz pomoć jednog običnog duha,

Tulsidas je imao naviku da pošto se ujutro olakša i opere, onu preostalu čistu vodu baca na obližnje pipal drvo (indijska smokva). Pošto je tako postupao četrdeset dana za redom, duh iz tog stabla mu se obratio rečima: „Sada sam zadovoljan tobom; Šta mogu da učinim za tebe?"

Tulsidas je kazao: „Nisam tu prosipao vodu da tebi ugodim; nisam zapravo ni slutio da si tu. Činio sam to iz pažnje prema samom tom drvetu."

Duh je ponovio: „Sve je kako treba, meni je potaman. Kaži šta želiš?"

Tulsidas je kazao: „Sve što želim je da vidim Gospoda Ramu."

Onaj duh će na to: „Da znam gde se nalazi Gospod Rama, pošao bih već i sam k njemu. Ali jednu stvar mogu za tebe da učinim. Mogu te poslati do Anđaneje, a taj te može odvesti Rami. Na određenom mestu, obavlja se recitovanje Ramajane i jedna skupina gubavaca svakodnevno tu dolazi da bi to slušala. U toj skupini gubavaca, Anđaneja je uvek prvi koji dolazi, poslednji koji odlazi. Uhvati ga i on će ti pokazati Ramu. To je najviše što u vezi sa time za tebe mogu učiniti."

Tulsidas je učinio kako mu je rečeno i nekolio dana je motrio, kako bi mogao biti siguran da jedan te isti gubavac prvi dolazi i poslednji odlazi. Kada se u to, najzad, mogao pouzdati, on je jednog dana sačekao da recitovanje bude okončano i zgrabio onog gubavca.

Boreći se da se oslobodi, onaj gubavac ga je upitao: „Šta to činiš, luđače? Valjda želiš da se zaraziš mojom bolešću?"

Tulsidas je odgovorio: „Da, hoću da se zarazim bolešću tvoje predanosti Bogu. Odvedi me Gospodu Rami ili, ako to ne možeš, tada me ubij. Nije mi više do života."

Pri pomenu reci *Rama,* Anđaneja je smesta sve shvatio. A nije prošlo dugo, Tulsidas je pronašao Ramu, sve to zahvaljujući jednom duhu obične vrste, onom iz pipal drveta.

Sa nekom Jakšini treba da postupate na takav isti način. Ne gledajte je očima požude; gledajte je kao sopstvenu majku, a ona će prema vama da se ponese kao prema njenom sinu i voleti vas majčinski. Kada vas ta Jakšini usvoji za svoje dete, tad je možete upitati: „Ma, možeš li mi reći gde da pronađem Anđaneju", ili jednu Jogini ili jednog Sidu, ili šta već. Ona verovatno neće to znati - da zna, bila bi tamo ona sama - ali će možda znati da vas uputi gde tražiti, kao na primeru Tulsidasovog malog duha.

Jedan od mojih starih ortaka proganjao me je godinama da ga naučim nekim obredima. Na posletku sam ga inicirao u jednu mantru uz č iju pomoć može da barata najotrovnijim zmijama sa lakoćom, pa i da izviđa zmijski ujed, ali to ovome soju nije bilo dosta; tražio je još.

Znao sam da u vezi sa prenošenjem znanja postoji rnanubandana između njega i mene, tako da sam pokušao da ispunim obavezu. Imao je da ode na jednu stenu na morskoj obali i tamo sedi sa jednom posudom punom vode pored sebe. „Sve što treba da učiniš je da vodu ponudiš prvom ko ti bude prišao", rekao sam mu

Rekao te: „Ha! Ništa ne brini! Računaj da je već urađeno. ali kroz to ću da prođem samo kao kroz tričavu formalnost.'" Bio je tako pouzdan u svoj uspeh. Sve što mi je preostalo da učinim, bilo je da odmahnem glavom u znak neverice. Udaljio sam se do jednog mesta odakle sam mogao na njega da motrim.

Nakon nekog vremena, do njega je došetala neka starica i zatražila vode. Nije bio u stanju da učini ništa, izuzev što je blenuo u nju širom otvorenih usta, dok su mu se ruke i noge tresle. Nijednim mišićem nije mogao da mrdne. Ona je ponovo iskala: „Sinko moj, daj mi samo gutljaj vode." Bez odgovora. Ona ga je i po treći put zamolila, i treći put ostavši neuslišena, tužno je otišla odatle, dok je onaj drugar ostao neosetljiv kao i pre.

Otišao sam do njega i kazao mu: „Dobro, kako sad stoji stvar sa formalnostima?'" On mi, nažalost, nije mogao odgovoriti, i dalje zanemeo od užasa. I drugi put sam pokušao da ga navedeni da to učini, ali se ova ista drama ponovila, a onda sam mu prosto rekao: „Ne možeš to da izvedeš, kako ne shvataš? Jednostavno ti to nije dato." I od tada nisam to pokušavao ni sa kim drugim, zato što sam znao kakav bi ishod bio. Radi vašeg obaveštenja, ona starica uopšte nije bila nikakva starica, već jedna Jakšini. Ja sam joj kazao da dođe u obličju starice, jer da je došla kao mlada devojka, onaj tip bi se raspalio i pokušao da je povali, a onda bi se doista upropastio. A na koga bi se sručila ta karma? Na mene! Tako da sam oprao ruke od cele te stvari i kazao sebi: „Nikad više'"

Verovao sam da je to mogla biti dobra prilika za mog prijatelja, da je bio u stanju da se prema ovoj Jakšini postavi kao prema njegovoj majci, i ona bi ga tada naučila mnogim korisnim stvarima. Taj drugar nije bio obična osoba. On je već bio uradio višemiliona đapa mantranja za Ma, tako da sam ja samo pokušao da ubrzam njegov duhovni razvoj, ali se nije dalo. I pored toga

što je ona bila u obličju bakice, moj prijatelj je i dalje osećao njenu strahovitu moć, i on jednostavno nije bio dovoljno jak da to podnese. Nije da je tu bilo ikakve stvarne opasnosti po njega. Zbog toga sam tu i bio ja da na njega motrim. A osim toga, ja sam ovu Jakšini pripremio na to i ona ga sigurno ne bi uništila.

Ne mogu se dovoljno naponavljati: ne igrajte se sa duhovima. Kada ovaj druškan nije mogao da podnese jednu Jakšini, uprkos godina pokora. Šta ćete vi moći učiniti, ako vam dođe ma i majušan neki duh? A duhovi su zaista ona najbeznačajnija eterična bića.

Naravno, ako imale jednog kompetentnog gurua, to menja stvar. A to je ono radi čega ću doveka da odajem poštu mojim mentorima, bili su divni, stvarno čarobni. Vrlo sistematski su me svemu učili. Jedan primer: sadana za neko božanstvo stotinama puta je teža, nego sadana za duhove. Božanstva su viša, nema spora, ali kakva je korist znati za njih, ako je preteško do njih dopreti?

Morate upregnuti vaš mozak. Ako najpre možete da uspešno uradite sadanu za nekog duha, taj vam duh može pomoći pri vašim sadanama za neko božanstvo. I vi i taj duh ste tada na dobiti, nije li tako bolje?

Ili, ako vam se tako dopada, možete uraditi sadanu za jednu Jogini. Ima 64 Jogini, koje rade kao pratilje ili sluškinje Velikih Boginja; Smašan Tara je jedna od Velikih Boginja. Jedna Jogini može vas mnogo naučiti o njoj samoj; može vas učiniti besmrtnim, preneti vas u Himalaje i vratiri natrag dok trepnete okom, i učiniti vam da uspete u drugim sadanama. A sa njenom preporukom osiguran vam je ijedan plodotvoran prijem kod Velikih Boginja.

Uvek sam preferirao ženske duhove i božanstva nego muške, iz onog prostog razloga što uvek na svaku žensku, eteričnu ili ljudsku, gledam kao da mi je ona mati. Najzad, sve ženske su aspekti Božanske Majke, i sledeći tu zamisao ne možete pogrešiti. Kada je vaša mati vama zadovoljna, nema kraja onome šta će sve biti spremna da učini da poboljša vaše blagostanje, i fizičko i duhovno. To je ona tanana priroda materinske ljubavi. Ja smatram da je to najbolji način vršenja sadane, naročito u Agori.

Možete li sada razumeti zašto je Smašan sadana najbolja od svih sadana? Što duže sedite u određenom smašanu, tim više saznajete o smrti, što će vas poučiti o životu. Neke od onih stvari koje tu vidite su srceparajuće, ali morate biti iznad toga. Ima jedna sadana koja se u smašanu radi jedino u izvesnu noć u godini. Ponavljate jednu posebnu mantru, i stotine mrtve dece se sjati oko vas. Stotine, neka koja su ubijena, neka zdrobljena u udesu, neka podlegla bolesti. Ona se tiskaju oko vas, kričeći: "Daj nam: Daj nam!" Vi tada morate raseći vaš prst j baciti im malo krvi, tek malo, to će ili umiriti. Morate imati pripremljenih četrđesei do četrdeset pet kilograma slatkiša, i kada ih bacate deci, ona ili hvataju: to je prizor za videti! Pošto sve pojedu, pitate ih: ..Deco, da li ste sita?" Ona će kazati da jesu i pitati vas imate li kakvu želju.

Tu sad dolazi onaj opasan deo: ako blio šta od njih zaištete, ona će se u svoje vreme vratiti i izvući plod toga rada od vas, i nećete nikada moći da ga dobijete. Ne pitajte ni za znanja ili pomoć u pronalaženju božanstava. Ako vam sama od sebe daju obaveštenje. O.K. ali, inače, ne. Ako im postavite ma ijedno pitanje, obavezali ste se na istu proceduru svake godine u tu istu noć: ako to izostavite, nećete ni znati šta vas je i odakle strefilo. Primite li bilo kakvu uslugu od njih, ticalo se to berzanskih kolebanja, konjskih trka ili ma čega drugog, presesće vam.

Nemojte, dakle, nikada od njih ništa iskati. Naprotiv, probajte da im pomognete. To su samo deca! Može li ijedan roditelj uzeti išta njegovoj deci? Naravno, u današnje vreme roditelji očekuju da deca robuju njihovim hirovima i obestima, ali tu nije reč o pravim roditeljima. Postupajte prema toj deci kao prema vašoj rođenoj. Pretpostavimo da vaše rođeno dete vidite u takvoj jednoj nezgodi, bi li to vaše srce podnelo? Ne biste li zaboravili na svaku opasnost i pokušali da to dete spasete? Ako ste pravi roditelj, sigurno da biste. Ovu decu možete izbaviti ako radite sadanu za njih. Ijedni i drugi imaće od toga koristi. Vaša sopstvena sadana će tim naporom postati čvrsta, vaša rnanubandana sa tim mališanima biće izmirena, a kada ona uspeju da pronađu matericu i ponovo se rode da nastave njihovu evoluciju, taj blagoslov koji će vam ona dati, nešto je jedinstveno: takav blago-

slov ne možete kupiti ili ono zadovoljstvo koje proistice iz toga što vidite jedno dete kako se smeši, ni za milijarde. A time ćete sve bliži i bliži biti onom božanstvu koje mrzi da odnosi decu, Gospodara Smašana, Mahakaili.

Osma glava

AVIŠKARA

Neki od mojih prijatelja me jednom upitao: „Ima li nekog trenutka u danu, a da ti ne radiš Aviškau?" Šta sam mu mogao odgovoriti'." Zna li on za onu divotnu radost što je pruža Aviškara? On to ne može zamisliti, jer u zbilji ne zna kako se voli.

Aviškara

Kada kažem da duhovi mogu biti od koristi, siguran sam da ne možete sebi predstaviti svu onu razbokorenost takve jedne tvrdnje. Da objasnim to ovako. Zašto mi, Hindusi, obožavamo kamene, metalne, ili drvene kipove naših božanstava? Ne obožavamo mi sam taj kip: mi molimo to božanstvo da u Njegovom iii Njenom eteričnom vidu dođe i zaposedne taj kip, gde zatim usredsredujemo naše bogosluženje. Mi sa tim kipom postupamo kao sa nekim živim bićem, zato što je nad njim izveden obred *Prana Pratišta,* prilikom kojeg je *prana,* životna sila, zapravo preneta u taj kip.

Ne uzmete vi proizvoljno bilo kakav kip i pokušavate da mu pridodate pranu. Ona prva stvar koju morate učiniti kada želite da izvedete Prana Pratišta je *Bhuta Šuddhi.* To jest, morate iščistiti sve one nečiste, ometajuće duhove. Ne kažem „zle" duhove, duhovi nisu zaista zli. Ali su neki tako jadni da će bez ikakvog razlogia pokušati da vam naude, upravo kao što besan pas ujeda

a nakon što se predstava završi, odlazi k menadžeru trupe i kaže mu: „Uzmi ovaj novac i daj mi onog dečaka koji je igrao Krišnu. Želim da mu usijam guzu." Kako bi takva misao smela biti ti nečijem umu?

Za Aviškaru, ne morate čak ni imati neko ljudsko biće. U dan kada se slavi Ganeša, odlazim u zološki vrt i iz ruke hranim slonove. Dajem im ono što vole da jedu, naročito šećernu trsku. Izgovarajući određenu mantru, postižem da Ganeša uđe u telo pojedinog slona, i obožavajući tog slona, obožavam Ganešu. Nije li tako bolje, nego da se obožava stena? Ne samo što je Ganeši time ugođeno, i sam nahranjeni slon će to ceniti i blagosloviti me na njemu svojstven način. Srećan sam dvostruko. Rosni je od mene naučila da ovo radi, i ona se čak popne i preko ograde da dođe do slonovskih torova, ako je to neophodno!

Ako želite da i sami radite Aviškaru, morate u sebi da stvorite spiritualni vakuum; u protivnom, kako da neka druga personalnost uđe i preuzme kontrolu? Morate sebe „izgubiti" kako biste postigli taj rezultat, zato što božanstvo ili duh mogu u vas ući tek kada ste ispražnjeni. One supersile se bave stvaranjem političkih vakuuma koje bi ispunile; vi istu stvar činite na duhovnoj razini.

Sledeće: morate se poistovetiti sa dubom ili božanstvom koje prizivate. Isprva, dok radite Aviškaru, treba na sebe stavili sve one spoljne odore i spoljašnja obeležja te željene personalnosti. Ako vam uobrazilja nije jaka strana, ova pomagala su nužna. Kada, recimo, neko koga poznajem radi Aviškaru za Kaiadi Ratoda, jednog od starih generala Rađputa, taj se odene kao Hindustanski princ od pre 400 godina i pripaše vitešku sablju. On veže turban ala Rađputi i svima prisutnim ponudi opijum rastvoren sa vodom, omiljeno piće tih ratnika.

To je najniži vid Aviškare. Onaj srednji stepen je kada ste u stanju da se mentalno poistovetite, izravno, bez misli o fizičkim pojedinostima. Ako ste zbiljski osetljivi, prava muzika će vam biti dostatna da indukujete Aviškaru. Najviši stepen je kada ste tako podešeni da onaj duh ili božanstvo dolaze pri vašoj pukoj pomisli na njih.

Vi najpre nemate vlasti nad time koji od njih i, kada, dolaze; dolaze i odlaze po svom. Kako postajete bolji u tome, vi zahtevate

od nekog određenog da uđe u vas u zakazano vreme. Kada postanete zbiljski stručnjak, ta eterična bića sama od sebe će vas moliti za dopuštenje da uđu u vas, pošto im se igra. To je lepota te stvari. Najzad, ulazite u ono stanje gde nema nikakve potrebe ni za kakvom formalnom Aviškarom. Ti duhovi i božanstva svagda su uz vas, dolaze i izlaze na vas zahtev.

Za vreme dok traje Aviškara, subjekt nema svesti o njegovom zemaljskom postojanju. Naknadno, njegovo se telo oseća grozno, jer je Aviškara stravična živčana napetost, ali ga to ne zabrinjava. Ako radi Aviškaru za neko božanstvo, u stanju je potpunog blaženstva; ni jedna jota njegovog ega ne odeljuje ga od njegovog voljenog božanstva. Pošto je takva Aviškara gotova, oseća se bezizrazan, prazan za više časova, dok se stara personalnost ponovo ne učvrsti u njegovom telu. Ramakrišna Paramahamsa je rado ulazio u *Mahabhava Samadi,* emotivna ushićenja, i igrao se sa Božanskom Majkom *Bhavatarini,* ali su ga pred kraj života njegovi učenici, koliko su to mogii, sprečavali da to čini. kako bi očuvali njegovo telo. On sam, pak, nikada ni maro nije mario za svoje telo.

Ne možete sebi priuštiti da u isti mah brinete i za vaše telo, ukoliko zaista želite da uradite valjanu Aviškaru. Kada je Aviškara na deilu, telo subjekta može da ćini i izdrži takve stvari, koje inače ni slučajno ne bi bilo u stanju. Ima tu izvestan lik, mnoga od moje "dece" znaju za njega. Zovemo ga Das Bapa. Kada on radi Aviškaru za Mahakali, taj toliko izranjavi ruke, vrat, jezik, da krv lije iz tih rana, ali on ništa od toga apsolutno ne oseća, to ga stiže tek posle. Ali ni tada nema sa time problem, rane se same od sebe zatvaraju i isceljen je brzo. Kada u njega uđe Anđaneja, može da ispije punu kantu mošusnog ulja s kojim je izmešana funta živinog oksida, i ništa mu neće biii. To je moć Anđanejina.

Jednom prilikom su neki varošani probali da Das Bapu stave na proveru. Rekli su rnu da će sagraditi veliku logorsku vatru, u koju on treba da uskoči. Ukoliko zaista Anđaneja bude ušao u njegovo telo, oganj ga neće moći sažeci, a jedino tad će oni da veruju njegovim tvrdnjama. Vatra je puštena i čim je Anđaneja ušao u njega, Das Bapa je uskočio pravo u plamen i ostao tamo oko jednog časa. A ko se opekao? Oni ljudi što su ga terali da

skoči u vatru i bili naokolo da to izbliza gledaju. Tako im i treba, što su tražili, to su i dobili.

Kada je ovaj Das Bapa radio Aviškaru za jednog određenog duha imenom Bhima Bapa, njegovo su telo umotali poput mumije. Kako je Aviškara nastupila, njegovo telo je počelo da odskače u vazduh, uprkos činjenici što su mu ruke i noge bile sputane. Taj posebni duh voleo je cigarete i pušio ih je po petnaest odjednom, u velikim svežnjevima. Jedan od momaka koji je bio prisutan ovom prikazanju, pokušao je da bude vickast i začikavao Bhima Bapa da izvede nešto na licu mesta. „O.K., ako ti smatraš da sam bez moći, hajde onda pokušaj da se pomeriš sa mesta gde ovog časa sediš." Ni makac. Nije mogao.

Tri ili Četiri čoveka nisu mogla da ga podignu. Nakon izvesnog vremena, ovaj duh je kazao onom momku: „Pa, gledaj, mi svi sada idemo. Ti kao da nemaš interesovanja da nam se pridružiš?" Čoveku su suze grunula na oči, i konačno mu je duh dopustio da ustane. Ali bio je to pouzdan znak da Bhima Bapa može da čini stvari. Ovakve stvari uvek morate proveravati u celosti. Kada od nekog božanstva tražite da vam dođe, morate se osigurati da je to što je došlo zaista božanstvo koje ste zazvali, ne kakav sitni duh nižeg reda, što se prerušio u božanstvo i želi da vam se izruguje.

Uzmimo ovaj primer, ponovo Das Bapin. Kada je on želeo da radi Aviškaru za Gorak Nata, morao se presvući u izgled jednog od Nata: crna maramica, pepelom namazano čelo, crna pregača od pantljika oko pasa, zvončići oko gležnjeva na stopalima i mašice za žeravicu sa zvonima na njima. Popušio je prilično puno gandže, a onda stao vikati: „Aa-o, aa-o, aa-lek, aa-lek", baš kako bi činio kakav Nat, mašući mašicama za žeravicu iznad glave i udarajući se njima po leđima, vratu i glavi. Sve mu je to bilo potrebno da se u dovoljnoj meri poistoveti sa Gorak Natom i, omogući Goraku da uđe u njega.

U toku te Aviškare, on je morao da pređe preko jednog procepa ispunjenog vodom, koji se nalazio na dnu one pećine gde smo svi mi sedeli. Neki su ljudi poskočili da mu pomognu, misleći da bi se mogao slomiti, ali sam im kazao da ostanu gde su. Ako je Gorak tu, on nikada neće izgubiti oslonac - on, najzad, pripada Nat plemenu - ali ako je tu neki proizvoljan duh, tada

će se sasvim fino ugruvati. U ovom slučaju, Gorak je bio tu; ali samo na par minuta. Zatim je došao sitan duh i počeo da lakrdija. Prepoznajem to, jer umem da čitam znake. Primera radi, on je njegove maše dao nekome drugom da njima vitla, dok on besedi: da li bi Gorak ikada njegove maše za vatru dao u ruke jednom ljudskom biću? Nikad! Potom je držao slovo o samom sebi (Das Bapi): bi li se Gorak Nat ikada bavio jednim mediokritetom na taj način? A bile su tu i neke tanane promene u njegovom pogledu. Povrh svega, na toliki niz pitanja on je pogrešno odgovarao. A Gorak neće nikad pogrešiti.

Volim da radim Aviškaru, zato što tu dobijam priliku da se igram sa mojim omiljenim božanstvima: Anđanejom, *Ma,* Gorak Natom. Ali se ja nikada tu ne bavim spoljašnjim formalnostima; ne smatram da čovek treba da koristi štake dok još uvek može hodati na sopstvenim nogama. Ipak, ako je tu muzika, to cenim, a bitan je i tamjan, pošto se božanstva hrane mirisima. Muzika može biti sve što odgovara; za Anđaneju mi više paše liturgijsko pojanje, ali za *Ma* ima jedna pesma iz nekog Hindi filma koja me vazda pošalje u Aviškaru, izuzev ako sam nepažljiv. Opasno je otići u Aviškaru ako vozite drumom pun gas, slušajući radio.

Ne mogu, nažalost, da radim Aviškaru za božanstva prečesto, zato što to zahteva suviše veliku napregnutost živaca, i čini da poželim da napustim ovo bedno postojanje i uputim se ka višim svetovima; mislite li da je ovo jedino mesto gde mogu da se udenem? Ja, međutim, želim da pre nego što umrem, dovršim još određene projekte; moram, dakle, moju Aviškaru da ograničim. Umesto toga, radim često Aviškaru za sadue i fakire iz davnine. To je zanimljivo.

Recimo da hoću da uradim Aviškaru za mogulskog cara Akbara. Ali, Akbar se već morao toliko puta preporoditi, u tolikim matericama, a može biti da je utelovljen i ovog časa. Kada ja prizovem Akbarov duh, dogodiće se da telo onoga gde on ovog trenutka prebiva, izgubi svest. Bez određene osobe da se sa njome poistovećuje, kako bi mogao da se ispoljava? Sve dok je Aviškara u toku, to će telo ostati nepomično, a čim Akbar bude napustio mene, on se vraća onom drugom telu, koje se budi, bez ikakvog saznanja o onome što se dogodilo. Akbar u sadašnjem bivstvu

može i ne znati da je nekada bio Akbar; to nije neophodno. Ali sva stara sećanja su i dalje uskladištena u njegovom kauzalnom telu, a to je upravo ono što mene zanima. Dakle, ne bavite se Akbarovom trenutnom ličnošću; ona ima svoja posla.

Veoma mi je drag Kinaram Agori; tako je mio i nežan, idealan Agori. Ali za svetovne ciljeve duhovi muslimana su bolji. Muslimani izgaraju za emociju, i uvek su nestašniji nakon smrti. Hindusi, nasuprot, su postojaniji. Ako oni požele da vas učine bogatim, njima će za to trebati vremena, tako da ćete vaše novostečeno blago moći da krčkate pred smrt. Ali ako musliman reši da vas učini bogatim, on kaže: „Barem jednom ću te učiniti radosnim, kakav sam i sam, pa kud puklo da puklo." Ne moram ih zapitkivati o njihovoj radosti; to je za njih prirodno. Često vršim Aviškaru za Nizamuddin Aulija iz Delhija, kao i za Abdui Kadr Gelanija, jednog od najčuvenijih svetaca Iraka. Ali ipak, čini mi se da mi je Akbar miljenik; mora da imam neku rnanubandanu sa njime.

Kada god radim Aviškaru za Akbara, uvek stavljam turban. Sam ga namotavam. saklonite me današnjih suviše stegnutih turbana; neka, hvala. Ne stavljam turban radi bolje koncentracije, budite sigurni, ali Akbar je bio car Indije i ako hoću da opštim sa sijime. moram ga ispoštovati u tome smislu. Ja mu, dakle, zapravo, prinosim ono što i svako ko prilazi jednom caru. Prisutni svedoci AviŠkare isto su tako obavezni da se vladaju kao da su stvarno u prisustvu Sahanšah Mohamed Đala!-ud-din Akbar, Đahanpanah, Alamparah, Khudavan, Mere Dil-e-subahni, Mahabalija.

Uzmimo da ste došli k meni u posetu i rešili smo da prire-dimo jednu Aviškaru. Onog časa kada Akbar dođe, vi ćete to odmah znati po mojim očima. One će ovlaš promeniti boju, postati više nepomične, i zuriti pravo u vaše oči. Sve dok je Akbar u mome telu, moje oči nijednom neće trepnuti. I moje stope podrhtavaju, sve dok je Akbar tu. Vi tada treba da igrate vašu ulogu. Zamišljate sebe kao dvorane u prisustvu Njegovog Veličanstva; kako ćete se vladati? Sa puno poštovanja. To morate, jer uvreda prisustva jednog kralja ravna je prizivanju smrti da vam pristupi. Zapamtite, moje telo je i dalje prisutno, ali mene, Vimalanande, tu nema. Otišao sam negde drugde, da se poigravam na drugi

način. Imate posla sa Akbarom, stoga zaboravite moje telo i, usredsredite se samo na njega.

Najpre, duboko se, poklonite da biste ga pozdravili. Ukoliko je zadovoljan, pružiće vam ruku; celivajte je. Zatim da biste mu ugodili tim više, nanesite *attar* (cvetnu srž) na njegov dlan. Atar od *hine* je onaj najbolji, svi muslimani vole hinu. Ako vam je to moguće, u razgovoru sa njime služite se urdu jezikom: to je bio jezik na njegovom dvoru. I ja volim da govorim urdu, ali, vi ćete to zapaziti, kada je Akbar u meni, moj rečnik i govorni stil, napadno se promene. On je, napokon, bio jedan car, a svi carevi su skloni kitnjastom govorenju.

Vladari su takođe podložni lasci, te, ako vam to nije suviše ulizički, kada vas car zapita za mišljenje o njegovom turbanu, njegovu lepotu opišite u što blistavijem svetlu. Ponudite ga cigaretom, ako želite. U njegovo vreme kamiši su bili u modi, ali on nema izbora ako želi da učestvuje u igrama današnjeg sveta, zar ne? Za takozvani savremeni svet kamiši su prevaziđeni. Akbar voli vino, te ga možete ponuditi i pićem. Njegovo se vino veoma razlikovalo od našeg, bilo je mnogo slađe i ukusnije, ali ako ga ponudite sa poštovanjem, prihvatiće.

Priuštite mu muziku. Tu ne padajte u grešku nadajući se kako će on imati razumevanja za modernu muziku; za njega će to biti previše buke. Dajte mu klasičnu hindustansku muziku, posebno Raga Darbari ili Raga Mija ke Malhar. Te dve Rage je za njega njegov dvorski muzičar komponovao, Čuveni Tansen. Ukoliko sami ne umete da pevate ili svirate neki instrument, i snimljena muzika će poslužiti svrsi.

Jednog časa kada oseti opojnost od atara, duvana, alkohola i muzike, počeće da govori o bilo kom predmetu koji mu se učini zgodnim. Ne pokušavajte da ulazite u raspravu; to će mu samo pokvariti raspoloženje i neće biti voljan da za vas ništa uradi. Rosni se sa njime čarkala i više uopšte nije hteo da se pojavi ako je ona u blizini. Može li jedan car da podnosi nepovinovanje? Nipošto!

On će možda pričati o bilo čemu, ili praviti viceve. Evo jednog prostog: Znate li koja je glavna razlika između vremena Moguia i današnjeg? U ono doba, pred polazak na neko putovanje,

odveli biste vašeg konja ili slona na stranu i pustili ih da isprazne tekućinu iz bešike. Danas, pre polaska morate uzeti vašu jahaću životinju (motorno vozilo) i natočiti tekućinu u njenu bešiku. Bilo da njegove šale smatrate zabavnim ili ne, premda one to obično jesu, iz učtivosti treba malko da se nasmejete.

Kada je on konačno zadovoljan i oseća se ekspanzivno, zapitaće vas koje želje da vam ispuni. Ne ustručavajte se; on je jedan car, a samo carevi umeju da darivaju. Oni su znameniti sa svojih darova, zato što to podiže njihov ugled. Usuđuje li se ko da dadne neki poklon veći od carevog? Tako on smatra. Recite šta izvoljevate, najbolje nešto materijalno, iz života. Možete ga pitati i za stvari duhovne prirode, pošto se on poznije u životu okrenuo duhu, ali je jači u onom što je ovozemaljsko; jer on je bio Šahanšah, kralj kraljeva, Utočište Sveta.

Nema svrhe ja da o tome govorim: desetine ljudi je prisustvovalo Akbarovim Aviškarama i svima je učinjeno što su tražili. Bilo koja vrsta posla da je u pitanju: polaganje ispita, novo zaposlenje, otklanjanje nesporazuma na radnom mestu, pronalaženje odbeglog deteta, lečenje bolesti, bilo šta. On će svakoga od prisutnih u odaji ponaosob upitati šta on ili ona žele, i na svakog će utrošiti vreme da sa njime raspravi o tome, pre nego što pređe na sledećeg, upravo kao da je i dalje na njegovom carskom prestolu i udeljuje milost. To je ono zbog čega je on dragocen, zato što je postavljen na tron koji mu daje dostojanstvo vlasti. *„Takht ki tasir"* je Hindi sentenca: Autoritet moći počiva u prestolu kao takvom. Pa i njegov sin Selim, koji je, uzgred, utekao sa prestola. morao je nekad da se trese u njegovom uzvišenom prisustvu. Dakle, sve dok učestvujete u celokupnoj situaciji, vaš će posao biti obavljen zajedno sa poslovima svih ostalih.

Najzad, kada se svima pozabavio, svi su problemi razmotreni, on će još jednom ili dvaput pitati: „Da li možda još neko ima nešto da zatraži?" Kada na to ne dobije odgovora, kazaće: „Sada se vraćam za Sikandru", što je mesto gde je sahranjen, ili će možda reći nešto nalik ovome: „Kada sam bio živ, imao sam vlast nad čitavom Indijom, a sada sam sveden na jednu eteričnu formu, sva moja zemaljska vlast je iščezla. Tako je to uvek na ovom svetu; tragajte za onim što nije od ovog sveta." Tada treba

da ga pozdravite po mogulski, iz vrata nisko pognuvši glavu, i sa dlanom podignutim ka usnama. On će se tada vratiti tamo odakle je došao.

Svaka ličnost ima neku svoju posebnost; naravno, da se prema Ganeši nećete postaviti na isti način kao što činite u odnosu na Akbara. Treba da budete dovoljno pronicljivi da znate kako da zadovoljite svaku pojedinu personalnost i koju vrstu usluge od koje od njih da tražite. Tražiti od Smašan Tare novac je uzaludno, ali ona može biti gotova da vas izleči od bolesti. Zahteva dosta iskustva da sve o tome doznate, ali neka od moje „dece'" imaju dovoljno iskustva i sve njihove poslove završila su na takav način. To me jako raduje, pošto tim manje obaveza pada na mene.

Neko me je jednom prilikom upitao: „Zašto bi se ti ljudi koji su živeli u tako davnoj prošlosti baktali da se ovde vraćaju i igraju sa tobom? Šta oni od toga imaju?" Ne mogu vam reći to šta oni od toga imaju, ali mora biti da nešto dobijaju, inače ne bi to ni činili. Ovde, na ovom svetu, niko ne radi ništa bez nekog ličnog interesa, pa ni sami duhovi. A zatim-to je između njih i mene.

Najbolja vrsta Aviškare je ona u kojoj niko nema blage veze šta se zbiva. Jednom sam rešio da dam lekciju jednom mom prijatelju, koji je odbijao da u takve stvari poveruje. Nisam mu uopšte kazao šta nameravam da uradim, samo sam mu napomenuo da nema granica dometima ljudskog uma. Kada me on začikavao da dokažem istinitost takve izjave, rekao sam mu da ću izvršiti složenu operaciju oka sopstvenom rukom. On sam bio je očni hirurg i znao je da sam, iako stručan za ajurvedsku medicinu potpuno nevičan hirurgiji.

Pomislio je da se samo razmećem, te sam mu izložio pojedinosti. Ustuknuo je, ali da me proveri dohvatio je poslužavnik krcat instrumentima i tražio od mene da izvadim skalpel koji bih upotrebio. Kada sam u magnovenju iz prve izabrao pravi instrument, bio je impresioniran, i odobrio mi da izvršim tu operaciju. Pronađen je podesan pacijent, i nekoliko dana docnije, sam ga operisao. Stvar je bila pitanje nekoliko minuta da je završim, a pacijent se oporavio znatno brže nego što je to kod ovakvih slučajeva uobičajeno. Moj siroti prijatelj nije mogao da shvati kako to može biti.

Nisam, naravno, ja bio taj koji je izveo tu operaciju, bio je to stručni hirurg. Uspeo sam da pronađem jednoga, i on je, za uzvrat za jednu uslugu koju sam bio srećan da mu je učinim, pristao da, služeći se mojim telom, uradi taj hirurški zahvat. Poštena razmena nije pljačka.

Možda sam vrh u ovoj vrsti stvari predstavlja da se Aviškara izazove u nekome drugom, bez da sama ta individua ili oni oko nje podozrevaju u išta nesvakidašnje. Prisećam se jednog veoma otužnog slučaja koji se, ipak, srećno završio. Bila je tu jedna dama iz Australije koja je u Indiju došla sa njenim malim sinčićem, sa nadanjima da pribavi prosvetlenje od jednog od lokalnih „svetih" ljudi u Puni. Ona i taj dečak, kome je moglo biti pet-šest godina, bili su dovedeni dotle da su, od svih bogovetnih mesta, morali živeti u jednoj maloj kolibi u nekom smašanu, poštoje ona sav svoj novac priložila njenom guruu, i nisu imali od čega da preživljavaju.

Jedan smašan je krasno mestašce za nekog Agorija, njegov dom, ustvari, ali nipošto za nesmotrene, poput tog Zapadnjačkog sitnog deteta. Dečak je oboleo od tifusa, nekog časa je izgledalo da će se možda oporaviti, kad se naglo pokazaše svi znaci i simptomi akutnog peritonitisa. Neki od onih tifusnih čireva u njegovim crevima se izgleda provalio.

Mati je otišla do svog gurua po pomoć, ali je jednako mogla i kakvoj steni ići, kad se tiče dobra što joj ga je on učinio. Jedan od tamošnjih sledbenika joj je kazao: „Šta mi tu možemo ako ti je dete bolesno. Sva ljudska bića umiru pre ili posle; budi pripravna." Kakav viteški postupak jednog gurua! Niko od njenih znanaca medu strancima nije pokazao sklonost da joj priskoči u pomoć; ona jedina osoba koja se iole zanimala za njenu nevolju, bio je Dr Lad, glavni lekarski referent u bolnici gde je dečak ležao. On mu je obezbedio besplatne lekove i priložio pintu sopstvene krvi za zakazanu operaciju. Ali sam hirurg, koji je trebalo da operiše, bio je ubeđen u verovatnost neuspeha i navijao je za to da se operacija otkaže.

Dr Lad, sa kojim sam se od nekog doba znao, došao je k meni i izložio mi celokupnu situaciju. Seo sam i pušio nad time za kratko, kad naglo izvana začujem zveckanje zvona: slon!

Pojava jednog slona je uvek srećan znak, barem to mi Indusi tako smatramo, i ja sam izjurio napolje da ga nahranim sa nekoliko jabuka, jedinim voćem što mi je bilo pri ruci. „Dobro", kazao sam sebi, „ovo je povoljan znak? izgleda da će ono što sam zamislio uspeti!" Okrenuo sam se Dr Lađu i kazao mu: „Odmah pođi i kaži hirurgu da operiše bez truna straha; dete će prebroditi."

Toga dana sam morao da se vratim za Bombaj, tako da sam tek sutradan telefonski doznao o ishodu te operacije. Prvo, prošla je sa minimalnim krvarenjem, nije bilo nikakve potrebe da se daje nikakva krv. Drugo, no, pustimo samog hirurga neka to njegovim recima kaže: „Sve do sada ruke su mi uvek drhtale kada operisem", kazao je on Dr Lađu po izlasku iz operacione sale, „ali ja ne znam šta se to ovoga puta dogodilo, imao sam utisak kao da je nešto zagospodarilo mojim rukama te su zadobile neki njihov odvojen život, i radile tako brzo i tačno, da sam time i sam bio iznenađen."

„I ne samo to", nastavio je, „nego, čim sam otvorio dečaku abdomen, creva su iskočila preda me, i bila je dečja igra da ih dovedem u red. Nikada nisam operisao tako; prosto ne mogu da to shvatim, mora biti da mi je sam Bog pomagao."

Nikada ne može doznati šta mu je pomoglo, ali zašto time da lupa glavu? Onaj mališan se lagano oporavljao, a kada je dovoljno ojačao, sestra njegove majke je iz Australije za njih poslala avionske karte i oni su se tamo vratili. Žao mi je što moram i to da kažem, međutim, pošto je njenog sina ostavila sestri na brigu, ova dama se vratila pravo nazad u Indiju, i zauzela njeno mesto uz stope njenog gurua. Ne marim za nju ni najmanje. Ako je ona tako bezdušna i svirepa da njenog sinčića izloži takvoj opasnosti, u prvi mah, a zatim ga napusti, i vrati se njenoj igri parenja, nije to mati. Raduje me, ipak, da je mališan uspeo da se spase. Mahakala uvek voli da izbegne odnošenje dece. I srećan sam što je tu sačuvan obraz Indije. Da je, recimo, dečak umro ovde, zauvek nakon toga bi ta majka, njena rodbina i prijatelji kleli Indiju da ga je ubila, gubeći iz vida njihovu sopstvenu umešanost u sve to. Tako da su svi obavili njihove zadatke i niko nije uprljan karmom.

Kada sam god smatrao da će to nekome biti od pomoći, nikad se nisam libio da učinim bilo šta. Jedna dobra ilustracija korisnosti Aviškare na duže staze, dolazi i iz moje porodice

Nikada nisam grdio moju decu. Svagda sam nastojao da razumem njihove probleme i saosećam sa njima. Kada je moj sin kazao da želi da oženi izvesnu devojku, kazao sam: "Samo, napred." Kada je kazao da želi 50 000 rupija da proslavi svadbu na visokoj nozi, on se nije uznemiravao da se zapita raspolažem li ja ili ne takvim ciframa novca Nebitno, pronašao sam odnekud tu svotu i dao mu. Nekoliko dana zatim, dok sam u rano jutro, kako je moj običaj, sedeo i astralno proveravao šta se zbiva sl. onim koje volim, ugledam moju majku gde umire. Ako se u vezi sa njima ništa ne preduzme, moje vizije su imale naviku da se obistinjuju. Prva stvar koju sam učinio bila je da pozovem mog sina i kažem mu da njegovo venčanje obavi čim pre, inače, prema običajima naše zajednice, moraće da sačeka s time godinu dana. Ne bih se uzrujavao zbog tih stvari, ali moja rodbina bi. Kazao sam mu da se ne gnjavi sa tom raskošnom cermonijom, nego da prosto stane pred matičara i ozvaniči ženidbu bez odlaganja.

Dok smo bih uposleni oko tog postupka, stigla je vest: moja majka doživela je težak srčani udar, masivan. Svi lekari. uključujući tu i mog šuraka savetovali su nas da je stavimo na intenzivnu srčanu negu istog trena, ali oni, uz mog sina koji je takođe lekar, bili su mišljenja da ona umire.

Kako je samo saosećajna bila! U ambulantnim kolima na putu ka bolnici, ona mije kazala: „Nadam se da neću umreti. Ne zato što se plašim smrti, nego će moju snahu okriviti zato. Svi zli jezici u našoj porodici će kazati; 'Ha, gle, kakvu nam sreću ova donosi! U dan njene svadbe, svekrva joj umire '"

Nije li to neuobičajeno, barem u današnje vreme, da jedna osoba na pragu smrti više brine o nečijem tuđem dobru, nego hoće li sama ostati u životu"

"Kuputro bhiđojate kvacidapi, kumata na bhavati" (Rđav sin katkada se i rodi, ali ne postoji takva stvar kao što bi bila rđava mati") Nažalost, Šankaračarja, autor, bio je u zabludi kada je sastavio ovaj stih. U Kali Jugi su većina fizičkih majki, rđave majke, posebno na Zapadu, Kod nas još uvek imamo

barem čvrste porodične veze, ali u Americi kada dete dođe do punoletstva, roditelji mu kažu: „Sada idi i staraj se o sebi samo. Prestajemo da te izdržavamo." Kako da neko dete sa roditeljima poput ovih ne postane rđavo?

A u onom slučaju dečaka, koji imaju dobre roditelje, kao moj Ravi, ali odu stranputicom, njih u kritičnim trenucima spašava samo dobrota ljubavi njihovih roditelja. Gde bi, bez tih roditeljskih saveta, da zaštite njihov um od potpune degradacije, skončala takva čudnovata deca?

Jedna prava majka može da sve u životu jedne osobe učini različitim. Materinska ljubav je naj tanani ja, najviša forma ljubavi. Naše Vede vele da nam je majka onaj prvi guru. Muslimani govore da se raj prostire pred majčinskim stopalima. Neka rđava majka, pak, predstavlja same dveri pakla. Zašto? Kakva je to vrsta majke, koja će njenom detetu reći: „Izlazi napolje, zarađuj novac, živi svoj život i zaboravi na sve ostalo", ako ne jedna koju ne zanima krajnja sudbina njenog deteta? To nije materinstvo, to je puka rnanubandana. Vrlo ćete retko pronaći sveca da je imao lošu majku, a on ili ona mogu postati sveci samo milošću gurua. Danas je prava majka, *Sumata,* veoma retka, tako da manjak ljubavi na svetu nije iznenađujući. Materinstvo je urođeno u ženinom telu, ali ona mora postati osvešćena prema toj emociji da bi se ono ispoljilo. Golema razlika postoji između fizičkog i emocionalnog materinstva.

Bio sam dobre sreće u mnogom smislu, ali sam zbiljsku sreću imao da mi majka bude onakva kakva je bila. Ona je bila jedna *Đnani,* jedna žena od istinskog znanja. Nju je kao boginju obožavalo pola miliona ljudi. Ona sama, naravno, nikada nije tvrdila da je boginja, ali su joj ljudi na taj način pristupah. Imala je ašrame u Sekunderabadu i dvadeset dva druga grada. Ali mimo toga, kakva je to divna žena bila. Kada je umirala prebirala je svoje brojanice, ponavljala mantru, uprkos velikom bolu koji je trpela. U sam dan kada je umrla, pripremila je jelo mome ocu. Oni su živeli zajedno 67 godina i on nikada nije okusio nikavu drugu hranu izuzev onu koju je ona svojom rukom pripremila.

Otac je jeeao kad je umirala. Ona ga je zamolila da dođe do mesta gde je ležala i kazala mu: „Šta činiš to? Nisi li mi ti sam

uvek govorio kako je patnja poništavanje karmi? Gde je onda tu razlog za plač? Umesto da budeš srećan." Zamislite, u smrtnom času toga se sećati, kada znamo da se većina ljudi tada već ničega ne seća.

Moja majka je za mene uvek imala valjan savet. Nekom prilikom osećao sam se srozano jer me izneverila jedna moja prijateljica i to vrlo ružno. Otišao sam majci i kazao joj: „Daj mi malo *pana.*" Uvek sam voleo da uzimam pan iz njenih ruku.

Upitala me: „Zašto si tako snužden?"

Rekao sam joj: „Odloži, molim te, brojanicu na trenutak, Nešto moram da ti ispričam. Jednom je jedan čovek našao na ulici jednu malenu lutku. Bila je jako prijava i napukla na više mesta. Poneo ju je kući, oprao i sastavio, odenuo je u lepe haljine i čuvao uza se. Nekoliko su godina on i njegova lutka uživali u njihovom druženju. A onda je nekog dana ta lutka našla nekog drugog čoveka, i pobegla, i sada je onaj prvi čovek, onaj što je tešio i brinuo o lutki, jako tužan."

Moja majka mi se nasmešila i kazala: ,.Taj čovek bi trebalo da shvati da lutka s ulice, pripada ulici; nemoguće je promeniti njenu prirodu. Taj čovek treba da zaboravi na sve izvanjske lutke. On, umesto toga, treba da pronađe i igra se sa onom malom lutkom, koja je u svačijem srcu, jer ta lutka ga nikada neće izneveriti ili biti neiskrena prema njemu sve dok je živ. Ostale lutke se ili razbiju ili pobegnu, ali ta jedna je uvek tu." Kako je to ona prelepo sročila! Bila je u pravu. Dve su reči u opisu sveta: pokvaren i nezahvalan. To je sve što o njemu ima da se kaže.

U svakom slučaju, lekari, u bolnici gde je ležala, kazali su mi da neće izdržati još dugo. Rasrdio sam se. Na svu sreću bio je tu uz mene jedan moj prijatelj, i on je sarađivao; poslao sam ga da siđe po bocu viskija. Slomio sam grlić boce razbivši ga o ivicu astala i iskapio je. Tada mi se um malo izbistrio.

Iznenada, začuo sam muziku: kada sam otišao do prozora, razabrao sam da je reč o *qauali* (varijaciji jedne popularne pesme), koju pevaju Šankar i Šambu. „Ohhh", kazao sam samom sebi, „sada nema zasta da brinem." Pronašao sam onog prijatelja i kazao mu da me odveze do groblja. Moja starija sestra me čudno pogledala i kazala: „Pa svi ćemo poći tamo kroz nekoliko časova,

nakon što mama umre. Šta ćeš sada tamo?" „Ti da ćutiš", rekao sam joj, „Ja idem."

Kada sam stigao na to groblje, kazao sam prijatelju da me ostavi i ide, ali on je napomenuo da će mi auto možda zatrebati posle, te je spavao u kolima dok sam ja išao da završavam moje poslove. Bilo je to spaljivaiište mrtvih na Bangangi, gde su svi članovi naše porodice, uključujući tu i mog sina Ranu, bili kremirani. Posto sam uradio stvar, i bio uveren da će moj posao biti učinjen, probudio sam prijatelja i pošli smo kući. Čim sam tamo stigao, moja usvojenica Rosni pitala je gde sam za svo to vreme: „Zar ne znaš da je mama do sada već morala umreti? Osoblje iz bolnice je već dvaput zvalo, u nastojanju da stupe u dodir sa tobom, ali si ti bio ko zna gde,"

Kazao sam joj: „Ne budi smešna, mami je više nego dobro." Nakon što smo ispili čaj i kratko predahnuli, uputili smo se do bolnice. Tamo smo zatekli moju majku, kako sedi i ćaska sa svima. Osciloskop na kome su se odražavali njeni srčani otkucaji, pokazivao je da je sa njome sve savršeno kako treba. Prva stvar koju mi je kazala, bila je: „Kakva je to stvar u mojoj ruci?" Mislila je na pejsmejker koji su joj ugradili dan ranije. „Odmah da se to izvadi." Bila je OK. i oni su ga uklonili. ..Sada sam gladna, Dajte mi čaja i biskvita". Dali su joj čaj i biskvite, i čak joj odobrili i da ide kući. Da ne poverujete! Jedan dan na pragu groba, drugi, zdrava kao dren.

Pojavio se jedan mali problem: tokom čitavog njenog života, ona je govorila guđerati jezikom, a sada je naglo progovorila hindi i urdu, koje nikada pre toga nije znaia tečno da govori. Ono što iz ovoga možete razumeti, podrazumevajući da vam je um dovoljno suptilan, je da moje majke više nije bilo u njenom telu. Umrla je u vreme koje joj je zakazao Mahakala, a neko drugi je silom bio u nju stavljen. Taj neko drugi, nekim slučajem je ispao muško, jedan duh vrlo visokog kalibra; učinjeno je da se samoidentifikuje sa njome tako savršeno, da je ona nastavila da živi.

Kada smo prispeli kući, moj otac je izašao na vrata i pozdravio je na guđerati jeziku. Ona mu je odgovorila na hindiju. On ju je na guđeratiju zapitao: „Vimu"-to je bilo njeno ime od milja - „Vimu, od kada si to počela da se izražavaš na hindiju?"

Odgovorila mu je na hindiju: „Govorim savršeno hindi. Ne vidim razloga da njime ne pričam?" Odveo sam je, ili bolje njega, ustranu i kazao: „Slušaj, govori guđerati, ako nećeš da napraviš veliki džumbus."

Nakon toga, bilo joj je apsolutno dobro četiri ili pet meseci. Moj sin je kod nje imao sjajan prijem; svi su bili srećni. jedino moja starija sestra, koja je oduvek pravila nevolje, nastojala je na tome da se majci u grudi ugradi pejsmejker. „Da se predupredi svako dalje pogoršanje" ili neka glupost poput te, bilo je njeno obrazloženje. Zašto je mučiti operacijom ako je sa njom sve u redu? Ali su je operisali, i umirala je na operacionom stolu. Hirurg koji ju je operisao je govorio: „Molim te nemoj umreti, biće to ljaga za mene." Počeo je da joj masira srce. Srećom ja sam se tamo našao: uleteo sam u operacionu salu i pesnicom zadao jedan čvrst udarac u njeno srce i ono je opet proradilo. Ovo zaista nije nikakav medicinski postupak, bio je to samo jedan način da podsetim mog prijatelja da radi svoj posao kako valja.

Najzad, duh, koji je bio u njoj, jednog dana mi je došao i kazao; „Vidi, što je dosta, dosta je. Uradio sam tvoj posao umesto tebe; šta zamišljaš? Misliš li da možeš da me prinudiš da ovde ostanem za stalno?" Strogo uzev, mogao sam, ali bi to pokvarilo naše prijateljstvo, te sam se složio. Odabrao sam povoljan dan za smrt moje majke: onaj datum kada je Kapila Muni dao Đnanu njegovoj majci. Čim se približio taj povoljan čas, onaj duh je napustio telo moje majke, a moja mati se vratila u njeno telo. Tokom tih meseci ona je čuvana na sigurnom, sagledavajući njen život i uklanjajući opsene. Stoga je kada se već borila za dah, na izdisaju, mogla da se seti imena njenog gurua, Haranat Takura, i ponavlja ga: „Hara, Hara, Hara." A, kako sam ranije već kazao, Hara je jedno od imena Mahakale. Koliko je uopste ljudi ikad umrlo sa imenom boga uništenja na usnama? Možda na prste da se izbroji. Stoga mislim da je imala sreće.

Prilično je zanimljivo da, kada smo je nosili na spaljivalište, narednog dana, ona je izgledala rumena, potpuno zdrava, bez mrtvačke ukočenosti. Moj sin, koji je lekar, bio je začuđen čitavom tom stvari i pitao me: „Tata, je li ona odista mrtva?"

Kazao sam mu: „Jeste, ovoga puta je stvarno umrla." Tada smo je spalili.

Ja sam je mnogo pre bio upozorio da će kada bude umirala, morati da pati, to jednostavno nalaže njena sudbina. Ali kao njen sin, osećao sam da mi je dužnost prema majci da joj svim dostupnim sredstvima pomognem da osigura više rođenje. I, Božja volja, mislim da će to uspeti. Ako je ona meni pružila dobro vaspitanje, morao sam da joj za to uzvratim na odgovarajući način.

Veoma mali broj Agorija su zbiljski užasni. Većina njih su meki poput pene, posto im je znano sve o patnji. Uzmimo Kinaram Agorijev primer. On je običavao da živi na Asi Gatu u Benaresu, i njegovu sektu Agorija možete tamo pronaći i sada. Narod je o njemu govorio: „Ono što Rama ne može da za vas učini, Kinaram može", tako da će biti da je on zaista bio nešto pozamašno.

Jednom se na dvoru kralja Benaresa obrela neka igračica. Kada je nekog dana pri igri izbacila uvis noge više nego obično, svi su uočili jednu beiu fleku na njenim bokovima. Guba je u to doba bila bolest od koje su se svi najviše plašili, i nju su istog časa isterali iz kraljevske palate. Devojka je u očaju upravo bila rešila da se utopi u Gangu, kad je naišao Kinaram. Doznavši od nje njenu tužnu priču, rekao joj je: „Sedam noći zaredom ćeš ići do tog-i-tog bunara, okupati se, a staru odeću, pobacaj." Ona je lako učinila, a već šeste noći je bila sasvim izlečena i sve je sa njome bilo mnogo bolje nego ikad ranije: postala je lepša, talentovanija, jedrija.

Kinaram je sazvao ceo Benares na jedan plesni program. On sam veoma je voleo muziku i svirao je sitar. Kada je ona devojka zaigrala u programu, svi behu ushićeni njenim izvođenjem i želeli su da znaju ko je ona. Naročito je to zanimalo samog kralja. Kinaram je kazao kralju: „Ne sećaš li se koje ona? Morao bi. Pogledaj pomnije; to je ista ona igračica što si je ti izbacio iz tvoje palate." A sa dvema igračicama se Kinaram i oženio. To je bio Kinaram - jedinstveni.

Da vas ne zavara taj slučaj gde Kinaram isceljuje tu devojku. On je tačno bio svestan bremena njene karme, što će ga on sam

morati da nosi, i on je bio voljan da ga ponese. Možete se uvaliti u mnoge nevolje ako, kroz vaša odricanja, razvijete jake duhovne sile, a zatim ih primenite, ne uzevši u obzir postedice.

Morate biti podobni pužu koji klizi oštricom brijača, ako želite da radite Agora sadane. Svaki drugi stvor izuzev puža, raseći će se, ali se puž kreće veoma lagano i nikada ne skreće sa putanje. Ako ikada skrene, to je bivši puž. Želite li primer, evo jedne priče.

Nekada davno, bio je jedan guru koji je putovao naokolo, sa jednim od njegovih učenika. Dospevši u izvestan grad, taj guru se zaustavio pod jednim hladovitim drvetom, a učenika je poslao da isprosi njihov dnevni obrok.

Kako je taj dečak vikao: "Udelite darove! Udelite darove!" ovamo i onamo, pozove ga u kući! izvesna gospa, spremivši mu i posluživiši hranu. Ovaj dečak je kazao: „Ja ne mogu jesti pre nego što to učini moj guru Maharadž." Ali mu ta žena odgovori: "Ne brigaj za to. Za njega već pakujem hranu, i dok ti budeš ručao, to što ćeš poneti za njega biće spremno." Dečak je halapljivo smazao ukusni obed, a potom kazao: „Dobro, ja sam se najeo. Kažite sada nešto što mogu da učinim za vas?"

„Ima samo jedna stvarčica koju bi za mene mogao da učiniš", kazala je ta žena.

„Recite, i biće učinjeno", kazao je dečak.

„Nemam nijednog deteta da ga odgajam i volim. Učini da rodim."

"Saubhagjavati bhava! Imajte dete! Želja vam je uslišena.'"

Pošto je udelio ovu kraljevsku milost, dečak je pokupio guruov ručak i krenuo da ga preda. Kada je stigao, njegov guru ga je ispitivao o njegovim pustolovinama u varoši.Dečak je kazao: „Oh, Maharadž. jedna divna dama me pozvala i snabdela me hranom. Moj deo sam tamo pojeo, a tebi sam doneo ono ostalo."

„U redu", kazao je guru, „premda si smetnuo s uma da ti treba da jedeš nakon što to ja učinim, u redu je. Opraštam ti. Sta se još dogodilo?"

„Pošto mi je dala hranu, ona gospa me zamolila za malenu uslugu, koju sam joj učinio. Želela je dete."

„Mm-hmmm!" kazao je taj guru, „ti si, dakle, razvio Siddhi (nađprirodnu joginsku moć) da se sve što izgovoriš obistini, pretpostavljam. Da li si joj to dodelio po sili tvoje sopstvene moći?"

„Ne, ne, razume se da, ne, Maharadž. Ja sam joj to zagarantovao po sili tvoje moći, tako da ona može da zna kako velik guru si ti", kazao je dečak, kojeg je zapravo njegovo vlastito čuvenje zanimalo više od svega drugog. „Dobro, dobro, dobro", kazao je onaj guru, prozrevši sve dečakove pobude, „napuštaš me, nema drugog izbora. Neko se mora obavezati da uđe u matericu te žene. Umrećeš i roditi se kao njen sin."

I to je način kako se stvar odigrala. Budite oprezni! Ne izmotavajte se sa silama kojima ne možete da upravljate. Ovaj dečak iz priče bio je budalast. Nije mogao da proceni opasnu situaciju i izbegne je. Pošto je, razume se, i trenuci kada bez obzira što vidite nadolazeću opasnost, niste u mogućnosti daje izbegnete i ne smete ni pokušavati, jer morate podneti neke preostatke vaših prošlih karmi. Poslušajte ovu povest o Šams-al-Tabrizu.

Šams-al-Tabriz (sunce Tabriza) je bio fakir koji je ovo ime stekao na osnovu njegove velike duhovne moći. Postao je čuven u Tabrizu kao čovek koji može vršiti čuda i, prirodno, navukao je na sebe i neke neprijatelje, ljubomorne na njegov ugled. Da ga stavi na probu, glavni verski poglavar ga je jednog dana pozvao i kazao mu: „Doznali smo da možeš da uradiš mnoge nemoguće stvari. Da li bi izvoleo ovog čoveka vratiti u život?" pokazujući mu na obližnji leš, telo kraljevog sina jedinca.

Šams je pristao da to učini, i od mrtvog dečaka zatražio da ustane u ime Alaha. Dvaput i triput je na isti način to od njega zahtevao, a onda se razgnevio i dreknuo: „Ustaj u moje ime!" Onaj dečak se vratio u život.

Svako je, prirodno, mislio da će Šams al-Tabriz biti nagrađen što je vratio u život kraljevog jedinca sina, ali je onaj poglavar kazao: „Ne, jer je on dečaka vaskrsao u sopstveno ime, te je nevernik, i živog ćemo ga odrati."

Šams je dečaka morao da podigne u svoje sopstveno ime, otud što je njegova sopstvena Šakti bila ta koja je taj posao završavala. Živog su ga odrali, ali dok su to činili, on je napomenuo: „Nema to veze. Zar oni veruju da ozleđuju mene, ako muče moje telo?"

Ali postojao je valjan razlog da je Šams morao biti živ odran. Mnogo godina pre toga, kada je lutao po predelima gde je današnji Abotabad u Pakistanu, bio je opijen svojom sopstvenom moći. Kada je stigao do izvesne reke, jednog je dana bio gladan i kazao je određenoj ribi u vodi: „Iskoči napolje!" i ona je iskočila na obalu. Na to je pogledao u Sunce i kazao: „Šams (Sunce) ispeci mi ovo!" i Sunce je ispeklo ribu za njega. No, on pri tome nije mario šta će biti sa ostalim stvorenjima i rastinjem it kraju, koje se svo spržilo na Suncu. Za prekoračenje njegovih ograničenja, morao je da plati, pre ili posle. Abotabad je i dan danas najvrelije mesto u Aziji.

Većina sadua postanu oholi na njihova postignuća, i to ih čini bednim, oni nisu voljni da plodove njihovih postignuća upotrebe da pomognu bilo kome drugom. Koja onda korist od odricanja uopšle, ako to hoćete sve samo za sebe? Neosporno, postići ćete učinke, ali to je sve. Saosećajnu ljubav, koju Božiji podanici imaju, nećete nikada steći, zato što u to ime morate zaboraviti na sve pokore, sve karme, sve, izuzev, vašeg Obožavanog. A ta opijenost ljubavlju vredi svih odricanja, koja možete učiniti za vašeg života.

Jednog dana neki glasnik Bogova je kralja Đanaku odneo u raj. Za vreme boravka tamo, on je poželeo da poseti pakao, koji ranije nije bio video. Poslali su po jednog demona da Đanaku prenese u pakao.

Kada su tamo prispeli, Đanaku je iznenadilo da vidi kako su tu svi srećni i nasmejani, ali je sam demon bio i tim više prenerażen, pošto je paklenska pretpostavka da su tu svi u agoniji i stradanju. Kada je taj demon zapitao jednog od stanovnika pakla za objašnjenje, ovaj mu je odgovorio: „Kada pogledamo u njega (misleći na Đanaku), osećamo da on nosi naše karme za nas, te istog časa kada naše rđave karme budu iscrpljene i mi ćemo isto tako poći u raj."

Onaj demon se zapanjio i pitao Đanaku da li da ga vrati u raj. Oni duhovi umrlih su se oglasili: „Ne, nemoj da ideš, ostani sa nama, molimo te." Đanaka je izjavio onom demonu: „Ne, ne želim da idem. Ostaću radije ovde, desetine miliona godina ako to bude nužno, dok svi ovi ljudi ne budu oslobođeni njihovih okova."

Kada je Višnu ovo čuo, bio je oduševljen i pomislio: „Premda sam ja održavatelj svih ovih svetova, nisam ipak nikada učinio iakav podvig poput ovog čoveka." Tada su Brama, Višnu i Šiva izveli Aviškaru na Đanaki i blagoslovili ga, a jedan od ishoda tog blagoslova je i rođenje Site (Ramine žene).

To je način kako zbiljski Agori oseća. Stoga što je podneo toliko puno patnje on sam, on zna kako su bespomoćni ostali ljudi koji nemaju ista duhovna preimućstva kao što ih on ima; i usled njegove samilosti nastoji da im pomogne da se suoče sa njihovim problemima neustrašivo, bilo da povrh toga i konkretno nešto preduzme da njihove patnje ublaži ili ne. Prevazići strah je velika stvar, zbog toga što Maja nije stvarno opasna; ona nema zube. Ona nastoji da zaplaši svakoga, i obično u tome uspeva. Ali ako odbijete da je se uplašite, tada ona nema moći nad vama.

Jedan Agori običnim ljudima obično izgleda pomalo sablasno, ali iznutra on nikada nije jeziv; on se prosto vlada u skladu sa njegovom urođenom prirodom, ne sputavajući je ni u kom smislu. Pored toga, pošto su mu prijatelji i kolege duhovi i druga eterična bića, zar ne mora i sam da izgleda unekoliko sablasno?

Cela zamisao tantre i Agore je preobražaj. Bilo da koristite Šaktije duhova ili božanstava ili magično bilje ili šta god, cilj je preobražaj. To je razlog što neki tantrici praktikuju alhemiju i uče da pretvaraju jedan metal u drugi, pripremajući se da preobraze sami sebe.

Agori ne mare za takve trice. Ukoliko požele zlato, oni će se popišati na neki kamen i on će postati zlato. Tantra je ograničena vremenom, prostorom i kauzalnošću, ali Agori su izvan cele te trijade, svih dualnosti, izvan svih ograda. Tantra je samo uvodno razmrdavanje prstiju jednog muzičara koje on radi čisto da bi vežbao prste. Agora je puni procvat njegovog muzičkog dara.

Sećam se, na primer, Telang Svamija. Silinom svojih askeza, on je razvio sposobnost da njegov vlastiti izmet pretvara u pročišćene supstance. Zbog toga je on mogao da bogosluži u hramu sa svojim sopstvenim urinom i izmetom. Kada se Veda poziva na vodu iz Ganga, tada nije druge nego otići do reke Gang i zaliti tamo vodu. Telang Svami nije morao oko toga da se gnjavi, on je mogao da stvori vodu Ganga iz sebe, u svako doba.

Telang Svami bio je dika Benaresa. On je po poreklu bio bramin iz Kanjakubđa. Bio je odan svojoj majci. Najzad je ona zaključila da mu je vreme ženidbi i pronašla mu jednu čestitu devojku. On je kazao majci: „Zašto od mene tražiš da se gnjavim tim svetovnim formalnostima? Toj je devojci, iovako-ionako, suđeno da umre." Obavljena je svadba - a nevesta je umrla pre nego što je medeni mesec mogao i započeti. Kada mu je na posletku mati umrla, Telang Svami je sedeo svih dvanaest časova, tamo na licu mosta, u istom smašanu gde mu je mati spaljena. Konačno mu je prišao jedan braminski guru iz Telengana (u onom što je sada indijska država Andra Pradeš), od čega i dolazi da su ga nazvali Telang Svami. Nakon što je susreo svog gurua, Telang Svami je proveo narednih dvadeset pet godina sedeći *unutar* goruće vatre, pedeset godina na dnu reke Gang kraj Benaresa, i najzad, oko jednog stoleća na obali reke Gang u Benaresu, u savršenom tiho vanju.

Stekao je naviku da obožava onaj hram Anapurne (Boginje hrane), koristeći sopstvenu mokraću i izmet kao ponude. Znate šta se dogodilo onog dana, kada je rešio da to uradi kod Kaši Višvešvare. Nakon onog kraljevog sna o Šivi, taj kralj je potražio Telang Svamija i tražio da ga nečemu pouči. Telang Svami je pristao da se sa kraljem čamcem izveze, i dok su plovili niz reku, Telang Svami je mirno sedeo, dok je kralj uzeo da nabraja nešto o tome šta on sve poseduje.

Najednom je Telang Svami dohvatio kraljev mač i bacio ga u reku. Kralj se zgranuo i zapitao: „Šta učini? To je simbol moje vlasti, a povrh toga i jedno staro porodično nasleđe, neprocenjivo."

Telang Svami se zagnjurio u reku i izronio iz nje sa dva mača, potpuno ista i kazao kralju: "Izaberi tvoj mač." Tada je kralj uvideo da ne može ni da prepozna onaj mač, za koji je tvrdio da je njegovo vlasništvo. Nije li to bio zgodan način pouke?

Telang Svami bio je jedan Siddha, napokon. Ramakrišna Paramahamsa ga je susreo; zatim Ramakrišnin učenik Vivekananda se susreo sa njime pred odlazak u Ameriku, kao i po povratku. Pa i posle Vivekanandine smrti Telang Svami je i dalje nastavio da živi. To je bio način da i ja uspem da ga susretnem.

Konačno je rešio da uzme samadi. Njegovi poklonici zakovali su njegovo telo u kovčeg i bacili taj mrtvački sanduk u Triveni Sangam, sastajalište reka Ganga, Jamune i Sarasvati kod Alahabada. Čim je kovčeg potopljen u vodu, neko je pogledao naviše i video Telang Svamija kako stoji nezainteresovano na suprotnoj obali reke. On je potom iščezao, i niko ga od tada nije više nigde video.

Da, Telang Svami je znao kako da preobražava; ako on nije, ko onda? Kako drugačije bi se smeo usuditi da prislužuje Šivu njegovim sopstvenim izmetom? Sećani se jedne druge priče o njemu. Jednog dana on je nag stajao, gledajući neka svoja posla, kada je tuda prošao neki engleski činovnik i sablaznuo se prizorom ove gole zverine od svetog čoveka, te je zapovedio da mu toga čoveka dovedu, kako bi ga on ispitao.

U to minulo doba, dok su Englezi vladali našom zemljom, oni su uživali da ismevaju naše običaje i sprdaju se sa nama, jer im to nismo mogli uzvratiti. Ovaj zvaničnik je rešio da se malo zabavi na račun Telang Svamija, u privatnosti njegove kancelarije, i kazao mu je: ..Hoćeš li jesti što jedem i ja?" Telang Svami se nije udostojio da mu išta odgovori, samo je klimnuo glavom umesto toga.

Onaj zvaničnik je na to otkrio poslužavnik sa govođim pečenjem i ponudio Svamija. A vi znate da Hindusi nikada ne jedu govedinu, neki padaju u ubilački gnev ako im neko samo ponudi govedinu. Ali Telang Svami nije ni trepnuo. Pojeo je govedinu, da bi zatim upitao onog činovnika: „.A hoćeš li sada ti jesti što ja budem jeo?" Kada se činovnik složio, Telang Svami se posrao na poslužavnik na kome mu je izneta bila ona govedina i pokrio to poklopcem.

Englez je podivljao od besa - zaboravljajući da mu je samo vraćeno milo za drago- i povikao: „Baciću te u tamnicu!" Okrenuo se da pozove stražu. Čim se ponovo osvrnuo, Telang Svami mu je kazao: „Pogledaj izbliza na poslužavnik." A kada je ovaj to učinio, video je da tamo nema nikakvog govneta uopšte, već je tu, umesto njega, bila lepo ispečena kokoška, koja se cedila sokovima, spremna za jelo.

Onaj Englez je sasvim prirodno bio zadivljen i postao je najveći poklonik Telang Svamija. Pominjem ovu dogodovštinu

kako bih vam donekle dočarao kako jedan Agori može da pretvara. Telang Svami se još jedamput mašio ovog trika, posravši se na dvoru i pretvorivši to u ruže. Bio je suviše dobar.

Zašto Telang Svami? Mogu vam pružiti i jedan primer iz mog sopstvenog života. Jednog dana želeo sam da se odvezem od Bombaja do Pune, ali sam bio bez novca, a u rezervoaru mog automobila nije bilo ni trunke benzina. Tada sam vozio „Hamber Saper Sirajp'". Zadesilo se da je jedan golišavi Agori, po imenu Mangaldiriđi bio uz mene, i kada sam mu izložio problem, kazao je: „Šta, tebe zabrinjavaju takve trice? Budi bez brige!" Tada je strpao njegov penis u rezervoar za gorivo i ispišao se unutra. Zgrozio sam se: mislio sam da će mi motor biti upropašćen. Kada sam mu to kazao, odgovorio je: „Ne budi blesav, samo vozi." Seli smo u auto i kada sam pritisnuo starter, auto je upalio! Ceo put do Pune i natrag sam vozio, skoro 300 milja, a da nisam nasuo ni kapi goriva. Teško za poverovati, zar ne? Ja u to nikada ne bih poverovao da se to meni samom nije dogodilo.

Sve te spoljne transmutacije su, naravno, tričarija; ono što je važno jeste unutarnji preobražaj. A to je ono gde je Agora značajna; što više božanstva unesete u vaše telo, On ili Ona će vise preobraziti vašu ličnost od jedne ograničene personalnosti, koju posedujete sada, u neograničenu ličnost - samu ličnost onog božanstva koje obožavate, a naposletku, u onu Apsolutnu personalnost: Njegovu personalnost, sa velikim Nj.

Deveta glava

SEKS

Uvek sam smatrao da postoje dva dela ljudskog tela koja se kreću iako nemaju kosti koje bi ih držale: jezik i penis (odnosno klitoris). Ovi organi su načinjeni da ih pokreće isključivo ego. Oni vas mogu preneti u visove uspeha ako njima vladate, a ako su zloupotrebljeni — načinite li i jednu jedinu grešku u vašoj sadani — obrušiti vas dole, da se strmoglavite /pikirate/ kao kakva „ štuka ".

Muškarac i žena

Strahujem da u današnje vreme većina ljudi ne shvata kako treba one prirodne različitosti između polova. To i jeste razlog tolikom nerazumevanju između muškarca i žene, i da je muškarac postao u toj meri pasivan, žena agresivna.

U krajnjoj liniji, u to nema sumnje, takva stvar kao što je ženski i muški pol, ne postoji. Uvek sam imao želju da jednu svu odaju ispunim kosturima. Jedan bi ležao preko onog drugog kao da se pare, drugi bi u ruci imao lobanju, uronjen u duboke misli, itd. Bilo koga ko se pojavi, tražeći od mene duhovnu pouku, uvodio bih u tu prostoriju. Tada bih kazao: „Vidite li onaj par kostura tamo? Eto, kako vi izgledate kad vodite ljubav. Nema ničega što bi se zvalo pol. Pol je stvorila Priroda za sopstvene svrhe. Polni odnosi su pitanje rnanubandane, vezanosti karmičkim dugom."

Sve dok nas ima na svetu umešani smo u dualnosti. Za svetske svrhe mi moramo uzimati u obzir pol. Dok ne budete u stanju da odete izvan tela potpuno, vaš pol će ispoljavati njegovo dejstvo na vama. Ne smatram, dakle, da ima ikakve svrhe u nastojanju da se prenebregavaju razlike između polova ili u pretvaranju kako one ne postoje. Jednu stvar najpre moramo upoznati, tek zatim možemo da je prevaziđemo.

Muškarci su bića stremljenja, a žene su bića osećanja. Tačno, može i žena imati ambiciju, i tačno da muškarac može imati emociju. Ali samo žena može biti svladana emocijom, i otud ona može uspeti pri postizanju emotivnog ushita veoma lako. Muškarac će biti suočen sa preobiljem prepreka pre nego što doživi emotivni uzlet. On mora veoma da se potrudi kako bi razvio takvu ekstremnu emociju. Naravno, muškarci su mnogo bolji od žena na putu Đnane, ili Putu saznanja. *Žena* retko razvija valjanu Đnanu. Zašto? Zato što je ona utelovljenje same Šakti.

Znam da vi sada možete protivrečiti kako je i muškarac utelovljenje Šakti, pošto čitav ispoljeni univerzum nije ništa drugo nego Šakti. Ali je isto tako čitav univerzum kreacija Šive takođe, i muškarac i žena poseduju atribute i Šive i Šakti, ali u različitm srazmerama. Glavno obeležje Šakti je da je ona kinetička. Ona pokreće. A glavno obeležje jedne žene je upravo to, da je ona promenljiva. Neki to zovu i nestalnošću. Šivino glavno obeležje je njegova nepomičnost. Poput muškarca, koji je, ili bi trebalo da je, čvrst, stabilan, stamen, postojan. Često nepopustljiv. Žena mora da se uči čvrstini, muškarac emociji. Univerzuma ne može biti, bilo da ženski ili muški princip prestane postojati. Nema načina da se odredi da li je veći muškarac ili je veća žena. Oboje *jesu*, to je sve.

Jednom je Adija Šakti kazala Gospodu Šivi: „Ha! Ko ti sebi zamišljaš da si!? Bez mene, ti si ništa!" Šiva se nasmešio, svojim dubokim, tajanstvenim smeškom i uzvratio: „Budi mirna, draga moja. Seti se da sam ja taj koji ti je i dao život. Meni duguješ tvoje sopstveno rođenje."

Razmotrimo još jednu stvar. Žena je predviđena da bude tešnje vezana za ovaj svet nego što je to muškarac. Jedino žena može da rađa. Šta je rađanje? To je postupak uzimanja jednog duha i njegovog umotavanja u materiju. To je razlog da je u ved-

sko vreme ženi bilo namenjeno da brine o kućanstvu i svetovnoj strani egzistencije, dok je tadašnji muškarc trebalo da vrši rituale i ostvaruje duhovno blagostanje za porodicu. Muškarac uopšte nije imao da brine oko nabavki za telesne potrepštine, te je bio slobodan da se duhovno uzdiže do krajnjih granica. Tadašnja žena nije morala da se bavi oko surovih odricanja i ostalih duhovnih praksi, jer bilo šta od askeza da je vršio njen muž, u izvesnom stepenu se to automatski prenosilo i na ženu. Danas su se u tome smislu stvari izmenile. Ženi je teško da pronađe valjanog muškarca, te ona mora pokušati da radi sadanu za samu sebe, samo je to svrhovito. Ali to nije idealna situacija.

Pa i fizički se ta istina pokazuje. Razmotrimo vaginu, jedan šuplji organ. Šuplje znači prazno. Jedna žena ima u samom svom temelju prazninu, koju neprestano nastoji da zatomi, i koju najbolje može ispunili jedan muškarac. Muškarac ima tvrd, čvrst penis, vazda u potrazi za prazninom koju bi ispunio. Vagina je jedan rastegljiv organ, može promeniti veličinu prema svakom penisu. Penis ne menja veličinu da bi se podesio prema vagini, zapamtile, vagina je ta koja se podešava i čvrsto steže penis. Upravo kao što je jedan proton obmotan „oblakom" elektrona što se vrt lože oko njega, Šiva je obuhvaćen njegovom Šakti, jednako je i jedan muškarac opkoljen njegovom ženom, fizički i mentalno.

Ovakva činjenica ženu čini površnijom od muškarca. Znam da će ovakva tvrdnja povrediti ego profesionalnih feminista. Ali pogledajmo vaginu iznova. Zar nije ona površna za penis? Da li je tačno da ona pokriva, što joj je i funkcija? Nije li penis stožer, stvar koja biva pokrivena? Šiva je impuls, Šakti je ta koja međi taj impuls. Zar nije ta granica s površine stvari koju graniči?

Nema ništa rđavo *per se* u tome da se bude površnim. To ima i svoje blagodeti i naličje, kao i sve ostalo u ovom univerzumu. Da Šakti nije površinska, tada Maja, Šaktina koža, ne bi postojala, i ovaj univerzum ne bi se držao ujedno. A time, i niko od nas ne bi postojao. To i jeste ono zbog čega ja obožavam *Ma.* Ali moramo popu reći pop, bobu bob.

Naša vedska religija izvršila je celokupnu studiju o tom predmetu muško-ženske dualnosti. Zapamtite, Vede nikada nisu podvojene protiv žene; diskriminacija je iskrsla znatno kasnije. Mnogi

među našim velikim mudracima bile su žene, poput Lopamudre i Gargi. Svaki od naših Rišija bio je oženjeni kućedomaćin. Kako sam prethodno istakao, u jednom idealnom vedskom braku, muž je postojao da obezbeđuje postojanost i smer, dok je žena vodila računa o pojedinostima. U muzici, ritam (Šiva) obezbeđuje njenu stabilnost, a njena melodija (Šakti) obezbeđuje ornamentiku. To je sprega, uzajamnost i ne možete imati jedno bez drugog.

Naši spisi do u potankosti opisuju svojstva jedne čestite supruge. Kada je njen muž u nevolji ili umoran, sit od života, ili mu je potreban savet, ona je prijatelj, drug i savetnik. U njegovom poslu ona preuzima na sebe deo tereta, kao što bi činio kakav sluga, ona sa njime deli njegove karme. Kada ga u bolesti hrani i stara se o njemu, žena je tada i majka za njenog muža. I, najzad, "*Šajanešu Rambha":* U ljubavnoj postelji ona mora biti onako strastvena kao Rambha, ona najosetljivija igračica na dvoru Indre (kralja bogova). Ona ustvari ima pravo da od svog muža zahteva da je on seksualno zadovolji.

I što je najvažnije, jedna čestita supruga uvek će podržati svog muža u njegovoj sadani, pošto on to radi istovremeno i za nju. Oni postaju dva dela jednog istog bića. Nikada ne smetnite s uma da je sadana moguća samo onda kada je vas domaći život stabilan. Kako to veliki svetac Tukaram kaže: *Pahile Pothoba, nantar Vithoba",* što znači da najpre morate obezbediti da vaš trbuh bude zadovoljan, pa tek onda poći u potragu za Bogom.

Kada su muž i žena u stanju da sarađuju na ovakav način, samo nebo je granica onome što zajednički mogu postići. Nekom američkom paru, koji sam tretirao kao moju duhovnu "decu", jednom prigodom sam ovo rekao. Ta gospođa mi je kazala: „Tu je samo reč o čestitoj ženi. Da li se u toj vašoj vajnoj Indiji iko nekada upitao o tome šta je to valjan muž?"

Imala je pravo, naravno, imala je svako pravo da pita kako bi znala. Kazao sam joj: „Valjan muž čini sve kako bi zadovoljio želje njegove žene, počev od seksa. Ne sme da omane da je zadovolji seksualno. Naši drevni spisi čak to naglašavaju." U jednom od njih, Parvati, Šivina žena, kaže: „Među svim zadovoljstvima žene, ono najveće je da se u privatnosti sjedini sa jednim dobrim muškarcem, a nesreći od narušenosti toga nema ravne."

Muževljev užitak u seksu i porodičnom življenju uopšte trebalo bi da se sastoji od zadovoljstva koje proizilazi iz toga što je u stanju da zadovolji želje njegove porodice. Ako je njegova supruga jedna čestita žena, sve njene želje će bilo direktno ili in-direkto njemu koristiti, tako da on ne gubi ništa. To je uzajamna dobrobit, jedno nastojanje od obeju strana da učine što je najbolje jedno zadruge.

Danas, naravno, ovakvi dobro usklađeni parovi su toliko retki da ih gotovo i nema, a to je sve otud što muškarac i žena više ne znaju njihove uloge. Svaka žena u sebi ima jednu moru one izvorne Šakti, ali veoma malo žena poznaje vlastite sposobnosti, sve to zbog preopterećenosti karmama, koje pomraćuju njihovo opažanje. Jedna žena, koja spozna njene sposobnosti kao jedne utelovljene Šakti, da, ta zaista postaje neko. A ovo važi i za muškarce, isto tako. Duboko unutra, oni imaju iskru božanskog Šive. Po nesreći, većina ljudskih bića tako maglovito opaža stvari, da žene, Šakti, koju u sebi osete, tumače kao jednu potrebu da uguše njihove muškarce; a muškarci osećaju taman dovoljno Šive u sebi, da misle kako treba da gospodare ženama, bez da znaju kako njima da upravljaju. Upravljanje jednom ženom nikada se ne sme ticati sile, koja izaziva suviše štetnih posledica. Kontrola uvek mora biti isključivo ljubavlju, ukoliko želimo da bude uspešna. Koliki broj muškaraca danas zna kako da upravlja ženama? Da li i šačica njih? Ha!

Pamtite, uvek to pamtite, da niko nema prava, samo zato što Priroda želi da muškarac upravlja ženom, ženu da smatra podređenom muškarcu. Nikada! One su samo različite i nije dosta za jednog muškarca da sebi kaže: „Muškarac treba da upravlja ženom", a zatim nastavi da je bije fizički ili mentalno, ako odbije da se povinuje njegovim mušicama. Žene su od muškaraca emotivno različite, i one imaju njihova sopstvena preimučstva, na koja muškarac ne može da polaže. Kada, na primer, neka žena reši nešto da uradi i na to usmeri njen um, nema te sile koja je u tome može pomesti. Jednom kada se kakav predmet naelektriše, elektricitet ga nikako ne napušta sam od sebe, on odatle mora biti sproveden. To objašnjava zašto su žene strasnije od muškaraca. One se predaju njihovoj strasti, one se u njoj izgube.

Zato se ja nikada ne uznemiravam kada naiđem na duhovnog aspiranta obuzetog seksom. To je jedan dobar znak. Onog časa kada se ta opsesija prebaci na neko božanstvo, ona će uvek da sve to vrati sa kamatama. Na posletku, seks je samo jedan pokušaj povratka u stanje duhovnog jedinstva, on je samo pogrešno usmeren. Jednom kada se takvi duhovni aspiranti pravilno usmere, oni uspevaju jako brzo, blickrigom.

Ispričao sam vam priču o Tulsidasu. Znate li da je seks učinio da se on odvrati od sveta? Desilo se to ovako. Kada je bio mladić, oženio se mladom lepoticom, po imenu Ratnavali, i ludeo je od požude za njome. Nije mu bilo sna ako barem jedamput ne bi utažio njegovu požudu za njome. Ona je, naravno, u tome u početku uživala, ali vremenom ju je to zasitilo i jednog dana je odlučila da napravi predah. Kazala mu je kako mora da uzme u obzir obaveze prema njenoj porodici, te da jedan dan i noć mora provesti sa majkom i sestrom. I otišla.

Tulsidas tu noć, bez njegove uobičajene seksualne utehe, nije mogao da zaspi. Nije prošlo dugo, a on je izludeo od želje, i tokom noći zaključio da će, ako odmah ne bude imao Ratnavali, začelo umreti.

Noć je bila mrkla. Kiša je tukla po nezasitom Tulsidasu, dok je gacao blatnjavim varoškim sokacima. Ratnavaiina porodica živela je sa druge strane reke. Nadošla bujica rečnog toka, privremeno je zaustavila njegovo napredovanje, a on je grozničavo smišljao kako bi se dokopao suprotne obaie.

Desilo se da je na obali reke ležao neki ljudski leš, čekajući na spaljivanje. Kiša je grunula naglo, pre nego što je lomača podignuta i, pogrebnici su se razbežali, da sačekaju suvlji trenutak i obave njihovu obavezu prema pokojniku. Tulsidasova usijana glava od toga leša videla je zgodan trupac, koji će kao splav upotrebiti da prebrodi reku. Uopšte nije opazio da je reč o telu mrtvaca. Ushićen što mu se sreća osmehnula, Tulsidas je odgurnuo svoj „splav" u vodu i mahnito zaveslao ka suprotnoj obali. Čim se dočepao kopna na suprotnoj strani, iskočio je na obalu i pošao ka Ratnavalinoj kući. Bilo je oko ponoći i svetiljke su bile pogašene. Znajući daje Ratnavalina odaja u potkrovlju, dohvatio jedno zgodno uže, jedan njegov kraj vezao u omču i

prebacio ga preko predusretljive grane drveta, potpuno slep za činjenicu da to njegovo uže nije zapravo nikavo uže, već bi se pre reklo jedna golema, jako otrovna, i skroz-naskroz zapanjena zmijurina.

U Ratnavalinu odaju Tulsidas se katapultirao. Zagrlio ju je, i sa još tako pospanom, uprkos njenih stidljivih protesta kako bi ih mogle ćuti mati i sestra, našao načina da postigne svoje, ispražnjen i iscrpljen, izvrnuo se na leda, uronjen u njenu postelju.

Ona ga je sa gađenjem pljunula: „Tulsidase, došao si k meni jedino da zadovoljiš tvoju požudu. Žudiš za mojom puti i kostima. Zamisli do kojih visina bi do sada dospeo, da si umesto što čezneš za ovim mojim nepostojanim telom, toliko emocije uložio u obožavanje Gospoda Rame."

Ova žaoka duboko se zarila u Tulsidasovo srce. Sva njegova slatka opijenost i zadovoljstvo trenutno su iščileli, i on joj je uzvratio: „Pokazaću ti već!" Otišao je, opažajući u povratku i zmiju i onaj leš, zaprepašćen slepilom što ga je seks u njemu izazvao. Napustio je sopstveni dom i počeo svetom da luta kao jedan sadu. Tražio je i, tražio i, napokon, pronašao Ramu.

A Ratnavalt? Ona je nakon toga živela kao uzorna udovica. Pomoglaje svom mužu da dosegne Boga, ali je zauzvrat uništila svoj brak. Mnoge godine nije videla Tulsidasa. Jednom kada ga je najzad pronašla, on joj je kazao: „Ti si moj prvi guru. Zauvek ću te poštovati što si me gurnula na pravi put koji vodi do Rame. Ali ja sam sada srećniji uz Ramu, nego što sam bio sa tobom. Zato te molim da se vratiš majci i sestri."

Ovo je jedan divan primer propuštene prilike. Da je Ratnavali kojim slučajem imala istančaniju inteligenciju, ona je mogla da preobrazi seksualnu energiju njenog muža u ljubav prema Bogu time što će ga uvek videti kao Šivu, a sebe zamišljajući kao Parvati. Ona bi tada i dalje ostala njegov guru, ispunjavajući tu rnanubandanu, a on bi ipak uspeo, možda posle dužeg vremena, ali bi tada njih oboje uspeli, a kakvu bi samo tada ljubav jedno za drugo razvili! Ali vređajući, izgubila je sve. To je ono zbog čega kažem da jezik i penis mogu da vas dignu u visine ili povuku dole, u ponor. Sve zavisi kako ih koristite.

Priroda seksa

Zašto se ljudi odaju seksu tako puno? To je jedna tako nečista radnja: zavlačenje mesa u meso, valjanje u lokvi znoja, curenja i sluzi. Savremeni ljudi to objašnjavaju, govoreći kako je to način kojim Priroda osigurava opstanak vrsta, ali to nije prikladno objašnjenje. To je puko preoblikovanje problema: kako Priroda nadvaladava jedinke samom njihovom željom za parenjem?

Razmotrile ovo: krajnji osnov svih međuljudskih odnosa jeste milovanje i grljenje. Kada se jedno dete rodi, roditelji ga maze i grle, to kod njega stvara osećanje da je voljeno. Kada dete postane starije, ono razvija vezanost za pripadnike suprotnog pola, koje izrasta iz ljubljenja i maženja, a kulminira seksualnim činom.

Nakon stupanja u brak, nešto od tajanstva te romanse dvaju partnera se gubi. Rešenje za to? Stvaranje deteta koje će taj par ljubiti i maziti. Jednom kada to dete stasa i sklopi brak, ovaj par imaće unuke da ih miluje i grli. Tokom čitavog života nema ničeg sem toga.

Kada muškarac i žena vole jedno drugo, oni uvek nastoje da jedno drugom budu sve bliže i bliže. Odvajanje je uvek bolno, i oni nastoje da to izbegnu, provodeći svo njihovo slobodno vreme zajedno. Ovo osećanje razdvojenosti, moguće je jedino zato što je tu dualnost; to je ona beda od nemoći da se to dvoje, što je izvorno bilo jedno, učine da ponovo budu jedno. U primarnom uslovu nije bilo muškog i ženskog.

Kada su muškarac i žena zaista duboko zaljubljeni jedno u drugo, kada je ta emocija tako snažna da su njih dvoje uvek mentalno prisni, po ceo dan sanjare jedno o drugom, zamišljajući naredni ljubavni sastanak, dolazi vreme kada više ne mogu da izdrže da budu telesno blizu, vreme da se seksualno sjedine. Ta napetost je dovedena dotle da je otpuštanje neizbežno. To je stvar posedovanja: „Ja hoću da budem ti, i želim da ti postaneš ja." Ovo je nemoguće; naša tela se isprećuju. Sledeća najbolja stvar je: "Ja moram biti u tebi i ti moraš biti u meni." Kada je taj par obuzet moranjem da se sjedini, oni stupaju u seksualni odnos. Zapravo, samo vagina i penis se sjedinjuju, ali dok traje seksu-

alni čin, taj muškarac oseća: „Da, prodro sam u nju, posedovao sam je", a žena oseća: „Da, primila sam ga u sebe, posedovala sam ga."

Uvek sam govorio da su žene posesivnije od muškaraca, i da je 99,99 odsto žena posesivno. I kad god sam to kazao, neke žene su mi to zamerile. Ali vratimo se opet fiziologiji! Ta vagina prima penis, ne obrnuto. Žena je predviđena da poseduje, a muškarac je predviđen da oseća da je u posedovanju. U današnje vreme, naravno, kada je sve naglavce istumbano, mnogi su muškarci postali posesivni, ali to je izvitoperenost; to se događa što su nesigurni u njihovu sopstvenu muškost. Muškarci mnogo brinu o njihovoj seksualnoj predstavi, sposobnosti da učine da žena oseti da je „ispunjena". Taj strah od nedoraslosti „zadatku", čini da strahuju da će njihove partnerke otići drugim muškarcima kako bi bile zadovoljene, tako da se brane postajući posesivni.

Ali to je abnormalno! Normalno je za jednu ženu da bude unekoliko posesivna, i samo one najveće žene mogu da odu preko toga, upravo kao što samo najveći muškarci mogu prevazići njihovu predstavu o njima samima kao o velikim priplodnim bikovima koje bi žene trebalo da žele da poseduju. Zatim, naravno. imate tu Frojda, koji je tvrdio da se to sve zbiva usled zavisti penisa, ali to je drugo pitanje. Da sada razmotrimo seksualni čin.

Kada se penis i vagina sjedine, javlja se veliko zadovoljstvo kod oba partnera; posedovanje, delimično su se stopili. Ovo delimično sjedinjenje ih zanosi željom da postignu savršno jedinstvo, i oni pokušavaju da stesne njihova tela još bliže ujedno, dok se njihovi nervni sistemi ne preopterete i dogodi orgazam. Dok traje taj trenutak snošaja, ovo dvoje u potpunosti zaboravljaju na svoju zemaljsku egzistenciju, i za jedan kratki časak - jako kratak tren - oni su ponovo jedno. Ali samo za to vreme dok taj orgazam traje. Nakon toga oni su iznova razdvojeni.

Većina ljudi nastoji da uveri sebe kako je zadovoljna orgazmičkim seksom, ali ne mogu. Čak ako uživate i sa punom sabranošću, zbiljskom saradnjom između partnera, za nedelju, najviše dve, to zadovoljstvo iščezava, i tada stara želja ponovo izniče. Naravno, ako vi jurite za seksom samo radi orgazma,

ne ljubavi radi, vas ni da deset puta na dan polno opštite, neće zadovoljiti. Završićete u nastranosti, to vas ne može mimoići. Orgazam je tek jedan telesni refleks, sam po sebi on nije zadovoljstvo, obično „popuštanje napetosti". Da biste zaista doživeli orgazam, morate uživati u samom vašem partneru. Morate iskreno voleti vašeg partnera, tako da više budete zainteresovani za njegovo zadovoljenje, nego vaše sopstveno.

Uz normalan seks između dvaju partnera, zadovoljstvo može trajati više od dve nedelje. Ali sa Vađroli, jedan par može uzajamno da se doživi u takvoj punoći kroz jedno seksualno iskustvo da mu i više od tri meseca seksualna potreba ne pada na pamet. Oni se tako prisno osećaju tih tri meseca, da nema potrebe za prolaznom zbliženošću koju obezbeđuje jedan orgazam. Ima zbiljske lepote u takvom jednom odnosu.To je nešto što Zapadu još treba da uči: seks je nešto što zaslužuje dosta vremena i truda da se usavrši da bi njegov učinak bio jedinstven i trajan.

Koliko ljudi na svetu zbilja znaju o seksu? O, poznato mi je, tu su „Masters&Džonson" i toliki seksolozi i na tuceta knjiga na tu temu, ali koliki broj ljudi su pri svemu tome zaista postali stručnjaci u seksu? Mi, Indusi, nas nekolicina, jedini smo na celom svetu koji zaista znamo pravo duhovno erotsko umeće. Zapadnjaci vrše obilje istraživanja, ali pred njima je dug, dug put, koji moraju da prevale. Da su naučili naše tehnike, bili bi u stanju da ih rade veoma dobro, pošto su radi isprobavanju svega što je novo. Njima je preostalo još svega nekoliko kočnica, nasuprot današnjim Indusima koji ih imaju na pretek.

Ali postoji jedna tako velika razlika u mentalitetu kod Zapadnjaka i Istočnjaka! A sav seks je u umu, ma šta vi na to rekli. Uzmimo prostituciju za primer. Zapadnjačka kurva vrlo pažljivo motri na časovnik. Onog časa kada vaše vreme ističe, treba da svršite i odlazite. A u Indiji, pretpostavimo da hoćete da na brzaka povalite jednu takvu žensku. Ona će vam kazati: „Ne ide to tako, gospodaru moj, pričekaj, noć je još mlađana, a naše uživanje treba da traje do jutra." Ako zaglavite u krevet kod Zapadnjačke kurve, kazaće vam: „Oh, ti prokleta smrdljiva barabo!" Dok će vam jedna indijska cura reći: "Kakvo blago od čoveka! I sami tvoji prdeži su melodiozni!" Naravno to je onako kako je nekad

bilo, i Indusi pod uticajem Zapada postepeno postaju gledači na sat.

Zar ne mislite da će jedan čovek pre dobro da se pokaže u odgovoru na jedno podržavajuće i puno pažnje držanje, nego u odgovoru na neko strogo poslovno? Ne žeiim da time kažem kako indijske prostitutke imaju srce od suvog zlata. daleko od toga. One nastupaju na ovaj način, znajući da će tako od njihovih mušterija izvući izdašniju nagradu. Ovde u Indiji, i jedna i druga strana dobijaju ono što žeie. Onaj muškarac smatra da se sa njime postupilo kao sa gospodinom, a za taj provod devojka biva plaćena. A na zupadu? Samo posao. Mi, Indnsi, smo veoma emotivni, i da bi nas neko prevario dovoljno je da igra na našu emociju.

Po pitanju seksa Zapadnjaci su postali klinički. U *Tajmu* sam ćitao osvrt o jednoj knjizi napisanoj o klitorisu, lako lepo, ali netačno. Vrlo malo ljudi na svetu razume ženske orgazme, a na Istoku samo deset odsto žena uopšte ima i predstavu šta je to orgazam. Na Zapadu njih barem deset odsto to znaju, pošto su sve čitale seksualne priručnike i isprobale to što su pročitale, ali i one još uvek tapkaju po mraku, bez potpunog shvatanja tog predmeta. Za početak moraju zaboraviti sve o količini i usredsrediti se na kvalitet jedan vrstan orgazam koji zadovolji oba partnera vredan je stotinu običnih fizičkih uzvraćanja. U to ime moraju shvatiti pravu prirodu seksa.

Rnanubandana seksa

U stvarnosti u vezi sa seksom nema ničega drugog osim rnanubandane. Frojd je bio u pravu sa tvrdnjom da je seksualni instinkt sastavni deo svakog stvorenja, urođen svakom od njih. A da li je on znao zašto je to tako? Da li je znao da seksualni nagon počinje sa sjedinjenjem spermatozoida i jajne ćelije, zato što je to seksualni čin sam za sebe, sjedinjenje muškog i ženskog? Seksualnost počinje sa začećem, a istog časa kada je dete rođeno, ono je svesno njegove seksualnosti. Videli ste to da se penis mališana podigne? Budući da se penis diže, samo onda kada se ego samopoistoveti sa tim penisom, to će reći da ego-svesnost o seksualnosti mora biti prisutna i u detinjstvu.

Dva ljudska bića mogu biti uzajamno privučena jedno drugom, jedino ako je među njima u prethodnom životu postojao neki odnos. Mogli su biti životinje, insekti ih ljudi, ali ako su polno opštili tada, oni će biti zahvaćeni potrebom da polno opšte, kada se u ovom životu susretnu. I samo zato što su oni u bivšoj egzistenciji bili parnjaci ili muž i žena, ne događa se uvek da moraju i u ovom životu biti muž i žena. Oni se mogu vratiti kao majka i sin, otac i kći, brat i sestra; i tada će ishod biti incest. U prošlosti su ta rodoskrvnuća bila strogo kontrolisana društvenim propisima, a oni slučajevi incesta koji bi se zbili, brižno su skrivani. Danas se to sve javno zna.

A onda, osoba britke inteligencije o dvoje ljudi koji polno opšte u stanju je da pronikne puno toga. Pretpostavimo, recimo, da su se majka i sin seksualno sjedinili. Da li je majka navela sina da je obljubi ili je sin taj koji je inicirao tu radnju? Znajući taj odgovor, saznajete koje u njihovom poslednjem susretu, u prošlom rođenju, bio muž, ko žena. Normalno, muž je dominantan. On prvi pokazuje njegovu seksualnu želju, a žena pristaje. Ona će pristati jedino ako je između njih postojala veza u prošlosti. Nju će savladati potreba razvijena tokom te bivše veze. Ukoliko žena u ovom rođenju preuzima inicijativu, to znači daje prethodno bila muškarac.

Pa i sam položaj za vreme koitusa je određen tom prethodnom vezom. Pretpostavljam, znate za to, da se kamile i nosorozi pare stragom, postoje penis kod ovih vrsta uperen prema natrag. Svaka vrsta ima njene svojstvenosti prilikom parenja, i ako znate o svim mogućim matericama, kao što to jedan Riši zna, taj sam seksualni položaj je dovoljan da ukaže na vrstu koja je uključena u tom ranijem odnosu.

Ovo znanje može biti od koristi. Recimo da imam saznanje o mojim bivšim životima. Susreo sam devojku i mi odlazimo zajedno u krevet. Pošto ja znam obličje u kome smo se javljali prethodno - riba, ptica, sisar ili šta drugo - obraćam se mojim mentalnim fajlovima i pronalazim one seksualne tehnike koje su odgovarajuće toj vrsti, a zatim smesta započinjem sa tom tehnikom. Ona i ja ćemo zatim nagonski uživati u tom seksu mnogo više, nego što bi to bio slučaj da koristimo bilo kakav dru-

gi položaj, zato što se mi podsvesno vraćamo u naše nekadašnje stanje, naš svesni um je po strani, što uvećava našu strast. Ovaj seks će nas u toj meri oboje zadovoljiti da je ta rnanubandana do kraja ispunjena u jednoj sesiji. Moj posao je izvršen, još jedna rna sa moje liste je prešarana. Ta devojka je uživala, više nego što je uživala ikada pre. Niko nije gubitnik. Ovo je naročito važno, jer, kao muškarac, u obavezi sam da zadovoljim moju partnerku.

Poznavati rnanubandanu, znači moći odrediti kako i kada da se ona ispuni. Ako znam Šiva Svaradaja, znanje o dahu, mogu promišljeno za vreme našeg dubokog zagrljaja da udahnem određen od dahova moga partnera, i on nikada više neće moći da me napusti. Kada znam da je ta rnanubandana gotova i našoj vezi je vreme da se završi, udahnuću drugi jedan dah, i ona će razviti odbojnost preme meni, razići ćemo se, toliko je to jednostavno. Ona neće nikada saznat: šta se dogodilo. Misliće da je to njena sopstvena odluka što mi je došla i što je otišla. Ona zaboravlja da ne postoji takva stvar koja bi se zvala slobodna volja.

Pojavljuje se u seksu jedan momenat kada on počinje da biva zamoran. Koliko seksualnih činova možete izvesti, da se upitamo? Konačno se morate umoriti od toga. Pretpostavimo da je određen par uživao u seksu u jednom prošlom rođenju do te mere da je u potpunosti zadovoljen. Kada se oni susretnu u ovom rođenju, oni će imati žeiju za seksom, ali nikada neće morati da toj želji podlegnu. Oni moraju želeti da imaju zajednički seks, pošto su bili u seksualnom odnosu u njihovoj prošlosti, to je aksiomatski. Ali ukoliko pri ovom rođenju izbegnu seks, njihov odnos će biti znatno intenzivniji.

Fizički seks vas čini svesnijim vašeg tela, što slabi vaš um. Ovo čini da ste više zainteresovani za udovoljavanje telu i čini manje verovatnim da ćete ostati verni jednom partneru. Kada je, međutim, vas odnos čisto ili pretežno mentalan dolazi trenutak kada nećete moći da izdržite bez vašeg partnera, toliko će spone biti jake. Nikada nećete biti u iskušenju da gledate u koga drugog, jer ćete znati da nikada nećete pronaći nikoga drugog ko bi vas razumeo tako dobro. Jadna naročita vrsta Maje će vas dvoje uklupčati. Kad god ste odvojeni vi ćete čeznuti za danom kada ćete se iznova sjediniti, žudećete jedno za drugim, da delite

vaša zanimanja, hobije, razbibrige, a više od svega, vašu sadanu. Postoji takva jedna zadržana memorija da ne možete podneti razdvajanje, ali gotovo da nema želje za seksom, jer dosta je i samo poljubac, zagrljaj, ili dodir ruke da vas zadovolji. Nije li to bolje nego neprestano prolaziti kroz ona dahtanja i stenjanja fizičkog seksa? Nije li to istančanije?

Seks je umetnost, poput muzike, i morate imati umetničkog smisla da biste bili dobri u seksu. Po mom mišljenju, sve u životu treba dovesti u ravan umetnosti, u protivnom, šta je smisao življenja. Ovo je glavna pizma koju imam protiv Zapadnjaka. Tako su presni i sirovi. To je stoga što su robovi vremena, uvek u takvoj žurbi da završavaju stvari, da nikada nemaju vremena da stvari urade čestito, sa saučesničkim osećajem, milošću i negom. I Zapanjaci su danas ti koji ovu zarazu šire svuda po svetu.

Na svetu nikada nije bilo ljubavnika ravnom Gospodu Krišni, i nikada i neće opet biti takvog popul Njega. Imao je više od 16 000 žena, a svaka žena koja ga je ugledala, zaljubila bi se u njega i stopila sa Njime. Kada je živeo sa pastirima Brindavana, imao je običaj da igra sa seoskim ženama - ta igra je poznata kao *Raz Lila.* U ovom plesu, kao i u svim drugim zbivanjima u Krišninom životu, krije se, dabome, i jedno ezoterijsko značenje, ali mimo toga, jedno podražavanje Raz Lile izvodi se kao narodna igra ovde u Indiji kroz milenijume. Jedan momak i devojka postave se jedno prema drugom, držeći svako po jedan par tankih štapova. Oni se okreću i vitlaju, kuckajući štapovima jedan o drugi u ritmu igre. Nešto veoma intrigantno i fascinantno za posmatranje. A sada su prostaci napravili disko muziku, i njihova deca lupaju štap o štap nasilno. Poslednji put kada sam podstakao Ravija da se uključi, strahovao sam da će ga devojka sa kojom je igrao gadno prebiti. Tako je bila neotesana.

Naše društvo nazaduje u divljaštvo; žalosno je to. Zar onda treba da nas ćudi što ljudi nemaju više zanimanja da se prosto poljube, drže za ruke ili mirno leže jedno kraj drugog? Takva razvijenost u jednom paru događa se tek nakon mnogih života provedenih zajedno. Danas ljudi ne mare za ništa manje od seksa, obično grubog i nasilnog seksa, pa ih čak ni to ne zadovoljava.

Brak

Većina ljudi ne mogu da izađu iz rnanubandane seksa, zato šio je društvo ustanovilo instituciju braka. Ovde u Indiji, prvobiino nije bilo nikakvog takvog sistema kao što bi bio brak. Narod je bio vrlo primitivan, nešto poput pećinskog čoveka. Ako bi kogod poželeo kakvu ženu, prosto bi joj prišao i odneo je, i niko nije mogao ništa da mu prigovori. Tu ćelu stvar je izmenio Svetaketu.

Jednog dana, Svetaketu, njegov otac, Udalaka Riši, i njegova mati, mirno su sedeli u blizini njihove kolibe. Jedan Bramana, prišao je njegovoj majci, kazao joj: „Ti ideš sa mnom!'" i odneo je odatle. Svetaketu je hteo da ga prati i vrati majku natrag, ali ga je njegov otac razuveravao, nežnim recima: „Jednog dana i ti sam ćeš ukrasti nečiju ženu." Tada je Svelaketovo mlado srce bilo lako ranjeno da se zavetovao da će promeniti ustrojstvo društva, lako da se nikada više deca tako kavaljerski ne lišavaju svojih majki. Tako je nastao brak.

Pa ipak, drevni sakrament braka nije bio ništa nalik onome što danas imamo. U to doba momak i devojka koji su rešili da se uzmu, sami bi zajedno otišli do kakvog izdvojenog mesta, a Sunce, vatru, vodu ili neki od drugih većnih elemenata uzeli za venčanog kuma, i to je bilo to. Od tog časa na dalje, njih dvoje su bili muž i žena. Naknadno je kler nakalemio svu silu obreda kako bi produžio ceremoniju u korist sveštenika, ali je bit i dalje nepromenjena. Svako vedsko venčanje i danas uzima oganj za svedoka, jer se jedan brak ne smatra neprikosnoveno ustoličenim dok mladenci ne načine sedam koraka oko svete vatre.

Oni pravi Vedisti nikada nisu odobravali da se prva bračna noć održi u dan venčanja, ma kako blagosloven dan svadbe bio. Nevesta je sa roditeljima odlazila kući da sačeka naredni povoljan dan, tako izabran da polno opsteći u taj dan, ovaj par postigne takvo zadovoljstvo, da više nikada i ne pomisle da jedno drugo napuste. Druga prednost od ovog čekanja između svadbe i prve bračne noći bila je da su obe strane imale vremena da se pripreme za to mentalno. Oni dani što su ih proveli razdvojeno služili su da pojačaju njihovu želju jednog za drugim, slutnjom seksualnog

užitka što će ga jedno drugom pružiti. Uvek naglašavam da 50 odsto uživanja u jednoj romansi leži u tome razdoblju iščekivanja, kada ne znate hoće li se ona druga strana zaljubiti u vas ili ne. Ne možete biti sigurni, ništa uzeti zdravo za gotovo, kao na iglama ste neprestano. Nakon što oboje znate da volite jedno drugo, deo te radosti nestaje, ali deo i dalje ostaje. „Ako ja učinim grešku, on (ili ona) me može napustiti." Ovo nas tera da dajemo sve od sebe.

Ali nakon stupanja u brak, uvek imate jedno drugo, imate gotov seks u svako doba kad zaželite, a vaš partner ne sme da vas napusti, pošto će društvo prstom pokazivati na njega ili nju, ako to učine. Šta je ishod? Sva ona magija, tajna i opasnost, iščezavaju iz tog odnosa, on postaje beživotan. A tada nema druge nego to podnositi, ili, ukoliko ste kakvi Amerikanci, razvesti se.

Mi, u Indiji, o ljudskoj psihologiji znamo pozadugo, i znamo da je ovo čekanje, da nevestu dovedu u muževljevu kuću, jedno od sredstava da se određeni brak učini uspelim. Sa svakim proteklim danom čežnja će se uvećavati dok i jedno i drugo, i nevesta i mladoženja skoro ne izlude od želje, kako se taj srečni dan približava. Tada nevestu odevaju u jedan velelepan sari i šta sve ne, sa ona, sa zastojima, putuje do kuće njenog supruga. Sa sobom nosi i jedan veliki srebrni pehar, pun mleka: dva litra ukuvana na jedan, pomešana sa bademima, pistaćima, šafranom itd. Ona će doneti i pet panova. Svaki list pana imaće i ekstra dodatne sastojke, i svaki će biti svijen u naročit oblik.

Nakon svih onih uobičajenih pozdrava i drugih formalnosti, koji će mladence dovesti na ivicu nervnog sloma, nevesta i mladoženja će ući u svadbenu odaju, i tu ih niko više neće uznemiravati dok odande sami ne izađu.

Onaj prvi pan biće smotan u kvadrat. Oboje ga žvaću zajedno, tako da im se usne spoje u poljubac.Taj poljubac, njihov prvi poljubac strasti u njihovim životima, je produžen, a kada nakon toga mladoženja pogleda nevestine usne, vidi da su krvavocrvene, od panovih sokova. A znamo šta je crveno za jednog bika: opija ga, uzbuđuje.

Ljudi o ljubljenju nagvaždaju, a da pri tome nemaju ni predstavu koliko različitih vrsta poljubaca postoje. Da vam kažem

za samo tri među njima. Poljubac - stupica (splitanja, hvatanja u mrežu) je poljubac koji se praktikuje između ljubavnika ili između muža i žene. On vas zapliće sve dalje i dalje u Maju seksa. Onaj satanski poljubac je poljubac koji jedna Dakini ili Pišača zadaju nekome u očne kapke. Takav poljubac čini da možete videti nevidljivi svet i on će vas sa velikom verovatnoćom odvesti u ludilo. otud, satanski. Kada vas *Ma* poljubi, pak, Ona vas ljubi u čelo, u mesto gde vam se nalazi *Treće oko,* Čime postiže da se ono otvori. Toje poljubac prosvetlenja, onaj poljubac istinskog Materinstva, i u dan kada vam *Ma* podari takav poljubac, postajete ispunjeni Njenom Božanskom Inteligencijom. Verujem da je ovo najbolji tip poljupca, i nakon pto sam njega doživeo, ne želim da se prepustim nikakvoj drugoj vrsti poljupca. Želim jedino Njene mile usne.

Pa ipak, većina ljudskih bića insistira na putenim usnama. Većina ljudskih bića je, nažalost, postala toliko opsednuta seksom, da su zaboravili na lepotu jednog poljupca. Zanemarimo polni čin; jednom kada ste nekoga poljubili, jednom kada ste nekom drugom biću postali toliko bliski da spojite vaše usne u jedno, kako da zaboravite takvu osobu? Nije li seks samo spajanje *donjih* usana ujedno? Kada vam je neko toliko predan da vam raskrili njegovo ili njeno telo, ne bi li trebalo zauvek urezati to predavanje? Većina ljudi ne čini to, ipak; uživaju i zaborave. To samo ide za time da pokaže kako je seks danas vođen isključivo rnanubandanom. Tradicionalno, pak, jedan par bi na početku trebalo da iskusi jedan romantični poljubac prvi put prve bračne noći, i to bi za njih bio događaj nezaboravan za ceo život.

Onaj drugi pan bivao je postavljen među nevestinske dojke. Ženik bi ga je dohvatao njegovim ustima, služeći se jezikom da očisti i nadraži tu oblast, krešući time erotske centre gornjeg dela tela. Sećate li se kako su Stari Rimljani u njihovim orgijama imali običaj da posipaju vinom ženske grudi, a zatim ih ližu? Ovo je stvar od iste te vrste.

Treći list pana se savija pljosnato i stavlja nevesti na pupak, veoma važan erotski centar. Ovde momak ne sme da koristi jezik, isključivo usne. Oni erotski centri koji su u gornjem delu ukresani, sada će morati da se u punoj meri razbukte.

Četvrti pan je trebalo smotati levkasto i turiti u vaginu. Dok ga mladi čovek gricka, vrh konusa bode himen. Do tog časa nevesta bi trebalo da oseća nekontrolisana grčenja. Tada bi se momak popeo na nju i svršio. Da su znali za Vađroli, naravno, tada bi ona imala toliko uzastopnih svršavanja da bi bila zadovoljena čitava tri meseca. Pošto završe sa seksom, oni bi podelili peti list pana, ljubeći se iznova, a zatim bi ispili ono mleko. Ajurveda savetuje: „Nakon jela piti mleko sa maslacem, a iza seksa vruće mleko." Ovo mleko ih je jačalo i obodravalo za dalju igru.

Pri svadbenoj ceremonijama u Indiji, jedan loptast plod, nešto nalik orahu, zvani *madanaphala,* vezuje se oko mladoženjinog ručnog zgloba. Većina ljudi danas ne haje da bi potražila taj pravi plod, već vezuju bilo kakav zgodan koren ili košticu umesto njega; pa i oni koji vezuju pravu madanaphala, ne znaju koja je tu cela svrha. Madana je jedno od imena boga ljubavi, i madanaphala je jedan od najboljih afrodizijaka. Ona se vezuje oko ženikova pasa radi nevestinog blagostanja. Ukoliko bi on ikad polno zanemoćao, ona bi uzimala taj plod, što ga je on o njihovom venčanju nosio, izvršio bi se jedan mali obred za taj plod, a zatim bi mu ona to davala, pripremivši ga na tačno propisan način. On će tada opet biti u stanju da vrši seksualnu obavezu prema njoj. Ovo je bio još jedan od običaja, što su ga predlagali naši Rišiji, u ime očuvanja porodice i društva, ali kako je društvo u opadanju, ovo se znanje zagubilo.

Današnje okolnosti većini ljudi jednostavno ne dopuštaju da imaju zadovoljavajući seks. Na Zapadu niko sebi ne može da priušti dovoljno vremena; kako sam već rekao, oni su gledači na sat. Mi, u Indiji, imamo vremena na pretek, ali ne i privatnost. Izvestan indijski ljubavni par uvek je u strahu da će ujna ili mali bratac da ih vide, i uhode. To uništava poželjno raspoloženje. Obzirom da je seks sav u umu, kakva svrha upuštati se u njega bez odgovarajućeg raspoloženja? Još jedan razlog što nisam naklonjen današnjoj vrsti braka je to što on uništava seks. Brak je postao zakonita prostitucija. Ni mužu, ni ženi nije zakonski dopušteno da uživaju sa bilo kim drugim, otud nema podstreka da se partner zadovolji. Sve se vraća unatrag, ka samozadovoljavanju.

Godinama i godinama, sveštenstvo je spaljivalo žive udovice na pogrebnoj lomači njihovih muževa, tvrdeći da će time te žene postali *Sati.* Ništa od toga ne može biti nesuvislije. Ako su muž i žena u dubokoj ljubavi ono jedno ne bi bilo u stanju da opstane čim ono drugo umre; čežnja bi bila prosto prejaka. Moj rođeni otac poživeo je tek par godina po smrti moje majke; a u toku tog perioda često smo ga zaticali kako sedi po strani, brišući oči od suza. Jedna supruga, koju zadesi da bude lišena muža što ga je zbiljski volela kao njenog inkarniranog boga, neće više u životu nalaziti nikakvog smisla, i umreće sama od sebe. Ona ne mora da se baca u pogrebnu lomaču, ona može samu sebe da iscrpe glađu ili se samo prepusti, pa će okončati život. Ona je Sati; nadišla je rnu i ponovo će susresti njenog muža u budućim rođenjima. Sve dok ste ograničeni rnom, nemate slobodne volje, samo kada je ma raskinuta, možete postati Sati.

Jedna žena koja nije mnogo vezana za njenog muža, neće se mnogo potresati zbog njegove smrti. Nastaviće da živi, možda se udati ponovo. Ona rnanubandana sa bivšim mužem je raskinuta. Oni se neće više roditi zajedno, nego će ići svako na njegovu stranu. Isto važi za jednog muža kome umre žena i koji na nju zatim zaboravi. To i nisu pravi brakovi, to su samo obični sporazumi zbog ispunjenja rnanubandane. Pitam se, čemu se uznemiravati oko sklapanja braka uopšte? Da bi se uživalo u seksu više nije neophodno stupanje u brak; danas manje-više ljudi u seksu uživaju kako im paše. Ona jedina druga svrha braka je da se postigne da deca koju stvorite budu legitimna pred zakonom. To je konvencionalno, ali nije nepremostiva prepreka, ukoliko to ne želite; mnogi čuveni muškarci i žene bili su nezakonita deca: Zašto se paštiti oko sklapanja braka i stvarati sebi komplikacije?

Stvaranje i razmnožavanje

Ljudska bića žele da se množe, kako bi reprodukovala njihovu sopsrvenu vrstu. Da nauče da stvaraju, ne bi bilo granica onome što bi mogla postići. Ali morate da prekinete sa razmnožavanjem, da biste započeli sa stvaranjem, a malo ih je, veoma malo voljno da to učini.

Da pokušam da razjasnim tu razliku između stvaranja i razmnožavanja. Sve je to zapravo stvar tačke gledišta. Običan čovek i žena posmatraju Prirodu kao nešto izvanjsko od njih samih. Oni govore kako Priroda rađa, zato što vide neprekidno rađanje i smrt Samsare koja ih opkoljava. Usled neznanja oni ustaljeno zaboravljaju da su i sami deo te igre parenja, i sami beznačajni crvi u toj Samsari. Oni se samopoistovećuju sa njihovim ograničenim telima i ličnostima. To ih stavlja pod starateljstvo Prirode, a da oni toga i nisu svesni; ostaju subjekti Zakona karme i preporadanja.

Kada hi mogli da prekorače njihova ograničenja, oni bi zapravo mogli videti da ono što priroda čini jeste stvaranje. Priroda ima vlast nad obrascima koje ispoljava, a sva reprodukcija ovog sveta je ona prirodna posledica tog impulsa Prirode. Zato je Priroda ta koja stvara, a obični smrtnici se množe.

Ljudi misle da je to sasvim obrnuto, iz neznanja. Oni veruju kako su putem seksa oni ti koji stvaraju neko dete. Zašto bi oni želeli dete? Oni samo žele nekoga ko će preslikati njihova sopsrvena svojstva, nekoga ko će ih ceniti i voleti. Upravo onako kao sto Šiva i Šakti generišu univerzume u koje bića mogu, kroz teška odricanja, da dospeju do nivoa gde mogu obožavati Oca i Majku samog kosmosa, muškarac i žena, tako proizvode dete u očekivanju da od njega zauzvrat dobiju ljubav i obožavanje. Ali to je u zbilji množenje, jer su nesvesni rnanubandane, onog impuisa koji ih nagoni da to čine. Pravo stvaranje postaje moguće tek kada neko postane svestan tog impulsa i nadraste ga. Ako bi, međutim, svi odjedamput shvatili njihova prava sopstva, ne bi tad bilo nikoga da postane žrtva Maje, i nastavi sa okretanjem točka rađanja i smrti. Zbog toga Priroda skoro sve drži u neznanju. Nije li lo čudesno?

Začeće je samo po sebi jedan divan proces. Svo seme ima isti cilj: "Ja moram prodreti kroz grlić materice i ući u matericu, dopreti u spiralu, pronaći jajnu ćeliju i sjediniti se sa njome." Ta jajna ćelija je pojedinačna i pasivna: ona ne mora da čini ništa kako bi pronašla spermatozoid. Taj spermatozoid mora naporno da ispliiva nasuprot matici, i, od onih miliona koji su ejakulirani, na posletku jajašce primi samo jednog jedinog. Šta možemo iz toga naučiti?

Prvo, muškarac uvek mora bili onaj aktivni sudeonik, a žena pasivan sudeonik u seksualnom činu. To je način Prirode, što se pokazuje na primeru fizičkog seksualnog postupka. Jedan muškarac nikada neće moći da penetrira ukoliko ne može da održi erekciju, a i nakon prodiranja, on mora da i dalje vrši kretnje. Žena ne mora činiti ništa, osim da nepomično leži i dopusti da se sve to dogodi. Ona može da sarađuje, ali to nije nužno.

Jedan od problema kod današnjih Zapadnjaka je da neke žene pokušavaju da budu onaj agresivni činilac u jednoj vezi. Kako sam napomenuo ranije, to je otud što su u njihovim ranijim egzistencijama bile muškarci, a njihovi sadašnji partneri tada su bili žene. Premda je lako prepustiti se sklonostima iz prošlosti, bolje im je *odoleti* i naučiti ulogu roda odgovarajuću polu kojem u ovom krugu pripadate. Muškarac je predviđen da bude dominantan zato što Šiva uvek mora kontrolisati Šakti. To je razlog zašto muškarac mora biti odgore za vreme polnog odnosa i što žena mora biti ispod Šiva mora biti odozgo kako bi upravljao. Ako je žena odozgo, Šakti upravlja, a Šakti nema kontrolu. Šta je ishod? Muškarac mora postati nastran, jer slobodno razmahnuta Šakti će uzrokovati da se njegove izopačene karme emaniraju iz njegovog kauzalnog tela. Ta ideja da određena žena treba da se aktivno popne na muškarca je potpuno suprotna Prirodi. Ono što se u toku Vađroli događa, to je nešto potpuno različito, naravno.

Drugo, jajašce će odabrati samo onaj spermatozoid koji će obezbedili ono specifično nasleđe koje zahteva duh što ima da se rodi. Onaj spermatozoid koji ima najjaču rnanubandanu sa tim jajašcetom je uvek pobednik. Ako dete treba da se rodi slepo ili izobličeno ili mentalno retardirano, jedino taj spermatozoid, koji u celosti zaklapa takvu ispostavu računa prispeva do jajašceta.

"Gahana karmano gatih!" Ponorni su putevi karme. Događa se i da je tu i preobilje spermatozoida, ali da svi naleću na jedan te isti znak: „Zauzeto", kada pokušavaju da prodru do određenog jajašceta. Ako nema Đive sa dovoljno rnanubandane ili ako se onaj horoskop koji će ishoditi ne uklapa u zahteve Đive ili je u opticaju kakva kletva, možete proliti na litre semena, a da do začeća ipak ne dođe.

Raztelovljeni duh će naterati određeni spermatozoid i jajašce da se spoje, samo ukoliko postoji dosta rnanubandane da privuče neku Đivu. Kada se oni sjedine, to dvoje postanu jedno, dualnost je zaključena. Ali ovo jedinstvo, kao i sjedinjenje pri snošaju, vrlo je kratkotrajno. Zbog sveprožimajuće radosti sjedinjenja, spermatozoid i jajašce se množe i stvaraju milijarde ćelija. Čim zametak počne da se deli, dualnost počinje iznova.

Dok srce ne počne da kuca, taj Điva je u jednom stanju blaženstva, jedno sa Krišnom, u stanju jedinstva sa Apsolutom. Jednom kada njegovo srce počne da kuca, počinje lični život, odvajanje od Obožavanog. Taj Điva zaista počinje da se samoidentifikuje sa tim fetusom tek pošto srce počne da mu kuca. Điva ulazi u zametak u trenutku začeća, budite sigurni u to; inače, do raščenja i kretnji ne bi dolazilo. Mi, ipak, kažemo da njegov zbiljski život počinje tek u četvrtom mesecu, a nakon sedmog meseca Điva ima potpuni obuhvat fetusa, jer od tada fetus postaje sposoban za život, u slučaju prevremenog porođaja.

Taj Điva u materici ima pamćenje o prošlim životima. To razjašnjava da se fetus nogata i mrda naokolo: on se podseća njegove ranije slobode i kaje što je uhvaćen u tu teskobnu matericu, opkoljen vrućim, smradnim crevima, mučen začinjenom hranom, opojnim sredstvima, i drugim nepodesnim stvarima kojima se njegova majka odaje. Njegovo tanano telo se u potpunosti samoidentifikuje sa tim fetusom i uživa u hrani koju dobija preko posteljice. Uprkos mukama života u njegovim sopstvenim otpadnim produktima, on ne želi da ikada napusti tu matericu, zato što se seća prošlih života i shvata učinjene greške. On se zavetuje Bogu da će ako mu se dopusti da beskrajno ostane u toj materici da mu se moli sa potpunom predanošću.

U času rođenja, pak, fetus je odsečen od posteljice. Pošto žudi za hranom, on usmerava um prema spolja - i zaboravlja na njegove prošle živote. Kada mu se prignječi glava dok prolazi kroz rodnicu, zaboravlja sve i dolazi na svet vrišteći: *"Koham? Koham!* (Ko sam ja? Ko sam ja?)" Neki u njegovom kriku čuju: *„Uma! Uma!* Uma je jedno od imena Šivine žene, Parvati. Na povik: „Uma", Šakti se odaziva: „Tu sam!"

Embrion ili fetus je karakieristika Maje. Prilikom porođaja fetus zaboravlja na ona obećanja zadata Bogu u vezi sa onim šla će činiti po rođenju, zato što su se njegovi otac i mati sparili samo iz užitka, ne kako bi imali dete. Pa i kod parova čiji je cilj rađanje, onaj poslednji tren polnog čina stvorio je tako veliku strast, da su smetnuli sve izuzev samog blaženstva seksa, a to je ono što je dete po rođenju učinilo zaboravnim. Možda svega jadan od milion parova sačuva njihovu odluku uprkos orgazmu. Takvo dete će se nejasno sećati njegove bivše egzistencije. Biće neka vrsta ekstrasensa.

Zašlo bi jedan guru učenike koji mu priđu trebalo da naziva njegovom „decom"? Zato što ih on u jednom zbiljskom smislu doista stvara, mada, ne, putem onog uobičajenog načina rađanja. On za njihovo telo nije zainteresovan uopste, samo za ono što je u telu.

Isus je kazao: „Morate se ponovo roditi." Time je mislio da vam mora biti dato novo rođenje od strane vašeg gurua, Guru vas mora iznova stvoriti, pošto vas najpre uništi. Vaše obično fizičko rođenje zariva vaše lice u mulj Samsare. Guru vam daje jedno novo rođenje koje vas prevodi izvan ovog sveta.

Zar to onda ne pruža smisao kada jedan Agori umire za ovaj svet? Jednom kada umrete, možete se lako ponovo roditi, ali ovoga puta sa punom svešću o tome ko ste. Kada se jedan guru „spari" sa njegovom Šakti, to stvara jednog učenika, on ne čini to zbog užitka, nego da ispuni specifičnu svrhu. Takvo jedno „dete" sigurno će imati moć da čuje na daljinu i biti vidovito, zar ne?

Ovo je razlog što pravi guru uvek ostaje u celibatu. Njega ne zanima da njegovo seme troši na puko produženje vrste: on ga čuva za nešto bolje. Danas svako hikće na tu zamisao. Vele: „Sperma je samo jedan prirodan proizvod. Nema štete ako se izbacuje do mile volje." Ustvari, kažu mi kako u Americi kruži priča da se onaj muškarac, koji ne svrši na svakih 48 časova barem jedamput, izlaže opasnosti od proširenja prostate! Kakav apsurd! Kakva bljezgarija! Činjenica je da će upravo preterano izbacivanje sperme mnogo verovatnije izazvati proširenje prostate u poznim godinama, nego štedljivo.

Oađas

Za stvaranje morate vaše seme da upotrebite na različit način od onoga za razmnožavanje. Sperma je u telu muškarca ona supstanca koja ima moć da stvara. Oplodnja je moguća ako je ona izbačena iz tela, ištrcana za vreme seksualnog čina. Ako se, umesto da se rasipa, ona skladišti u telu, tada postaje moguće pravo stvaranje, kroz odaš. *Oađas* je izvorište telesne metaboličke energije, *Đatara Agni.* Gubitak semena, znači gubljenje oađasa, a time i gubitka probavne sile. Ajurveda upozorava da sve bolesti proizilaze iz narušene probave, što objašnjava, i zašto Ajurveda uvek napominje kako bi razborit ćovek trebalo da čuva njegovo seme.

U Ajurvedi je rečeno da oađaš potiče iz sperme, ali to nije sasvim tako. Oađas opstaje u sprezi sa glavom i živčanim ustrojstvom. Zapravo „aura" ili „oreol" koje možete uočiti oko glave neke osobe, sačinjeni su od njegovog ili njenog odasa. Kada kažem da gubitak semena izaziva gubitak odasa, morate se setiti da je seks sav u vašem umu. Pre nego što se sam penis uzdigne do erekcije, mora postojati jedna mentalna zapovest da on to učini. Kada misli o seksu ispune um, *Kama Agni* (Plamen žudnje) biva zapaljen. Toplota je anatema za oađas. Ovaj Kama Agni izaziva poremećaj u oađasu, Što menja hemiju mozga i podstiče endokrine žlezde da počnu sa izlučivanjem. Kadgod se dogodi curenje iz tih žlezda, možete biti sigurni daje oađas proćerdan. Kod celibata, oađaš ide dalje i dalje u harmonizovanju ličnosti.

Žene imaju tu sreću da se iz njih svakog meseca sva nečist u njihovoj krvi oceđuje. To je funkcija menstruacije, i svaki menstrualni ciklus jača oađas jedne žene, pošto u telu preostaje manje strošenog materijala koji ometa probavu i herniju mozga. Po nesreći, pošto su žene devet puta strasnije nego muškarci, većina njih otkriće da im ovaj uvećani oađaš služi prosto da pojača njihov seksualni nagon. Biće prinuđene da se više pare, a sva korist poarčena, Ajurveda priznaje da iste one supstance koje podmlađuju telo, deluju i kao afrodizijaci, i upozorava da ukoliko se želi podmlađujuće dejstvo, seks mora da se zauzda.

Uobičajena seksualna aktivnost uništava ođaš, ali to isto čine i misli o seksu i seksualne fantazije, ma vi i ne radili na njihovom ostvarenju. Zapravo, neprekidno razmišljanje o nečemu je jednaku rastakajuće za ođas, zato što izaziva zagrevanjc uma i mozga, a sva ta mentalna vrućina, nevezano za uzrok, izaziva prekomerfizičku toplotu. Prema Ajurvedi, prekomerna toplota u telu vodi tvrdoj stolici, korenu većine bolesti. Toplota takođe izaziva hipersekreciju svih žlezda, što povratno preko tela uzbuđuje um. To je povratna sprega. Sa prekomernom hladnoćom u telu lako je izaći na kraj, ali prekomema toplina je opasna. Svaka neprirodna toplota oštećuje ođaš sa istom pouzdanošću, kao i zapaljeni Kama Agni.

Slično tome, harmonične misli jačaju ođas. Koliko ste puta čuli da neko jednoj trudnici kaže: „Kakav čudesan sjaj se širi oko vašeg lica" Taj sjaj je aura, koja se sastoji od ođasa. Mogli biste misliti kako bi ođas trudnice morao biti nizak, zbog toga što su njena telesna tkiva iscrpljena obezbeđivanjem hrane za plod. Ali usled emocija materinstva, one tronute ljubavi prema tom detetu koja se oformiia, ođas se u stvarnosti uvećava.

Očuvanje

Ukoliko želite da napredujete iz onog stanja bivstva jednog magarca u ljudsko obličje, od nekog ko živi da bi jeo i množio se, u jedno više stanje, morate očuvati vašu spermu. Ako ste žena, morate sačuvati vaše vaginalne izlučevine, koje ističu za vreme uzbuđenosti i seksa. Nužnost celibata važi jednako za oba pola, ima na tuceta razloga za *Bramačarja* (celibat), ali mi ćemo razmotriti samo njih nekoliko.

Prvo, Njutnov zakon kretanja: akcija je jednaka reakciji i obrnuto. Kada se neki muškarac suviše prepušta seksu ili masturbaciji, on ubija milione i milione spermatozoida. On od toga ima neznatnog uzbuđenja, ali on mora da ta živa bića iznova reprođukuje unutar njegovog tela. Celibat nije namenjen da odstrani svaki užitak iz života; on je predviđen da se izbegne ubijanje spermatozoida, između ostalih stvari. Kada umre jedan ovakav čovek koji se preterano prepuštao, zar nema Priroda pravo da

mu priušti sedam narednih rođenja u obličju jednog spermatozoida? Tada on spoznaje kako to izgleda biti straćen; živeti mirno u određenom telu, kratki trenutak radosti, sloboda, i - gotovo. I takav čovek će nastaviti da se rađa kao spermatozoid, sve dok ne pronađe jajašce sa kojim ima zrno rnanubandane. Vidite, paklovi nisu uobrazilja. Neki od njih postoje upravo ovde. Mi ih samo ne možemo lako uočiti. Kada postanete svesni stvarnog značenja, recimo, *Khumbhipaka,* pakla u kojem se rađate i preporađate kao jedan spermatozoid, no, tada ćete kazati: „Da, oh, sada shvatam..."

Drugo: ukoliko nemate zanimanja za seks, tada će biti nemoguće za bilo koju pohotijivu, mladu ženu da vas namami u klopku, ili ako ste žena, za kakvog muškarca da vas zavede. Posto vam u fizičkom smislu ništa nije neophodno, nikada nećete morati da nasedate spletkarskim ljubavnicima i podležete njihovim smicalicama. Što se više prepuštate seksu, vaš um više prijanja uz njega. To umnogome olakšava kakvom ljudskom stvoru ili duhu. da upotrebe seks kao mamac da vas upecaju. Uzdržavanje, *Bramaćarja,* je pouzdanije.

Treće: Bramaćarja čini vaše nerve vrlo jakim. Seks je živčani odgovor tela. Što više iznurujete telo, tim nepostojaniji odnosno razlabavljeniji postajete mentalno. Ne možete sebi priuštiti da imate slabe živce, ukoliko hoćete da vršite Agori sadane, pošto će tada prvi drekavac među duhovima, koji vam iskrsne, da vas svede na olupinu za porugu ili vam zadati tako grub šok da ćete doživeti nervni slom i, umreti od srčane kapi. Ili, ako vaš guru želi da vam preda nešto od njegove Šakti, vaš nervni sistem neće biti u stariju da to primi, i u tom slučaju postajete besomučnik.

Četvrto; onaj telesni Agni upravlja ne samo telesnom probavom, već takode i onom umnom, što ima da svari sve one nove stvari što ih saznaje svakodnevno. Gubitak semena izaziva gubljenje ođasa koji otupljuje mentalno varenje, što je naročito rđavo za duhovne aspirante, jer oni moraju da razviju istančano opažanje.

Peto: samo fizičko zadovoljstvo od seksa nastaje od stimulacije nerava u genitaiijama. Što proističe iz trenja penisa ili vagine ili anusa. Ne zamerite, naši drevni indijski naučnici su poznavali

i vrednost anusa kao erotskog centra. Bili to vagina, anus, usta, trenje stvara toplotu, koja destabilizuje um. Napomenuo sam da je čvrstina uma sustastvena za Agoru.

Šesto: godine održavanja Bramačarje razviće veliku snagu ođasa. Vaša aura ili oreol razviće se do takvih razmera da će se svaki onaj ko vas susretne naknadno osetiti osvežen i spokojnijim. Ođas će da harmonizuje i vas i one okolo vas. To je obeležje jednog pravog sveca, provera koju možete upotrebiti da razlučite pravog čoveka od onih magaraca.

Najzad, polno opštenje izaziva poremećaj u samom eterskom elementu, usled vibracije trenja i čudnovatih misli koje u vama porađa kao posledicu. Ovi seksualni treptaji strahovito su razdražujući za božanstva i ostala visa eterična bića. Obzirom da većina sadana uključuje privlačenje nekog eteričnog bića k vama, seks je apsolutno kontraindikovan u sadani. Sam sam jednom prilikom počinio grešku naučivši *Ganeš Mantru* jednog čoveka koji nije umeo da se obuzdava. Ostao je u celibatu skoro tri meseca, a onda je zaključio kako bi mu godilo malo seksa. Otišao je do svoje supruge, koja je bezuspešno pokušala da ga odvrati od toga da vodi ljubav sa njome. Pošto je dva puta doživeo užitak sa njome, pošao je na spavanje. U snu je video jednog razjarenog slona, koji ga je gonio, i zadao mu priličan udarac surlom. Narednog jutra lice mu je bilo natečeno do razmera dva puta većih od normalne veličine. Prenet je u bolnicu i umro iste noći.

Ganeš je gospodar *Muladara Čakre,* najnižeg od energetskih centara, gde počiva usnula Kundalini. I vi sada zamislite ovo: ako vršite jednu askezu kako biste energiju povukli nagore, i naglo obrnete njen tok i učinite da se pokrene nadole u velikim pulsacijatna, Šta će se dogoditi? Napravićete kratak spoj vašeg nervnog sistema, kao što je učinio ovaj čovek.

Razmotrimo još dve prednosti održavanja celibata. Prema Ajurvedi, da bi se oformila jedna kap semena potrebno je trideset dana. Kod onih u celibatu, sperma je tako tegljiva da se može razvući u nit na metar dužine, bez da se pokida; jako lepljiva, a njen sastav je poput kajmaka. Ako kane na odeću može se ostrugati, a da ne ostane mrlja ili bilo kakav trag. Takav kvalitet

sperme zasigurno će proizvesti potomstvo visokog kvaliteta, ukoliko se upotrebi u tu svrhu.

Odaš je takođe živo gradivo. Kažemo da potiče iz semena zato što sve one Đive u neupotrebljenoj spermi odbacuju njihovu pojedinačnu egzistenciju i integrišu se u ođaš. Ovo se može dogoditi samo u pravom celibatu i to je neka vrsta blagoslova za Đivase u spermi, zato što bivaju izuzeti od toga da se u budućnosti rađaju. Pomenuo sam da ođas formira oreol ili auru, što ljude privlači jednom svecu. Kako bi mogli biti privučeni ukoliko to ne bi bila živa tvar? Govorim ovde o pravoj privlačnosti, ne o čulnoj uzbuđenosti. Budina aura, primera radi, delovala je na svakoga u prečniku od pedeset milja, gde god se on zatekao. Svi bi automatski postajali smireniji i introvertniji.

"Nadam se da sada znate ponešto o važnosti Bramačarja. Sada bi trebalo razmotriti one metode kojima se celibat održava. Onaj najočigledniji metod je prosto izbegavanje seksa, ali on nije savršen. Što se više suzdržavate, učestalije će biti vaše noćne emisije. Ako se odlučite za fizičku kontrolu, morate biti veoma potpuni. Neke asane će umrtviti sam seksualni nerv. Kod nekih rituala provlači se tanka žica kroz penis i čvrsto veže okolo da biste se mogli pouzdati kako se ni kap tečnosti prostate neće izgubiti. Sve to, međutim, slabo vredi, jer ako sam um nije u vašoj vlasti, misli o seksu će se odašiljati i ođas će se gubiti. Gubitak ođasa je daleko štetniji za telo i um nego što je to gubitak fizičkog semena.

Umom se mora gospodariti. Gandža (cvetovi marihuane) i duvan, kada se puše izmešani „sagorevaju" seme, ako nakon toga ne jedete tešku hranu. Sam duvan vas čini donekle fizički impotentnim, a gandža vas čini mentalno impotentnim u odnosu na seks. To je prilično korisno, ali je i dalje to oslanjanje na spoljašnje činioce. Morate „sagoreti" onaj seksualni centar u mozgu, gore u samom talamusu, ako želite da budete savršeno slobodni od seksualnih sklonosti. Neki ljudi kažu da je samo onaj čovek u pravom celibatu, koji ni u snu ne doživi izbacivanje semena, ali ja tvrdim da je to samo onaj kojem se nikada ne dogodi ni erekcija. Njegov penis ne s,e čak ni da „prostruji, zatreperi" kada dobije neki nadražaj, Ne samo da žena u celibatu ne

sme da ovlaži iz vagine, nego njen klitoris ne sme ni da se zgrči ni jedamput. Mentalna kontrola je suštinska, ukoliko želite da postignete ovo stanje.

Ovo nije proces koji će se prekonoći završiti, shvatate to. Iziskuje godine i potreban je dobar guru. On će njegovom „deletu" dopustiti da oproba seks koliko god to on ili ona želi, mesec dana otprilike. Pošto taj mesec istekne to „dete" će tačno znati koji su učinci seksa na njegovo telo, um, i sadanu i, shvatiće zašto je beskorisno nastojati da se radi ozbiljna sadana i uporedo proba da vodi aktivan seksualni život.

Jedan Agori zauzima unekoliko različit stav prema seksu i celibatu isto tako. Jednom prilikom sam podivljao na svoj penis. Kazao sam mu: „Prokletniče! Šta ti sebi zamišljaš, dokle da me kinjiš, kvareći mi san tvojim neprestanim ukrućivanjem?" Otišao sam do kupatila, pronašao neku kiselinu i prosuo je preko njega. Bože sveti, kako je to bilo strašno! Tada kad me počeo proganjati bol, podivljao sam tim više i rekao: „Tako, dakle, dosta mi te je, kapiraš?" i nastrugao sam zelenog čilija i stavio ga kao kakav oblog.

Ne mogu vam opisati u kakvoj agoniji sam bio ta tri dana, ali je zacelilo bez ožiljka. Zapravo, delovalo je kao neki vid pročišćenja.

Ajurveda tvrdi kako seme obitava u mozgu. Naravno da ono gusto belo seme iz testisa ne putuje gore do glave, ta tvrdnja zapravo znači da je mozak sedište ođasa, jer čitav taj proces, koji kulminira ejakulacijom semena, počinje uznemirenošću u umu što podstiče da neke moždane ćelije nabujaju. Ovo bubrenje pokreće ođas prema dole i preko neurotransmitera nagoni seme na pokret. Čvrst um, znači čvrst ođas, bez izbacivanja semena; gubljenje mentalne kontrole znači i gubitak ođasa i semena.

Postići čvrstinu uma je uvek teško, ako ni zbog čega zato što imate tako puno rnanubandana sa velikim brojem jedinki suprotnog pola, da ćete uvek nabasati na nekoga sa kime ste jedamput imali seksualnu vezu, ma koliko se krili od društva.

Svojevremeno je neka gospa iz dana u dan dolazila da slavi određenog gurua prinoseći mu voće i šta sve ne. Došao je dan kada ga je ona zapitala za dopuštenje da mu izmasira noge. On joj

je dozvolio da to uradi. U sklopu masaže njena rukaje slučajno dotakla njegov penis. „Ne pipaj to!" zapovedio joj je. „To je *Mahapapa* (veliki grešnik)."

Da bi uzvratio uslugu, narednog dana je ovaj sadu uzeo da masira dotičnu gospu. Slučajno mu je ruka pipnula njenu vulvu. „Maharadž", kazala mu je ona. „ne dotiči tamo. To su *Nataka Kunda (Vratnice Pakla)."*

Ovaj sadu se, međutim, dodirom njenih genitalija nadražio i kazao joj; „Ti znaš da za grešnike nema ispravnijeg mesta od pakla. Zato ako ja sada gurnem Velikog Grešnika kroz tvoje Vratnice Pakla, svi će gresi biti ugašeni." Lejdi, koja je njegovim dodirom isto tako bila uzbuđena, bila je više nego spremna da dadne pristanak, i, eto, tako je taj sadu prekršio zavet čednosti.

Možete i da održavate vaš fizički celibat, pa da i pored toga zapadnete u nevolju, ukoliko ste nepažljivi. Šankaračarja (veliki propovednik Vedante) je nekom prilikom morao da dobije dobru lekciju, jer je bio zaboravio da je mentalna Bramačarja važnija od fizičke Bramačarje. On je želeo da sa Mandan Mišrom raspravlja o religioznim tekstovima u varoši Mitila. Ulazeći u mesto, natrpao je na grupu devojaka kraj nekog zdenca i zapitao ih da ga upute ka kući njegovog suparnika. Te su se devojke slatko nasmejaie na njegov račun, rekavši mu: „Maharadž, pre nego što i pokušaš da raspravljaš sa Mandan Mašrom, najpre raspravljaj sa njegovim papagajima; pa, tek ako uspeš njih da pobediš, razmišljaj da čli da nastavljaš do njega." Šankaračarja je otišao sa srdžbom, no kada se približio domu Mandan Mišre, uvideo je da su one devojke pravo govorile: svi nebrojeni papagaji raspoređeni u krošnji džinovskog banjan drveta, koje je natkriljivalo kuću, izgovarali su razne mudre sentence. Što su ih popamtili usled Mandan Mišrinog običaja da razmišlja naglas u njegovom vrtu.

Njegov protivnik je Šankaračarju dočekao veoma toplo, istovremeno uviđajući kakvu ovaj zagriženost nosi u duhu. Podsećajući se obaveza jednog domaćina prema gostu, Mandan Mišra je Šankaračarju ponudio jelom, ali je ovaj nadmeno odvratio: „Došao sam da raspravljam, ne da jedem." Supruga Mandan Mišre mu je kazala: „Rasprava ti neće pobaci, Maharadž, ali

najpre malo prezalogaji sa nama." Šankaračarja je ostao nepokolebiv, te je debata otvorena.

Nije prošlo dugo, postade jasno da Mandati Mišra ne može pobediti. Najednom, njegova žena reče Šankaračarji: „Naši sveli tekstovi kazuju da su žena i muž dve polovine jednog istog bića. Moraš, dakle, raspravljati i sa mnom, Vamangi, levom stranom moga muža." Šankaračarji nije bilo druge nego da pristane.

Ona je počela da raspravlja o erotskom umeću, *Kamakalu.* Njen protivnik nikada nije imao nikakvog iskustva sa ženom, te zbog toga nije bio u stanju da uzvrati. Povrh svega, on se zavetovao na celibat i nije bilo načina za njega ni da ode i doživi seks, kako bi o tome saznao. Šta da radi? Zatražio je dvadeset četiri časa prekid debate. Mandan Mišrina supruga mu se nasmešila i kazala: „Maharadž, nigde u pravilima o raspravi prekid rasprave nije predviđen. Pred porazom si. Ali, neka bude, ti si naš gost, l uzmi tvoj prekid." Jedino *Ma* može biti tako štedra, pa i po cenu pobede.

Šankaračarja se vratio natrag do svojih učenika i kazao im da pažljivo čuvaju njegovo telo. Zatim je uronio u jednu vrstu transa i upotrebio svoje tanano telo da bi ušao u određeno fizičko telo jednog starog kralja, koji samo što se bio upokojio. Svi u kraljevoj pratnji, zapanjili su se, u najmanju ruku, videći kako njihov vladar đipa natrag u život. Njegove žene - kraljevi uvek imaju velike hareme - bile su naročito zaprepašćene, jer ih je on sve odmah pozvao da mu dođu. Neke od njih uočile su promenu u njegovoj ličnosti, posebno pri vođenju ljubavi, ali strahujući da ne budu skraćene za glavu, nisu se o tome izjašnjavale.

Ispekavši kod ovih gospi u celosti nauk ljubavi, Sankaračarja se vratio u sopstveno telo. Narednog jutra je Mandan Mišrinu supugu pobedio u raspravi. Zatim, u izlivu velikodušnosti, ega raspilavljenog uspehom, rekao je u visokom stilu: „Asada, Mandan Mišra, radovaće me da te naimenujem poglavarem mog manastira Đjotirmat, u blizini Bodrinata."

Mandan Mišrina žena se na ovo Šankaračarji nasmejala u lice i kazala: „Na trenutak sam bila pomislila kako si ti istinski asket, ali sada vidim da si lažan, poput svih ostalih."

Šankaračarja je doživeo životni potres i upitao: „Kako to misliš?"

Ona je odgovorila: „Ti poučavaš kako je ovaj fizički univerzum samo jedna iluzija i da Maja ne postoji. Ako ti nisi tvoje telo, nego si ona čista neumrljana Univerzalna Duša, kako tvrdiš da jesi, tada se tvoj zavet na celibat primenjuje na tvoje telo i tvoj um i tvoju celokupnu svesnost. Kako si ti tada mogao da legitimno uživaš u seksu kroz tvoje tanano telo? Zar nisi kriv za kršenje tvojih zaveta? Nije li to jedna mrlja, jedna stigma, na tvojoj šafranovoj rizi odricanja?"

„I još: ako je Univerzalna Duša sve što postoji u ovom univerzumu, a sve je drugo iluzorno, tada ste ti, tvoja rasprava i tvoj uspeh u raspravi, isto tako iluzorni. Ako smo ti, moj muž i ja, svi ta, jedna Univerzalna Duša, sa kime si tada ti raspravljao? Sa samim sobom? Nije li to jedna protivrečnost u polažu.

„Moj muž se zove Mandana (Izgradnja); on veruje u građenje stvari. On podstrekava i pruža poverenje onima koji mu priđu. Ti veruješ jedino u rušenje - sve to, rasta? Da bi dokazao svetu, za koji veruješ daje iluzoran, da si nesavladiv u filozofiranju?! Kakva je tvoja vrednost? Možeš li se ti porediti sa mojim mužem?"

Šankaračarja je morao da ućuti. Šakti mu je dala dobar nauk.

Zapravo ima izvesne razlike između fizičke i mentalne Bramačarje, premda je Mandan Mišrina žena ispravna u njenom argumentu da jedan zavetovani Bramačari mora održavati totalni celibat. Nije zgoreg čuvati telesnu čednost, makar morali vršiti mentalni seks da dovršite neku rnanubandanu. Niti je na odmet čuvati mentalnu Bramačarju, da biste bili potpuno odvojeni od tela, ukoliko morate da izvršite fizički polni čin, da biste ispunili neku rnu. To je ono kako, u stvari, deluju Agori. Telo čini šta mu je činiti, kako bi okončalo njegove rne, a um je pasivni posmatrač, nikada se ne samopoistovećujući sa radnjama tela. To je, međutim, neverovatno teško.

Neko me je pitao: „Ako jeTukaram Maharadž zaista bio istinski poklonik Boga, usredsreden na Vitalu (Višnua) dvadeset četiri časa dnevno, kako je mogao da ima dve žene i napravi svu silu dece?" To pitanje je na mestu i zavređuje oprezan odgovor.

Tukaram Maharadž nije mentalno nikada bio razdvojen od Vitaie, ni onda kada je njegovo fizičko telo nastavljalo da ispunjava njegove rnanubandane. Njegove rne sa njegovim ženama uključivale su seks, i njegovo telo je vršilo seks sa tim ženama. Njegov um, pak, nikada nije bio svestan njegovog tela ili onoga što ono čini. Njegova mentalna Bramačarja je bila savršena, tako da je mogao imati decu, a da pri tome ostane čist.

Ali moj pitač ovim objašnjenjem nije bio sasvim zadovoljan, i postavio je još jedno pitanje: „Ukoliko Tukaram Maharadž nije bio taj koji se samopoistovećivao sa njegovim telom, ko je bio taj ko je to činio? Penis se može ukrutiti jedino kada se određen ego samopoistoveti sa njime. Ako je Tukaram Maharadž bio izgubljen u Vitali, sa kime je preostajalo njegovom penisu da se poistovećuje?"

Volim da odgovaram na takva pitanja, pošto mi je njihova oštrina znak da oni koji me slušaju, razmišljaju o onome što im govorim. Nešto je moralo biti za samoidentilikovanje u Tukararaovom telu, toliko je razgovetno. Jasna je i još jedna stvar: to nije bio Vitala. Da je to bio Vitala ili kakvo drugo božanstvo, ili da se Tukaram Maharadž samopoistovetio sa samom Univerzalnom Dušom u toku polnog opštenja, onda bi se ta moć božanstva prenela na decu, makar u nekoj sićušnoj meri, i ona bi tada postala duhovni džinovi. Ali ona to nisu postala, sasvim su obična, svetovna. Zbog toga tamo mora biti da je bila prisutna neka druga ličnost, da vrši seks kroz medijum Tukaramovog tela. Tukaram Maharadž nije to čak ni posmatrao, bio je negde drugde.

Rnanubandana može biti potpuno okončana i bez fizičkog seksa. Jednom eteričnom biću manjka telo kojim bi moglo da polno opšti. Ako to biće želi seks, ono mora da pronađe neki par upleten u seksualni čin, ući ujedno od njihovih tela, i uživati. Ne sme jedino da se samoidentifikuje, tada ne dolazi do umrljanosti karmom.

A sada, praktična primena; pretpostavimo da postoji jedna devojka koja me voli. Možda zbog određenih društvenih okolnosti nije u mogućnosti da se uda za mene i mora se udati za nekog drugog. Ja nisam eteričan, ali moje tanano telo jeste. Kada zaključim da je pravi čas da se moja rnanubandana seksa sa

njome ispuni, sačekaću dok ona i njen muž ne budu u dubokom seksualnom zagrljaju. Tada ću se ulaženjem u njegovo telo, pobrinuti da ona doživi potpuno zadovoljstvo.

Ona dobija zadovoljenje od mene, što prekida moju rnanubandanu sa njome. Ona je potpuno zadovoljena, zato sto ja znam kako nju zadovoljiti; njen muž nikada neće to moći da učini. Ali njen muž zna da je ona zadovoljena, i smatra daje on sam zaslužan za to. On izlazi na glas kao žestok priplodni pastuv, što meni vrši posao, posto preko te njegove samoidentifikacije on preuzima svu karmu. Ja dobijam moj seksualni užitak ostavši netaknut karmom. Svima potaman, a ja sam sačuvao moju telesnu čednost.

Svapnešvari Siddhi i Šiva lata mudra

Ako želite da sačuvate i vašu mentalnu čednost (celibat), morate posedovati neku Siddhi. *Svapnešvari* će tu biti sasvim po meri. Otkrijem, recimo, da imam određenu rnanubandanu sa nekom devojkom u Francuskoj. Nalazim da mi je to veoma nezgodno i koštalo bi me puno vremena da odlazim u Francusku i pravim romansu sa njome. Ja joj, dakle, šaljem Svapnešvari u muškoj formi. Ona u snu zatiče sebe kako uživa u seksu sa jednim muškarcem čije lice ostaje skriveno od nje. Ona je zadovoljena, pošto seks u snu uvek zadovoljava više nego fizički seks. Nema više inhibicija, nema straha da ćete biti otkriveni, nema zabrinutosti oko toga jesmo li podesni, nema uzdržanosti za puni užitak u snu. Zadovoljivši je na ovaj način, moja rnanubandana sa njome je prekinuta. Ona niti zna niti mari da to sazna, kojoj je to dolazio u san. Ne nastaje karma, i nema narušenosti niti mentalnog niti fizičkog celibata.

Apsolutni celibat je, naravno, isuviše daleko većini ljudi, ali naša vedska religija je predviđena za svakoga ma koji daje njegov nivo postignuća. Ako se ograničavate na seks samo sa jednim partnerom, na primer, u braku ste i upuštate se u seks samo sa vašim supružnikom, to je takode Bramačarja, ona Bramačarja koja je podesna za ljude u braku. A ukoliko se i samo tokom neke specifične askeze apsolutno pridržavate celibata, takode možete postići velike stvari, ako se dobro potrudite.

I oženjen čovek može, dakle, da drži apsolutni celibat, a da i dalje ispunjava njegove seksualne dužnosti prema svojoj ženi, ukoliko zna *Šiva lata mudru.* Njegovu ženu pri tome mora da obožava kao kosmičku Šakti, a ona njega da obožava kao Gospoda Šivu. Šiva je upravljač, Lata ona kojom se upravlja. *Lata* doslovno znači „povijuša", kao bršljan koji se obavija oko kakvog stuba. Zbog toga što je Šakti proizašla iz Šive i hoće da mu se vrati, ona je nagnana da dođe u Njegovu tesnu blizinu. On je ono središte, Linga, utvrđeno, nekolebajuće jezgro. Da bi postala jedno sa Njime, Šakti odbacuje sopstvena nezavisna obeležja i apsolutno se predaje Njemu. Povijuša nema vlastitog uporišta uz koje će da raste, radi čega ona mora da se ispomaže drvetom ili stubom. Kada jednom odabere oslonac uz koji će da raste, puzavica više ne može da menja odluku i seli se ka drugom osloncu. To je učinjeno. To drvo je ulepšano puzavicom, a puzavica se prislanja uz to drvo. Nijedno nije potpuno bez onog drugog.

Kada se muškarac i žena upuštaju u Šiva lata mudru, žena treba da sedne na levi bok muškarca i uhvati njegov penis njenom desnicom. On levom šakom pokriva njenu levu dojku. Poput puzavice ona se svija oko njega, prijanjajući čvrsto kao najrasnija vinorodna loza; a on joj dopušta da se pripije, pružajući joj oslonac.

Ima tri tipa Šiva lata mudre: svetovnjačka, duhovna i jedna koja prevazilazi i svetovnu i duhovnu. Ona svetovnjačka pruža maksimum seksualnog uzbuđenja; spiritualna je za sadanu; a ona„preko" je suviše napredna da bismo se njome ovde bavili. U svim tipovima ono žensko prebire đapu njenom levom rukom, a muškarac to isto čini desnom. Mantre su specifične kod svakog pojedinog tipa. On zaboravlja ko je, ona zaboravlja koje ona. On misli: „Ja sam Gospod Šiva u formi *Bhairava* (Strahoviti Bog), a ovo moja Šakti, moja Bhairavi." Ona misli: „Ovo je moj Gospod Šiva, ja sam njegova Velika Supruga, njegova *Bhairavi* (Stravična boginja)."

Ako li ovaj par to radi u svetovne svrhe, partneri se moraju usredsrediti da uzbude jedno drugo. I ne shvatajući to, ona će početi da diše kroz njenu levu nozdrvu i tu njenu Šakti će upraviti na njega. Njemu će desna nozdrva raditi i ta njegova Šakti će

biti usmerena ka njoj, ishod će biti hipersekrecija svih žlezda, a u času najvećeg uzbuđenja, na trenutak dolazi do prestanka disanja. Zatim se muškarac penje preko žene i izlije u grčenjima. Usled povećanih lučenja, on će ovaj put izbaciti tri čajne kašike semena, umesto, kao inače, jedne. Zbog toga što su vagina i grlić materice krajnje rastegnuti i olabavljeni, ta sperma će ući pravo u grlić materice. Ukoliko se ovo uradi u pravo doba meseca, ishod je dete. Ovo je Bramačarja podesna za običnog kućedomaćina, zato što se ovakvim seksom postiže zadovoljenje za mesec dana ili više, a ođas nije rasut na učestale orgazme.

Ona duhovna Šiva lata mudra je sasvim različita. Ovde Šiva mora Šakti da koniroliše vrlo oprezno kako bi bio pouzdan da ona neće biti seksualno nadražena. Ovakav par bi morao biti u stanju da barem tri časa sedi bez i najmanjeg uzbuđenja, ni prostruja, ni curenja. Takva devojka mora shvatiti da na ovaj način neće postići redovan snošaj. Ako strpljivo bude čekala, ona će na posletku imati super orgazam, koji će učiniti da na seks zaboravi zauvek. Radi li se ova mudra ispravno, ona će stupiti u *Bhava Samadhi.* Njene emocije će biti u krešendu, dok će njen um biti potpuno jednoznačan, usmeren na Šivu, i ona će delimično zaboraviti na njenu svetovnu egzistenciju za neko vieme. Pa i *Mahabhava Samadhi,* kojeg nazivam emotivnim vrhuncem, postaje moguć - potpuna zagnjurenost u Šivu sa zadržanom svešću o blaženstvu. Čudesno!

U sredsređenost mora biti snažna, a samoidentifikacija sa Bhairavom i Bhairavi, savršena. Načelno bijedan takav par trebalo da je međusobno iživeo preobilje seksa, u toj meri izeksperimentisao sa seksom koliko je to želeo, tako da partneri mogu to da na nekoliko meseci izostave, i rade na nečemu što je dalje od uobičajenog, redovnog seksa. Jedamput kada neki par bude iniciran u ovu praksu, partneri razvijaju takvo dopadanje za to, da samo odbrojavaju sate kada će ponovo da ovo upražnjavaju; ne mogu da misle ni na šta drugo osim da to izvode. Ovo je dobro; ovom sadanom njihovi su umovi uspešno razdrešeni od svetovnih stvari, a njihova želja za zajedništvom, potpuno je zadovoljena. U samom početku, žena mora biti spremna da čeka. Ako je strpljiva i trudi se, njen doživljaj će delovati na nju snažnije od stotinu orgazama svih ujedan mah, biće zadovoljena zauvek.

Lepota ove stvari je u samoj toj čudesnoj igri dvaju partnera. U jednom trenu će muškarac osetiti takvu prožetost ljubavlju za njegovu Šakti, da će misliti: „Moram joj dati sve." Tada Šakti postaje nadmena: „ja sam tvoja Šakti, kako ti meni možeš bilo šla da daješ? Ti si promašen bez mene: bez mene ne možeš čak, ni da postojiš.'" Onda se Šiva nasmeši i kaže: „Oh, zar je to odista tako? Odakle ti potičeš, ako li ne iz mene?" Neopisivi su opojnost i draž ove igre; da biste znali šta je to, to jednostavno morate sami da iskusite.

Ovakva jedna igra može se zaigrati tek kada se suoče dve prave ličnosti muškarca i žene. Gde u današnje vreme pronaći muškarca stamenog kao stablo drveta, čvrstog kao gibraltarska stena, iako nepomerljivog da podržava partnera bez iole uzmaka? I gde da pronađete jednu ženi; tako pouzdanu u sebe da bi se njenom partneru u potpunosti predala na potporu poput povijuše na drvetu? Nikakvo čudo nije da su ljudi danas seksualno neprilagođeni. Oni će letimičan uvid šta bi to seks zaista mogao biti steći tek ako prouče i praklikuju ovu tehniku. Inače će nastaviti da tapkaju unaokolo, praveći celu zbrku stvari, polno opsteći a ostajući nezadovoljeni, postajući sve neurotičniji i neurotičniji.

Onog časa kada se ovaj prvi položaj usavrši, par prelazi na onaj drugi položaj: licem u lice, ženska na krilu muškarca, sa penisom nablizz, ali ne u samoj vagini. Pošto su jedno prema drugom, nema držanja penisa ili dojki. Kada postignu da u ovom položaju mogu ostati tri časa, bez iole uzbuđenja, tu su još dva stupnja. U onom krajnjem stadijumu imamo puno prodiranje ukrućenog penisa u vaginu, sa potpunom kontrolom, ni trzaja, ni drhtaja.Tek nakon što se ovo usavrši, prelazi se na Vađroli. Provera studenata koji bi želeli da uče Vađroli podrazumeva dve devojke koje se postave na po jedno bedro muškarca, tokom tri časa. Kada određen momak to izdrži, uspeo je... malko.

Znam da će mnogi ljudi koji ovo čitaju, smesta poskočili, izjuriti na vrata, dohvatiti njihovog partnera, sesti i stvar isprobali. Ne marim ako to učine, vrlo će brzo shvatiti da bez prethodne odgovarajuće pripreme nije moguće uspeti sa Lata mudrom. Prosto ćete se uspaliti, pa i ako uspete da izbegnete orgazam, doći

će ipak do curenja. Sve dok ne postignete sfepen da se možete samoidentifikovali sa Šivom ili sa Bhairavi, zavisno kog ste pola, na punih tri časa u mahu, nećete uspeti u ovome, zato što to koje postiže nije vaša ličnost, to su ličnosti Šive i Šakti, što ih vi prizovete i projektnjete u sebe. Što znači da bez gurua, da vam on pokaže taj način, možete stvar pokušavati stotinama godina, a da i dalje ne mognete da je usavršite. Ipak, dobro je znati za to, jer posto jednom o tome čujete, mogli biste postati stvarno zainteresovani za to, ne puko radoznali s tim u vezi. Kada se u vama jednom rodi istinska želja da to naučite, sama Priroda će se pobrinuti da vam odnekud iskrsne učitelj. Priroda nikada nije svirepa. Ona vam uvek daje što želite, pod pretpostavkom da to silno želite.

Dok ne pronađete učitelja, tu su stvari koje možete činiti da se na to pripremite, ako ste zbilja voljni da iskreno na njima radite. Najpre do kraja morate da iskorenite iz vaše svesti samu tu ideju da ste vi i vaš partner ljubavnici, ili muž i žena. Morate jedrio drugom pristupati kao majka i sin. Frojd je bio onoliko opsednut Edipovim kompleksom, zato što nikad nije shvatio da seks nije onaj jedini vid sjedinjenja između dveju osoba. Kazao je da sve devojke osećaju zavist zbog penisa. Ono što one zapravo doživljavaju je želja za Šivinim Lingom, što je stanje jednosti, a kada se takva želja isprojektuje u određeno telo, ona postaje zavist zbog penisa u jednoj neprosvetljenoj osobi. Taj učinak Frojdovih spisa je da ko god da ih pročita, to ga čini preterano svesnim tela, a time, i seksa. Nema zbora, seks je važan, ali samo sekundarno. Frojd je pokušao da ga učini primarnim.

Stoga tako često ističem da je kuso znanje, opasna stvar. Sada su već pokolenja stasala, čitajući Frojda, naučivši pogrešno ili nepotpuno znanje usled njegovih grešaka, i u uverenju su da nema ničega u ljudskom međuodnosu, izuzev seksa. To je razlog da se većina Amerikanaca smatra zadovoljnom samim seksom. Čulna ljubav je sve što su njihovi roditelji naučili. Oni nikada nisu upoznali pravu, duboku, materinsku ljubav, a budući da bi samo izopačenjak imao seks sa sopstvenim detetom, roditelji su stigli dotle da njihovu decu skoro i ne mare. Takvi roditelji pro-

sto ne znaju kako da vole njihovu decu, pošto oni znaju samo za seksualnu ljubav. Američka deca stasavaju bez ikakve roditeljske ljubavi i postaju tako od-ljubavi-skapavajuća da se mire i sa najmanjom naklonošću koju im život pruži. Vrlo ih je malo probirljivih. Ostatak ne zna šta će sa sobom.

Pogledate li neku pohotljivu ženu ili naočitog muškarca i u njima vidite tek jedan kostur ispod mesa, time puno dobijate. Uspostavljate komunikaciju sa jednim dubljim slojem određene individue, bližem središtu nego što je to ova površinska put i koža koja je individualna Maja te osobe. Voleti Maju, to uvek vodi ka bedi, voleti skelet bar omogućuje da vašu ljubav projektujete na formu koja će nastaviti da postoji i nakon smrti. To zasigurno nije ono najviše, ali je izvesno poboljšanje.

Jedan muškarac trebalo bi da gleda na bilo koju ženu, posebice na njegovu partnerku, i vidi *Ma* u njoj. Jedna ženska trebalo bi da vidi muškarce i momke, naročito njenog partnera, kao njene sinove. To smanjuje opasnost od toga da se podlegne seksu, to uči određeni par nešto o roditeljskoj ljubavi, i to vodi ka vernosti u tome odnosu.

Druga stvar: sva želja za ličnim užitkom ili samozadovoljnošću mora se izbrisati iz uma. Ukoliko imate i najsićusniju nameru da zadobijete kakvu korist od vašeg partnera, ta tanušna želja može se, kada je vaše živčano ustrojstvo pod punim opterećenjem, ugrudviti, i cela lavina energije proizaći, kulminirajući seksom. Morate zaboraviti kako da uzimate, a naučiti samo da dajete. Da li ijedna mati ikada ište nešto od svog deteta? Ne, ništa, pa ni ljubav. A dete nikada ne traži ništa od jedne dobre majke, zato što će mu ona to pribaviti i bez da dete samo to traži, što dopušta detetu da njegovu ljubav iskaže slobodno. Šiva je znamenit kao Veliki Darovatelj. Odbacio je sve i sedi samotan u smašanu, čekajući da neko dođe da bi ga On voleo. Morate postati poput Šive, sedeti u smašanu ovog sveta, ako se nadate da ikad uspete u ovoj sadani.

Ovo su samo uvodne radnje, naravno, ali one su suštastvena priprema, i vredne da se oko njih potrudi, želite li da steknete blagodat ove sadane, pravu čednost (celibat), vernost jednom partneru, usled čežnje, ne zakonskog ograničavanja; prisustvo Šive i

Šakti u vašim telima kao Aviškare; i na posletku možda samadi intenzivne emocije.

Amrita

Jedna od tih blagodati savršene Bramačarje je Amrita. *Amrita,* što doslovno znaći „neumrli", je jedna izlučevina pinealne žlezde. To je onaj pravi Gejzir Mladosti, jer kroz Amritu možete vašu mladost održati skoro večito.

Tri su važne *raze* (soka) na ovom svetu: Amra Raza, ili Kama Raza, što je sok mangoa; Carma Raza, što je sperma (dosl. „sok kože"); i Bhakti Raza ili Rama Raza, što je Amrita. Mango sok predstavlja srž hranljivosti. Jača telo, ali je i afrodizijak, čini da se seme pokrene naniže. Rama Raza je dostižna kada se seme (ovde to znači *ođas,* zapamtite, ne ona bela lepljiva tečnost) pokrene prema gore, nesmetano. Seme ih ođas je sam stožer zemnog sveta, sveta Kame, i duhovnog carstva, sveta Rame. Kako se već to kaže: „Tamo gde ima Kame (požude), nije Rame, a gde je Rama (božanstvenost), nije Kame."

Moglo bi se učiniti logičnim da je seme najbolja prehrana za odaš, ah to nije tako. Susreo sam jednu četrdesetjednogodišnju kurvu u Francuskoj, izgledala je kao da joj je tek dvadeset pet, i to je pripisivala gutanju sperme. Postoje, ipak, i nusefekti. To vas čini podložnijim izvesnim bolestima, i što je još važnije, čini da se vaš *Apana Vađu* pokrene ka dole, čineći vas seksualno sve uspaljivjjim i uspaljivijim. Ovo je stoga jer seme nije odaš, već puko sirovo gradivo iz kog ođas nastaje. Oni koji gutaju spermu i očekuju da će time uvećati njihov ođas steći će jedino fizičke koristi, poput one francuske kurve. To nije tako prosto da se iz Maje ekstrahuje Šakti.

Celibat vam omogućuje prolaz da dođete do Amrite, koju zatim morate izvaditi napolje, ukoliko želite da steknete telesnu besmrtnost. Nije nužno da Amrita bude iz vašeg tela kako bi bila delotvorna za vas. Postoje i drugi izvori sa kojih možete točiti. Onaj najjednostavniji je da pronađete neku devojku koja je upravo pred prvim menzisom u svom životu. Jedan stručnjak je u stanju da uoči momenat kada je Amrita pristupačna iz uglo-

va njenih očiju. Ona će vam zapravo zahvaliti kada je uklonite odande, zato što će osetiti kao da joj je od tela odstranjen ogroman teret. Taj teret je priličan komad njene Šakti. Uklanjajući to, skraćujete njen životni vek do deset godina. Ne zaboravljajte Zakon Karme. Naravno, da to vi niste otklonili, ona bi to, inače, verovatno strašila na masturbaciju, ali vas to svejedno ne pošteđuje. A osim toga, ukoliko niste stručnjak ili znate kako da neku od njih pronađete, vama je ovaj metod izlišan.

Ili možete da nabavite jednog slona. Jeste li znali daje to bio onaj pravi razlog zašto je kraljevi trebalo da drže slonove? Većina današnjih kraljeva ne zna za to. Jedan slon ne služi samo za pompu i paradu. Ukoliko ga lepo negujete i omilite mu se kao njegov gospodar, on će da izvadi Amritu iz svog tela i darovali vam je. Danas, izuzev nekolicine koja to nikome ne odaje, niko ne zna kako se to postiže.

Neka ste i oženjeni, ipak možete postati besmrtni, preko Amrite, mada, tokom sadane i zauvek nakon toga, morate održavati apsolutnu Bramačarju, otud što je Amrita žlezdana supstanca. Kad god se zapali Kama Agnt, plamen požude, u vama, to izaziva hemijske promene koje potroše ovu supstancu i poništavaju sav trud koji ste uložili da je dobijete. Vi ćete na to upitati: „Vredi li i pokušavati da se postigne telesna besmrtnost?" Pa, ja lično nikada nisam imao takvu želju. Ja želim umreti, kako bih bio slobodan od svih svojih zemaljskih ograničenja. Sve zavisi od toga šta želite da uradite. Ovo što vam predočavam su činjenice, a na vama je da odlučite šta ćete sa njima činiti. Vašu Amritu možete iskoristiti da stvorite još odasa, za zadobijanje besmrtnosti, možete raditi sa njome šta izvolite. Ali je najpre morate dobiti.

I, nemojte da mislite, kako to nije divota biti besmrtan, jeste. Pomislite na Čang Deva, onog Agorija koji je doznao kako će njegovog gurua moći da susretne tek nakon 1400 godina. U takvom slučaju, vi za 1400 godina ne možete predvidefi kakve vas sve inkarnacije čekaju. Šta će biti ako potpuno zaboravite na svaku duhovnost, i propadne vam ta prilika? Tako da je Čang Dev proračunato ostao da živi lih 1400 godina, a zatim susreo njegovog gurua Mukta Bai, četrnaestogodišnju sestru Šri

Đnanešvarovu. Jogi Čang Dev se služio drugim metodama nego što je Amrita, ali zamisao ostaje ista.

Amrita se zapravo neprestano pravi u svačijem telu i neprestano kaplje u utrobu, gde biva spaljena *Jatara Agnijem,* ognjem probave. Jedan Jogi može da uhvati tu Amritu i sprezi da bude uništena, primenom *Kećari mudre.* Sam guru će najpre proveriti aspiranta da bi odredio može ii ili ne on u ovome uspeti. Ako prođete ovu proveru, zatim morate da upražnjavate *Širšasanu,* „stoj na glavi", po nekoliko časova dnevno, dok to ne usavršite. Mnogo ljudije danas zavedeno od strane nedopečenih učitelja joge, koji im govore: „Radite Širšasanu, to poboljšava prokrvljenost mozga." - bljezgarija! Oni određuju Širšasanu svakome, bez razmatranja njene korisnosti i ograničenja. Na primer, oni koji se prepuštaju seksu nikada ne bi smeli da praktikuju Širšasanu, da ne bi oslabili sebe i telesno i mentalno; mozak i nervi će trpeti. Kuso znanje je opasna stvar.

One prave asane nisu telesne, u svakom slučaju; one su mentalne. Možete li i da pretpostavite šta bi to mogla biti mentalna Širšasana. Ako možete, završili ste sa potrebom da radite stoj na glavi od početka do kraja. Ali to nije tako lako.

Kada vaša Širšasana postane čvrsta, vaš učitelj će početi da zaseca vašu resicu pod jezikom, jednim parćetom kamene soli: ne, britvom! On iz dana u dan zaseca sićušni pomak, a so sprečava da zarezana površina sraste. Ovo je vrlo osetljiva radnja. Ako zaseće previše, može se desiti da se učeniku zauvek oduzme moć govora. To se ne tiče savremene zamisli, da se dohvati skalpel i Skne! Juriš na prvu loptu! O, ne! Postoji razlog da se ovo radi postupno.

Kada je *frenulum* dovoljno zasečen, i jezik može da se zavrati, tako da pokrije stražnji deo nepca, guru bira povoljan dan da se počne sa Kećari mudrom. U taj dan, kaže vam se da uradite Širšasanu i zavrnete jezik potpuno unazad u usta. Vaš guru će vas upozoriti da ćete osetiti nešto što vam kaplje po jeziku, i da to ne smete progutati, već se spustiti iz položaja i pustiti da vani izlučevina iz usta isteče na dlan. To je Amrita, koju treba da predate vašem guruu, a on će je staviti na naročiti list pana, i tek tada vam dati da je pojedete.

Ovu izlučevinu treba da uzmete svega triput. Nakon toga vaš um postaje postojan, apsolutno čvrst, što će i vašu meditaciju učiniti postojanom, bez kolebanja uma i na koju stranu. Nije li to korisno?

Amrita zaista može da vas učini „neumrlim", do onog stepena dok sjedite pravila. Mnogo je uslova, pri čemu je onaj glavni da nikada više ne smete da doživite seks ili će se u protivnom Amrita rastvoriti i u veoma kratkom roku, vaše će telo potpuno oronuti.

Ista je stvar sa onim amuletima koje pojedini gurui usađuju u ruke ili noge njihovih učenika. Ti amuleti imaju dva značajna učinka: kako godine prolaze, vi postajete sve mlađi i mlađi i budi vam se *Vak Siddhi,* što znači da što god izreknete, to se i obistinjuje. Kada neki guru dadne ovakav amulet jednom od učenika, on traži dva zavetovanja: da od tada za ubuduće držite totalni celibat i, potpunu ranodušnost čak i oči u oči sa najopasnijim izazovom, jer bilo ko ja kletva koju bacite ostvaruje se, a time uništavate i sebe i onog koga ste prokleli.

Na duhovnom planu, ukoliko padnete na ispitu, ne postoji to da padate na godinu i ponavljate razred, kako se dešava u školi. Moraćete započeti sve iznova, sve od obdaništa, što iziskuje velik broj života. Strašno je opasno igrati se ovim ne poznajući ozbiljnost stvari.

Vađroli

Postoji još jedan način da se dobije Amrita, upražnjavanje *Vađroli.* Svako može naučiti Vađroli, ali je za kućedomaćine bitno da prethodno upražnjavaju Šiva lata mudru. Sve dok ne budu u stanju da se kontrolišu, neće moći da rade Vađroli.

Da biste naučili Vađroli, najpre morate u celosti da očistite vaše telo: oči, nos, usta, želudac i probavni trakt. Ovaj gornji deo tela čisti se gutanjem, grgoljenjem, mućkanjem, uvlačenjem i izbacivanjem vode. Utroba se čisti usisavanjem vode kroz anus, mućkanjem, i izbacivanjem. Mokraćni kanali čiste se uvlačenjem vode kroz penis u mokraćnu bešiku i kroz uretru u bubrege, a zatim je ispuštajući. Ovaj poslednji postupak naziva se *Gađa Kar-*

ma, zato što slonovi (Gađa) usisavaju vodu njihovim surlama i igrajući se prskaju, što je njihov način kupanja.

Da bi se ovo izvelo, morate znati metod za upravljanje *Apana Vađu,* one telesne sile koja izaziva izbacivanje mokraće, izmeta, gasova, semena i ploda. Ne mogu vam to ovde reći kako postižete da Apana, koja se prirodno kreće naniže, može da pode naviše, ali razmislite o ovome: kada hoćete da mokrite i počnete se naprezati, struja neće poteći, morate se opustiti da bi se tok pokrenuo. A u Ajurvedi učite da kada čvrsto siegnete zube svaki put kada urinirate ili se olakšavate, zubi će vam ostati čvrsto uglavljeni u vilici i uvek biti zdravi. Na koji su način zubi i Apana u spoju? Razmislite o tome.

U svakom slučaju, nakon što ste u stanju da kroz, penis usisate punu bešiku vode i zadržite je na tri časa, produžavate sa upotrebom mleka, za rashiađivanje genitalnih organa. Potom dolazi *gi* (pročišćeni maslac) za podmazivanje. Med je sledeći; on je vrlo gust i teško je postići da pođe naviše. Najzad, radite lo sa živom, koja je ekstremno teška. Morate se služiti pročišćenom živom i zgotovljenom na tantrički način, u protivnom ona je smrtonosan otrov. Kada budete mogli da držite bešiku ispunjenu živom na tri časa, bez da ispustite i kap, postigli ste kvalifikaciju prvog razreda.

Jedna žena se za Vađroli priprema na potpuno istovetan način. Uči kako da usisava vodu, mleko itd., do žive, njenom vaginom. Ona postiže onaj nivo završenog prvog razreda kada može da zadrži vaginu punu žive na tri časa. Možda ste čuli za one žene sa Plas Pigafa u Parizu, koje mogu da podižu novčiće od jednog franka njihovim usminama? To sam video rođenim očima. A kazali su mi da u Laosu i Vijetnamu barske cure mogu da vaginalno puše cigarete, iako da ne mislite da je usisavanje žive vaginom nemoguće. Nije, to je samo malo teži posao.

Živa je onaj najvažniji etemenat u tantri. Ima stotine primena, ali u ovom kontekstu, moramo napomenuti da je ona najbolji mogući prezervator. Pola pregršti žive dovoljno je da sačuva jedan ceo silos žita veoma dug vremenski period. Insekti i glodari ne usuđuju se da mu priđu, niti gljivice ili plesni tu mogu da se održe. U drevnoj Indiji ovo je bila uobičajena mera zaštite.

Kada se živa uvuče u urogenitalni trakt, ona prvenstveno deluje na prostatu muškarca i raznovrsne žlezde, uključujući i Bartolinove žlezde kod žene. Ona izaziva stezanje kod ovih žlezda. Kod dobro stegnute prostate, neće doći do proširenja u poznim godinama. Isto tako, kada su ove žlezde skupljene njihova lučenja ne ističu tako lako, te već tu ima određenog upravljanja nad seksualnim nadražajem. Ono najistaknutije obeležje fluida prostate jeste da održava život, znamo to pošto je potreban spermatozoidima za preživljavanje. Onaj fluid iz ženskih žlezda u Ajurvedi se naziva *Stri Šukta* (žensko seme), što znači da ga žena mora čuvati, jednako brižljivo kao muškarac što čuva spermu.

Muškarac koji praktikuje Vađroli na jednoj ženi, penisom će da usisa one izlučevine koje iscure kada se ona uzbudi. Ova curenja do daljeg stiskaju prostatu; ona uzrokuju da nastane novi tip ćelije koji posreduje za rad prostate. Žena koja služi ovoj svrsi, gubi, međutim, deset godina od svog životnog veka pošto je tako velika količina njene Šakti otklonjena. Naravno, i žena koja zna Vađroli može da „izmuze" seme jednog muškarca, koji ništa ne sluti, njenim usisavanjem. Ona može da ga dovede do uzastopnih ejakulacija sve dotle dok više ništa ne preostaje da se ištrca, što će iscrpeti sav njegov ođas. Njene žlezde će ovim, na njegov račun, dobrano da se okoriste.

Želite li da ovu tehniku primenjujete, vaše telo mora biti u dobroj kondiciji. Prve 23 godine života nisam znao za so u ishrani, i nikada nisam doživeo seks. Zapadnjaci preteruju sa upotrebom soli u životu, a suprotan pol upoznaju jako rano. Zapadni muškarci koji rasipaju svoje seme i samo jednom trodnevno, trpeće zbog toga; otpornost će im opasti i nervi će im biti ugroženi. Ovo tim važnijim čini znanje o Vađroli. Jedan muškarac koji zna zbiljsku Vađroli, trebalo bi da može da zadovolji na tuceta žena u toku jedne jedine noći, a da pri tome svaka od njih doživi po barem deset snošaja, a da iz prostate ne ispusti ni jednu kapljicu, i kada sa time završi, trebalo bi da bude u stanju da mirno opere ruke i ispuši jednu cigaretu.

Ipak, ne zaboravljajte, da je Zakon Karme vrlo čudnovat. Možete zapasti u nevolju i sa znanjem Vađroli. Znam to, meni

samom se dogodilo. Srećno sam prošao izvodeći po malo Vađroli sa tolikim brojem devojaka. Samo po malo, jer da sam to radio u potpunosti krvarile bi i mesecima nakon toga bile u postelji, zato što one ništa nisu znale o toj tehnici. I povrh toga, to bi skratilo njihove živote, a ja sam želeo da zaobidem tu karmu.

Jednog sam dana susreo jedno veoma moćno biće - jednog *Mahapurušu,* zapravo - koji mi je kazao: „No, no, postao si, znači, i izelica govedine?"

Nije mi se dopala poruga u tom glasu, razjario sam se: „U životu ni zalogaj govedine nisam okusio. Kako se usuđuješ da me tako nazivaš?"

Odgovorio je: „Kada radiš Vađroli sa curama koje jedu govedinu, nije li to ista stvar, kao da je jedeš i ti sam?"

Morao sam da se poklopim ušima: bio je u pravu. Kada usisavate vaginalne izlučevine, preuzimate ogromnu količinu Šakti, a telo Šakti se sastoji iz esencije hrane koja je u telo uneta. Na taj način ja *jesam* jeo govedinu. Mahapuruša me naveo da se pročistim. Bože moj! Bilo je čupavo. Nakon toga obraćao sam više pažnje na moje partnerke, da bih konačno prekinuo s time sve zajedno. Zakon Karme je zaista surov. Pravio sam greške, nema zbora. Nisam nepogrešiv, kao i mnogi koji su videli Papu. Ali sam uvek priznavao moje greške, i Priroda mi je uvek praštala. Ne mogu vam opisati kolika je velikodušnost Prirode: to je čudesno!

Sva kontrola je u umu. Fizička kontrola, kao štipanje penisa u trenutku snošaja, je najsirovija. Postoje drugi metodi. Ako na određen način pripremite živu i natrljate njome pupak, možete imati polni odnos koji traje danima, a da ne prospete ni kapljicu tečnosti prostate. Ali je i to krnjo jer je to spoljasnji metod; onog časa kada vam ponestane te žive, gotovi ste. Mentalna kontrola je i istančanija i delotvornija.

A sada, primena Vađroli: savremeni naučnici tvrde da samo glava određenog spermatozoida rada potomstvo, ali zapravo, od svakog od tih miliona spermatozoida prisutnih u svakoj kapi sperme, može biti stvoreno na milione ljudi. To je način daje Šukračarja, guru *Asura* (demona) mogao vaskrsavati trupe Asura izginule u boju sa bogovima. Otud su ga i zvali *Šukračarja* (Sperma-učitelj).

Suprotan pol od Asura su Rišiji, koji su verovali u planiranje porodice. Jedan Riši bi dobijao po jedno dete na svakih dvanaest godina, pa i ređe, ali je redovno upražnjavao krepostan seksualni odnos sa njegovom suprugom, zahvaljujući Vađroli. Kada bi on i njegova supruga jednom odlučili da dobiju dete, oni su najpre odlučivali kojeg će pola to dete biti, a zatim kojeg opredelenja: gramatičar, muzičar, matematičar, svetac, ili šta drugo. Zatim bi načinili dobar horoskop pod kojim će se planirano dete roditi., birajući konstelacije prema opredelenju koje su željenom detetu odredili. Nešto od ovih informacija koje se tiču toga koja vrsta deteta se začinje, ako se polni odnos zbiva nekog određenog lunaraog dana u određenom položaju, sačuvane su na zidovima naših hramova, poput Sunčevog hrama u Konaraku, Orisa.

Ovi Rišiji znali su, međutim, mnogo više od toga. Oni su znali sve i o onim tananim planetama koje postoje uporedo sa onim grubim, što ih mi možemo videti. Kada dođe vreme za ovog Rišija i njegovu suprugu da izvedu koitus oni će najpre uraditi svih 84 položaja, izumljena naročito za polne odnose, koristeći Vađroli. Tada u pravom času lunarnog dana i sa ispravnim lunamim sazvežđem u prevazi, da maksimalizuje odabrana detetova svojstva, Riši će izručiti svoje seme, koje će otići pravo u grlić materice - ne zadržavajući se u vagini. Taj Riši će biti precizan do poslednje sekunde, zato što četiri minuta vremena znače odstupanje od jednog stepena na nebeskom svodu. Ovaj par je imao najbolje od svih pogodnosti: odgovarajuće raspoloženje, pojačano izlučivanje, potpuno uzbuđenje, pravi trenutak. Njihova ekstaza je bivala tako silna da je plodu tako začetom omogućavala i stvarala optimalne samskare. Riši može da upravlja sopstvenim samskarama, razume se, i može da ih preslagava kako bi stvorio nove gene, ako to želi. Pustimo Zapadnim naučnicima neka najpre otkriju 24-ti hromozom, pa će tada o tajni života razumeti nešto više — ponešto.

Kako vidite, ovom metodom saznavanja o tome šta će dete postati i pre nego što se začne, tačno znate šta sa njime da radite kada on ili ona porastu. Nije li to bolji način od nasumičnog parenja podobno zverima i stvaranje derladi? Ovo je način, kažem, što su ga stari Riši znali o stvaranju, a današnji ljudi znaju samo za razmnožavanje.

Riši su naravno imali seme u kretanju naviše, i nisu imali potrebe za polnim opštenjem, kako bi dobili decu. Prvobitno su to radili isključivo činom volje. Riši bi pogledao u neku ženu sa takvom silinom ljubavi, da bi ova zatrudnela. Docnije je to vršeno na druge načine, koji su uključivali i manire. Rišiji mogu i da stvore hiljade bića otresanjem znoja sa njihovih čela. Čim su ljudi zaboravili te načine, postupak dobijanja dece se srozao, i ljudi su počeli da se razmnožavaju slično životinjama, koristeći koitus.

Još jedan razlog da bi jedan muškarac znao Vađroli, je što se smatra da je jedna žena devet puta strasnija od muškarca. Tek kada je njegova žena zadovoljena, muž je potpuno izvršio njegovu dužnost prema njoj. On mora da je deset, pa i više puta, zapita: „Jesi li svršila? Da li ti je dosta?" Ali muškarčev ego vređa da to pita, pošto zna da bi njegova supruga mogla da ga proglasi nezadovoljavajućim. Otud 99,99 odsto muškaraca to nikada ne pita i njihove žene nikada nisu u potpunosti zadovoljene.

Povrh toga, većina muškaraca nema nikakve predstave o ženinoj anatomiji. Ženski orgazam nailazi u talasima, dočim je kod muškarca samo jedan. Muškarac bi trebalo da nakon prodiranja istraje bez ejakulacije što duže može. Zelen muškarac brzo svršava, a onaj sa nešto znanja može da izdrži najviše nekoliko minuta. Ovo je nedovoljno da zadovolji ženu, a pošto je većina ljudi zainteresovana samo za fizički seks, to je bedno.

Razmotrimo ovu sanskritsku izreku: *„Bhoge na bhogata: bhogam iva bhogata."'* Ovo znači da užitak u zadovoljstvu ne počiva u samoj činjenici uživanja, već u činu uživanja. Ljudska bića postala su veoma samoživa. Ona žele da dožive njihove sopstvene orgazme i ne žele da se bakću oko orgazma njihovih partnera. Takav prilaz neće, međutim, nikada zadovoljiti ni vas same. Pravo zadovoljstvo od seksa možete dobiti, tek kada vas više zanima zadovoljenje vašeg partnera od vašeg sopstvenog, jer će tek tada vaš partner da vam uzvrati potpuno slobodno i oduševljeno, i dati sve od njega ili nje da vas usreći. Ta radost što imate tu jedno drugo biće, koje nastoji da vas zadovolji, daleko je veća nego zadovoljstvo od samog orgazma. To je značenje ove izreke.

Pravo blaženstvo od seksa zbiva se kada je muškarac u stanju da dovede njegovu parnjakinju u stanje apsolutne seksualne pomame. Da bi ovo postigao, muškarac mora znati svaki erotski centar na telu njegove partnerke, kao i odnose tih erotskih centara prema Mesecu. Mesec igra veoma značajnu ulogu u životu svake žene. Menstruacija potiče od reli koja znači mesec, pošto se zbiva u intervalima jednog lunarnog meseca. Nekada je menstrualni ciklus kod žena bio znatno redovniji nego danas; sve je bilo prirodnije.

Svakog meseca se budi različit erotski centar u ženskom telu, svakog lunarnog dana. Ako određen muškarac usredsredi svoju strast na taj centar, strastvenost žene će se zapaliti vrlo brzo i, orgazmi, koji će iz toga proizaći, biće daleko intenzivniji. Sam rad prstiju će izazvati deset curenja kod žene, ako samo znate koji je centar pravi za taj lunarni dan. Muškarac bi trebalo da sadejstvuje sa ženskim telom, tako da ne bude natezanja oko toga da se ona uzbudi. Na ovaj način uzbuđenost nastaje automatski. To mora bili intuitivno, to da, ali intuicija sama po sebi je nedovoljna. Traži se poznavanje ženskog tela.

Znate li koliko je erotskih centara prisutno samo u zadnjici? Evo, ja ću vam to praktično prikazati na ovoj zgodnoj tinejdžerki. Kada pritisnem ovde, vidite li rezultat? Znate, to je jače od nje. Gledajte, pridružujem još jedan prst. Vidite, ona ne može to da podnese, mora da predahne, jer je uzbuđenje preveliko. Ako bih nastavio, počela bi da curi, a kada bih to radio sabrano, ona bi imala 100 curenja samo od dodira prstom, sve to otud što pritiskam onaj centar koji je danas najaktivniji.

Šiva svira na Šakti kao na kakvom muzičkom instrumentu, ljudi treba da slede Njegovo vodstvo. Ti erotski centri su dirke tog instrumenta. Muškarac mora znati koje dugme da pritisne i kada. Žali li se instrument ikada što muzičar njime upravlja i traži da na njemu povremeno zasvira? Ne, bilo bi to apsurdno. Ali to ne unižava Šakti ni u kom smislu. Bez nekog instrumenta ili glasa, muzičar ne može da stvori muziku. Oboje je suštastveno; ni jedno ne može bez onog drugog. To je samo takav postupak da instrumentom mora da se gospodari, i da muzičar mora njime da vlada, to je način Prirode. Ako poznajete neki drugi način, molim, javite

mi o tome. Obožavaću vam lotosova stopala kao mom guruu, što me naučiste nečemu novom.

I ovo zapamtite: upravljati je moguće *jedino* kada naučite kako se daje, a zaboravite na svako uzimanje. Današnji čovek ne samo što ne zna kako da seksualno zadovolji ženu, on nema ni *zanimanja* da to učini. On samo želi da izbaci njegovu kašiku ili dve semena i opusti se. To je razlog što muškarac više ne može da upravlja ženom.

Kada neko primi od vas kakav dar, vi ste uspešno ubacili element kontrole u vaš odnos sa tom osobom. Vaš izbor poklona i vreme njegovog uručenja mogu da utiču na zbivanja. Kada uzimate, morate pasti pod uticaj nekog drugog, kako biste stvorili priliku da se to uzimanje desi. To je razlog što je Šiva Veliki Davalac. On nikada ni od koga ne uzima ništa, te je večito slobodan od uticaja Maje.

Može li jedan muzičar da uzme muziku od njegovog instrumenta? Ne, on mora da njegovom instrumentu podari njegovo iskustvo, njegovo poznavanje instrumenta, a tada instrument sam od sebe stvara muziku. U stvari, jedan muzičar zaista ima vrlo maglovitu ideju kako to instrumenti proizvode muziku, ukoliko nije rec o običnom zanatliji, a ne jednom umetniku. Pravi muzičar toliko je zaokupljen njegovom muzikom da je zadivljen kada se ona konačno iz njega iznedri. Taj muzičar celog sebe predaje instrumentu, a nadahnut njegovim darom, taj instrument uzvraća celog sebe muzičaru. To je stvar uzajamnosti. Nije li to divno?

Samo ljudsko telo je mnogo bolji instrument od bilo kog muzičkog instrumenta koji je ikad načinjen, jer je na njemu moguće svirati na bezbroj načina. Svi delovi tela imaju i erotski značaj, naročito resica ušiju, pupak, stražnjica i usne. U staro vreme, znate, nije bilo ničega nalik ljubljenju, sa kojim se počelo tek u Kali Jugi. U Kali Jugi su usta zadobila veliku važnost, zato što našu hranu uzimamo kroz usta, i što umemo da komuniciramo jedino putem usmenog govora.

Prvobitno su ljudi mirisali jedno drugo. Deca bi prišla njihovim starijim, koji bi ih na to zagrlili, njušeći im glave. Ljubavnici bi se zagrlili i udisali telesne mirise jedno drugog. Miris se tiče

Zemaljskog Elementa, najgrubljeg, fizičkog elementa. Njušenje rasplamsava strasti onih koji žele da uživaju u polnom činu. Sva čula su tu važna: ukus kod poljupca, dodir pri milovanju, sluh, verbalno i neverbalno. Vidje najvažniji jer dopušta izravno telepatsko sporazumevanje između to dvoje. Oni tako mogu da odu iza reči i osećanja.

Čula su ta koja našem dirigentu ili muzičaru pružaju svakovrsne instrumente kako bi stvorili simfoniju. Asane su muzičke melodije i fraze. Naši tekstovi o seksu opisuju osamdeset četiri različita položaja pri seksualnom činu. Svaka pozicija utiče na različitu skupinu erotskih centara, kao neki različit obrazac muzičkih nota, a svaki položaj, stoga, ima jedan jedinstven snošaj ni učinak. Jedan, stručnjak izvešče sva osamdeset četiri položaja u roku od tri časa, uz primenu Vađroli, kako bi raspalio njegovog ili njenog partnera u celokupnosti, tako da se seksualna želja u njemu ne javi ponovo mesecima. Nema za tim potrebe, on ili ona su prezasićeni.

Znam da sam kazao kako žensko ni pod kojim okolnostima ne bi smelo da bude odozgo, na muškarcu. Ostajem pri ovakvoj tvrdnji, sve dok se to tiče seksa između običnih ljudi, ali situacija se menja, rastegljivo menja, ako par poznaje Vađroli. To tada postaje prijateljsko nadigravanje. Započinjem sa jednim položajem i probam da je uhvatim neopreznu i obujmim sa osećajem. Ona mi uzvraća ovlaš menjajući moj položaj, nastojeći da uhvati moju gornju ruku. Ritam stvari se razvija sam od sebe, jedna muzička melodija, i oboje počinjemo da igramo i dalje vodeći ljubav. Ništa nije tome nalik, to se osećanje uopšie ne da ni zamisliti.

Pretpostavimo da ona pokuša manevar da se preokrene na mene. Ako joj to uspe, ona začikava: „Ha, i ti si mi neki Šiva! Sada ja preuzimam vlast." Ne mogu to dopustiti, tako da čim siona popne gore, iznenada, bez upinjanja i graciozno pretvaram taj položaj ujedan od onih u kome ja zapovedam. Tada joj velim: „Da se nisi drznula da preuzimas upravljanje. Ja upravljani tobom." A dok to ja izgovaram, ona će preokrenuli položaj u neki, koji se njoj više mili.

Kada oba partnera imaju puno znanje o Vađroli, korist je obostrana. Ona oslobađa malo od njenog lučenja za njega, lek

koliko da podinaže njegovu prostatu; on ispušta tek onoliko tečnosti prostate da nju podmladi. Isključivo ako žele dete, on tada izbacuje seme, i samo tad ona dopušta da ono uđe u njen grlić materice. Jedna poštena razmena nije pljačka. To je važno sa tantričke tačke stanovišta, zato što ako usisate sve izlučevine od svih vaših partnera i oduzmete im godine života, bićete okrivljeni za njihovu nesreću i jednog dana moraćete to da im vratite.

Vađroli nije nikakva šala. Jedan čovek koji koristi punu silu Vađroli na jednoj običnoj ženi, izazvaće kod nje krvarenje. Ona čak može izgubiti kontrolu nad svojim sfinkterom i ubrljati postelju. To može izazvati potpunu odvraćenost od seksa, ili može proizvesti nimfomaniju. Kada neka žena koja zna Vađroli „izmuze" jednog čoveka od njegovog semena, on će svršavati i svršavati sve dok se do kraja ne isprazni, pa će i dalje još morati da svršava. Ta napetost postaje tako velika da on to ne može da podnese. Otud, ne mislite da je ovo znanje igračka, da ne biste upropastili sebe i druge uz vas. Međutim, kada oba partnera znaju Vađroli, tada ništa tome nije ravno na svetu. Vi ćete zaboraviti sve vezano za seks, izuzev sa tim partnerom.

Vađroli je samo početak. Nakon Vađroli su tu *Ranđoli, Sahađoli, Amaroli i Gopjastim* što o *Gopji* niko ne zna, izuzev, samog Gospoda Šive. Te je tehnike veoma teško izraziti rečima, i mogu se praktikovati samo kada oba partnera mogu napuštati njihova tela po želji. Vedantina govori o: *‚Atma kriđa, atma ratih, atma maithunam",* što znači ljubavna igra, erotizam i seksualno sjedinjenje Univerzalne Duše: ali nije shvaćeno pravo značenje toga. Ono što se događa je da muškarac njegovim suptilnim telom mora da uđe u telo žene i obratno. Tada muškarac dolazi u stanje da oseti drhtaje što ih njegova parnjakinja prolazi pri paljenju svake erogene zone, a ona istu stvar može učiniti u njegovom telu. Oboje u selokupnosti uživaju u igri jedno drugog, pre nego što se dogodi onaj krajnji koivus.

Vađroli je uzajamno sudaranje, interakcija i sjedinjenje dveju osoba u jednu. Šiva i Šakti se stapaju u *Sadašivu;* proton i elektron se nanovo jedine kako bi stvorili neutron. Jednako kao što je u fizici takvo jedinjenje skopčano sa strahovitom energijom, ovo Vađroli sjedinjenje je skopčano sa strašnom Šakti, koja se može

primeniti za velika duhovna postignuća. To je postignuće za ceo jedan život.

Oba partnera moraju biti skroz naskroz pripremljena za Vađroli, ali je pripremljenost žene od odsudnijeg značaja, pošto je žena po njenoj prirodi strastvenija. Kroz ovu vežbu žena može da uđe u samadi jedino kada totalno zaboravi na svoje telo. Ako zadrži iole zanimanja za seks, intenzitet Vađroli će to toliko preuveličati da će ona njenog muškarca povući nađole i učinili ga iznova svesnim njegovog fizičkog iela. Ili, ako je snaga volje muškarca dovoljno jaka da ovo spreći, ništa mu se neće dogoditi, ali će se u njoj razviti pomamna seksualna nezajažljivost. Zbog toga je suštastveno da usavršite Šiva lala mudru usisavanjem vode i svega ostalog vašim genitalijama. Oba partnera moraju u potpunosti da zaborave na njihovu seksualnost i njihova fizička tela koliko je moguće, te da se samopoistovete sa Bhairavom i Bhairavi.

Nema upoređenja između Vađroli i običnog seksa. Vađroli nema ništa zajedničkog sa trljanjem i nadraživanjem. Ona, zapravo, stvara sklad, zato što ovi pokreti nisu nasumični, oni slede jedan definitivno ustanovljen obrazac. Muškarac, išto tako, nikada ne izbacuje seme, a žena ne vlazi neprestano, tako da se ni aura ovih partnera ne rastače. Ustvari, naporom sadane oba ova partnera uzajamno uvećavaju auru jedno drugom.

Vi vašu Bhairavi možete odvesti i u određeni smašan ako tako želite, i tamo vršiti Šiva lata mudru ili Vađroli sa njome. Određena eterična bića biće u toj nieri razdražena vašom odvažnošću da će doći i pokušati da vas rastroje. Ali ni u kom slučaju ne dopustite sebi da se uplašite. Na taj način postižete vlast nad Jakšinima. Ali - i ovo je veoma veliko ali - ako vaša Bhairavi nije dovoljno čvrsta mentalno, njen um će biti povučen u telo, a vi ćete bili povučeni skupa sa njome. I tada ste gotovi. Ali ako to budete uspeli da uradile, to je najbolji mogući seks, čak bolji od polnog opštenja sa jednom Jakšini, nakon što je prizovete u neki leš. To je ono zbog čega se nikada ne umaram ponavljajući: ako hoćete da radite ovu sadanu, morate imati superpartnera; inače nikada nećete biti u stanju da uspete i oboje ćete se upropastili. Ja sam imao neverovatnu sreću daje moja Bhairavi bila veliki stručnjak;

ili sam naprosto bio predodređen za to. Ukoliko ne možete da pronađete savršenog partnera, bolje je da zaboravite na sve u vezi rada na ovoj sadani ili da pričekate dok ne budete pronašli nekog stručnjaka.

Bhairavi

Iskrsava, prema tome, pitanje: gde pronaći jednog Bhairava ili Bhairavi, i nadati se, ukoliko vas prihvate za đaka, da naučite ove tehnike? Pa, nigde drugde, izuzev u Indiji. Čak i ovde tek šačica ljudi zna Vađroli. Ja ne učim svakoga ko mi dođe, zato što ne mogu biti siguran da oni to stečeno znanje neće pokušati da komercijalizuju. Jednom sam nekog tipa naučio kako da usisava vodu njegovim penisom, a šta je on uradio? Otišao je u Nemačku i postao veliki takozvani svami. Kada sam ga naknadno video, bilo mu je vrlo nelagodno i kazao mi je: „Nadam se da me nećeš od..."

Odgovorio sam mu; „Ne brini, sinko, tvoja tajna je kod mene sigurna." Zašto da ga odajem? Na posletku će se upropastiti sam, zašto da se uplićem? Pa ipak, nakon tog iskustva, postao sam prilično izbirljiv. U stvari, nisam još uvek pronašao jednog valjanog đaka.

Doduše, ni ja sam nisam bio neki vrstan učenik u samom početku. Jednom, baš neposredno postoje Smašan Tara došla k meni, ugledao sam jednu ženu u prolazu na ulici. Kakva divota! Na trenutak me obuzela požuda. Tada sam začuo glas *Ma* kako me doziva: „Obuzdaj se! Seti se da je ona smrtna. Ostariće i zborati se jednog dana, zatim umreti i njeno divno telo će se raspasti. Ostaće samo kosti. Kada gledaš u nju, nemoj je gledati onakvom kakva je sada, već kakva će na posletku biti — kostur."

Od tog dana za ubuduće zaboravio sam da gledam ljude kakvi su trenutno, vidim ih kao kosture, naročito lepe žene, tako da mogu da obuzdam moju požudu. Šest godina mi je trebalo da temeljito savladam ovu radnju.

Zaista, jedini način da se nauči Vađroli je imati jednog iskusnog partnera, da zagladi sve manjkavosti što biste ih mogli imati. Ja mislim daje moja partnerka, moja Bhairavi, koja me učila,

najveštija Bhairavi u Indiji, što znači na svetu. U pogledu svega što se seksa tiče, niko joj nije ravan. Kada je došla k meni, izgledala je kao petnaestogodišnjakinja, a daleko, daleko je starija. Smrt ne može da je uzme, pre nego što ona sama to bude želela. Kretala se golišava, pokrivajući se jedino kurjucima dugačke slamaste kose i nosila u ruci jedan trozubac, Šivin simbol

Jednom sam je obešenjački zapitao: „Zašlo mi ne pokažeš sva tvoja obličja?" Ona mi ih je pokazaia - i moj Bože! bilo je to užasno! Bio sam zgađen od tog pogleda. Sva joj je koža bila zborana, očni kapci oklembeseni na obraze i morala je prstima da ih razmiče kako bi mogla da me vidi. Postala je besmrtna primenjujući živu. Uzmite jednu vlas njene kose i stavite je u peć na 1000 stepeni Celzijusa da tamo ostane ceo mesec, neće joj se dogoditi ama baš ništa. To je ona moć žive, ona moć očuvanja.

Pa i sam taj način na koji me učila; niko je ne može nadmašiti. Naučio sam sve o vezama između erogenih zona i lunarnih dana. Koristila je njena usta da prikaže kako će njene usmine da izgledaju u svakom segmentu ovog procesa. Ponekad sam se smejao načinu kako bi namestiia izraz lica, a nju bi to ražestilo i srdila se na mene: „Ti, starče, šta ti možeš da znaš?" Zamislite, ona da mene nazove „starče", premda sam u odnosu na njenu starost bio odojće.

U tim ranim danima, kada nisam znao ništa, pažljivo me vodila. Kada bih bio iznuren nakon više časova Vađroli i raznih položaja, davala bi mi da popijem toplo mlekom spravljeno sa živom na jedan naročit način, i tada bih došao sebi, gotov za nastavak bitke. Ako bi moja erekcija počela da slabi, sve što je trebalo da uradi bilo je da takne određeni živac i-vuup! Ponovo sam bio potpuno uzdignut.

Kada je htela da ispita moje napredovanje, stegla bi vaginalne mišiće i tražila da prodrem u nju. Bože moj! Bilo je to apsolutno nemoguće, učinila bi njenu vaginu tvrđom od drvela. Mora biti da sam nekog časa postao unekoliko lakomislen, i ona je, da mi očita bukvicu, pustila da prodrem u nju, a zatim sastavila vaginalne mišiće. Mislio sam da će mi spljeskati penis! Zatim je doslovno počela da podiže moje telo, stežući me vaginom za penis. A imajte u vidu da sam u to doba težio svih 210 funti.

Osećao sam kao da mi je cela pubična zona bila iščupana iztela! Isuviše je dobra, to je sve što se za nju može reći.

Stekao sam moju Bbairavi zahvaljujući Šjanananda Agori. Dogodilo se to ovako. Bio sam na univerzitetskom putovanju u Hardvaru sa nekim mojim prijateljima. Malo podalje od ovog grada nalazilo se jedno staro groblje, u kome niko nije uspeo da provede sam ni jednu jedinu noć; svako ko je to pokušao, umro je. Ne znam šta je to došlo u pamet mojim prijateljima - možda je nešto ili neko uplivilao njihovu svest - uglavnom, oni su me začikavali da ne smem tamo provesti sam čitavu jednu noć. Nikada nisam bio u stanju da odolim izazovu, te sam pristao. Opskrbio sam se sa dve male čuturice viskija, napakovao nešto mezeluka i poneo moj verni Kolt revolver. U to doba voleo sam da odlazim u lov, te sam zaključio da to neka divlja zverka verovatno rastrga svakog ko pokuša da tamo provede noć. Moj plan je bio da je odstrelim, upotrebivši sebe kao mamac, i jednom zauvek stanem na kraj tim glasinama.

Dok sam dospeo do tamo noć se već bila spustila. Bio je tamo jedan ogromni kameni kip *Ma*, i ja sam uvideo da će to biti onaj idealan položaj da mog protivnika držim na oku, ma ko on bio. Ušančio sam se između Njenih lotosovih stopala i spazio jednu lobanju gde leži u blizini. Bila je neobično široka, nešto o čemu biste razmišljali u izrazima praistorijskog čoveka, a bila je uglačana do savršene beline. Verovao sam da će se rasuti u prah ako je dotaknem, ali, ne, bila je sasvim čvrsta.

Uzeo sam da jedem i pijem i sedeo poigravajući se sigurnosnom kočnicom na mom revolveru. Kako je noć odmicala i časovi se kotrljali, pomislio sam već kako je tu reč o običnom šegačenju, kad sam iznenada iz obližnjeg grmlja, koje je okruživalo hram, začuo šuštanje. Od mnogo lova, moja su čula bila veoma izoštrena. „Aha", kazao sam sebi, „neka divlja zver; iz noćašnje pustolovine vraćam se sa jednim lepim lovačkim trofejom." U to doba mog života, bio sam veoma divalj usled vršenja mnoge zagrobne sadane i verovao samo u jednu stvar: ubiti ili biti ubijen. Žudnja za krvlju me obuzela te noći, uz popriličnu podršku viskija, i seo sam čekajući da se napasnik pomoli na vidiku.

Nije prošlo dugo, začuh tiho rezanje, koje se bližilo, i ubrzo ugledah dva oka, poput užarenog ugljevlja. Znao sam da je tigar. U sebi sam rekao: „Sada je sve jasno. Ova spodoba je postala čovekožder. Vrlo prosto objašnjenje cele tajne ovog mesta." Samo sam ga čekao da mi dođe u domet, postoje revolver koristan tek izbliza, a da bi se oborio jedan tigar, to mora biti pouzdan hitac i brisan prostor. Ako ga ne usmrtite prvim hicem, nećete doživeli da se za to pokajete. Rešio sam bio da ga gađam pravo među oči, i cela stvar je zaključena.

Što je on bliže prilazio, postajao sam sve uzbuđeniji. Da mi samo dođe u domet da ga odstrelim! Podigao sam revolver, nanišanio, i kada je dospeo na nekih tridesetak jardi od mene, rešio da povučem okidač - ni makac - ruka mi je ostala da visi. Nisam prosto mogao njome da mrdnem. Na tom razmaku svo moje samopouzdanje me napustilo. Iznenada sam shvatio da ću biti pojeden od tog tigra, poput svih onih ostalih. Bio sam u takvom šoku, da se onesvestih.

Kada sam došao k sebi, bio sam u najvećoj meri iznenađen da sam i dalje živ. Tigar je bio otišao, a na njegovom mestu je bio jedan Agori stojeći nada mnom. Prilično glupavo sam ga gledao, pretpostavljam, jer mi je kazao: „Ustaj! Ne brini, ja nisam tigar da bih te pojeo! Jasamte ovde dozvao, i to je razlog što si tu." Kazao mi je da pođem do reke i okupam se, a nakon što sam to učinio, objasnio mi je kako treba na to groblje da dolazim svake noći, i radim određenu sadanu, poznatu kao *Sahasra Munda* (Hiljadu lobanja). Bila je tu u blizini ogromna gomila lobanja, od praistorijske vrste, kakvu sam video ranije, zbog čega se to mesto zvalo *Munda Durga* (Utvrda lobanja). Uz pomoć Šjamanandađija uspeo sam u ovoj sadani. Kako on to kaže: „Svako ko želi da bude jedan Agori mora da radi Munda Sadanu.'" Razlika je samo u tome što većina to radi sa pet lobanja: a ja sam radio sa preko 1000.

Pošto sam dovršio tu sadanu, on mi je kazao: „Sada ću da ti dam moju Bhairavi." Eto, tako sam je dobio, i, oh, šta me sve ta nije naučila! Ne mislim da bi me ijedna druga žena u ćelom univerzumu toliko naučila.

Jednom je moj guru Maharadž poželeo da ga ja pratim do nekog lokaliteta nedaleko od Nasika, ali sam ja to glatko odbio

Kazao sam mu: „Moja Bhairavi je tamo, i ako pođem sa tobom. nikada se neću odande vratiti; ostaću zauvek sa njome, jer me ona nikada neće pustiti da odem. Hraniće me živom, da povratim moju mladost, a zatim ćemo zajedno upražnjavati mudre beskrajno. Zaboraviću na sve drugo na svetu, uključujući tu i tebe, zato, molim te, da ne navaljuješ da to učinim." On je besneo, ali sam ostao nepokolebiv.

Moja veza sa mojom Bhairavi bila je takva da nikada nisam želeo da od nje odem. Ustvari, ja nju nisam napustio od moje volje. Bio sam prinuđen. Zapoveđeno mi je da se vratim u ovaj svet i tu nastavim sa mojim delovanjem. Pa i uprkos tome što smo mnoge i mnoge godine razdvojeni, nisam je nikada zaboravio, a nikada i neću. Nikada me nijedna druga ženska ni za jedan postotak nije mogla zadovoljiti, onako kako je to ona umela, i čisto sumnjam da ću ikada i pronaći neku koja će to moći. Seksualno zadovoljstvo je ipak ono najmanje što mi je ona pružila, naravno; naš se odnos mnogo razlikovao od čisto seksualnog. Jedna čisto fizička veza može biti samo prolazna, puka mentalna veza ne traje mnogo duže, možda čitav jedan ljudski vek. Jedna spiritualna veza, pak, trajna je, večita, a to je sve što ja vrednujem.

Kada sam posetio Ameriku, govorio sam nekim Amerikancima o ođasu i Vađroli. Poznato mije da su Amerikanci opsednuti seksom i želeo sam da probam da ih uprisebim oko toga koliko oni zapravo nedovoljno poznaju sam taj predmet. A hteo sam i da ih proverim.

Mala je verovatnoća da iko od njih u ovom životu pronađe jednog Bhairavu ili Bhairavi, tako da će za njih biti nemoguće da nauče Vađroli, pa i Šiva lata mudru. Toliko sam mogao da im kažem, zapravo, samo da vidim kako će reagovati. Neki od njih imali su stav: „Pa, lepo je sve to, ali to nije nimalo primenljivo, tako da ne možemo na to gubiti naše vreme.'" Neki od njih, ipak, premda mi to niko od njih nije priznao, pošli su pravo kući da isprobaju Šiva lata mudru, otkrivši da ju je zaista nemoguće uraditi bez vođstva. Moglo je biti njih par koji su probali i mudru ili Vađroli sa nekolicinom partnera, a zatim uverili sebe kako su u tome uspeli. Oni čak mogu početi da kruže naokolo i drže seminare, poučavajući druge njihovom neispečenom znanju za koje

smatraju kako su ga savladali. Poznato mije da ima tušta i tma „tantrika" u Americi, koji rade takve stvari, tako da me uopšte ne bi iznenadilo ako neko zloupotrebi i ovo obaveštenje.

Bio bih srećan ako makar jedan od njih zauzme ovakav stav: „Izgleda mi malo verovatno da ću u ovoj turi moći da naučim tu tehniku, ali u poređenju sa njome običan seks je ništa! Iskreno ću se potruditi da obožavam moje božanstvo u ovom životu sa iskrenom namerom da me u sledećem rođenju ili kadgod u budućnosti Priroda nauči onome što želim da saznam."

To je onaj pravi pristup. Nijedan ispravan napor nikada nije straćen. Ono što ne dovršite u ovom životu, sasvim izvesno ćete dovršiti u narednom, ako je vaša želja da to učinite prava. Ova progresija će se održati, bez obzira na vreme. Vreme uopšte nije prepreka. A ukoliko ste u vezi sa znanjem užurbani, nikada ga i nećete steći. Po mom mišljenju, najbolje stvari u životu vrede da se čekaju, ma koliko to čekanje potrajalo. Zbog toga jedan Agori gubi strah od smrti. On zna da i ako umre sa nečim nedovršenim, Priroda je obavezna da mu stvori uslove da dovrši njegovu sadanu u budućnosti. Ima li Priroda kuda da nam pobegne?

Ne mislim time da treba dokono sedeti i lenčariti i sebi govoriti: „Zašto da bilo šta preduzmem sada, kad u ovom rođenju nema načina da u tome uspem? Čekaću dok se ne rodim u podesnijim prilikama i tada ću se pozabaviti odricanjima." Sa takvim stavom, od kojeg najsamoizvikaniji „dobri Hindus" danas pati, nećete nikada uspeti, makar se rađali i milionima puta.

Pored toga, vi ne poznajete vašu sudbinu; ko zna šta vam je još dato da postignete u ovom rođenju? Jedan Agori zahteva uspeh sad, sa potpunim znanjem da ako mu on izmakne u ovom životnom veku,on će sa time nastaviti kasnije, tamo gde je stao. On se ipak nikada ne razlabavljuje. Labavost pokazuje prisustvo preostalih tragova Maje u ličnosti. „Neka mi se dopusti još samo jedno malo uživanje, a zatim krećem sa odricanjem." NE! Ako želite da uživate, uživajte; kada raskrstite sa uživanjima, umorni od svetskih opsena, tada se odričite. Ne pokušavajte da brkate uživanje i odricanje; to prosto neće raditi. A jednom kada se odreknete, budite spremni da čekate.

Deseta glava

GIRNAR

Ljudska su bića obične ovce. Nekada sam bio u tom stadu, ali sam odatle utekao, tako da me ne iznenađuje. što sav drugi, takozvani normalni svet smatra da sam lud ili, barem, abnormalan. A to ja isto mislim o tom svetu. Tek jedno od nas može biti u pravu.

Girnar

Oduvek sam verovao da kada se radi jedna stvar, treba zaboraviti na sve ostalo, i raditi tu jednu stvar dušom i srcem. Dok me još uvek zanimala svetovna strka, bio sam potpuni materijaiist. Nikada u životu za mene ne biste mogli pomisliti da ću se ikad zanimati za duhovne stvari. A kada sam radio sadanu, zaboravljao sam na sve drugo, i samo to radio. Recimo, ja sam deset meseci u Girnaru živeo u jednom *arka* (calotropis gigantea) drvetu na jednom starom groblju, jedući isključivo lišće arke i vršeći jedan ritual za umilostivljenje Anđaneje. Lišće arke izaziva jako čišćenje creva i povraćanje. Znate li kako „peče" arka? Arka znači „sunce" i nakon što sam se dva-tri dana hranio ovim lišćem, usta i jezik natekli su mi dvostruko od njihove normalne veličine. Ali me to nije zaustavilo. Produžio sam sa obredom. Agori uvek preteruju sa stvarima.

Da biste postali Agori, najpre se u potpunosti morate odreći sveta, a to nije lako, imajte na umu. Postati sadu u pravom smislu,

nije šala. Pre nego što možete postati sadu, morate izvršiti obred nad sobom, kao da ste umrli. *Vi jeste* umrli - za ovaj svet. Zatim prinosite vaše telo, čula i um vatri. Tek onda ste podobni da na sebe stavite šafranovu odeću odricanja, kakvu sadui nose.

Nakon toga, vaš učitelj uputiće vas u mantru sadua, *„Om namo Narajanaja."* Kad god spazile bilo koje stvorenje, ma i najsićušniju bubu, morate se setiti da u njoj u vidu Narajane živi Gospod i mentalno Mu se pokloniti. A kada sedite u meditaciji morate zaboraviti na svet oko vas i na umu imati isključivo vaše božanstvo.

Kada sam bio goli sadu, ili *Naga,* moj ego je ponekad bio povređen. Nekada sam bio rvač, telo mi je bilo vrlo zamašno, i ljudi su, videći me, govorili: „Zašto ovaj prijaško nešto ne radi, umesto što prosi?" ili bi kazali: „Izgleda ovako", ili „Kita mu je onakva", a ja nisam mogao na to ništa da im uzvratim. Ja samo mogu u sebi da ponavljam, „Narajana." Bolelo je, ali je radilo; naučio sam da izdržim svaku porugu.

Onaj glavni raziog da se postane naga, je da se jednom za svagda otkloni svaka misao o fizičkom telu. Kada ste goli, nemate šta da krijete, a posle kraćeg vremena, više i ne marite da to pokušavate. Pa ipak, većina ljudi ima u sebi nekih skrivenih misli o stidu i ne usuđuje se da se svuče pred drugim. Zašto bi inače sadui nosili njihovu odeću boje šafrana? Jednom dok sam sa nekim od moje „dece" sedeo, a taj je tokom života uradio prilično sadane, naglo sam zbacio odeću sa sebe i kazao mu: „Uradi istu stvar; treba da sedimo goli." Nije izustio ni reci, već je skinuo odeću. Bila je to dobra provera i on je to prošao sa sjajnim uspehom. Razume se, on je to mentalno i dalje nalazio malo čudnovatim, ali sa tim se mora računati u početku.

Dosta sam sa na faj način poigravao. Ponekad sam za vreme vožnje sa nekim mojim znancem nosio *lungi* (odeću nalik na sarong). Čim bi mi lungi dosadile, viknuo bih svom znancu: „Ne mogu više da podnosim ovu sputanost", zbacio ih sa sebe i nastavljao da vozim nag. Taj drugar se trudio da me obuzda: „Šta to radiš? Misli na tvoj ugled." Kazao bih: „Šta sa ugledom? Ima li jedan Agori ikakav ugled?"' Na posletku bi me smirio, pa sam stavljao lungi ponovo. Nisam više pust kao tada, ali i dalje ne volim da nosim nikakvu odeću.

I ne zaboravite, ako su Nage bestidni, *Nagi,* njihove ženske parnjakinje, bestidne su još i dvaput više. Oni uživaju da se naokolo pokazuju u paru. Naga i Nagi znaju nekoliko mantri i mogu postići neke manje Siddhije (nadpripodne moći). A, kao što znate, kad god neko postane moćan, tu je i sklonost da mu ta moć udari u glavu. Oni tada idu naokolo i prikazuju se.

Pretpostavimo jednu grupu Naga i Nagija koji sede u određenom smašanu. Jedan Naga, opijen njegovom moći izdužuje njegov penis. Jedan Naga može da penis izduži nekih petnaest stopa pa i više (!), to je jedna prosta Siddhi. Jedan Naga, kog sam poznavao, u stvari Mangaidiriđi, imao je običaj da smota svoj penis, kao kobra što se sklupča, i pošto njime usisa vodu i napuni njegovu bešiku, počeo bi da ga pruža i prska sve oko sebe vodoskokom, na silno uveseljenje sitne deee što su ga pratila, kud god je išao.

Elem, jedan Naga bi gledao u njegovu žensku Nagi, izmotao njegov penis i kazao joj: „Ha, gledaj ovo. Možeš li ti učiniti išta tome nalik? Nije li ovo Siddhi od drage vrste?" Ona bi ga pogledala ispod oka i kazala: „Vah, vah, zašto grakćeš o tako beznačajnim moćima? Dodaj mi tu stvarčicu malo ovamo." I u trenu kada bi glavić njegovog penisa dotakao njene stidne usne, taj bi doživeo takav strujni udar, poput električnog, ali daleko jači, kao hiljadu škorpija da ga je ujelo u jedan mah. A dobro nam je poznato da je vrh penisa izuzetno osetljivo mesto. Tako bi razmetljivi Naga naučio njegovu lekciju pravilno i kako valja.

Kada je reč od tome da se bude neodeven, ili *Digambara* (nebom ogrnut), što je jedan od epiteta Datatreje, onog prvog Agorija, to nije pitanje spoljasnjeg ođevanja, reč je o tri omotača - *Satva, Rađaš i Tamas* — koji pokrivaju Atmu. To je ta odeća koju valja ukloniti. I jednom kada njih nestane, tad više ništa ne menja šta spolja zaodevate, nosite šta stignete. Jednom kada naviknete da budele ovako razodeveni, više vam ništa ne može nauditi.

Običavao sam da nosim jedan jedini odevni predmet, moju *džatu* (ulepljeni kurjuci kose). Poznat mi je metod da kosa raste deset puta brže nego što je normalno i puštao sam džatu sve do nožnih članaka. Džata jednog sadua je njegov najdragoeeniji posed; on je odlama, ili se ona prelomi sama od sebe. On je za-

tim nosi do Ganga i prinosi za *Ma,* jer sama reka Gang uvek ostaje u samoj džati Gospoda Šive, zbog čega ta džata i jeste tako strašna.

Ali do ovog stepena ja nisam došao iz mesta. Za prvih šest meseci u Girnaru, plakao sam po čilave noći. Pitao sam se: „Šta ja to ovde radim? Zašto ne uživam život kod kuće, u mom Bombaju?" Bio sam, međutim, veoma prkosan. Nisam hteo da se vraćam, znajući šta bi ljudi rekli. To je uvek bilo moje načelo; ako se neka stvar radi, uraditi je čestito, skroz-naskroz - ili je ne raditi uopšte.

Nakon tih prvih šest meseci, pak, zaboravio sam sve o mom starom načinu života, i prepustio se novom. Izgradio sam rutinu. Svakog jutra u 3 sata, kupanje u jednom jezercu u brdima Girnara. Zatim bih namazao telo pepelom iz moje duni (svete vatre sadua) i sedao da vršim obrede. Sprijateljio sam se sa svim zverima kojih je tamo bilo. Neki ljudi misle kako ste u šumi sasvim sami, ali tu je zapravo uvek neko ko motri na vas. Šuma pripada zverima, napokon, i one su veoma usplahirene oko toga ko je to sada došao da im smeta.

Jedne noći, nakon što sam počeo boraviti u mom starom Šivinom svetilištu, spazio sam iz tame, tamo iza vatre, kako me motre dva oka. Taj par očiju nije se te noći ni malo približio i ubrzo ga nestade. Narednih nekoliko noći oči su prilazile sve bliže i bliže, i naskoro se tu ukazao jedan lav, koji se postupno primicao, dok nije došao i seo uz mene. Postali smo veliki prijatelji. Znate, Girnar je poslednje mesto na svetu gde još živi Azijski lav. Mi smo postali tako dobri prijatelji, da kada sam odlazio iz Girnara, on me ispraćao svih pet milja, i bio sam na velikoj muci da ga nateram da se vrati. Njega sam zvao Radža (Kralj), a moju majmunicu zvao sam Rani (Kraljica).

Ona mi je bila savršeno odana. Spasla mi je jednom život. Tresla me groznica, bio sam u bunilu. Bio sam bespomoćan. Rani mi je prišla da vidi šta je to sa mnom. Počela je da mi nešto govori, na njen naročiti način, ali sam bio u takvom pomračenju, da nisam ništa shvatio i oterao sam je. Bila je uporna i gađao sam je ugarkom drveta za potpalu, što u normalnom stanju nikada ne bih. Okrenula se i odjurila u džunglu.

Kasnije dok sam spavao, ona se vratila sa nekim lišćem što ga je ižvakala u kašu. Stavila mi je tu kašu u usta i kao refleksivna radnja, pobljuvao sam se. Na to sam se rasanio, pošto je to bilo najgorče lišće što sam ga ikad okusio. Ispljunuo sam većinu te mase, ali nešto od toga sam sticajem okolnosti i progutao, taman onoliko da to preseče moju groznicu. To mi je pokazalo da zveri znaju i takve stvari.

Kada mi je došlo vreme da odem iz Girnara, nežno sam joj kazao: „Rani, odlazim i neću se više vratiti." Kada je ona shvatila šta joj govorim, smesta je skočila ujedan bunar, i udavila se. Ni moja rođena mati ne bi to učinila.

Moje životinje su me uvek volele. Ona mala pekinezerka što je sada imam, neće ni da jede ni da pije kada ja odem u grad; moraju na silu da je hrane. Mislim da su moje životinje bolje od ljudi. Zapamtite, ljudska ljubav danas nije ništa drugo nego rnanubandana. Ljudska bića će vas uvek izdati, a životinjska ljubav je nesebična ljubav. One nemaju nikakvo osećanje u smislu ‚Ja ću tebi sad da učinim to i to"; one rade što im njihova priroda nalaže da čine. Kada hoće da jedu, one jedu, kada žele da spavaju, spavaju, a kada hoće da vas vole, čine to svim njihovim bićem.

Tri su važna načina gde se životinje razlikuju od ljudi. Jedno, one ne mogu prepoznati svoje roditelje. U vreme parenja, mužjak dohvati prvu dostupnu ženku, ma bila ona i njegova mati, sestra ili kći. Drugo, životinje mogu da rade đapu - moje malo psetance radi prekrasno đapu-ali pošto su bez ruku, ne mogu izvoditi obrede. Treće, pošto jedna životinja ne prepoznaje svoje roditelje, ona ne može da radi Pitri Tarpanu da bi umilostivila pretke, tako da nema razvoja u tome smislu. Ljudi vode računa o familiji, i mogu da vrše obredno obožavanje i Pitri Tarpanu. Bilo koji čovek koji ne radi te stvari, nije ništa bolji od kakve životinje, jer je to traćenje dragocenog rođenja u ljudskom obličju, što ga je fantastično teško zadobiti; nemate pojma koliko. A danas za to niko ne haje, što većinu ljudi čini životinjama. Živeći tako sa životinjama, naučio sam kako da se postavljam prema ljudima.

Nikada se nisam plašio životinja u džunglama. Životinje mogu da razumeju sve što vi mislite - telepatski. Ako osete vaš strah, one misle da hoćete da ih napadnete, a pošlo je napad

najbolji vid odbrane, napašće prve. Ali ako im pokažete da ste prijateljski nastrojeni, ništa lakše nego postići da vas one zavole - ako ste dovoljno odvažni. Životinje vam nikada neće nauditi. ukoliko ih vi namerno ne izazovete.

U stvari, ponekad, čak i ako ih vi izazivate, one neće da vas pozlede. Jednom me u Girnaru uznemiravala jedna pčela leteći uaokoio i zujeći nit u uvo. Dvaput, triput, pokušao sam da je oteram, ali se svaki pot vraćala. Najzad sam joj kazao. „Ako ne odeš od mene, primoraćeš me da te ubijem." Bez odgovora. Podigao sam ruku da je spljeskam, odletela je na obližnji kamen. Kako se moja ruka približila toni kamenu, premeštala se na drugi kraj. Svaki put kada sam hteo da udarim, izmicala se ustranu. Niti je htela da odleti, niti da me ugrize.

Na posletku, setio sam se guru Datatreje i njegova dvadeset četiri gurua, i počelo je da mi sviće kako to ne bi morao biti jedan običan insekt. Rešio sam da je malo bolje proučim izbliza, i tada sam video da trlja njene dve prednje nožice jednu o drugu. Iznenada mi je palo na um - ili mi je ta misao poslata, ne znam šta od toga — „moraš tvoje sopstvene ruke na isti takav način da očistiš od karme." Nije ti ta pčeia bila moj guru?

Nešto sam malo naučio od te pčele. Jednom prilikom, neku godinu docnije, raspravijao sam sa jednom damom u vezi sa njenom neosetljivošcu prema bolu i patnji kod životinja. Nekih poia časa zatim, ona je pošla da se okupa, i jedna bubašvaba je počela da je uznemirava. Popela joj se bila uz nogu sve do onog tajnog mesta, izazvavši da baci sapun u vazduh; a onda joj se opet uspela uz nogu. Ona je dograbila papuču da je spljeska, ali se to završilo time da sebi zada nekoliko oštrih šamara po stopalu, ruci i nozi, dok je bubašvaba sve to izbegla. U svakom navratu bi otpala, a zatim pobegla ukraj i podigavši njene antene zurila u nju, a onda bi zabava počinjala iz početka. Ne, ja sam oduvek znao kako da postupam sa životinjama. Jednom sam jednu bubašvabu držao kao kućnog ljubimca. Nazvao sam je Ramdi i držao je u kutiji od Šibica. Na žalost, jednog dana su je slučajno zaprašili, tako da je uginula.

U mom sopstvenom domu nekad sam imao celu jednu menažeriju, što je u različito vreme podrazumevalo i jednog šimpanzu

i jednog orangutana. Čak sam na neko vreme tu imao i krokodila. Ime mu je bilo Gopaldas. Poslao sam ga u zoološki vrt u Bombaju, pošto je kuvaru odgrizao nogu. Bila je to kuvareva greška; hteo je da meni napravi neke nevolje. Verujem da je Gopaldas to morao osetiti. U svakom slučaju, postalo je suviše opasno da ga i dalje držim u kući. Često sam ga posećivao u tom zoološkom vrtu. Odšetam do valova za krokodile i pozovem: „Gopaldas!" i on se dogega do mene i iz sve snage razjapi njegove čeljusti, u koje ubacim nešto hrane.

Ono što sam najduže radio je da, kadgod bih dobro prošao u klađenju na konjskim trkama i bio pun novca, odem do Kroford tržnice u Južnom Bombaju, pokupujem sve prepelice, golubove i sve krilato predviđeno za trpezu, i puštam na slobodu — piošto ih puštam da odlete kako bi uživali u slobodi. Kao sadu ja sam iskusio tu vrstu slobode, a znam i kako je to biti u kavezu. Nakon nekog vremena, shvatio sam da se možda odviše plećem u karmu, pa sam sa time prestao. Ali one godine u džungli, kada sam za prijatelje imao jedino životinje, nikada ne mogu zaboravili, i voleću životinje uvek više od ljudi.

Postao sam vrlo oprezan sa ljudima. Kada nešto lepo učinite kakvoj životinji ili duhu, oni vam to nikada ne zaboravljaju. Oni će vas ubuduće zauvek voleti. A učinite ih čoveku neko dobro, sve što dobijate zauzvrat jeste zahtev da mu učinite „još od toga". Ljudskoj grabežijivosti nema kraja

Zbog toga uvek volim da imam životinje uza se. Uvek ima novih stvari da se od njih nauče. Jeste li zapazili šta dobijate kada natraške sričete reč *bog* (engl. god je bog, dok je dog, engl. pas)? Dobijate *pas.* Voleo bih da postanem upravo kao pas, zato što su od svih stvorenja ona koja najviše vole i najodanija su. Ima li ijedne životinje koja je vernija od čovekovog najboljeg prijatelja? A jedna pseća ljubav je čista i nesebična. Pas će vas pozdravljati sa ljubavlju i ako ga vi ne hranite. Mačka neće to nikad uraditi. I pas ima samo jednog gospodara, nikada neće slušati nijednog drugog.

To je način kako treba da služite Bogu. Odaberite jedno obličje Boga kome ćete služiti, a onda služite samo to obličje. Ma šta se dogodilo, u kakve god teškoće zapali, budite istrajni.

Nikada ne gubite veru. Ako se ponašate baš kao jedan Božji pas, tada ćete pouzdano uspeti. Pre nekog vremena sam u novinama pročitao o jednom psu kog je njegov vlasnik pre sedam godina zaboravio na nekom aerodromu u Rusiji. Svakodnevno je taj pas dočekivao svaki avion koji bi tu sletao, očekujući svog gospodara da dođe i uzme ga. Aerodromski radnici su ga hranili, ali je odbijao da pođe kući sa bilo kojim od njih. Ako možete da razvijete takvu vrstu odanosti Bogu, tada nećete morati dugo da čekate da se On pojavi. Ako žudite da ga vidite, on mora doći. Gde da ode? On nije okorela srca poput gospodara onog psa u Rusiji. Ali morate imati tu savršenu, nesebičnu privrženost ako hoćete da Boga privučete k sebi. Zbog toga ja uvek imam psa u blizini, da bih se očešao o nešto od njegove ličnosti i to prešlo i na mene. Privržen sam mom psetancetu Lizuu, mojoj pekinezerki, upravo kao Judištira, koji je odbio da uđe u raj, ako i njegovom psu ne dopuste da ga tamo prati.

Nisu me, dakle, zabrinjavale zveri dok sam boravio u džungli. Ta šuma, ipak, *jeste* puna nekih drugih opasnosti. Velika je to stvar biti jedan sadu - gospodar čitavog horizonta. Ali morate uvek bili na oprezu, zato što je samoća otac strasti.

Jednom je Car Akbar svog omiljenog dvoranina Birbala zapitao: „Šta je otac strasti?" Carevi su vam takvi; iznebuha, bez ikakvog vidnog povoda postavljaju najneobičnija pitanja. Birbal nije imao spremnog odgovora, te mu je Akbar kazao: „Ako mi u roku tri meseca ne pronađeš šta je otac strasti, nema ti glave na ramenima." Birbal se nisko poklonio: šta mu je drugo preostajalo? Njegov gospodar mu je izdao zapoved.

Posle dva i po meseca, Birbal je i dalje bio u nedođiji sa odgovorom na pitanje šta je otac strasti. Zabrinuo se za svoj život. Njegova kći je uočila njegovu snuždenost i zapitala ga za uzrok. Kada joj se on poverio, ona je samo zakolutala očima i kazala mu: „Pozovi tog Cara kod nas na večeru." U međuvremenu ona je odabrala jednu među njenim sluškinjama, koja je unekoliko likom bila njoj slična, i od te devojke načinila svoju dvojnicu.

Kada je Car došao na večeru, Birbafa je prethodno poslat napolje, tako da su bili prisutni samo njih dvoje: Akbar i kći njegovog prvog dvoranina na jednom mestu. Ukusna, obilata jela,

prigušena svetla, dve boce vina - sve je to ubrzo Caru udarilo u glavu, i on je izrazio želju da mu ova mlada devojka te noći pravi društvo u postelji. Birbaiova kći je naravno ovo bila predvidela, bio je to zapravo deo njenog plana. Ona je graciozno dala njen pristanak i zatražila malo vremena da se dotera. Pošto je Akbara odvela u odaju za spavanje, poslala mu je njenu dvojnicu, onu sluškinju. Ta je uživala seks sa Carem čitavu tu noć, a zatim se, kada je Car zaspao, vratila u njenu sobu.

Kada se Car rasanio najednom ga je spopala griza savesti: „Razdevičio sam kći mog najboljeg prijatelja. Kako ću ikad više moći da mu pogledam u oči? Kako da pokažem kajanje za ovaj moj moraini prestup?" I poslao je po Birbalovu kći.

Ona je ušla, smejući se, šio je začudilo Akbara, koji je bio ubeđen da će je videti u suzama, gde razdire njene grudi. Ona ga je oslovila: „.Utočište Sveta, nisam ja bila ta koju si razdevičio. Bita je to moja dvojnica", i izvela je njenu sluškinju kao dokaz. Kikoćuei se, produžila je: „Želeia sam da ti dokažem kako je usamljenost onaj otac strasti za kojeg si pitao, tako da bi moj otac mogao da bude pošteđen. Jesi li time sad zadovoljan?"

Akbar je bio više nego zadovoljan. On je istoga dana na dvoru javno čestitao Birbalu na njegovom oštroumlju, i što ima tako bistru kći, a onoj devojci čije je devičanstvo proigrano, darovao je jedan golemi komad zemlje. Ova je bila ushićena da je onaj što je proveo noć sa njome bio sam Car, tako da je taj poklon bio i preko njenih očekivanja.

To je ono zbog čega je tako teške biti odsečen u kakvoj pećini gdegod, a sačuvati uravnoteženost uma. Na tuceta iskušenja iskrsavaju, nebeske vile, jedre seoske cure, plemenske lepotice. Morate biti temeljito izvežbani, spremni na sve. Ali i kada ste pripremljeni, ipak možete učiniti teške greške, koje će imati trajne posledice. Znam to.

Jednog dana u Girnaru, dok sam hodao po džungli, ugledam jednu mladu devojku u blizini jednog drveta. Bila je zaista predivna, i prema izgledu i načinu odevanja, izgledalo je da je iz, dobre porodice. Nisam samo mogao da povezem šta tu radi sred duboke džungle. Na moj pozdrav je odgovorila: „Mai aaun?" (Da ti dođem?)

Sada nisam više znao šta da mislim. To što ona radi liči na ponašanje jedne prostitutke koja me mami ovde u dubinama džungle? Zaključio sam da će najbolje biti da produžim mojim putem. Ona je počela da me prati, i dalje ponavljajući: „Mai aaun? Mai aaun?"

Rekao sam joj: „Mačke govore 'Meou, meou: da nisi možda mačka?" Ali ona nije kazala ništa osim: „Mai aaun? Maj aaun?"'

Nastavio sam da hodam, a ona da me prati, dok nisam osetio zamor. Seo sam, a ona mi se približila, ponavljajući: „Mai aaun? Mai aaun?"

Bio sam umoran i ugnjavila me, što je učinilo da izgubim strpljenje, te sam kazao: „Ako ćeš baš da dođeš, dođi već jedamput!" I trenutno sam bio uhvaćen u klopku. Bila je to jedna Jakšini.

Nemate pojma kako sam nagrabusio sa njome. Nisam smeo da viđam nikoga, čak ni druge sadue, pošto bi ih ona dotukla. toliko je bila posesivna. No, svejedno, kada sam već bio na izmaku snaga, moj Mahapuruša me od nje oslobodio. To je samo jedan od neznatnijih razloga koje imam na umu kada kažem da sve dugujem mom Velikom Tati, mom Mahapuruši. Da me kroz milione rođenja zbog njega živog deru, to ne bi bilo dovoljno da poništi moju zahvalnost za ono što je za mene učinio.

Maja ne pošteđuje nikoga, pa nije poštedela ni mene. Kada sam jednom prilikom u Giniaru pošao da mokrim, i moje maše za vatru spustio na neki kamen, u povratku sam video da su se pretvorile u zlalo. Nisam mogao da verujem svojim očima. Podigao sam ih i obeležio onaj kamen, tako da mogu tačno da znam gde se nalazi. Moja zamisao je bila da ga upotrebim kadgod mi ponestane zlata.

Otišao sam u Džunagad varoš, i pošto sam ih izlomio u komadiće, prodao moje maše za vatru jednom zlataru; zlatne maše su nekorisne za jednog sadua. Potom sam kupio jedne nove gvozdene maše i razdelio novac stečen prodajom onih zlatnih.

Kada sam se vratio do mesta gde se nalazio onaj kamen, tamo nije više bilo nikakvog znaka da sam tu ikad pre bio, ničeg. Oprobao sam više kamenova, uzalud. Pokušao sam da se obogatim na tome i izgubio sam ga, za kaznu što sam zaboravio da se pouzdavam u Prirodu koja mi je to omogućila.

Koliki broj ljudi se zaista uzda u Prirodu? Jednom dok sam boravio u Girnaru, rešio sam da ispitam tu stvar. Ostavio sam se bez hrane i vode da vidim hoće ii Bog doći i nahraniti me.

Prva dva dana su bila užasna, glava je htela da mi se rasprsne. Trećeg dana sam odlučio: „Ako Bog ne dođe do zalaska sunca, poješću nešto u svakom slučaju, ali ću od tada nadalje da smatram kako je Bog lažnjak."

Kako je dan odmicao, sve više i više sam prizivao zalazak sunca, glad me izmirivala, i glava me jako bolela. Iznenada, petnaestak minuta pred zalazak sunca, došla je jedna mlada devojka, koju nikada pre nisam video i kazaia: „Zašto se tako izgladnjavaš? Evo, donela sam mleka za tebe."

Isprva sam hteo da zgrabim to mleko i celog ga ispijem naiskap, toliko sam bio izgladneo. Ali bio sam ti poziciji da razmislim. Morao sam da nastavim sa mojom ohološću, te sam kazao: .,ldi, produži dalje, odlazi odavde." Ali sam se pitao kako je mogla znati da sam pregladneo. Kada sam je o tome upitao, kazala je: „Mogu to da prepoznam po tvom licu." Tada sam se osetio postiđenim; moja maska, nije, znači, onako savršena kako sam to sebi zamišljao.

Navaljivala je da uzmem ono mleko. I dalje sam se pretvarao da odbijam - a tada me ona uhvatila za moje ulepljene uvojke kose i sasula mi mleko u grlo. Bilo je kao nektar, nakon što tri dana nisam ništa jeo ni pio. A onda, bez da sam ja išta pomenuo u vezi mog zaveta, kazala je: „Je li te, dakle, Bog nahranio ili nije?" Zatim je iščezla. Od toga dana nadalje, znam da Bog brine o svakome. Mene je moj mentor blagoslovio, tako da kud god da pođem uvek dobijem hranu, pa i cigarete. I u džunglu ako odem, majmuni će mi uvek doneti voća. Nisam li srećan? Moji mentori su zaista vredni, veoma vredni, izvanredni.

Zahvaljujući njima bio sam u stanju da izvedeni sadanu u onoj *Pećini Šezdeset Četiri Jogini,* što je bila moja najviša kota dok sam boravio u Girnaru. Treba samo da pokušate da posetite ovu pećinu, bez pozivnice. Kako joj se približite, najednom jedna džinovska kobra će da se ustremi na vas, stojeći raširenog klobuka uspravno na njenom repu. Ukoliko znate odgovarajuću mantru, nju možete da upitomite, nema sumnje, ali taman što

pođete dalje javiće vam se glasovi jarosnih duhova. Uzmimo da uspete da onesposobite sve ove duhove, mada je to jako slabo verovatno. Zatim, kako nastavite, naglo ćete, bez vidnog razloga, pasti i slomiti nogu. Daleko u planinskoj pustoši, sa slomljenom nogom, u blizini jedne pećine, sa valjano zasluženom reputacijom u sprečavanju radoznalaca da je posećuju, ko će doći da vas spase? Nema, dakle, svrhe da pokušavate da doprete u ovu pećinu, izuzev, ako imate nekog dobrog prijatelja da u vašoj zaleđini povlači konce za vas.

Ja sam imao sreće, moj Mahapuruša je želeo da uradim tu sadanu. Pa i pored toga, najpre sam morao da se pročistim. Dobio sam list neke biljke i od toga sam povraćao i praznio se, da otklonim sve zemne elemente iz tela. U naredna tri dana nije mi bilo dopušteno čak ni vodu da okusim, a tog trećeg dana nisam skoro više bio u stanju ni da se krećem. Tada sam pozvan u samu pećinu, i cela jedna lepeza bića - ne mogu opisati koja vrsta je to bića - poželela mi je dobrodošlicu, kao jednom od njihovih.

Zabranjeno mi je da raspravljam o samoj prirodi te sadane tamo, ali mogu vam reći sledeće: te Jogini su pratilice Velikih Boginja. To je dvostruka prednost: One vas mogu upoznati sa Velikim Boginjama, a mogu vas naučiti i onome čemu su same naučene. U stvari, Šakti je jedna te ista u svakom vidu; jedino se pojedinosti samog njihovog ispoljavanja razlikuju. U samom slučaju Velike Boginje, ceo lanac mogućnosti Šakti je izdeljen na devet ili deset aspekata. Kad se tiče Šezdeset Četiri Jogini, postoji šezdeset četiri aspekta, koji, kada se uzmu kao sjedinjeni, predstavljaju onaj totalitet Šakli u univerzumu. Uspeti pri sadani za jedan ili dva aspekta je izvodljivo; uspeti u svih šezdeset četiri graniči se sa nemogućim, ali blagodeti, ukoliko u tome uspete nezamislive su.

Meni je na posletku naređeno da odem iz Girnara i vratim se svetu. Nisam nikada želeo da se vratim natrag u civilizaciju, ali zapovesti su zapovesti. Kada sam se najzad vratio u Bombaj, nakon Girnara, a zatim lutanja naokolo kao jedan sadu, običavao sam da sedim u jednoj odaji gde je sve bilo crno: zidovi, tavanica, nameštaj, pod, sve. Nosio sam crne lungi i pušio sam gandžu po cele celcate dane i pio uvozni viski pravo iz boce. Po cele

bogovetne dane provodio sam u mom sopstvenom raspoloženju, nikada nisam spavao; radi predaha legao bih tek na pola sata ili tako nešto. Što sam više opojnih sredstava uzimao, postajao sam lim budniji i tiši. Posetsoci su k meni dovodili lude - ukočene luđake ili podivljale luđake - ja bih ih stavljao u moj vrt, i kada bih osetio trenutak, izlazio sam, zadao im jedan šamar. Istog časa su ozdravljali.

Vršio sam opite i sa novim načinima lečenja, Ponekad bih ispraznio pepeo iz lile koju sam popušio, pa je i to delovalo. Ponekad bih samo zviznuo i bolest bi trenutno iščezla. Uživao sam da se zabavljam na taj način. Svi su se pitati kako to postižem i, niko nikada nije uspeo da shvati.

Kada je počelo da mi dolazi suviše ljudi, počinjao sam da se umaram od sve te gungule i, tada bih kazao: „Oprostite, napravio sam grešku. Okliznuo sam se u mojoj sadani, tako da je mojim moćima kraj." 1 to bi većinu ljudi rasteralo. Uradio sam to mnogo puta, zato što više od svega volim biti sam.

Odanost

Ako zbog nečega živim, živim zbog moje sadane. A, ne mogu dovoljno jako to da naglasim, da biste uspeh u sadani, sve čega se latite, uradite to sa punim srcem i dušom. Nikada ne budite poput kakve prostitutke, da hodate od gurua do gurua, božanstva do božanstva, nikada ne odabirući jednoga za istinskog ljubavnika. Budite kao ptica Cataka, koja pije vodu samo kad je na nebu Svati sazvežde. Nikada ne budite srećni nigde, osim, tamo gde je vas Ljubljeni, šta god izabrali da volite. Tada možete postići Siddhi - ne, u protivnom.

Pa i kada sam se verio sa mojom sadašnjom ženom, neizostavno sam se u deset pre podne dizao, ma čime bio zauzet, i odlazio u smašan. Ona bi me pitala; „Šta radiš kada odeš odavde?" Jednog dana sam rešio da je povedeni sa sobom. Čemu išta pred bilo kim tajiti? Odvezao sam do smašana i parkirao kola. „Slušaj, dok budem radio moju sadanu, neću moći da dođem ovamo i priteknem ti u pomoć. Moraćeš čekati do svitanja. Imaj to u vidu," Odgovorila je: „Čekaću u kolima dok ne budeš gotov." Slegao sam

ramenima nad njenom glupošću, odšetao ka jednoj razbuktaloj lomači, seo i otpočeo sa mojim obredima.

Kada sam u zoru došao do mojih kola, pronašao sam je onesvešćenu. Na usta joj je izbijala pena, a njena koža je bila hladna. Jedan dobar šamar ju je prizvao svesti i počela je da mrmlja u bunilu: „Ne, ne, ne približavaj mi se. Odvezi me kući." Odvezao sam je kući, i ceo mesec je ostala u postelji sa visokom temperaturom usled pretrpljenog straha. Šta je ona tamo videla? To niko ne zna. Pa ipak, udala se za mene. To je rnanubandana.

Moja žena kaže da sam budala. Stotine njih dolaze kod mene da ih lečim i dajem duhovni savet, a ona smatra da sam budala. Ne naplaćujem svoje sposobnosti! Nema to veze. Premda se ne možemo usaglasiti, i dalje se odnosim prema njoj i poštujem je kao mog prvog gurua, jer da nije bilo njenog zajedanja, nikada ne bih stvari razrešio na prepad, kako sam to učinio, blickrigom, ako hoćete. Želela je da postanem potpuni materijalist, jer se za mene udala radi mog novca, ali to nije bilo moguće. Da se to dogodilo, mi sada ovde ne bismo razgovarali. Zbog toga sam joj zahvalan što me navela da shvatim promašenost života. Vidite, ja imam okvir svesti jednog Agorija: izazov i odgovor na izazov. Ili umreti ili uspeti, ili ja ubijem vas ili vi mene. To sam pokupio u džungli kao sadu, a i kada sam bio rvač. Ta takmičarska crta je u meni uvek bila prisutna.

Jednom kada sam išao da vidim mog guru Maharadža Mlađeg, nakon dugog razmaka, pošao sam do obližnje pećine koju sam držao i, zatekao tamo nekog nepoznatog Agorija kako sedi. Razbesneo sam se. Sama lepota te pećine je u tome da u njoj nikad niko ne sedi, dok sam ja odsutan, a unutra je uvek besprekorno čisto, kao da je redovno održavana. Puna je izbeljenih lobanja, zmije vise sa stropa. Mnogi od mojih prijatelja su je videli i svi su se prestravili. Ispred je jedno drvo, koje u različito doba godine rađa sa tri vrste plodova. Možete uzbrati sa njega dnevno jedan plod i uz vodu sa izvora unutar same pećine, možete sjajno da preživite.

Kazao sam tom drugom Agori, čije je ime bilo Buta Nat: „Pazi, ova pećina je moja. Ako želiš da ostaneš živ, najbolje da se iz ovih stopa pokupiš i nestaneš odavde."

Počeo je da se prsi: „Možda ovo i jeste nekad bila tvoja pećina, ali sada pripada meni. Ako ti se to ne dopada, šta me se tiče. Izlazi!"

Kakva nečuvena drskost! Ovo je postajalo ozbiljno. Kazao sam mu: „Poslednji te put opominjem. Nemam ništa protiv tebe, ali ne mogu da odgovaram za ono što će ti moji saveznici učiniti ako i dalje ovde ostaneš."

On je samo nastavljao da se prosipa; „Želiš li da vidiš šta ja mogu da učinim? Ako odmah ne odeš, ubiću te."

Nažalost, istog trena kad je izgovorio ove reči, povratio je krv i umro. Pokopao sam njegovo telo; ko da troši novac na drva za njegovo spaljivanje? U vezi sa nekim stvarima nužno je biti vrlo strog.

Ali ne možete kažnjavati svakog ko tera šegu sa vama; samo one koji znaju dobro šta rade, poput Buta Nata. Osim toga, kazniti nekoga, to isto tako znači stvoriti novu karmu, makar taj to i zaslužio, poput Buta Nata. Svaka akcija izaziva sebi ravnu protivnu reakciju. Njutnov zakon kretanja. Doći će vreme kada ćete morati da platite za svaku karmu koju ste napravili, izuzev ako nađete nekoga koje voljan da uzme neke vaše karme na sebe i izdrži ih sam, što je prilično slabo verovatno.

Jedan sadu ima svoje lične karme o kojima mora da brine, i retko će preuzeti bilo čije tuđe karme da bi umanjio patnje te osobe. Ja sam to probao, i ispaštao sam zbog prekoračenja mojih ograničenja. Bio sam preuzeo karme nekog lika koji je bolovao od raka na grlu, samo da poštedim njegovu decu, kako ne bi ostala bez oca. Četrdeset dana nisam mogao da gutam čak ni vodu. Preživeo sam na gutljajima limunovog soka rastvorenog u čaši soda vode.

Sada znam šta je to rak. Vidite, ako određen bolesnik mora da boluje šest godina, vi sami možete bolovati šest meseci ili šest dana, zavisno od snage vaših odricanja, zato što askeze čine da lakše podnesete reakciju. Ali da odbolujete, morate.

Obično će, pak, jedan sadu da vam ovako kaže: „Učinili ste jednu radnju i uživali njene plodove svojevremeno. Sada doživljavate reakciju. Molim da iz toga naučite dobru lekciju i ne činite tu grešku iznova." Možete da pronađete fakire da vam

pomognu, zato što su oni emotivniji, ali samo redak sađu je izuzetak od ovog pravila.

Istinitost ove priče znam lično. Reč je o jednoj devojci koja se udala i srećno živela u Bombaju, kada oboli od gube. Njen muž i njegova rodbina izbacili su je napolje iz kuće, a njena rođena porodica odbila je da je primi. U očajanju ona je otišla u Girnar. U džungli je pronašla nekog sadua, koji je sedeo uz njegovu duni. Kada ju je spazio, nekoliko puta je prostenjao na nju, ali je ona odbijala da ode. Najzad je morao da progovori: "*Ma.* molim te da odeš odavde. Sunce je već na prehodu, a veoma je opasno noću se nalaziti u džungli."

Ona mu je odgovorila: „Došla sam u Girnar da pronađem nekog Babu koji će me izlečiti. Sve do sada svi sadui i fakiri koje sam susrela nisu mogli ništa za mene da učine, iako i ti ne možeš, resila sam da se ubijem, pošto više ne mogu da izdržim."

Posle toga ovaj Baba nije kazao više ništa, nastavio je da sedi uz njegovu duni, dok je ona sedela nedaleko. Pala je noć, zahladelo, i ona je drhtala, ali se nije pomerala. Oko tri časa iza ponoći, Baba se podigao da bi obavio redovno kupanje. Kada se vratio, natrljao se pepelom sa njegove duni, seo na zemlju i pozvao onu devojku k sebi, pokazavši joj da mu sedne na krilo. Tada ju je zagrlio - i ona se istog trenutka oslobodila bolesti. Mogu vas odvesti do nje danas; ona je jedna stara majka sada. Njen muž i svi drugi, morali su priznati da je izlečena.

A onaj Baba? Pa, on je četrdeset dana morao strašno da pati, da prođe ćelu agoniju. Takvu vrst samilosti pronaći ćete tek kod jednog na više hiljada sadua i fakira. Jedan Agori koji je kućedomaćin, ne može sebi dopustiti da bude tako okrutan, on ima svoje vlastite dužnosti, rodbinu koju mora da štiti i prehranjuje, i on mora da bude saosećajan. Nositi haljine šafranove boje (hialjine svetih ljudi) je stvarno silna odgovornost i to je razlog da ih ja ne nosim. Dokle to ne činim, ja sam normalno ljudsko biće, mogu da se poigravam naokolo kako me volja. Mogu da uživam život i činim greške. Ali ako ih obučem, ne mogu sebi priuštiti ni jednu jedinu pogrešku.

To je još jedan od razloga zašto neprestano proveravam onaj svet koji mi dolazi da nauči nešto o spiritualnosti. Neki od njih

smatraju kako su spremni da se upute u džunglu bez bilo kakve pripreme. Ali shvataju li oni šta to znači rastati se sa svim njihovim udobnostima i živeti kao jedan sadu? Jednom sam susreo nekog sadua u jednoj severnoindijskoj šumi. On je bio Englez, zapravo, ali je u Indiji bio proveo već dvadeset godina, do časa kada sam ga ja susreo. Neki od naših zagriženih Bramina samozadovoljno tvrde da Zapadnjaci nikada ne mogu savršeno uspeti u našim sadanama, ali to je trućanje. Zapravo, Zapadnjaci imaju neke vrednosti koje su retke u Indusa današnjice. Na primer, oni su temeljni u bilo čemu što rade. Ovaj sadu, koji se zvao Must Ram (dosl. Opijen Ramom) bio je toliko savršen sadu, kakvog ćete ikada pronaći. Kada sam ga ja susreo, imao je povređenu nogu i rana mu je bila puna gnoja-i termita! Da, termita. Sažalio sam se na njega; bio sam uveren da mora da trpi smetnje pri njegovoj meditaciji usled loga. Zato sam se dobrovoljno ponudio da ga lećim.

„O, ne, ne, ništa se oko toga ne uznemiravaj", kazao mi je elegantnim engleskim, „zašto ih ometati? Pustimo ih neka jedu, neka samo jedu." Možete li zamisliti? Da li biste mogli reći tu istu stvar da je to bila vaša noga koju proždini insekti? Čisto sumnjam; ne u početku, barem. To je to zbog čega ljudima koji mi dolaze govorim: „Kada ovde u Bombaju, gde imate sve pogodnosti, hranu kad god izvolite, udoban ležaj itd., vi ne možete da se koncentrišete kako valja, kako zamišljate da ćete to moći u džungli, gde vas u gluvo doba noći jedu komarci, sa kamenom kao uzglavljem i za jelo imate šta se zadesi da isprosite?"

Nisam nikada želeo da odem iz Girnara, ali sada to uviđam da je bilo ispravno što sam tako učinio. Naučio sam mnogo toga o ovom svetu i ljudima koji u njemu žive. Mogu da shvatim kako nesrećni mogu biti, i pokušavam da im pomognem da se izbave od njihove patnje, fizičke ili mentalne, tako da mogu, možda, da se povremeno sete Boga

Volim da se poigravam sa mojom „decom", da ih naučim novim stvarima, i pomognem im da prevaziđu loše navike. Jednog dana neki od njih mogao bi se razviti dovoljno da bude sposoban da postane stvaran učenik. Jedan između moje američke "dece" mi je jednom prilikom kazao, veoma ljupko i iskreno. „Ja

sam zaista ponosan što mogu da kažem da te poznajem, i tako me raduje što mogu da te volim i da mi ti tu ljubav uzvraćaš, da je ona uzajamna. Jedino se nadam da ti moja ljubav nije na teretu." Nije li to jedna lepa stvar da se kaže? Ali, jako naivna.

Rekao sam mu: „Tvoja ljubav mi nije na teretu, zato što je to nepostojana ljubav. Ti mene voliš jedan deo vremena, jedan deo vremena tvoju ženu, tvoje prijatelje jedan deo vremena, a jedan deo vremena obuzet si samosumnjama i nisi načisto koga voliš ili čak da li voliš. Kada bi tvoja ljubav postala zbiljska ljubav, tada bi sasvim izvesno bila teret za mene, jer bih tada morao silno da se trudim da je zadovoljim."

Prava svrha sadane je da se razvije zbiljska ljubav. Ali u današnje vreme jako je teško raditi ispravnu sadanu usled svekolikih prepreka. Tajna te stvari je biti iskren u vezi sa svim što shvatate kao svoju sadanu, ma koliko to beznačajno ili nebitno vama izgledalo. Boga ne zanimaju veliki sadui ili sveci, njega zanima samo iskrenost. Zbog toga Krišna ne može da dela bez Rade. Ona ne može da se seti ničeg izuzev Krišne i njeno sećanje Njega privlači k Njoj.

Kada je Kinaram Agori izlečio onu igračicu od gube, ili kada je onaj Baba iz Girnara izlečio onu devojku iz Bombaja od gube, ta ljubav koju su Kinaram i taj Baba ispoljili bila je beskrajno veća nego ikoja ljubav koju ste ikad u životu doživeli. Zašto? Zato, pre svega, što je to učinjeno sa punom spoznajom da ona druga strana za taj dar nikada neće moći da im uzvrati. Normalno ljubavnici rade po principu da „poštena razmena nije pljačka". Jedan ljubavnik voli svog partnera jedino zato što se pouzdava da će taj partner da uzvrati tu ljubav. Koliki broj ljudi voli bez očekivanja da mu bude uzvraćeno? Drugo, bila je to jedna tako velika ljubav, da su Kinaram i taj Baba bili voljni da pate zbog one suprotne strane. Jedna je stvar voleti bez očekivanja uzvraćanja, a sasvim različita stvar je voleti sa namerom da se pati umesto drugog. Ponekad ćete naići na majke koje su spremne na takvu stvar, naročito životinjske majke kada štite njihove mladunče. To je ono zbog čega sam uvek željan da sedim u krilu moje *Majke,* tako da uvek mogu da učim kako se voli. *To* je zbiljska ljubav, a ta ljubav jeste zbiljski teret.

Odakle potiče ova ljubav? Da li je Kinaramđi želeo da uživa u seksu sa onom igračicom? Da li je taj Baba gledao obline one mlade devojke pre nego što će pristati da je izleći? Ne. Obična putena ljubav nikada ne seže tako duboko, zbog samog instinkta samoodržanja. Bila je to ijubav uperena prema unutra, ka Atmi, onom fragmentu Univerzalne Duše, koji boravi u svakome. Neodoljiva ljubav ka Bogu učinila je da se ove stvari dogode. Taj Baba i Kinaramđi isto tako, mislili su: „Sveti Bože, da li ti to patiš? Dopusti da olakšam tvoj bol!" Zbiljska Ijubav menja stvari.

Načelno, ljudi kažu daje cilj života *Mekša,* ili spasenje, čime se misli na slobodu od obaveze da se ponovo rodi na Zemlji. Ali ja verujem u jednog ličnog Boga i ja Mu kažem: „Gospode, neka se rodim ponovo i ponovo, hiljadama puta, samo da ti ne odvratiš tvoje lice od mene. Učini me slepim gubavcem vekovima, ali me ne napuštaj. Uvek me drži n tvom srcu i očima." Moj Voljeni voli da se igra sa mnom i ja volim da se igram sa njime, a ishod toga su emotivni vrhunci: Mahabhava Samadhi! Može li iko dva ljubavnika sprečiti da se nađu? Ne, makar se morali naći na samoj ulici ili kakvom javnom prostoru, gde svako može da vidi šta smeraju. Imaju li oni ikakvo osećanje za prostor ili vreme? Ne! *"Kamaturanam na bhayam na lajja."* Strah i stid ne postoje za one koji su zaraženi bolešću želje. A Bhakti je daleko bezmernija od fizičke ljubavi. Dve duše stapaju se jedna u drugu, može li iko to opisati? Da to postignete morate zaboraviti ono spoljašnje potpuno i poći dublje i dublje unutra.

Nastavite, dakle, sa vašom sadanom, još i još, sve dok više ne budete mogli živeti bez vašeg božanstva, a On ili Ona ne budu mogli da žive bez vas. Zatim pođite dalje; idite tako duboko da zaboravite i samo božanstvo. To božanstvo će se tada osećati tako nesrećnim bez vaše ljubavi, da će juriti za vama i zahtevati obožavanje.To postaje takav okov ljubavi, da od toga nema bekstva. Postali ste izgubljeni, apsolutno izgubljeni, nekorisni za ovaj svet, izgubljeni unutar sebe u igri sa vašim Voljenim.

A kada se to dogodi, vaši pogledi na život izvrgnuti su radikalnoj promeni. Stvari vidite potpuno različito, zato što više niste deo one ustaljene struje svetovnjačkih zbivanja, tako da sada vaša Bhakti određuje vaše prioritete. Evo jednog primera.

Jednom je na jugu Indije bio jedan kralj iz Čola dinastije, koji je bio veliki poklonik Rame. Jednog dana dok mu je dvorski bard glasno recitovao *Ramajanu* (ep o Raminom životu i pustolovinama), povest je bila stigla do one tačke gde je Sita odneta na Lanku. Ovaj kralj najednom je skočio i kazao: „Odmah da se opreme armije za napad na Lanku. Zašta Gospod Rama da brine, kada sam tu ja da mu služim? Ja ću se postarati da Sita bude vraćena!"

Niko na dvora nije imao kuraži da mu kaže kako se sve to odigravalo pre mnogo stoleća. On je. dakle, zaplovio na čelu njegove flote i do nogu potukao Lanku. Tada je njegovim generalima naredio: „Nalazite Situ!" Pošto su znali da odbiti kraljevu zapoved znači smrt, oni su se uprepodobili kao da je traže i izvestili ga zatim da nje nigde nema. Ovo je kralja koji, je bio na ivici živaca, bacilo u nedoumicu, sve dok tokom razgovora nije izašlo na videlo da se *Ramajana* odigrala hiljadama godina ranije. On je tada shvatio: „O, ne! Šta učinili? Bespotrebno sam osvajao Lanku!" Kraljevstvo Lanku je dao jednom od njegovih sinova, njegovo sopstveno jednom drugom sinu, te se povukao u šŠume kako bi živeo životom askete. Postao je veliki svetac. Odanost poput negove uvek uzvraća sa kamatama.

Kada posedujete Bhakti, vaš stav postaje sasvim drugačiji. Jednom je Narada (Jedan besmrtni poklonik Višnua) tražio od Gospoda Višnua da mu razjasni razliku između jednog jogija i vernika, sledbenika Bhakti staze. Višnu je kazao Naradi da krene za njim dole na Zemlju. Dok su krstarili po Zemlji, nabasali su na nekog jogija kako naglavce visi sa grane jednog golemog drveta. Taj jogi je upitao Višnua: „Koliko još puta ću morati da se rodim kako bih se oslobodio iz kruga rađanja i umiranja? Moje askeze su tako stravične da bi to trebalo uskoro da postignem.'"

Višnu je kazao: „Uprkos tvojih pokora, još nešto malo ti preostaje da učiniš. Moraćeš ipak još dvaput da se rodiš."

Čuvši to, onaj jogi je sišao sa drveta i otišao, sa gnušanjem govoreći: "Uprkos mog napornog truda i odricanja moram da se još dva puta rodim? Gde je tu pravda? Nema od toga ništa; nema nikakve svrhe da se sa tim zamlaćujem.'"

Narada i Višnu su u tišini produžili malo dalje i ugledali jednog vernika kako sam za sebe igra i peva pod jednim razvrežanim

banjan drvetom. Ugledavši Gospoda Višnua ovaj poklonik se ćelom dužinom prućio na zemlju ispred njega i kazao: „O, moj blagorodni Gospode, kako je to lepo od tebe da si mi se pokazao! Kako je divno da si mi dopustio date vidim! Da li bi bio tako dobar da mi kažeš koliko još puta ću morati da se rađam, pre nego što se oslobodim točka postojanja?"

Višnu mu je kazao: „Žalim što ti moram reći da ćeš se morati rađati još onoliko puta koliko je listova u krošnji ovog drveta."

Onaj poklonik je uskliknuo od radosti: „Samo toliki broj puta? A ja sam strahovao da tome neće biti granice. To vreme će proleteti skoro neosetno." I počeo je iznova da igra i peva.

Višnu se nasmešio i kazao: „O, zar je to način na koji tu stvar osećaš? Tada pođi sa mnom sada odmah."

Višnu je potom upitao Naradu: „Vidiš li sada razliku između jednog Jogija i jednog vemika? *Jogiji* i dalje pokušavaju da se drže njihovih ega, i šta dobijaju? Vernik postiže velike stvar; prinoseći njegov ego njegovom Voljenom."

Ima jedna litica u Girnaru. Kada je jedan sadu vršio odricanja mnoge i mnoge godine, i konačno je sit života, ne može više da izdrži bez njegovog božanstva, on odlazi do te litice i baca se odande u bezdan u nastupu teskobe - i ništa mu ne bude. Položio je ispit i spremanje za dalje učenje. Lažni sadui su ovo oprobali, kako bi skrenuli pažnju na sebe, ali svaki od njih je poginuo. Samo prava vera može nadmašiti smrt.

Kada se približite vašem Obožavanom, dolazi trenutak kada više ne možete nastaviti da živite razdvojeno, a vaša sopstvena ličnost izgubljena je u samom božanstvu. Svako božanstvo ima svoja jedinstvena obeležja, koja toj igri daju divotan ukus. Kada zagrlite Anđaneju, to je kao da je svaki deo vašeg tela naglo priključen u struju. Svaka vaša ćelija počinje da skače i peva. A ono što je tako čudesno je da u samoj krvi, recimo, ako je prekomerno belih krvnih zrnaca, a nedovoljno crvenih, ili obrnuto, one automatki postižu pravilnu srazmeru. U mozgu se svaka ćelija proširuje, svaki krvni sud se širi. To je razlog zbog kojeg to zovu Najviše Blaženstvo.

Svako ko sledi put predanosti želi da ima viziju njegovog božanstva zato što on umire da bi uhvatio i samo jedan

letimični pogled na njegovog Obožavanog. On čezne za njegovim božanstvom do te mere da mu se ta forma božanstva zapravo stvara u njegovom astralnom telu, a onda se projektuje i igra sa njime. Tokom celog tog procesa on doživljava radosti intenzivnih emotivnih uzleta. To je ono zbog čega su Agori uvek najbolji poklonici, jer oni zaboravljaju na sve drugo kada se spomenu njihovog Obožavanog. Njihova čežnja je tako silna da oni plaču, jadikuju, kidaju njihovo meso, izgladnjavaju se, sve čine da izgube njihovu fizičku svesnost i privuku njihovo božanstvo. Jedan običan vernik nikada ne može biti tako silovit kao jedan Agori.

Jednom je neki Agori kazao svom učeniku; „Uzmi ovaj krčag i napuni ga vodom, ali tako, da se ne približiš ni jednom jezeru ili reci."

Taj učenik je naporno u sebi razmišljao koliko je bio kadar, pa se nakon podužeg lutanja vratio praznoga krčaga. Njegov guru ga je pogledao i kazao: „Samo je jedan način da napuniš taj krčag - sopstvenim suzama. Kada zavoliš tvoje božanstvo tako silno da ne možeš izdržati da budeš bez njega, da ne možeš da opstaneš, a da na njega ne baciš pogled, spreman da se ubiješ ukoliko ti se On ne pokaže, i kada se isplačeš toliko da ovaj krčag bude do vrha pun, tek tada si spreman da radiš Agori sadane, ne pre toga."

Nekog drugog dana taj guru je istom učeniku kazao: ,.Založi mi vatru ne koristeći ogrev." Učenik se trudio, ali uzalud. Kada je guruu priznao svoju nemoć da to učini, ovaj je zatresao glavom i kazao: „Sve dok tvoje srce ne ukreše iskru vatre, od siline tvoje čežnje za tvojim božanstvom; dok ne sagoriš tvoje telo u pepeo i nastaviš i tada da goriš; dok ti sam ne postaneš plamen, ne možeš nikada uspeti u Agori."

Spisi govore o onim stanjima kroz koja prolazi onaj ko je obuzet sa Šakti. Prvo, morate zaboraviti na vaše teio: ako se brinete o vašem teiu kako da se usredsredite na vašeg Obožavanog? Kada više ne budete mogli da se setite vašeg tela, na dobrom ste tragu. Tada počinjete da se preznojavate kako vaša emocija raste. Zatim je plač. Prvo plačete usled razdvojenosti, a kasnije plačete zbog slutnje, od radosti osetivši da će vaše božanstvo zaista da

vam dođe. Kada vaše božanstvo ude u vaše teio i obujmi vas, počinjete da drhtunte i tresete se zbog prožetosti blaženstvom od tog zagrljaja. A zatim se izgubite u toj sropljenosti dveju ličnosti u jednu. Ako ste jedan nad-Agori možete zadržati ovo stanje trajno; ako ne, možete tu emociju da razvijete kadgod izvolite i igrate se sa vašim Obožavanim u svako doba. Tada ste izvan svih ograničenosti vašeg fizičkog tela, a time i karme i sudbine takođe,

Jednom je veliki pesnik-svetac hindi jezika, Tulsidas. U razdoblju kada je bio hitajući sadu, dospeo u izvesnu varoš, gde gaje neka gospa ponudila hranom. Mi, u Indiji, uvek verujemo da je dobro hraniti sadue, ptice, životinje, sva živa bića, jer nikada ne znate, kada će vam Bog doći. Bog može primiti bilo koje obličje, i mi osećamo da ako nahranimo svakoga, nekog čas; ćemo nahraniti Boga i naš zadatak će biti ispunjen. Postoje obedovao, Tulsidas je onoj dami kazao: „Molim te, kaži neku tvoju želju i ja ću se pobrinuti da bude ispunjena."

Ona mu se nasmejala u lice i kazala: „Maharadž, mnoštvo svetaca je već doiazilo k meni, i niko mi nije mogao ispunili što želim."

„Ah" ja sam Tulsidas-, kazao je on, malko uvređeno. „i ja ću ti učinilo što želiš, samo reci."

Ona žena je uzdahnula nad njegovom nedokaznošću i kazaia: „Sina hoću."'

Tulsidas je uronio u meditaciju i nakon nekoliko minuta, vratio se u zemaljsku svest, rekavši: *„Ma,* strahujem da ti sudbina nije namenila nikakvog sina."

Ona žena se nasmejaia i kazala: „To je ono što sam ti na početku sama rekla, ali ti nisi hreo da me čuješ, ipak, uvek si dobrodošao za hranu." Tulsidas je produžio njegovim putem.

Nakon nekog vremena u ovu istu varoš svratio je jedan Agori, i pošto je doznao o toj gospi što ne može da rodi dete, rešio je da nešto preduzrne s tim u vezi. Jednog dana je išetao niz ulicu gde je ona stanovala i kada je bio naspram njene kuće, povikao je: „Ko će me nahraniti? Za svaki *roti* (pijosnati hleb-tortilja) koji pojedem dodeliću jedno dete! Jedan roti, jedno dete! Deset rotija, desetoro dece!" Kada je ona lejdi to čula, pozvala je ovog

Agorija u kuću i kazala mu: „Ali, Maharadž, nije u mom udesu da imam decu." Onaj Agori je odgovorio: „Popisani se na sudbinu!" Ona mu je dala osam rotija, i tokom osam godina rodila je osam lepih sinova.

Nakon dvanaest godina, Tulsidas je ponovo posetio to mesto. Dok je išao onom istom ulicom, spazio je osam dečaka, i smesta bio opčinjen njihovom lepotom i bistrinom. Oni su pozvali njihovu majku, a ona ga je pozvala unutra i kazala mu: „Sećaš li se da si mi kazao kako sinovi nisu pisani u mom proviđenju?" Kada je Tulsidas doznao za to da je onaj Agori bio taj koji joj je podario decu, uronio je u meditaciju da o tome upita Ramu. Kazao je: *„Raghuvira,* kada meni nisi dopustio da onoj ženi darujem decu, kako si mogao to isto da omogućiš onom poganom ružno mirisnom Agori?"

Rama mu se nasmejao i kazao: „Tulsi, taj Agori je nešto sasvim različito od tebe. On je prekoračio granice bivstva jednog sveca i živi u Satvi." Zatim je Rama rešio da Tulsidasi pruži jednu sasvim pristojnu lekciju uz pomoć toga Agorija, i naglo je zaurlao: ,.Oh, kakav strahovit bol u srcu. Molim te, Tulsi, donesi mi jedno srce od bilo koga da bih mogao preboleti."

Tulsidas se prestrašio. Šta će biti sa mnom kao njegovim predanim vernikom, ako se Gospodu Rami nešto dogodi? Izjurio je, dakle, na ulicu i povikao: „Neko srceee! Srce! Gospodu Rami je hitno jedno srce! Ko će njegovo srce da ustupi Rami"

Onaj Agori, koji se odmarao u senci obližnjeg drveta, ga je čuo i pozvao: „Tulsidase, hodi ovamo." Kada je Tulsidas došao, Agori mu je rekao: „Sada vidim kolika je tvoja ljubav prema Gospodu Rami. Da ga ti voliš zaista, ti bi mu na licu mesta, odmah kada je zaiskao, dao tvoje rođeno srce. Evo, ako Gospodu Rami treba srce, neka uzme moje, i to rekavši, prstima je rastvorio grudi, iščupao iz njih srce i pružio Tulsidasu. Kada se Tulsidas vratio u meditaciju da prinese ono srce Rami, Rama mu se nasmešio i kazao: „Vidiš li sada kako pravi ljubavnik postupa u odnosu na njegovog Obožavanog?" I Tulsidas je morao da začuti i prizna veličinu onom Agoriju.

Kada sam jednom bio u Girnaru, kretao sam se po okolini sa jednim saduom, zvanim Ganga Das, velikim poklonikom

Ađaneje. On je pošao u hram Anđaneje da se pokloni, ali nam je hramovni sveštenik kazao: „Gubite se odavde, vi goli sadui! Izvesne dve supruge, dvaju vrlo uglednih trgovaca iz Bombaja. samo što nisu došle da se mole. Pojeo bi ih živi sram da vas ti; spaze!" I odbio je da nas pusti u njegov hram.

Na oči Ganga Dasa navrle su suze, i sve što je kazao bilo je: „Ah, Anđanejo; zar sam ikada mogao pomislili da će tebe da bude sramota da mene vidiš. Ali nije važno. Spreman sam da odem." I obrnuli smo se da pođemo.

Kako smo napuštali hramovni pojas, kip Anđaneje se iščupao iz zidina i počeo da nas sledi! Hodali smo sve dalje i dalje, a on nas je verno pratio čitavo to vreme, dok je sveštenik kao gromom pogođen stajao u pozadini. Ne znam koliko smo tačno milja prevalili, kada se Ganga Das na posletku smekšao, i okrenuo kipu da mu se moli. Taj kip nije nikada vraćen na prvobitno mesto u hram; ktitori su udesili da se tu podigne novi hrani, tako da se Anđaneja tu konačno skrasio.

Ovo je tek jedan od primera koj i upravo pokazuje ono na šta mislim rekavši da, kada zaista priđete nadomak vašem božanstvu, On ili Ona ne mogu više bez vas. i preći će svaku razdaljinu kako vas ne bi uvrediii. Tu nastaje čudesna okovanost ljubavlju. Aii samo jedan Agori može postići takve emotivne uzlete; ostali su naprosto odveć plašljivi.

Vi ne možete tek tako, grlom u jagode, poći i očekivati da se u vama razgori jedna ovakva ljubav: to traži godine. Ali svako može da započne. Svakog jutra kada ustanem, tri stvari učinim. Setim se da me čeka me smrt. To mi stvara hitnost u vezi sa načinom kako ću taj dan provesti. Drugo, pet minuta odvajam na zahvalnice Prirodi što mi omogućava da živim, pruža mi priliku da doživljavam, učim i stvaram. I, treće, odlučujem da neću obmanjivati moju savest tokom toga dana. Sve dok ne budem varao moju savest, ništa što tokom dana uradim ne može me uprljati; ali ako nešlo pogrešno uradim, znam da ću završiti poput onog momka čiji je guru progutao onu ribu, a potom je izbljuvao natrag, živu kao i pre.

Ima više stvari tome nalik, što ih tokom određenog dana uradim, tek da bih obuzdavao moj um, Povedem uvek računa

da pojedem jedan ili dva zelena čilija, pre bilo čega drugog. A poznato vam je kako oljuti zeleni čili! To mi služi kao podsetnik na ono vreme kada sam za cele dane za jelo imao isključivo čilije i vodu, zbog moje sadane. Toga jutra čili mi veli: „Nikada ne zaboravi, nikada ne zaboravi."

A tu je još i jedna praksa koju vršim svake noći pred odlazak na spavanje. Ona je jako prosta, ali mi bezmerno pomaže i može biti od pomoći svakome koje koristi. Ona obuhvata samo tri pitanja: Jesam li živeo? Jesam li voleo? Jesam li se smejao?

Jesam li živeo? Da li sam na najbolji mogući način iskoristio vreme koje mi je dato da toga dana rastem, učim i razvijam se?

Jesam li voleo? Da li sam dopro do bilo koga od onih koje sam susreo i učinio ga svesnim ljubavi u mom srcu, olakšao breme njihovog nesamopouzdanja i nesigurnosti?

Jesam li se smejao? Da li sam opažao humornu stranu ma i najbolnije nesreće?

Ako je odgovor na bilo koje od ovih pitanja - ne - to je povod za kajanje. Još jedan dan je minuo i ja sam bliže smrti, a nisam se razmahnuo do svojih punih moći. To mi je dosta da me navede da se narednog dana više potrudim da se ispravim, pre nego Mahakala stigne i uhvati me neopreznog. To je ta intenzivna hitnost da se život živi u najvećoj njegovoj punoći, koja je žig i pečat jednog Agorija.

TUMAČ POJMOVA

Adija: Dosl. „prvi, izvorni." Koristi se kao sinonim za Adišakti, onu prvobitnu ili izvornu Šakti koja se ispoijava iz samog apsoluta i Majka je svih ovih svetuva.

Agora/Agori: Dosl. „ne-prestravljujući". Agora je najekstremnija među indijskim sektama, usredsređena na nasilni preobražaj ograničene ljudske ličnosti u jednu božansku ličnost. Agori je onaj što upražtijava Agoru.

Apana Vađu. Jedna od onih pet sila u živim stvorenjima, koja izaziva kretanja u telu i umu; ostate su Prana. Samana, Vjana i Udana. Apana je sila koja kreće naniže i nadležna za izbacivanje urina, fekalija, gasova, menstrualne tečnosti, kao i porađanje ploda.

Atma: Sansa duša. bestelesni duh koji nadahnjuje /oživljava/ jedno živo biće. Đivatma je onaj individualni duh koji sebe zamišlja zarobljenim u nekom fizičkom obličju, subjek limitiranosti utelovljene egzistencije. Paramatma je ona Univerzalna Duša, totalitet duha u kosmosu. Sve Đive ih Đivatme pripadaju Paramatmi.

Bhairava/Bhairavi: Dosi. "zastrašivači" jedno od imena za Gospoda Šivu i njegovu suprugu. U seksualnoj tantri, Bhairava je ono muško, koje se samoideiitifikuje sa Gospodom Šivom, a Bhairavi je ono žensko, koje se samoidentifikuje sa Parvati, Živinom Velikom suprugom.

Bang: Preparatura od kaše lišća kanabisa i mleka, pomešanih sa začinima i šećerom. Čak i oni Hindusi koji se strogo uzdržavaju, o praznicima kao što su Divali i Mahašivaratri

uzimaju bang u čast božanstvima kao što je Šiva, koji bang uzima redovno. Šiva bang smatra čudesnim sredstvom za spirituaini napredak, ako se koristi propisno, ili dobrim putem da se neko uništi, ako se zloupotrebljava.

Kauzalno (Uzročno) telo: Ono treće od tela koje poseduje jedno oživotvoreno biće, skladište u kome su sve nečije individualne karme pohranjene. Karme se projektuju iz kauzalnog tela u tanano telo, a potom u fizičko relo. (Videti: „tanano telo")

Čilom: Lula koja se koristi za pušenje marihuane i hašiša izmešanih sa duvanom. Duga je tri do četiri inča, prava, usiljena od širokog grlića do tankog piska.

Duni: Vatra koju održava neki sadu. Za sadua se kaže da sedi „na" njegovoj duni, Što će reći da sedi uz, usredsređen na vatru.

Eterična bića: Neotelovljene ličnosti, čiji se uticaj meri time koliko su spiritualno razvijena.

Fakir. Lutajući muslimanski svetac.

Gune: Dosl. „svojstva", „kvaliteti" ili „atributi". Tri Gune su tri temeljna atributa uslovljene ili limitirane egzistencije. Satva (ravnoteža), Rađaš (aktivnost) i Tamas (inercija). U njegovom najčišćem vidu um je čisti Satva, a dve glavne smetnje su Rađaš (prekomerna aktivnost) i Tamas (neaktivnost).

Điva: Ona pojedinačna ličnost koja podleže preporađanju, zato što je onim karmama nagomilanim u kauzalnom telu, nužno fizičko telo, koje će im omogućiti da se ispolje. /Videti Atma/

Đnana: Transcedentaina mudrost. Znanje (Vidija) je spoljašnja projekcija ili objaktivizacija /opredmećenje/ ove unutarnje, žive mudrosti.

Kali Juga: Ono četvrto od četiri razdoblja kroz koja kosmos prolazi u ciklusima od po 4.320.000 godina. Računa se da će Kali Juga trajati 432.000 godina, i karakteriše je odsustvo interesa za spiritualnost u narodu, što vodi materijalizmu, ateizmu i izvršavanju raznih okrutnosti jačih nad slabijim.

Kilana: Dosl. „zakucavanje". To je postupak gde se neki duh ili eterično biće „pribija" ili zarobljava mantrom, čini da ostane na određenom mestu radi određene svrhe.

Lunarna sazvežđa: na sanskritu „Nakšatra". Jedna od 27 ili 28 podela neba kojim Mesec prolazi za mesec dana ili Sunce tokom jedne godine. Tradicionalni Vedski astrolozi umesto zodijačkih znaka za njihove proračune koriste Nakšatre.

Ma: Vimalanandin generički naziv za Boginju Majku, onaj kosmički potencijal mogućnosti stvaranja. Sve što je žensko za njega je bilo utelovljenje ovog univerzalnog načela materinstva i majčinskog.

Mahapuruša: Dosl. „veliko biće". Vimalananda ovaj izraz koristi u značenju eterskog bića, čija je moć neograničena ili gotovo neograničena, koje može da kosmosom upravlja po volji ako tako poželi.

Nirvakalpa Samadi: Stanje svesti gde su sve dualnosti konačne transcendirane, a jedino svesnost Paramatme (Krajnje Realnosti) preostala. Nema svesti o telu ili individualnosti.

Paan: /U tekstu „pan" Žvakalica koja se sastoji od jednog lista betela premazanog gašenim krečom, i ekstraktom kateču biljke, začinima, u šta se dodaju i betelovi oraščići. Pan se žvaće nakon obeda za pospešivanje probave, a smatra se da ima i afrodizijačkih svojstava.

Pitri Tarpana: Obred koji se izvodi za pokojnika, obično za oca, majku ili drugog kakvog pretka, kako bi se zadovoljila neka od njegovih neostvarenih čežnji. Ako se propisno obavi, to pokojnoj osobi obezbeđuje jedno povoljno rođenje, a omogućava njoj ili njemu, u zavisnosti ko ga izvodi, da održe njihovo duhovno napredovanje.

Prasad: Bilo koja supstanca, obično hrana, koja je bila prineta nekom božanstvu ili svecu, ili kipu božanstva ili sveca, kojom se zatim posluže učenici ili vernici. Smatra se da Prasad sadrži neznatnu količinu Šakti toga božanstva ili sveca, koja može izvršiti duhovan uticaj na onog ko ga uzima. Vrsta pričesti.

Riši: Dosl. „vidilac". Sve što jedan Riši vidi ili opaža postaje stvarnost, zato što je Riši jedno eterično biće najvišeg

reda, takvo da je skoro potpuno neograničeno, koje može putovati bilo kuda u kosmosu i uopšte činiti sve. Rišiji su „videli" Vedske himne, iz kojih je celo ono znanje drevne Indije proisteklo.

Rnanubandana: Vezanost karmičkim dugom.

Rudra: Dosl. „rasplakivač" ili „koji čini da drugi plaču", tako nazvan pošto rasplakuje sve sa kojim dođe u dodir, zato što ih on razdvoji od njihove limitirane egzistencije, za koju su čvrsto vezani.

Sadana: Bilo koja spiritualna praksa. Sadana Agorija je zamišljena tako da samu Agorijevu ličnost zameni ličnošću njegovog božanstva, stvaranjem obličja tog božanstva u Agorijevom tananom (suptilnom) telu.

Sarvavidja: Onaj totalitet manifestovanog znanja. Ovo je Siddhi koja obuhvata kontrolu nad svom Šakti u kosmosu.

Šakti: Energija, sposobnost izvođenja neke radnje. U indijskoj filozofiji Šakti je uvek žensko.

Šava: Leš.

Siddha: „onaj Usavršeni". Bilo ko ko je stekao Siddhi, ili nadprirodno ostvarenje, je jedan Siddha. Vimalananda je primenu ove reci Siddha ograničio da označi ona bića koja su postigla besmrtnost.

Smashan: Mrtvački teren, prostor gde se pokopavaju ili spaljuju leševi. Reč potiče od „ašimašana", ili „mesto gde sneva stenje" Što upućuje na to da je pokopavanje mrtvih u nekadašnjoj Indiji bilo uobičajenije nego što je to danas.

Tanano teio: Ono astralno telo; onaj omotač egzistencije između kauzalnih i tananih tela. Naš um nastanjuje ovo tanano telo. Karme projektovane iz kauzalnog tela moraju najpre proći kroz ovo tanano telo, pre nego što dopru do fizičkog tela, da bi mogle doći do izražaja.

Tatva: „takvost". Kategorija egzistencije. Na primer, one tri gune su Tatve, zato što su one atributi, a kategorija imanja svojstava je jedna Tatva. Sama Atma je isto tako jedna Tatva.

Vađroli: Joginska praksa gde se kroz penis ili vaginu mišićnim kontrakcijama uvlače izvesne tečnosti. Za vreme seksualnog čina, Vadroli se može upotrebiti da se usisaju part-

nerove izlučevine, kako zbog fizičke, tako i duhovne dobrobiti.

Vasana: Sklonost individualne ličnosti koja stvara običajne modele delovanja, često nasleđena i od nekog od predaka. Vasana navodi ljude da čine ono što čine, protiv njih samih, zbog sile izvesne nasledne sklonosti.

Vah; Usklik čuđenje, iznenađenosti ili otkrića.

Jakša/Jakšini: Hinduistički anđeo (muški i ženski, kako stoji); jedno eterično biće koje je nekad bilo čovek, i usled sposobnosti u sadani, nakon smrti je postiglo ovakav status.

Jama: Zovu ga i Darmaradža, ili Kralj Pravednosti. On je sudija mrtvih, odvagava njihova dela dok su na Zemlji, i određuje im u koje će paklove ili rajeve ići dok čekaju na nove rođenje.

Jantra: Dijagram koji deluje kao prijemnik za samu moć mantre. Tantra je onaj ritual kojim se jantra opunomoćuje mantrom. Bilo koja supstanca se može upotrebiti kao jantra, ali Vimalananda je tvrdio daje najbolja jantra samo ljudsko telo.